

ODVÁŽNA

Original title Dangerous by Amanda Quick
Copyright © 1993 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Translation © K. Pyšná, 1997
Cover art © WIST, 1997
Floral border by Lori Nelson Field

Zodpovedný redaktor T. Trancygier
Copyright © WIST, 1997
Všetky práva vyhradené

Vydalo vydavateľstvo WIST s.r.o, Kozmonautov 35, 036 01 Martin,
Vytlačili Žilinské tlačiarne, a.s. Žilina
ISBN BO H049-082-9

Kapitola I

Blížila sa tretia hodina po polnoci, čas, keď je noc najtemnejšia. Navyše bolo celé mesto zahalené hustým závojom hmly. Sliepňavé svetlo plynových lúč, ktoré práve v tejto štvrti inštalovali, sa márne pokúšalo preniknúť cez hustý opar. Hrkotanie kolies koča a dupot konských kopýt, boli jediné zvuky, ktoré s hlasnou ozvenou rušili chladné nočné ticho ľudoprázdnej ulice. Prudence Merryweatherová musela uznať, že nevhodnejší čas na návštevu u muža prezývaného Padlý Anjel si sotva mohla vybrať.

Keď kočiar prudko zastavil, navzdory svojmu odhodlaniu sa roztriasla.

Prudence vystúpila a chvíľu nerozhodne stála. Nemala by prikázať kočišovi, aby otočil drožku a čo najrýchlejšie ju odviezol domov? Ten nápad vzápätí zahnila rovnako rýchlo, ako jej skrsol v hlave. Vedela, že teraz nemôže prejaviť nijaký náznak slabosti.

V stávke bol predsa život jej brata.

Zmietaná nepokojom sa prudko zvrtila a oslovila kočiša: „Neodchádzajte, prosím. Ak ma počkáte, kráľovský vám zaplatím. Vrátim sa o pár minút.“

„Len sa upokojte, slečinka. -Počkám vás, upravím len koňom postroj.“ Bol oblečený do dlhej, hrubej peleríny a klobúk mal narazený hlboko do čela. Hlas mal zachrípnutý a neistý od množstva džinu, ktorý popíjal po celý večer, chrániac sa tým pred chladom noci.

Prudence si vydýchla. „Môžem sa teda spoľahnúť, že vás tu nájdem, keď si vybavím istú záležitosť?“

„Záležitosť? Teraz sa tomu hovorí záležitosť?“ Kočiš sa dvojzmyselne rozrehotal, zodvihol fľašu k ústam a vyprázdnil ju do dna. „A čo ak si váš priateľ bude želať, aby ste mu hriali posteľ až do rána? Dnes je ukrutné zimisko.“

Prudence sa zamračila. Potom si však povedala, že hádať sa s opitým mužom v takúto neskorú nočnú hodinu nemá zmysel. Na takéto hlúposti teraz jednoducho nemá čas.

Zavinula sa tesnejšie do teplej peleríny a svižne vybehla schodmi k vchodovým dverám domu. V oknách na poschodí bola tma. Žeby už všetci spali?

Pri majiteľovej povesti to bolo dosť čudné. Klebetilo sa, že lord Angelstone si iba zriedkakedy líhal do postele pred briezdením. Sotva by získal svoju pochybnú povest', keby žil tak, ako ostatní ľudia. Všetci vedeli, že najradšej hýri pod kepienkom noci.

Prudence opäť zaváhala. Rukou v rukavičke chytila klopadlo na dverách. Vedela, aké riziko podstupuje. Vyrastala na vidieku a Londýn pre ňu predstavoval niečo nové a exotické. Nebola však taká naivná, aby nevedela, že nebýva zvykom, aby dámy v noci navštevovali mužov. Najmä neohlásené a bez sprievodu.

Rázne zabúchala na dvere.

Mala pocit, že čaká celú večnosť, kým napoly oblečený a nespokojne šomrajúci sluha otvoril dvere. Bol to plešatý muž s výrazne poklesnutou čelúšťou, ktorá pripomínala zlostného buldoga. Žiara sviečky, ktorú držal v rukách, najprv odhalila mrzutý výraz jeho tváre a potom rastúcu podráždenosť. Nevraživým pohľadom šiju premeral a zašomral: „Čo si želáte, slečna?“

Zhlboka sa nadýchla. „Prišla som navštíviť grófa z Angelstonu.“

„Teraz?“ skrívil ústa v ironickom úsmeve, ktorý by skôr pristal bájnemu Cerberovi, veľkému trojhlavému psovi, ktorý podľa gréckych báji stráži vchod do ríše mŕtvych. „Ľutujem, ale Jeho lordstvo nie je doma.“

„Určite je.“ Prudence vedela, že ak chce zvíťaziť nad týmto ochrancom súkromia Padlého Anjela, musí vystupovať energicky a neústupne. „Skôr než som sa rozhodla prísť za ním, overila som si, že odišiel domov. Oznáňte mu, prosím, že má návštevu.“

„Koho mám ohlásiť?“ spýtal sa sluha hrobovým hlasom.

„Istú dámu.“

„To určite! O takomto čase by sem neprišla žiadna dáma. Zmizni, ty pobeľhica! Jeho lordstvo sa nezahadzuje so štetkami. Keď dostane chuť pobaviť sa s nejakou sukňou, má iné možnosti, než zháňať si pobeľhicu z ulice.“

Táto urážka jej rozbúrila krv. Bolo jasné, že veci sa vyvíjajú oveľa horšie, než predpokladala. „Buďte taký láskavý a povedzte svojmu pánovi, že som tu kvôli duelu, ktorý ho očakáva dnes na svitaní. Veľa času už nezostáva," zasipela pomedzi zaťaté zuby.

Sluha sa zatváril začudovane. „Čo taká ženská ako vy môže vedieť o záležitostiach, týkajúcich sa mužskej cti?"

„Zrejme toho vie viac než jeho sluha. Ak ma ihneď neohlásite lordovi Angelstonovi, buďte si istý, že vás to bude do smrti mrziť. Ubezpečujem vás, že váš ďalší pobyt v tomto dome záleží od toho, či mu ohlásite môj príchod, alebo nie."

Muž ešte stále nebol celkom presvedčený, či ju má poslúchnuť, ale na jeho tvári sa už objavila neistota. „Počkajte," zahundral napokon.

Zabuchol dvere a nechal ju stáť vonku. Mrazivé chápadla hmly sa plazili pod jej pelerínu a zvierali ju čoraz tuhšie. Ešte väčšmi si pritiahla pelerínu k telu. Bola to najneprijemnejšia noc, akú kedy zažila. Život na vidieku bol oveľa znesiteľnejší.

O chvíľu sa dvere otvorili a mrzutý sluha jej neochotne naznačil, aby vošla.

„Lord čaká v knižnici."

„Tak vidíte!" vyhlásila triumfálne a rezko prekročila prah, celá šťastná, že sa jej podarilo uniknúť z mrazivého objatia hmly. Aj keď ktovie? Či práve nevošla do jamy levo vej...

Lokaj otvoril dvere knižnice a chvíľu ich podržal. Prudence prešla okolo neho a ocitla sa v tmavej miestnosti, ktorú rozjasňoval iba dohárajúci oheň v kozube. Zdalo sa jej, že tam nikto nie je, ale dvere sa jej za chrbtom už pribuchli.

„Vaše lordstvo?" očami sa usilovala preniknúť prítmiu knižnice. „Pane, kde ste?" opýtala sa nervózne.

„Dobrý večer, slečna Merryweatherová. Ospravedlňujem sa za neokrôchanosť môjho sluhu." Sebastian, gróf z Angelstonu, vstal z hlbokého čalúneného kresla, ktoré stálo oproti kozuba. Na rukách držal veľkého čierneho kocúra. „Iste chápete, že vaša návšteva je pre mňa určitým prekvapením, najmä ak beriem do úvahy jej okolnosti a neskorú nočnú hodinu."

„Som si toho vedomá." Pri pohľade na chabo osvetleného muža jej vyrazilo dych. Spoznali sa predchádzajúci večer a dokonca s ním aj tancovala, ale až teraz si uvedomila, ako vzrušene reaguje na jeho prítomnosť. Skrátka, Padlý Anjel okamžite zaútočil na jej zmysly.

Navzdory svojej prezývke sa lord Angelstone v ničom na anjela nepodobal, či už povahou alebo zovňajškom. V salónoch najvyšších anglických spoločenských kruhov sa o ňom hovorilo, že sa skôr podobá na Satana - knieža temnôt. Naozaj bolo potrebné mať veľa fantázie, aby si ho človek vedel predstaviť s anjelskými krídlami a svätožiarou nad hlavou.

Mihajúce sa plamene polien v kozube zvláštne dotvárali tajomnú atmosféru. Slabé svetlo zvýrazňovalo drsnosť lordových ostrých čŕt. Čierne vlasy mal ostrihané nakrátko. Zvedavé jantárové oči prezrádzali prenikavú inteligenciu. Telo mal štíhle a pevné. Prudence sa o tom presvedčila už na tanečnom parkete, kde sa pohyboval s ležérnym, ale pritom nebezpečným šarmom skúseného dobyvateľa ženských srdiec.

Nebol upravený na prijímanie návštev. Biela viazanka mu voľne visela okolo krku a povytiahnutá rozopnutá košeľa odhaľovala čierne kučeravé chlpy, ktorými mal zarastenú hrud'. Žltohnedé obtiahnuté nohavice zvýrazňovali pevné svaly jeho stehien. Obuté mal vysoké vyleštené čižmy.

Prudence o pánskej móde vedela len veľmi málo. Nikdy ju nejako zvlášť nezaujímal, Sebastianova nevšedná elegancia, ktorá mala len málo spoločného s jeho oblečením, bola však očividná. Jednoducho patrila k nemu, rovnako ako bola príznačná pre krásneho čierneho kocúra, ktorého držal na rukách.

Jedinou ozdobou, ktorú na sebe mal, bol zlatý prsteň. Pomaly hladkal kocúra štíhlymi prstami a šperk občas v prítmi zaiskril.

Prudence sa pozornejšie zahľadela na jeho ruku. Už predtým, keď spolu tancovali, si

všimla, že na potení je vyryté veľké F. Dovtúpila sa, že je to začiatkové písmeno jeho rodového priezviska - Fleetwood.

Dlho nemohla odtrhnúť zrak od jeho ruky, ktorá maznavými pohybmi hladkala kocúrovu čiernu srst'. Keď sa mu nakoniec znovu dokázala pozrieť do očí, zistila, že na ňu hľadá s pobaveným úsmevom.

Prekvapilo ju zmyselné mrazenie, ktoré v tej chvíli zaplavilo celé jej telo. Povedala si, že je to zrejme preto, lebo nieje zvyknutá dívať sa na polooblečeného muža. Vzápätí si však musela pripomenúť, že už v priebehu večera naňho reagovala rovnako - a vtedy bol dokonale upravený.

Musela si priznať, že na ňu pôsobí priam neskutočne. Chvíľu si dokonca kládla otázku, či to, čo vidí, je skutočná bytosť. Jeho obrysy sa jej začínali rozplývať pred očami, akoby bol len zjavením, ktoré sa čoskoro rozplynie vo vzduchu...

Vyviedol ju z miery tak veľmi, že chvíľu nedokázala sústredene uvažovať.

Zrazu prišla na to, v čom bol problém. „Prepáčte, pán gróf." Rýchlo si zložila zahmlené okuliare a utrela zarosené sklá. „Viete, vonku je veľmi chladno. Keď som vošla do vyhriatej miestnosti, zahmlili sa mi sklá, takže som dobre nevidela."

Sebastian zodvihol jedno čierne obočie. „Úprimne s vami cítim, slečna Merryweatherová."

„Ďakujem. To už je údel ľudí, ktorí musia nosiť okuliare. Treba si na to zvyknúť." Znovu si nasadila okuliare a pozrela na hostiteľa. „Predpokladám, že chcete vedieť, prečo som prišla."

„Priznávam, že áno." Premeral si pohľadom jej ošúchanú pelerínu, ktorá odhaľovala staromódne plesové šaty ťažko popísateľnej farby. Pobavenie, ktoré sa nakrátko zjavilo v jeho očiach vystriedala zvedavosť. „Prišli ste sami?"

„Isteže," odvetila zaskočená.

„Niektorí ľudia by to považovali za veľmi nerozumné."

„Chcela som sa s vami stretnúť osamote. Prišla som v súkromnej záležitosti."

„Ráčte sa posadiť. Som samé ucho."

„Ďakujem." S rozpačitým úsmevom si sadla do ďalšieho veľkého kresla, ktoré stálo oproti kozuba. Uvedomovala si, že Angelstone sa jej zapáčil na prvý pohľad. Aj keď jej teta, lady Pembrová, sa už pri vyslovení jeho mena tvárila zhrozene.

Určite nie je taký strašný, ako sa o ňom rozpráva, pomyslela si, a sledovala pohľadom, ako si sadá do svojho kresla. Pokiaľ išlo o odhad ľudí, inštinkt ju väčšinou nesklamal. Vlastne ju sklamal len jeden jediný raz. Ale to bolo pred tromi rokmi.

„Moja návšteva je dosť neobvyklá, však?" začala opatrne.

„To áno." Sebastian natiahol nohu v čižme k ohňu a znova začal hladkať kocúra. „Aj dosť riskantná, nemyslíte?"

„Nezmysel. V kabelke mám pištoľ a vonku ma čaká drožka. Ubezpečujem vás, že o moju bezpečnosť je postarané."

„Máte pištoľ?" Mužove oči zaiskrili veselosťou. „Ste veľmi zvláštna žena, slečna Merryweatherová." „Nebodaj si myslíte, že tú zbraň budete u mňa potrebovať?"

„To nie." Bola úprimne rozrušená. „Viem, že ste- džentlmen, pane."

„Naozaj si to myslíte?" usmial sa.

„Samozrejme, že áno. A už si ma nedoberajte, pán gróf. Pištoľ mám na ochranu pred zlodejmi. Hovorili mi, že ich je v Londýne neúrekom."

„Svätá pravda," prikývol.

Kocúr na Sebastianových kolenách sa stočil do kľbka a uprel skúmový pohľad na Prudence. S prekvapením zistila, že oči zvieraťa majú ten istý zlatistý odtieň ako oči jeho pána.

„Má váš kocúr nejaké meno?"

„Isteže."

„Ako sa volá?"

Na mužových sa perách zjavil slabučký úsmev. „Lucifer.“

„Veľmi výstižné.“ Nenápadne si odkasľala a vrátila sa k jeho poznámke. „Pravdu povediac, vôbec si Nemyslím, že som zvláštna, skôr naopak. Som celkom obyčajná žena, ktorá, bohužiaľ, nepozná veľkomestské maniere.“

„Mýlite sa, slečna Merryweatherová, ste najzvláštnjšia žena, akú som kedy stretol," namietol. . „Tomu neverím," namietla zatrpknuto. „Ale vráťme sa k dôvodu mojej návštevy. Dozvedela som sa, že ste sa včera večer kvôli mne dostali do sporu s mojím bratom. Prišla som tú záležitosť urovnať.“

„Akú záležitosť?“ Sebastian zamyslene prižmúril jantárové oči. „Nie je mi známe, že by som sa s Trevorom Merryweatherom dostal do nejakého sporu.“

„Nepokúšajte sa ma zmiast' a netvárite sa, že nevíete, o čo ide.“ Prudence na kolenách tuho stisla prsty v rukavičkách. „Dozvedela som sa, že máte s bratom na úsvite súboj. Nechcem, aby k nemu došlo.“

„Pripusťme, že máte pravdu. Ako tomu chcete zabrániť?“ Sebastian ju už pozoroval s rastúcim záujmom.

„Našla som isté riešenie.“

„Aké?“ prekvapene nadvihol obočie.

„Celú tú nezmyselnú záležitosť vyrieši ospravedlnenie. Keď som sa to dozvedela, šla som za Trevorom, ktorý bol na večierku u Atkinsovcov. Nanešťastie je nesmierne tvrdohlavý, aj keď som vycítila, že je z celej aféry dosť rozrušený. Je veľmi mladý a neskúsený, ak ste si nevšimli.“

„Zjavne nie až taký mladý a neskúsený, že by ma nemohol vyzvať na súboj.“

Prudence pokrútila hlavou. „Opakoval mi, že vás musel vyzvať, lebo šlo o moju česť. Počujete, *moju* česť?! Viete si to predstaviť?“

„Čo je na tom čudné? Súboje, ktoré sa vedú o česť ženy, sú vždy vzrušujúcim zážitkom pre obe zainteresované strany.“

„Nemôžem s vami súhlasiť. Nechcem vás uraziť, pán gróf, ale pokiaľ svoje slová myslíte vážne, tak nemáte oveľa viac rozumu než môj brat.“

„Zaujímavý postreh.“

Vedome ignorovala iróniu v jeho slovách. „Je nezmysel domnievať sa, že ste ohrozili moju česť len preto, že ste sa so mnou rozprávali a požiadali ma o tanec. A to som povedala aj Trevorovi.“

„Som vám za to veľmi vďačný, slečna.“

„Problém je totiž v tom, že od smrti našich rodičov ma Trevor až úzkostlivo chráni," pokračovala. „Zdá sa mu, že ako jediný muž v našej rodine má voči mne určité záväzky. Myslí to dobre, aj keď to s tou starostlivosťou občas preháňa. Nemal vás kvôli takej malichernosti vyzývať na súboj.“

„Nie som si celkom istý, či to bola malichernosť.“ Sebastian sa zamyslene pohrával s kocúrom. „Náš rozhovor na plese trval dosť dlho, nemyslíte?“

„Ale rozprávali sme sa len o našich spoločných záujmoch, nie?“ oponovala mu.

„A potom sme tancovali waltz.“

„Lady Pembroková mi vravela, že je to teraz voľnu módný tanec. Dnes sa tancuje všade. Trevorova výzva skutočne nemá nijaké opodstatnenie.“

„Všetci by s vami asi nesúhlasili.“

Zahryzla si do pery. „Nuž, keďže Trevor vás vyzval na súboj a ja ho nedokážem presvedčiť, aby sa vám ospravedlnil, potom ostáva jediné východisko.“

Sebastianove zlatisté oči sa do nej priam vpili. „Som ukrutne zvedavý, na čo ste prišli, slečna Merryweatherová.“

„Je to veľmi jednoduché.“ Žiarivo sa naňho usmiala. „Mali by ste sa mu ospravedlniť vy.“

Jeho ruka na chrbte kocúra znehybnela. Čierne riasy zakryli šokovaný výraz jeho očí. „Prosím?“

„Počuli ste dobre. Mali by ste sa mu ospravedlniť.“ Dôverne sa k nemu naklonila. „To je jediné riešenie. Trevor má len dvadsať rokov. Nepochybujem, že pochopil, že zašiel príďaleko, ale je príliš mladý a príliš hrdý, aby priznal svoju chybu.“

„A čo ak má váš brat iný názor? Možno je skalopevné presvedčený o tom, že za daných okolností nemal inú možnosť, ako vyzvať ma na súboj.“

„Nesúhlasím. Skúste ma pochopiť, pán gróf. Odkedy naši rodičia zahynuli pri dopravnej nehode - a to bolo pred dvoma rokmi - sa môj brat usiluje byť hlavou rodiny.“

„Rozumiem,“ prikývol.

„Je však v takom veku, keď sú mladí muži veľmi prchkí a precitlivení. Vy ste tiež boli mladý, nie?“

V Sebastianových očiach sa objavil predstieraný údiv. „Nehovorte, naozaj? No teraz, keď ste to spomenuli, tak si veru matne spomínam, že kedysi som bol mladý. Ale bolo to už dávno, však?“

Začervenala sa. „Prepáčte, nechcela som tým naznačiť, že ste starý.“

„To mi odľahlo. Ďakujem.“

Povzbudivo sa naňho usmiala. „Určite nemáte viac než štyridsať.“

„Tridsaťpäť.“

Rozpačito zažmurkala. „Panebože!“ šepla.

„Slečna Merryweatherová, mám len tridsaťpäť rokov. Nijakých štyridsať,“ zopakoval mrazivým tónom.

Kristepane, určite ho urazila! Rozhodla sa zachrániť situáciu. „Vyžaruje z vás zrelosť, akú by som čakala u podstatne staršieho muža.“

„To skutočne rád počujem. Asi máte pravdu. Niektorí ľudia tvrdia, že aj moja tvár nesie stopy rozorvanej duše a strastiplného života.“

Prudence preglgla. „Vážený pán gróf, nechcem, aby došlo k tragédii v dôsledku nerozvážnosti dvadsaťročného mladíka. Neostáva mi nič iné, iba sa spoľahnúť na vaše skúsenosti a zdravý rozum.“

Dlhú chvíľu na ňu mlčky hľadel. „Myslíte to vážne, slečna Merryweatherová? Naozaj chcete, aby som sa ospravedlnil vášmu bratovi?“

„Celkom vážne. V hre je predsa ľudský život. Pokiaľ viem, ste vynikajúci strelec.“ Tuhšie zovrela prsty. „Viem, že pravidelne chodíte na cvičné streľby k Mantonovi a že už máte za sebou ne jeden súboj.“

„Zdá sa, že ste dobre informovaná.“

„Keď ma niečo zaujíma, viem si zohnať informácie,“ odvetila s vážnou tvárou. „Je to môj koníček. Spomenula som vám to už včera večer.“

„To áno, ale mal som dojem, že sa zaujímate najmä o nadprirodzené javy.“

Pozrela na kocúra. „Ubezpečujem vás, že moje záujmy sú oveľa širšie. Baví ma hľadať odpovede na všetky zamotané otázky.“

„A veríte aj v existenciu duchov?“

„V tejto otázke som osobne veľmi skeptická,“ vyhlásila s vážnou tvárou. „Aj keď veľa ľudí na nich verí. Dokonca sa občas objavajú aj dôkazy o ich existencii. Pokúšam sa overovať správnosť takých úkazov a pokúšam sa aj o IOJM vysvetlenie.“

„Počul som o tom.“ Zabladel sa do plameňov v kozube. „Dozvedel som sa o vašich neobvyklých záujmoch, a práve preto som požiadal známych, aby mi vás včera večer predstavili.“

„Presne tak som to pochopila,“ placho sa usmiala. „Viem, že v Londýne ma považujú za excentrickú osobu. Neboli ste prvý, kto sa so mnou chcel zoznámiť iba kvôli mojej neobvyklej záľube. Viete si predstaviť, aké je to nepríjemné, keď vás žiadajú o tanec len preto, že sa o vás hovorí ako o čudákovi?“

„O tom viem svoje,“ odpovedal Sebastian pobaveným hlasom. „Ľudia z našich spoločenských kruhov sa radi zaujímajú o nezvyčajné veci. Správajú sa ako malé deti, ktoré hľadajú stále novú a novú hračku. Ak ich posledná začne nudiť, odhodia ju a chcú ďalšiu.“

Novú, jagavejšiu a prítlačlivejšiu."

„Máte pravdu." Zosmutnela. Dúfala, že tento muž ju pokladá za niečo viac než len novú hračku. „Ak som vám dobre rozumela, aj vy ste ma požiadali o tanec, lebo som v Londýne nová? Chceli ste sa trochu pozabávať?"

„Nie." Pozoroval ju prižmúrenými očami. „Požiadal som vás o tanec, lebo ma zaujali vaše názory. Myslel som, že by sme mohli mať spoločné záujmy."

Zatvárala sa prekvapene. „Naozaj? Aj vy sa zaoberáte skúmaním nadprirodzených javov?"

„Nie celkom," pokrútil hlavou.

„Tak čím teda?"

„Nemyslím si, že je to momentálne dôležité. Trápia vás predsa celkom iné problémy."

„Samozrejme. Súboj s mojím bratom." Rýchlo sa vrátila k pôvodnej téme. „Tak ako? Ospravedlníte sa Trevorovi? Viem, že je to pre vás nepríjemné, lebo pravdu máte vy. Určite však uznáte, že ten duel je nezmyselný."

„Slečna Merryweatherová, ja sa nikdy nikomu zásadne neospravedlňujem."

Prešla si jazykom po vyschnutých perách. „Pochopte, nedokážem Trevora presvedčiť, aby to urobil on."

„V tom prípade sa obávam, že bude musieť niesť následky."

Cítila, že ju začínajú oziabať ruky. „Vážený pán gróf, trvám na tom, aby ste sa v tomto spore zachovali ako zrelý a zodpovedný muž. Trevor, rovnako ako ja, nepozná tunajšie zvyky. Keď vás vyzval na súboj, ani poriadne nevedel, čo robí."

„Mýlite sa, slečna Merryweatherová. Váš brat veľmi dobre vedel, do čoho ide. Vie, kto som a pozná aj moju povest'." Sebastian sa pousmial. „Prečo by ho inak tak rozzúrilo, že som sa s vami rozprával a pozval vás do tanca?"

„O vašej povesti som sa už čo-to dozvedela aj ja," prikývla so zamračenou tvárou. „Včera som sa však presvedčila, že skutočnosť je iná."

„Môžete to trochu upresniť?" požiadal ju.

Rýchlo začala vyratúvať na prstoch: „Váš otec sa napriek silnému nátlaku rodiny nerozišiel s herečkou, s ktorou ho spájal veľmi dôverný vzťah, hoci to ostatných Fleetwoodovcov privádzalo priam do zúrivosti. Vaši rodičia preto po sobáší z Anglicka odišli. O sobáší však nikdy nehovorili, a tak sa vaši príbuzní domnievali, že váš otec nikdy s vašou matkou nežil v manželskom zväzku."

„Už len tento fakt ma dostatočne kompromituje, nemyslíte?" poznamenal ironicky.

„Nie, nemyslím. Keď ste sa pred dvoma rokmi vrátili do Anglicka, londýnska smotánka vás s potešením začala označovať za bastarda."

„Nepopieram, že to tak bolo," súhlasil s neskrývaným pobavením.

„Ľudia, ktorí šíria podobné klebety, bývajú poriadne krutí. Nikto predsa nemôže za to, za akých okolností prišiel na svet."

„Ste skutočne veľmi tolerantná, slečna Merryweatherová."

„Nemožno predsa obviňovať dieťa za to, čo jeho rodičia. Koniec koncov, aj tak to nie je pravda. Narodili ste sa ako nemanželské dieťa."

„Aj v tomto máte pravdu," uškrnul sa.

Chvíľu naňho zamyslene hľadela. „Z dôvodov, ktoré poznáte len vy sami, ste však dovolili, aby vás ostatní pokladali za nemanželské dieťa. Museli ste sa na tom skvele zabávať."

„Povedzme, že sa mi nechcelo vyvádzať tých klebetníkov z omylu," poznamenal.

„Minulý rok však zomrel váš strýko, gróf z Angelstonu. Bol to starý mládenec a nemal nikoho, komu by zanechal dedičstvo. Titul by zdedil váš otec, ale ten zomrel už pred štyrmi rokmi. Všetci si mysleli, že za týchto okolností - keďže vás pokladali za nemanželského potomka - titul prejde na vášho bratanca Jeremyho Fleetwooda, ktorého otec tiež pred nejakým časom zomrel."

Sebastian sa mlčky usmieval.

„Vytreli ste však všetkým kocúra," pokračovala Prudence, „keď ste predložili nevyvrátiteľné dôkazy o tom, že vaši rodičia sa zosobášili ešte pred vašim narodením. Vďaka tomu ste sa stali zákonným dedičom vy. Pokiaľ viem, vaši príbuzní vám to nikdy neodpustili."

„Pre mňa to nemá nijaký význam," odvrkol zlostne.

„A okrem toho, vrátili ste sa so značným majetkom, ktorého hodnota zatienila aj dedičstvo," pokračovala Prudence. „Ani s tým sa závistliví príbuzní nedokážu zmieriť."

Sebastian sklonil hlavu. „Vaša schopnosť získavať informácie ma úprimne udivuje. Dokázali ste sa o mne dozvedieť naozaj veľa."

„Vyššie kruhy sú plné klebetníkov."

„To som si tiež všimol."

„Vďaka tomu ste sa stali veľmi známym človekom."

„Bohužiaľ," poznamenal s úsmevom.

„A práve preto, že nemáte najlepšiu povest'," pokračovala vytrvalo Prudence, „nemusíte mať obavy, že by ju mohol poškodiť taký nekonvenčný skutok, akým je ospravedlnenie sa môjmu bratovi."

Zaťal zuby a chvíľu na ňu mlčky hľadel. V očiach sa mu zračil ťažko skrývaný obdiv. „Brilantná úvaha, slečna Merryweatherová. A musím pripustiť, že aj veľmi logická."

„Ďakujem za uznanie, pán gróf. Chcela som len zdôrazniť, že sa pokojne môžete ospravedlniť môjmu bratovi bez toho, aby to poškodilo vašu povest'. Toto gesto môžete pokladať za bezvýznamnú veľkorysosť šľachtného človeka."

„Nemám povest' ani veľkorysého, ani šľachtného človeka, slečna."

„Ale budete ju mať," usmiala sa naňho povzbudivo. „Len čo sa roznesie, že ste odmietli skrížiť zbrane s mojím ľahkomyselným bratom. Každému je predsa jasné, že keby ste chceli, mohli by ste mu bez problémov vpáliť guľku do hlavy." "

„Váš návrh sa mi začína pozdávať. Rozhodne vyzerá celkom zábavne."

„Teší ma, že som u vás našla pochopenie, pán gróf. Myslím, že to bude skvelé riešenie. Jediné, čo budete musieť urobiť, je, ospravedlniť sa Trevorovi."

Na chvíľu sa zamyslel. „Musím sa však priznať, že vôbec neviem, čo tým získam."

„Nebudete musieť vstávať tak zavčasu. A to je celkom solídny dôvod, nemyslíte?" zažartovala.

„Mýlite sa. Vstávam skoro." V jeho očiach sa zjavil mrazivý záblesk. „Vstať kvôli súboju, by pre mňa nebol nijaký problém."

Pobúrené mu pozrela do očí. Zrazu sa jej zazdalo, že v jeho jantárových očiach vidí veselé iskričky. „Pane, vy si zo mňa uťahujete."

„Myslíte?"

„Som si tým istá. Určite sa nechcete pustiť do súboja s mladým neskúseným holobriadkom. Bolo by to pre vás veľmi nedôstojné. Prosím vás, sľúbte mi, že ukončíte túto trápnu záležitosť vašim ospravedlnením a krv."

„Chcete odo mňa, aby som otázku svojej cti považoval za trápnu záležitosť?"

„Majte rozum, tak som to nemyslela."

„Prečo by som mal byť rozumný?"

Cítila, že pomaly jej dochádza trpezlivosť. „Veľactený pán gróf, veľmi vás prosím, aby ste sa prestali správať ako nechápavý hlupák. Oba veľmi dobre vieme, že ste príliš inteligentný na to, aby ste sa púšťali do niečoho takého nezmyselného, ako je súboj s nejakým usmrkancom."

„Ja, že sa správam ako nechápavý hlupák?" zdvihol pobavene obočie.

Začervenala sa. „Nechcela som sa vás dotknúť. Ale čakala som od vás trochu viac pochopenia."

„Mrzí ma, že som nesplnil vaše očakávanie, slečna. Ale ak mám byť úprimný, málokedy sa mi darí plniť očakávania tých druhých. Prekvapuje ma, že ste sa to o mne ešte nedozvedeli."

„Veľmi radi si ľuďi doberáte a myslíte si, že máte právo takto sa voči nim správať. Určite sa tým chcete pomstiť za to, ako s vami lepšia spoločnosť zaobchádzala predtým, než ste získali titul.“

„Vaše slová beriem ako prejav šľachetnej veľkodušnosti.“

„Jednoducho vás len prosím,“ pokračovala nerozhodne, „aby ste sa v tomto prípade povzniesli a zachovali sa ako veľkorysý, zodpovedný a ušľachtilý muž.“

Oči mu zažiarili, ale naoko pobúrené sa opýtal: „Dočerta, prečo si myslíte, že to dokážem?“

Nervózne pokračovala: „Ste vzdelaný človek s kritickým zmýšľaním. Presvedčila som sa o tom, keď sme večer diskutovali o nadprirodzených javoch. Kládli ste mi veľmi fundované a logické otázky, ktoré prezrádzali prenikavosť vášho umu. Nemôžem uveriť, že by ste sa nevedeli zachovať veľkoryso.“

Sebastian zamyslene poškrabkal Lucifera za uchom. „Možno by to mohol byť naozaj zaujímavý experiment.“

„No vidíte! Aspoň by ste sa trochu rozptýlili,“ vyhlásila povzbudivo a po chvíľke neisto dodala: „Počula som, že sa vraj veľmi nudíte.“

„Kto vám to povedal?“

„Všetci to hovoria.“

Zaklonil hlavu, až sa zátylkom dotkol opierky za chrbtom. Uprel pohľad na horiace polená. Ústa sa mu skrivilili v trpkkej grimase. „Vlastne ani neviem.“

Udivene naňho pozrela. „Vy neviete, čo cítite?“

Vrhol na ňu nevraživý pohľad. „Slečna Merryweatherová, ak mám byť úprimný, často neviem, či vôbec niečo cítim.“

„Ja som zažila čosi podobné tesne po smrti našich rodičov,“ poznamenala s dojatím v hlase.

„Naozaj?“

„Áno. Ale ostal mi Trevor. A lady Pembrová bola ku nám veľmi láskavá. Navzájom sme sa povzbudzovali a nakoniec moja duša predsa len ožila.“

„O tom nepochybujem,“ odpovedal s ľahkou iróniou, „duševnej energie máte rozhodne dosť. No to, či ma momentálne trápi alebo netrápi nuda, je celkom druhoradé. Vráťme sa k pôvodnej téme.“

„Isteže,“ usmiala sa placho. „Som si vedomá, pán gróf, že vás žiadam o veľkú službu.“

„O tom niet pochyb. Akékoľvek ospravedlnovanie je mi úplne cudzie.“

„Som presvedčená, že to prežijete.“

„To sa ešte uvidí. Ale asi by som vám mal pripomenúť, že ak niekto vyjde niekomu v ústrety, očakáva revanš.“

Opäť sa jej zmocnil nepokoj. Ostražito naňho pozrela. „Čo tým chcete naznačiť, pán gróf?“

„Iba to, že ak pre vás urobím túto láskavosť, mali by ste mi sľúbiť, že aj vy mi raz vyhoviete, ak budem niečo potrebovať.“

Prudence zmeravela. „A čo by to malo byť, pane?“ „Ešte neviem. Nik nemôže vidieť do budúcnosti, slečna Merryweatherová.“

„Rozumiem.“ Zamyslene pokrčila čelo. „Vy zatiaľ len predpokladáte, že raz budete odo mňa niečo potrebovať, nemýlim sa?“

Ústa sa mu rozťahli v ležérnom úsmeve. V jeho očiach, rovnako ako v očiach jeho kocúra, sa odrážali mihotavé plamienky ohňa. „Áno, slečna. Raz sa na vás celkom určite obrátim, aby ste mi tento dlh splatili... Tak čo, platí?“

V prítomí knižnice zavládlo hrobové ticho, prerušované iba praskaním horiacich polien. Prudence nedokázala odtrhnúť zrak od mnohovravného pohľadu Sebastianových očí. Čosi jej našepkávalo, že tento muž je síce nebezpečný, ale nie je zákerný.

„Tak dobre, pán gróf. Súhlasím s vašim návrhom.“ Chvíľu ju pozorne sledoval, rovnako ako sa ona predtým usilovala vniknúť do tajov, ktoré skrývala jeho duša. Dúfam, že

zvyknete svoje sľuby dodržať." Zatvárila sa pobúrená. „Samozrejme, že áno!" „Nemusíte sa hneď urážať. Zmysel pre česť a dodržiavanie daného slova je vzácnosťou aj u mužov, nieto u žien." „Znamená to teda, že sa môjmu bratovi ospravedlníte?" „Áno. Podniknem kroky potrebné na to, aby sa súboj skončil."

Cítila, ako sa jej uľavilo. „Ďakujem. Som vám nesmierne povďačná. Je to od vás veľmi láskavé." „To by už stačilo, slečna. Neďakujte mi. Uzavreli sme predsa dohodu. Možno neuplynie veľa času a budete sa mi musieť revanšovať." Sebastian položil kocúra na koberec. Zviera vrhlo na Prudence zlostný pohľad, ako keby jej dávalo za vinu, že kvôli nej prišlo o vyhriate miesto. Polom sa s výhražne zdvihnutým chvostom uvelebilo na vankúši z červeného hodvábu vyšívaneho zlatými niťami.

Sebastian vstal, chytil Prudence za ruky a primäl ju, aby sa postavila.

„O čo vám ide, pane?"

Neodpovedal, iba ju pritisol bližšie k sebe. Oči mu horeli. Naklonil hlavu a pobožkal ju.

Ten bozk nebol prejavom vášne, ale chladným náznakom jeho budúcich úmyslov. Takto ju ešte nikto nebozkával. Akýmsi šiestym zmyslom uhádla jeho zámer. Uvedomila si, že si na ňu robí nárok a po chrbte jej prebehol mráz.

Súčasne sa jej však v tele rozhoreli aj ohníky vzrušenia a dych sa jej zrýchlil. Celé telo mala odrazu plné neznámej pulzujúcej energie. Sebastian však zdvihol hlavu a všetko skončilo ešte skôr, než sa dokázala vyrovnáť s takým prudkým útokom na svoje zmysly.

„Teraz, keď sme spečatili našu dohodu bozkom, slečna Merryweatherová, nastal čas, aby ste sa vrátili domov," povedal pokojným hlasom.

„Samozrejme." Roztrasenými rukami si natiahla na hlavu kapucňu peleríny. Snažila sa byť rovnako sebedovetná ako predtým. Má už predsa dvadsaťpäť rokov a nie je neskúsené dievčatko. „Hľadať ma nikto nebude. Služobníctvo lady Pembrokovej je veľmi disciplinované. Keď som odchádzala do svojej izby, nechala som na dverách odkaz, že si neželám, aby ma niekto vyrušoval."

„A ako ste odišli z domu?"

„Vyklzla som zadným vchodom. Mala som problém zohnať drožku, ale nakoniec sa mi to podarilo. Kočič sľúbil, že ma počká pred domom."

„Drožka, ktorú ste si prenajali, už dávno odišla."

Nahnevane naňho pozrela. „Poslal ju preč váš lokaj?"

„Nerobte si starosti, slečna. Odveziem vás domov sám."

„To nie je nutné," namietla rýchlo.

„Už som dal pripraviť kočiar."

Nevedela, čo povedať na jeho nečakanú ústretovosť.

Sebastian ju vyprevadil z knižnice do haly, kde čakal lokaj s tvárou buldoga.

„Môj plášť, Flowers... Ozaj, vyzerá to, že zo zajtrajšieho duelu nič nebude. Dozrite, aby mi raňajky doniesli v obvyklom čase."

„Áno, pane." Zaskočený lokaj mu pomohol do cici neho redingotu, pričom si skúmavo premeriaval Prudence. Jednako ako sa patrí na vychovaného sluhu, nepreriekol ani slovíčko a mlčky otvoril vchodové dvere.

V hmle pred domom stál čierny kočiar, do ktorého boli zapriahnuté dva kone. Sebastian pomohol Prudence nasadnúť a potom sa posadil oproti nej. Svetlo lampy vrhlo slabé lúče na výrazné, priam hrozivé črty jeho tváre. V tomto okamihu Prudence pochopila, prečo ho volajú Padlý Anjel.

„Som rada, že ma chcete odviezť, ale poradila by som si aj sama," zašomrala, keď kočiar vyrazil do nočnej tmy.

„Pokladám to za svoju povinnosť, slečna Merryweatherová. Obaja sme teraz viazaní dohodou. Dokiaľ nedostanem od vás, čo mi podľa nej patrí, je v mojom záujme, aby sa vám nič nestalo." Zlomyselne sa usmial. „Vari ste ešte nepočuli o tom, že diabol si vždy úzkostlivo stráži svoj majetok?"

Kapitola II

Prudence potichučky otvorila zadný vchod prepychovej londýnskej rezidencie lady Pembrokovej.

Sebastian stál opodiaľ polozahalený nočnou tmou. Skôr než vošla dnu, zakývala mu na rozlúčku. Zamyslene sa usmial. Aj keď by zrejme nebola nadšená, keby vedela, že o nej klebetia, aká je výstredná, určite si taký prívlastok zaslúžila. Ešte nikdy nestretol ženu, ktorá by sa Prudence Merryweatherovej vyrovnala intelektom a ktorá by mala podobné záujmy ako on. Bola to nanajvýš nezvyčajná osobnosť. A teraz sa stala jeho dlžníčkou. Páčilo sa mu, keď mu boli ľudia zaviazaní.

Zvrtol sa a pomalým krokom sa pobral k čakajúcemu kočiari. Z diaľky sa jeho lampy v hustej hmle podobali na vzdialené morské majáky.

Nemal rád anglickú hmlu. Teraz však cítil, ako by práve ona bola jeho živlom. Jej mrazivé chuchvalce ho zahalovali, akoby ho chceli oddeliť od okolitého sveta. Mal pocit, že sa ocitol vo svete bez akýchkoľvek pocitov, vnemov či zážitkov. Necítil ani prenikavý chlad.

Podobný múr mal už niekoľko rokov aj okolo svojho srdca.

Vlastne to vedel celkom presne - rovnaký pocit prázdna sa ho zmocnil pred štyrmi rokmi, na úsvite, v horách Sargastanu.

Z pochmúrnych myšlienok ho zrazu vytrhol akýsi tichý, znepokojivý zvuk. Prichádzal z úzkej vedľajšej uličky. Spomalil a nastražil uši. Jeho ruka zovrela rukoväť pištole, ktorú mal pre istotu vo vrecku. Pud sebazáchovy fungoval spoľahlivo aj v sklňujúcej nálade, ktorá sa ho v poslednom čase zmocňovala čoraz častejšie.

Podozrivý zvuk stíchol. Asi mačka alebo potkan, pomyslel si a pokračoval v ceste k čakajúcemu kočiari.

Zdržiavať sa v takúto hodinu na ulici bolo veľmi n pečné. Napokon noc vždy prináša určité riziko.

Uvedomil si, aký strach musela mať Prudence Merryweatherová, keď ho vyhľadala v tejto pokročilej nočnej hodine. Tá žena má odvalu aj za troch chlapov.

Otvoril dvere kočiara. „Do klubu," prikázal kočišovi.

„Áno, pane."

Kočiari sa pohol. Sťažka klesol na sedadlo a zahľadený do mliečneho oparu zahľadájúceho okolitý svet premýšľal i svojej novej známej.

Jej tvrdohlavosť sa vyrovnala jej odvahe. U žien sú také vlastnosti málokedy vítané. A pre väčšinu mužov je asi aj príliš inteligentná a všetečná. Prekypuje energiou a nadšením a pritom sa v nej skrýva šľachetná dôvera v ľudí.

Skutočnosť, že ako dvadsaťpäťročná bola stále slobodná, dokazovala, že muži, ktorých doteraz stretla, buď nedokázali postrehnúť jej ženský pôvab alebo ho jednoducho ignorovali. Jedným slovom boli slepi.

Možno ich neodrádzal len jej intelekt, ale aj okuliare, ktoré nosila. Pozeral do diaľky a v pamäti si privolával jej oči skryté za sklami. Boli naozaj pekné. Tajuplné a priezračne čisté ako horské jazero so zelenkastou vodou. Inteligentné oči ušľachtilej ženy s pevným charakterom. Do jeho ponurého sveta priniesli čosi svieže, nové... a veľmi zvláštne.

Zišlo mu na um, že s Prudence k nemu zavítalo niečo úprimné a neodolateľne dráždivé. Napriek tomu, že si z nej uťahoval, zároveň prahol po jej dôverčivej a povznášajúcej dobrotivosti.

Keď sedel v knižnici a počúval jej slová, pocítil neznesiteľnosť bremena, ktoré celé roky gniavilo jeho dušu.

Prudence bola bytosťou zo slnečných lúčov a vďaka nej si uvedomil, že on žije v najtemnejších zákutiach noci.

Ich povahy boli protikladné, ale napriek tomu po nej túžil od prvej chvíle, ako mu ju predstavili. Nevedel to pochopiť. Neustále si kládol otázku, čím ho vlastne dokázala tak veľmi upútať. Ako by mu bola počarovala.

Priťahovala ho, aj keď nebola vyslovenou kráskou. Navyše fyzické prednosti, ktoré nepochybne mala, potláčala absolútnym ignorovaním súčasnej módy.

Nedokázal pochopiť, ako si mohla na ples obliecť také nemožné šaty. Ani ten hnedý odtieň jej nepristal. Tlmil jagavú žiaru jej smaragdových očí a medovozlatých vlasov. Malý výstrih a hnedé ruže, ktoré ho mali ozdobiť, prezrádzali, že boli ušité v krajčírskych dielni na vidieku. Žiadny krajčír v Londýne by svoju zákazníčku neobliekol do takej nemodernej róby.

Aj vejár považovala za niečo úplne zbytočné. Miesto toho, aby ho používala ako užitočný nástroj v zložitom umení flirtovania, nechala ho záhaľčivo visieť na zápästí. A okuliare už iba podčiarkovali fádnosť jej zovňajšku.

Ale na rozdiel od iných mužov, on dokázal nazrieť aj pod povrch jej nepríťažlivého vzhľadu. Mal na to všetky predpoklady. Jeho otec bol chýrny cestovateľ a vedec, ktorý skúmal zvyky primitívnych kmeňov v neznámych krajinách. Na cesty brával aj rodinu a viedol Sebastiana od malička k bedlivému pozorovaniu okolitého sveta.

Pravé jadro sa skrýva v maličkostiach, hovorieval často Jonathan Fleetwood svojmu synovi. *Nauč sa ich vnímať*. Včera večer si Sebastian napríklad všimol, že Prudencine vlasy majú zlatistý odtieň. Taktiež postrehol, že má malý, pekne formovaný noštek a prítiažlivé pery. Upútala ho aj jej brada naznačujúca rozhodnosť a pribojnosť. A donekonečna by sa dokázal dívať do bezodných zelenkastých jazierok jej očí.

Nie, vôbec nebola krásna, a predsa ona jediná upútala v plesovej sále jeho pozornosť.

Odvtedy na ňu neustále musel myslieť. V predstavách sa jej dotýkal. Vyzliekal ju. Mala štíhlu postavu, ale na žiaducich miestach bola pôvabne zaoblená. Navzdory skromným plesovým šatám, ktoré starostlivo zahaľovali jej telo, si všimol, že jej ňadrá priam kričia po láskaní. Jej vôňa bola zmesou arómy kvetov a prirodzenej vône ženy. Aj teraz ju ste cítil v prítmí koča. Pôsobila naňho ako omamná droga.

Predsavzal si, že čoskoro ju znova pobozká. Samozrejme výchova a slušnosť mu velili, aby bol zdržanlivý. Ale čo slušného sa dalo čakať od Padlého Anjela? Mal pocit, že sa v jej prítomnosti nedokáže vôbec ovládať.

Jediným spôsobom, ako na ňu zabudnúť, bolo zamestnať si myseľ koníčkom, ktorý pestoval už dlhšiu dobu.

Ale najskôr musí vyriešiť ten nepríjemný konflikt s jej bratom.

Koč prudko zastal pred vchodom Sebastianovho obľúbeného klubu. Bol členom viacerých exkluzívnych klubov, ale práve v tomto sa cítil najlepšie. Pravdepodobne preto, že sem málokedy zavítal jeho bratanec Jeremy Fleetwood. Vystúpil z kočiara, vybehol hore schodmi a za chvíľu už bol vo vnútri vyhriateho, príjemne zariadeného salónu, ktorý často fungoval pre mužov ako azyl.

Niekoľko mužov sediacich pri stole hralo karty. Zvedavo otočili hlavy. Sebastian vedel, že chýr o jeho súboji sa už určite dostal aj sem.

Od ďalšieho stola, kde sa hral whist, vstal vysoký, štíhly plavovlasý muž a vykročil mu v ústrety.

Sebastian naňho skúmavo pozrel a vzápätí sa na jeho tvári zjavil spokojný výraz. Takže aj túto noc Garrick Sutton odolal alkoholu. Možno sa mu podarilo prekonať zlozvyk hľadať zabudnutie na dne pohárika. Zlozvyk, ktorý mu ostal z vojny.

„Čo sa deje, Angelstone? Myslel som si, že zvyšok noci stráviš doma, aby si sa vyspal pred raňajším súbojom.“ „Zmenil som rozhodnutie. Nijaký súboj nebude. Chcem, aby si ako jeden z mojich sekundantov tlmočil pánu Trevorovi Merryweatherovi moje ospravedlnenie.“

Sutton otvoril ústa a šokovane naňho civel. Ostatní ho nasledovali.

Sebastian sa škodoradostne usmial. Už len kvôli pohľadu na udivené tváre týchto ľudí mu

stálo za to ospravedlniť sa mladému Merryweatherovi.

Garrick Sutton bol jedným z mála ľudí, ktorých Sebastian považoval za svojich priateľov. Zaradil ho do toho úzkeho kruhu preto, lebo ho po jeho návrate do Anglicka pred dvoma rokmi bez výhrad akceptoval.

Po dlhom pobyte v zahraničí si v Londýne zriadil sídlo firmy, ktorá sa neustále rozširovala. Vďaka bohatstvu sa začal pohybovať vo vznešenej spoločnosti, ktorá sa kedysi jeho rodičom otočila chrbtom. Stretával sa s mnohými ľuďmi, ktorí sa tvárili ako jeho priatelia, ale za chrbtom ho označovali za bastarda, pripomínajúc tak klebety o škandalóznom pomere jeho otca s akousi herečkou. Predpokladali, že šľachtický titul zdedí Sebastianov bratanec Jeremy.

Garrick bol jedným z mála ľudí, ktorý od Sebastiana nečakal nič viac než priateľstvo. Nezaujímal sa o jeho pôvod či škandál súvisiaci s jeho príchodom na svet.

Od čias vojny ostali Garrickovi v duši hlboké, aj keď dobre skrývané rany. Podvedome cítil, že so Sebastianom ho spájajú práve krivdy z minulosti. Žiaden z nich nechcel hovoriť o tom, čo zažil. Bolo by to bolestné.

„To myslíš vážne? Ten zelenáč potrebuje príučku. Veď ťa vyzval len preto, že si tancoval s jeho sestrou.“ „Je mi to celkom jasné,“ súhlasil Sebastian.

„A napriek tomu sa mu chceš ospravedlniť?“ čudoval sa Garrick.

„Počul som od vierohodnej osoby, že je to mladík s horúcou hlavou a ešte si nestihol osvojiť náležité spôsoby.“

„Práve preto by si mu mal dať prvú lekciu,“ vyprskol Garrick.

„Tú námahu rád prenechám niekomu inému.“

„Nechápem ťa.“ Garrick natiahol ruku po fľaši portského a naplnil si pohárik. „To predsa nie je tvoj štýl! Dovoliť tomu sopliakovi, aby sa vyhol zodpovednosti. Čo sa s tebou robí, Angelstone?“

„Iba to, že som zmenil názor. Nič iné za tým nieje. Urob mi láskavosť a oznám tomu sopliakovi, že súboj sa nekoná a že sa mu ospravedlňujem.“

Garrick nechápavo hľadel na pohárik, akoby sa čudoval, odkiaľ sa vzal v jeho ruke. Nato ho obozretne postavil na stôl bez toho, aby si odpil. „Určite sa toho sopliaka nebojíš. Hravo by si s ním poradil. V týchto veciach je absolútne neskúsený.“

Sebastian sa pousmial. „A práve preto by to bola veľmi nudná záležitosť, nemyslíš?“

Garrick udivene nadvihol obočie. „To je pravda. Ale čo i stane, keď si znovu zatancuješ s tou excentrickou dámou? Všimol som si, s akým záujmom si sa na ňu díval.“

„Nuž, pokiaľ mladý Merryweather opäť uzná za vhodné vyzvať ma na súboj -“

„Povzbudený твоjím ospravedlnením to istotne rád urobí,“ ubezpečil ho Garrick.

„- potom sa mu znovu ospravedlním,“ dokončil Sebastian s úsmevom.

Garrick udivene vytreštil svoje modré oči. „Dočerta, človeče, vari si ochotný ospravedlniť sa aj druhý raz?“

„A potom znovu a znovu, pokiaľ to bude nutné. Na moje veľké prekvapenie som práve objavil, že takéto ospravedlnenie môže byť priam nevyčerpatelným zdrojom úprimnej mužskej satisfakcie. Ospravedlň sa mu toľkokrát, koľkokrát ma vyzve na súboj.“

„Už chápem!“ Garrickove oči rozjasnilo pochopenie. „Inak povedané, chceš sa s jeho sestrou zabávať dovtedy, kým ťa neprejde chuť a jej brat bude bezmocný, lebo vždy, keď ťa vyzve na súboj, ty sa mu slušne ospravedlníš.“

„Presne tak.“

„Ja žasnem!“ Garrick obdivne pokrútil hlavou. „Samozrejme, že nikomu ani vo sne nenapadne, že by si z toho mladíka mohol mať strach. Máš povest' neohrozeného duelanta. Ľudia si povedia, že sa zrejme zabávaš a mladý Merryweather ostane v hanbe.“

„Možné to je, ale to ma vôbec netrápi.“ „A členovia klubov budú uzatvárať stávky, kedy ťa to omrzí a vpáliš mu guľku do hlavy.“

„Nemám o to záujem.“ Sebastian natiahol ruku po nedotknutom Garrickovom pohárikovi a odpil si poriadny dúšok. „Daj si záležať, aby to ospravedlnenie bolo ihneď tlmočené môjmu

ctenému protivníkovi."

„Ako si želáš, ale takto si sa ešte nikdy nezachoval. To naozaj nieje tvoj štýl."

„Z času na čas treba štýl zmeniť. Čo ak sa s pribúdajúcimi rokmi stávam zodpovednejším a zrelším?"

Garrick sa zatváril ustarostené. „Je to akési zvláštne. Možno prišiel čas, aby si sa opäť začal venovať svojej záľube. Od posledného vyriešeného prípadu už uplynulo veľa času."

„Máš pravdu. Ale aj dnešná noc je zvláštna." „Čoraz zvláštnjšia," zahundral Garrick s pohľadom upretým ponad Sebastianovo ľavé plece. „Práve prišiel tvoj bratanec. Veľmi pozoruhodné. Nezvykne sem chodiť."

„Práve preto, že sem chodím ja," odhadol Sebastian.

„Presne tak. Kto vie čo tu dnes pohľadáva?"

„To nieje ťažké uhádnuť." Sebastian postavil pohárik na stôl. „Zrejme mi prišiel popriať veľa šťastia v súboji."

„Máš ho vidieť," zachmúril sa Garrick. „Presne naopak, ani okom by nemihol, keby ťa niekto poslal na druhý svet. Je presvedčený, že si získal titul neprávom. On a jeho pannačká matka sú skalopevné presvedčení, že iba on je zákonným následníkom rodu Angelstonovcov."

Sebastian zľahčujúce pokrčil plecami.

„To si myslela celá rodina." Garrick už na to neodpovedal, lebo Fleetwood medzitým zastal za Sebastianovým chrbtom.

„Angelstone," ozval sa neistým hlasom mladíka, kto I si je vedomý, že stojí pred starším a vplyvnejším mužom., Tón jeho hlasu prezrádza strach, no zároveň aj trúfalosť.

Pri najbližších kartárskych stoloch zavládlo napäté ticho. Sebastian si to nevšimol, hoci dobre vedel, že sa všetci usilujú zachytiť čo najviac z ich rozhovoru. Studená vojna medzi Sebastianom a rodinou bola pre londýnsku smotánku pikantnou pochúťkou. Skutočnosť, že mladý Fleetwood navštívil Sebastianov obľúbený klub a dokonca ho oslovil, bola rovnako senzáčná ako predchádzajúce chýry o súboji.

„Čo si želáš?" Sebastian sa nenáhľivo otočil k Jeremymu. „Rád ti poskytnem hocičo. Až na môj titul, samozrejme. Alebo mi chceš popriať šťastie v súboji?"

Príťažlivú mladíkovu tvár zaplavil rumenec. Jeho oči mali trochu tmavší odtieň než Sebastianove, boli viac do hneďa než do zlata. Aj vlasy mal svetlejšie, mali farbu tmavého mahagónu, neboli čierne ako Sebastianove. Napriek tomu sa na seba nápadne podobali. Táto skutočnosť celú rodinu Fleetwoodovcov nesmierne hnevala. Boli by radšej, keby sa Jeremy ponášal viac na svoju plavovlasú matku.

„Ty bastard jeden!" vyprskol Jeremy a zovrel ruky do pästí. „Raz niekto určite prevráta to tvoje bezcitné srdce guľkou. A vykoná tým zásluhný čin."

„Ďakujem." Sebastian sa mu zdvorilo uklonil. „Je dobre, keď človek vie, že v krušných chvíľach stojí rodina za ním."

„Je to teda pravda? Ideš škandalizovať povest' našej rodiny tým, že sa púšťaš do súboja s nejakým vidieckym sopliakom?"

„Správy o súboji boli predčasné."

„Tomu neverím."

„Je to tak, milý Jeremy," usmial sa Sebastian. „Povedz svojej drahej mamičke, aby zrušila objednávku na smútočnú róbu. Som presvedčený, že sa rozhodla obstaráť si čierne šaty pre prípad, že by sa jedno z jej najtajnejších želaní predsa len splnilo. Nanešťastie, som odhodlaný žiť ďalej."

Mladík sa zamračil. „Donieslo sa mi, že brat slečny Merryweatherovej ťa vyzval na súboj."

„Naozaj? Aké pozoruhodné! Netušil som, že aj vo vysokej spoločnosti sa klebety šíria rýchlosťou blesku. Škoda, že sa väčšina z nich nezakladá na pravde."

„Dočerta, čo máš zasa za lubom?"

„Nič také, čo by mohlo zaujímať Fleetwoodovcov."

„Arogantný bastard!" neovládol sa opäť mladík.

„Možno som arogantný, ale celkom určite nie bastard," veľkoryso sa usmial Sebastian.
„A to je, drahý bratanec, predsa len rozdiel."

Jeremy otvoril ústa, ale nakoniec zo seba nedostal ani slovo. Prudko sa zvrtol a vyšiel zo salónu.

Pri kartárskych stoloch sa znovu rozprúdil šum rozhovorov. Sebastian sa naklonil, aby si naliať ďalší pohár portského. Zarazil sa však, keď videl Garrickov úzkostlivý pohľad.
„Nemaj obavy, priateľ môj. S Fleetwoodom si výborne rozumieme. Už pred rokmi sme sa zhodli, že sa nebudeme mať radi."

Garrick nespúšťal zrak z dverí. „Ten darebák ťa úprimne nenávidí."

„Nieje to len jeho vina. Matka ho k tomu viedla už od malička. Nikdy neodpustila môjmu otcovi, že si nevzal ju, ale moju mamu. Tak pošpinil dobré meno nášho rodu. A keď som minulý rok získal titul namiesto jej drahého Jeremyho, takmer ju porazilo od zlosti."

„Poznám históriu vašej rodiny. Ale buď opatrný. Mohol by som odprisahať, že je ťa schopný zabiť."

„Upokoj sa, Garrick. A krot' svoju fantáziu, lebo sa ti vymkne spod kontroly."

„Nie som si tým celkom istý. Mám dojem, že keby Jeremy našiel spôsob, ako ťa zabiť bez toho, aby za to musel pykať, neváhal by ani minútu." Potom sa pobavene zaškľabil.
„Tuším som našiel riešenie tvojho problému."

„Von s ním!"

„Mal by si splniť povinnosť nositeľa titulu. Oženiť s najrýchlejšie splod' dediča. Spor o dedičstvo titulu bude definitívne vyriešený a Fleetwoodovcom klapnú zuby na prázdno. Potom určite prestanú usilovať o tvoj život."

„Som rád, že sa na to pozeráš tak pragmaticky. Pouvažujem o tvojom návrhu," odvetil vážne Sebastian.

Garrick uprel na priateľa neveriaci pohľad. „Čo je to zasa? Nebodaj si sa naozaj rozhodol, že budeš rozumný?"

„Dnes mi bolo už viackrát povedané, že muž v mojom veku by sa mal správať rozvážne a zodpovedne."

Garrick znova začudovane pokrútil hlavou. „Naozaj si dnes veľmi čudný."

„Máš pravdu. Preto by si mal odovzdať Merryweatherovi moje ospravedlnenie skôr, než zmením názor."

Celý nasledujúci deň Sebastian ignoroval klebety, ktoré rozvírili hladinu vysokej spoločnosti po tom, ako sa ospravedlnil Trevorovi Merryweatherovi. Miesto toho, aby L pobral do svojho klubu odpovedať na otázky zvedavcov lebo sa utiahol v súkromí svojej knižnice, Sebastian zamieril do hostinca v prístavnej štvrti.

List od detektíva Whistlecrofta mu doručili práve vo chvíli, keď si sadal k oneskoreným raňajkám. Jeho text bol stručný a vecný, lebo tomuto detektívovi šlo písanie dosť ťažko.

Vážený pane,

rád by som sa s vami pozhováral v istej záležitosti. Pokiaľ nebudete mať námietky, navrhujem stretnutie o tretej na obvyklom mieste.

W.

Presne o tretej Sebastian vstúpil do hostinca a zbadal Whistlecrofta ako sedí na ich obvyklom mieste. Detektív ho pozdravil zdvihnutím krčahu s pivom.

Whistlecroft bol zavalitý muž s ružovou tvárou, dlhými kotletami a malými prižmúrenými očami. Modrasté žilky na nose naznačovali náklonnosť k džinu i opakovaným nachladnutiam počas zimných mesiacov. Na krku mal dokrkvanú šatku a neprestajne pokašľoval,

„Dobrý deň, Vaše lordstvo. Vidím, že ste dostali môj odkaz."

„Dúfam, že ide o významnejšiu vec, než bola tá predchádzajúca záležitosť." Sebastian sa posadil oproti nemu. „Nemám náladu na zbytočné mrhanie časom."

„Háčik je v tom, že ste príliš schopný," zaškľabil sa Whistlecroft a odhalil chrup s

chýbajúcimi zubmi. „Azda vás to zaujme. Podmienky, ktoré ponúkam, sú ako vždy. Odmenu od vdáčeného zákazníka dostanem ja.“

„Nielen peniaze, ale aj sláva bude vaša, Whistlecroft. Ja nepotrebujem ani jedno, ani druhé.“

„Musí to byť perfektné, keď je človek bohatý," povzdychol si detektív. „A ešte k tomu máte aj vznešený titul. Neurazte sa, prosím, ale mohli by ste mi prezradiť, prečo sa zaujimate o moje prípady?“

Sebastian posunkom naznačil obsluhu, že chce kávu. „Už som vám to raz vysvetlil. Poskytuje mi to zábavu a rozptýlenie. Každý človek predsa musí mať nejakého koníčka, nemyslíte?“

„Priznávam, Vaše lordstvo, že ja si to nemyslím. Nikdy som nemal čas na koníčky. Všetok čas venujem práci, aby som uživil rodinu.“

„Dúfam, že odkedy sme začali spolupracovať, má vaša rodina bohatší jedálny lístok," zasmial sa Sebastian.

„Presne tak, Vaše lordstvo," zasmial sa detektív. „Moja žena sústavne priberá a všetkých päť detí rastie jedna radosť. Minulý týždeň sme sa presťahovali do vlastného domčeka. Nemôžem sa sťažovať, to teda nie.“

„To som rád. Tak mi teda povedzte, čo pre mňa máte.“

Whistlecroft sa k nemu dôverne naklonil. „Ide o menšie vydieranie," oznámil pošepky. „Myslím, že je to pikantný prípad, ktorý vás dosť pobaví.“

Kapitola III

„Chceš vedieť, čo všetko viem o lordovi Angelstonovi?" ruka lady Hester Pembrokovej, v ktorej držala šálku, znehybnela na polceste k ústam. Oči uprela na Prudence. „Iba toľko, že so svojou rodinou neudržiava kontakty a že má povest' mimoriadne nebezpečného človeka. Samozrejme, vďaka tomu je aj taký zaujímavý. Prečo sa naňho pýtaš?"

Prudence sa usmiala. Lady Hester Pembrová bola pevne stavaná žena v ťažko určiteľnom veku, ktorá sa vyznačovala dobrosrdečnou povahou a živým záujmom o aféry z lepšej spoločnosti. Rada o nich tiež rozprávala. Dlhé roky ju nepozývali do spoločnosti, pretože sa povrávalo, že Pembrokovci prišli o svoje rodinné šperky. A človek bez majetku má dvere do sveta aristokracie zavreté, nech už je jeho rodokmeň akokoľvek starý.

Teraz, keď sa vďaka Prudence šperky našli, mohla opäť vychutnávať všetky pôžitky spoločenského života. Mohla si dovoliť oblečenie podľa poslednej módy. Preto, keď noviny *Morning Post* zvestovali, že v tejto sezóne sa budú nosiť šaty fialovej a levandulovej farby, urobila zásadné zmeny vo svojom šatníku. Aj v dnešný deň jej statnú figúru zdobili fialové šaty s veľkým množstvom volánikov, lemovaných levandulovou čipkovinou.

Lady Hester od nepamäti patrila k priateľkám Meny we-atherovcov. Vydala sa neskoro a spolu s manželom bývali v postaršom kaštieli neďaleko od usadlosti Merryweatherovcov. Duch z rodiny Pembrokovcov sa stal jedným z prvých prípadov, do ktorých sa Prudence pustila v rámci odhaľovania výskytu nadprirodzených javov.

„Spytujem sa naňho, lebo Trevor si ktovie prečo zaumienil, že sa s ním nesmiem stýkať," vysvetlila Prudence. „Je presvedčený, že lord Angelstone ma chce zviest'. Samozrejme, že je to hlúposť, ale Trevor si to nedá vyhovoriť.“

„A vôbec sa mu nečudujem. Ten gróf, ako som už vravela, je veľmi príťažlivý muž, ale nič nenasvedčuje tomu, že by sa chcel oženiť. Preto je oprávnená domnienka, že keď si všima nejakú mladú ženu, tak nie kvôli tomu, aby s ňou uzavrel manželstvo.“

„Možno má len chuť sa s ňou pohovárať," poznamenala Prudence s nádejou v hlase.

„Tomu neverím." Lady Hester zamyslene odložila šálku. „Práve preto spôsobuje taký rozruch, lebo ignoruje spoločenské pravidlá, ktoré platia v našich kruhoch. Vysoká spoločnosť nad ním ohíňa nos, rovnako ako kedysi nad jeho rodičmi.“

„Napriek tomu ho pozývajú na všetky významnejšie plesy a večierky.“

„To áno. Londýnska smotánka sa totiž dokáže povzniesť, keď ňou pohŕda človek s

titulmi, prebytkom peňazí a povest'ou nebezpečného muža. Taká osoba je príjemným spestréním nudného spoločenského života."

„Chápem, ale zdá sa mi to prinajmenšom čudné." „Prečo? Len si spomeň, ako sa aristokracia správala k básnikovi lordovi Byronovi. Angelstone je tiež veľmi schopný človek, aj keď jeho spôsoby sú len tak-tak spoločensky prijateľné. A keďže vlastní titul lorda, pozývajú ho na rozličné spoločenské podujatia."

„Niet pochýb, že je to zaujímavý človek," súhlasila Prudence.

„To áno," zamyslela sa lady Hester. „A jednou z vecí, ktoré na ňom zvlášť upútajú, je to, že doteraz nevyužil možnosti, ktoré mu poskytuje titul a majetok, aby sa pomstil svojim zlomyselným príbuzným."

Prudence zvrátila čelo. „Ako by sa im mohol pomstiť?" „Nestálo by ho to veľa námahy. Vlastní obrovský majetok a jeho postavenie je čoraz významnejšie. Mnohí si myslia, že len preto proti nim doteraz nič nepodnikol, lebo ho baví hrať sa s nimi na mačku a myš."

„Neverím, že by vedel zámerne ublížiť svojim príbuzným. Mne sa zdal celkom sympatický," namietla Prudence.

„Nepochybujem, že ak chce, dokáže byť aj milý. Ale Trevor sa celkom oprávnene zaujíma o jeho vzťah k tebe. Angelstone je totiž známy tým, že sa rád zabáva dosť netradičným spôsobom. Čo ak dospeje k názoru, že by mohol zviest' najzaujímavejšiu ženu tejto sezóny?"

Prudence si zahryzla do spodnej pery. „Nerobte si zo mňa žarty. A okrem toho, tetuška, ja sa zvädzania nebojím."

„Nezabúdaj, že si tu nová. Všetci pozorne sledujú, ako si počínaš. Ak sa tvoje meno spomenie v súvislosti s lordom Angelstonom, klebety nebudú mať konca-kraja."

Prudence si odpila ďalší dúšok čaju. „Jediný dôvod, pre ktorý sa môže o mňa zaujímať, je objavenie rodinného pokladu Pembrokovcov."

„Presne tak, miláčik." Lady Hester zažiarila spokojným úsmevom a nežne pohladila diamantový náhrdelník, ktorý jej visel na krku. Pôvodne bol súčasťou pokladu, na nájdení ktorého mala Prudence hlavný podiel. „Všeobecne sa vie, že pri skúmaní tajov zjavovania sa ducha jedného z Pembrokovcov si objavila náš rodinný poklad. Celý Londýn teraz hovorí len o tom."

Prudence nespokojne zašomrala: „Mrzí ma, že sa mi nepodarilo s tým duchom skontaktovať. Už som bola tak blízko. Získať dôkaz existencie nadprirodzenej bytosti by bolo oveľa zaujímavejšie než nález akokoľvek drahých šperkov."

„Ale nebolo by to také užitočné. Vďaka tebe sa zmenil môj život, moja drahá. Naozaj neviem, ako sa ti odvd'ačím."

„Už to, že ste nás pozvali do Londýna, bolo až príliš veľkorysou odmenou. Život na vidieku Trevora veľmi nudil. Tu, v meste, sa naučí pohybovať vo vybranej spoločnosti a pritom sa aj príjemne pobaví."

„To bolo to najmenej, čo som mohla pre vás urobiť," odvetila lady Hester. „Viem, aké starostí si robíš o Trevora. Ale ja by som chcela urobiť niečo predovšetkým pre teba." Kritickým pohľadom si premerala jej nemoderné šaty. „Bola by som rada, keby si mi dovolila trochu obnoviť tvoj šatník."

„Milá teta Hester, už sme sa o tom neraz rozprávali. Nepotrebujem mať plný kufor šiat, ktoré si po návrate do Dorsetu nebudem môcť obliecť. Bolo by to zbytočné vyhadzovanie peňazí."

Lady Hester si smutne vzdychla. „Ide o to, milá Prudence, že v spoločnosti si ťa už začali všímať, a preto by bolo vhodné, aby si sa obliekala podľa poslednej módy. Neviem pochopiť, prečo tak zanedbávaš svoje oblečenie. Levanduľová farba by ti naozaj ohromne pristala."

Skôr ako sa Prudence zmohla na vhodnú odpoveď, dvere salónu sa otvorili.

„Dobrý deň, milé dámy."

Do miestnosti vošiel Trevor. Bolo vidno, že si dáva záležať, aby jeho pohyby boli

fičúrsky nonšalantné a uvoľnené. Tento spôsob chôdze odpozoroval od svojich nových priateľov z lepšej spoločnosti.

Prudence pomaly začínalo dráždiť, ako sa z vidieckeho chlapca v krátkom čase premenil na leva salónov. Jeho oblečenie - počínajúc rafinovaným uzlom kravaty, prešívaným kabátom, pásikovanou vestou a končiac priliehavými nohavicami - bolo v súlade s najnovšou pánskou módou. Začal nosiť cylinder a neodmysliteľnú vychádzkovú paličku. Retiazku od hodínok mal ovešanú nespočetným množstvom všelijakých čačiek.

Aj keď ju jeho najnovšie maniere rozčuľovali, naďalej ho zbožňovala ako predtým. Hovorila si, že je to len mladícky rozmar a Trevor sa časom umúdra, dozrie a usadí sa.

Bola však zároveň pyšná, že jej brat je taký pekný muž. Vypchávkami pliec na jeho oblekoch boli celkom zbytočné. Vlasy mal rovnako ako ona zlatoplavej farby. No oči mal po matke modré, na rozdiel od nej, ona ich zdedila po otcovi zelené. Nemusel nosiť okuliare ako ona, aj keď sa nejaký čas pokúšal predvádzať sa s monoklom. Upustil od toho, až keď zistil, že ho nedokáže udržať na oku.

Prudence sa občas bála, že mu radovánky londýnskej smotánky tak zachutia, že sa už nebude chcieť vrátiť na nudný vidiek.

Ale ak chcela byť celkom úprimná, musela priznať, že život na vidieku už nepripadal nudný len jej bratovi. Aj ona už prišla na to, že dni vo veľkom meste plynú oveľa vzrušujúcejšie a pestrejšie, než si myslela.

Fascinovala ju nekonečná šnúra plesov, zábav a večierkov, ale aj nepreberné množstvo kníhkupectiev, múzeí, galérií a divadiel. V Londýne sa mohla dôkladnejšie venovať aj literatúre o nadprirodzených javoch. V tomto obrovskom meste mala tiež viac príležitostí stretávať sa s ľuďmi, ktorí prejavovali záujem o jej koníčka. „Vitaj, Trevor,“ usmiala sa na brata. „Dobré odpoľudnie, chlapče.“ Lady Hester vzala do ruky čajník. „Môžem ti ponúknuť čaj?“

„Isteže, rád si dám šálku čaju.“ Mladík ráznym krokom podišiel k obom ženám. „Hneď vám vyrozprávam najnovšiu novinku.“

„Som samé ucho,“ vykrikla vzrušene lady Hester.

„Nebudete tomu veriť...“ rýchlo si upravil vlasy a prijal ponúkanú šálku čaju, „... ale mne, Trevorovi Merryweatherovi, sa dostalo ospravedlnenia od samotného Padlého Anjela.“

Lady Hester udivene zažmurkala. „Skutočne?“ „Áno, je to tak.“ Trevor sa pyšne otočil k sestre. „Môžeš sa spoľahnúť, že ťa Angelstone už nebude otravovať. Prinútil som ho, aby sa mi ospravedlnil za to, že ťa obťažoval. Všade sa o tom hovorí. Poslal jedného zo svojich sekundantov za mnou do klubu. Všetci moji priatelia to počuli.“

Prudence prísne pozrela na brata, ktorý sa pohodlne usadil na jednej z bohato čalúnených stoličiek. „Ešte raz ti opakujem, že lord Angelstone ma vôbec neobťažoval. Správal sa ku mne veľmi korektne. A na parkete neurobil nič, čo by sa mohlo pokladať za urážku.“

„Stačí jeho povest'. Tá hovorí sama za seba.“ Trevor si vzal zákusok z čajového podnosu. „Chápem to, ženy takým veciam totiž nerozumejú. A okrem toho, to nieje pre teba vhodný spoločník. Je o ňom známe, že jeho záujem o ženy je veľmi povrchný. Nemá s mini čestné úmysly.“

„Pre Kristove rany, povedz mi konečne aspoň jedno meno ženy, ktorú Angelstone zviedol. Aspoň jedno,“ osopila sa naňho Prudence.

Mladík zvažnel. „Hádam si nemyslíš, že ti budem referovať o takých nechutných záležitostiach.“

„Veru si to myslím. Ak ma niekto pred niečím varuje, potom chcem poznať dôvod. Hovor, ktorá bola jeho posledná zvedená a ohrdnutá obeť?“

„Ak túto sezónu nemal nijakú obeť, tak len preto, že všetky slušné rodiny držia dcéry čo najďalej z jeho dosahu.“

„To meno, Trevor,“ zopakovala Prudence nástojčivo. Mládenec na ňu chvíľu mlčky

pozeral, vzápätí sa obrátil o pomoc k lady Hester. „Mám dojem, že ste o takýchto veciach informovanejšia než ja. Povedzte Prudence to meno. Možno konečne pochopí, že keď ide tancovať s Angelstonom, zahráva sa s ohňom.“

„Meno?“ Lady Hester si chvíľu ťukala ukazovákom po brade a upierala pohľad na plafón. „Pokiaľ viem, v súvislosti s ním sa spomínalo meno lady Charlesworthyovej. Ale to bolo ešte minulú sezónu. Tá žena je však už dlho vdovou a môže si robiť, čo chce. Nie som si istá, či ju možno považovať za zvedenú a ohrdnutú obeť. A pokiaľ viem, táto aféra skončila už dávno.“

„Prečo?“ spýtala sa Prudence s neskrývaným záujmom.

„Povrávalo sa, že lady Charlesworthyová urobila zásadnú chybu, keď sa pokúsila prebudiť žiarlivosť Padlého Anjela,“ pokračovala lady Hester. „Venovala svoju náklonnosť mernú mužovi. Angelstone sa vraj s tým mužom stretol v súboji.“

Trevor spozornel. „Súboj?“

Lady Hester prikývla. „Angelstone svojho soka údajne zranil, ale nezabil ho. Hovorilo sa, že z miesta súboja odišiel rovno do domu tej ženy, vošiel do jej spálne, zobudil ju a oznámil jej, že ich vzťah práve skončil.“

Prudence prebehli po chrbte zimomriavky. Vedela si živo predstaviť, ako Angelstona rozzúrilo flirtovanie lady Charlesworthyovej. „Máte pravdu, teta Hester. Tú ženu nemožno vôbec pokladať za zvedenú a ohrdnutú obeť. To, čo urobila, nebolo správne.“

Lady Hester sa udivene pozrela na svoju mladú priateľku. „To sa mi nezdá. Tá lady sa predsa usilovala len prebudiť v lordovi vreľší cit. O ňom je totiž známe, že má namiesto irdca kus ľadu.“

„Nezmysel. Vráťme sa však k tomu menu. Chcem po-4uť meno nejakej nevinnnej obete. Môžete mi uviesť meno hoci len jednej jedinej mladej ženy, ktorej Angelstone ublížil?“

Obočie lady Hester prekvapene vyletelo nahor. „Vlastne ani nie... Takú nepoznám. Teraz, keď o tom premýšľam, mám dojem, že Angelstone mladé neskúsené ženy ignoruje a sústreďuje sa iba na tie, ktoré už okúsili slasti života.“

Trevorovi sa tento rozhovor nepáčil. „Ten muž má otrasnú povesť. Všetci to vedia.“

„Ale nie kvôli správaniu k mladým nevinným ženám,“ namietla Prudence. „Takže, buď taký láskavý a nabudúce sa neplet' do môjho súkromia. Je ti to jasné?“

„Som predsa tvoj brat. A nesiem za teba zodpovednosť,“ odvrkol jej mladík.

„Viem sa o seba postarať aj sama,“ odvrkla podráždene.

„Len si tým nebuď taká istá. Ty totiž vieš o mužoch veľmi málo, milá sestrička. Len si spomeň, čo sa stalo pred tromi rokmi.“

Lady Hester zatlieskala, aby na seba obrátila pozornosť obidvoch súrodencov. „Tak to stačí, miláčikovia. Ak sa chcete hádať, nájdite si iné miesto než môj salón. Máme teraz na krku iné starosti.“

„Aké starosti?“ opýtala sa Prudence. Bola rada, že sa rozhovor konečne zvrtol iným smerom.

„Musíme zvážiť, ktoré pozvania budeme akceptovať a ktoré nie. O teba, milá Prudence, je teraz veľký záujem. Vážne sa obávam, že nebudeme mať dosť času pre seba.“ Lady Hester natiahla ruku po strieborný podnos, na ktorom ležala kôpka pozvánok a vizitiek. „Skúsme si jednu po druhej prezrieť. Dokážete si vôbec predstaviť, že všetky prišli dnes? Nemyslím, že by sme to mohli všetko stihnúť.“

„Urobte výber sami,“ požiadala ju Prudence. „Mne je v podstate jedno, na ktoré večierky pôjdeme a ktoré vynecháme. Všetky sa mi zdajú rovnako nudné. V salónoch je priveľa ľudí, je tam príliš horúco a taký hurhaj, že sa človek nemôže ani pokojne porozprávať.“

„Keď sa už človek dostane medzi londýnsku honoráciu, musí pre to aj niečo obetovať.“ Lady Hester vzala do prstov jeden z lístkov. „Ples u Thornbridgeovcov. Ten nemôžeme odmietnuť. O lady Thornbridgeovej sa dnes veľa hovorí.“

Trevor rýchlo prehltnul zvyšky zákusku a na tvári sa mu objavil neskrývaný záujem.

„Prečo?“

Lady Hester ho obdarila zhovievavým úsmevom. „Je oveľa mladšia než jej manžel. A pritom veľmi krásna. Šepká sa, že v poslednom čase na ňu manžel žiarli ako tiger. Zaujíma ma, či na tom ich plese nedôjde k nejakému výstupu.“

„Mne sa to akosi nepáči,“ poznamenala Prudence. „Nechápem, čo je zaujímavé na tom, ak sa žiarlivý manžel zhadzuje kvôli svojej mladej manželke?“

„Práve to väčšinu ľudí z vyšších kruhov zaujíma,“ ubezpečila ju teta pobavene.

Vo dverách salóna sa zjavil komorník. „Madam, je tu lady Leacocková,“ oznámil.

„To je milé. Uved' ju ďalej, Creudell,“ prikázala lady Hester.

Do miestnosti vstúpila prešedivená žena s výraznými črtami tváre. Oblečené mala čierne smútočné šaty.

„Taká som rada, že si nás prišla pozrieť, drahá!“ privítala ju Hester. „Len sa posad'. Poznáš mojich mladých priateľov? Toto sú Prudence a Trevor Merryweatherovci.“

„Isteže.“ Žiarivé očka lady Leacockovej nervózne preskakovali z lady Hester na Prudence. „Ak mám byť úprimná, neprišla som za tebou. Chcela som sa porozprávať so slečnou Merryweatherovou.“

„Naozaj?“ Lady Hester zodvihla šálku s čajom. „Vari len nejde o nejakého ducha?“

Postaršia návštevníčka sa uvelebila v pohodlnom kresle s brokátovým čalúnením. „Nie som si tým celkom istá, ale v poslednom čase sa v západnom krídle nášho domu dejú zvláštne veci. Začínam sa báť. Aby ste ma chápali, lekár ma varoval, že moje srdce je už poslabšie.“

Prudence spozornela. „Tak toto je oveľa zaujímavejšie než úvahy o tom, na ktoré večierky ísť a na ktoré nie. Drahá lady Leacocková, porozprávajte mi, čo sa to u vás vlastne deje. Veľmi rada sa na to pozriem.“

„Budem vám za to do smrti vďačná.“ Šálka lady Leacockovej zazvonila o tanierik. „Som už z toho zúfalá. Nikdy som neverila na duchov, ale teraz začínam meniť názor.“

„Dovoľte, aby som si vybrala svoj zápisník.“ Prudence bola zjavne nedočkavá.

O hodinu neskôr sa lady Leacocková zberala na odchod.

Bola už oveľa pokojnejšia. Nepochybne preto, že jej Prudence prisľúbila pomoc.

Aj Prudence bola nadmieru spokojná. Veď ju čakal nový hlavolam.

„Teta Hester, dúfam, že sa nehneváte, keď sa zavriem do svojej izby, aby som si niečo prečítala. Dnes som si kúpila zaujímavú knihu o možnostiach využitia zariadenia na výrobu elektriny pri zisťovaní hmlovitých substancií v ovzduší. Možno v nej nájdem niečo, čo by mohlo lady Leacockovej pomôcť.“

Trevora jej slová okamžite zaujali. „Môj priateľ Matthew si vraj taký prístroj sám zhotovil.“

„Naozaj?“ zvolala Prudence hlasom plným nádeje.

„Áno, ale pochybujem, či ti to nejako pomôže.“ Trevor ironicky vykrivil ústa. „Tvoj nový prípad je podľa mňa výsledkom chorobnej predstavivosti nervovo labilnej staršej dámy.“

„Na tvojom mieste by som si tým nebola až taká istá.“ Prudence zamierila k dverám. „Myslím, že sa tam naozaj deje niečo nenormálne. A to treba vysvetliť.“

Lady Hester zodvihla hlavu. „Vážne si myslíš, že v Lýdiinom dome straší?“

„Čo si myslím, to vám poviem až potom, keď všetko preskúmam. Dovtedy vás prosím, aby ste sa na túto tému s nikým nebavili.“

„Budem Čušať ako hrob,“ ubezpečila ju lady Hester.

Trevor vstal z kresla a vystrúhal pobavenú grimasu. „Nemusíš mať žiadne obavy, sestrička. Ale priznám sa, že mať sestru, ktorá sa zaoberá nadprirodzenými javmi, nieje ľahká vec. Bol by som radšej, keby si s tým konečne prestala.“

„Ani mi nenapadne,“ odvrkla Prudence a vyšla na chodbu.

„Počkaj, chcem ti ešte niečo povedať,“ zavolať za ňou Trevor.

Počkala ho pri schodoch. „Nesnaž sa ma od toho odhovoriť. Večierky a plesy ma

nekonečne otravujú. Ak máme do konca sezóny ostať v Londýne, o čo sa usiluješ, potom si musím nájsť nejakú zábavu, ktorá mi vyplní voľný čas."

„Ja som to tak nemyslel." Trevor sa poobzeral dookola, sa ubezpečil, že ho nepočuje nikto zo služobníctva. Potom sa naklonil k sestre. „Chcem ti povedať ešte niečo O Padlom Anjelovi."

„Čo také?" spýtala sa opatrne Prudence.

„Ten muž má síce povest' odvážneho džentlmena, ale V podstate je to obyčajný zbabelec."

Prudence ostala zarazená. „Ako si na to prišiel, prosím ťa?"

„Odstúpil predsa od súboja. Zľakol sa a radšej mi poslal ospravedlnenie."

Bratova interpretácia výsledku jej nočnej misie ju úplne vyviedla z miery. „Ak chceš vedieť, čo si o tom myslím ja, tak počúvaj, milý braček. Angelstone sa zachoval ako zodpovedný muž. Ak si skutočne myslíš, že je zbabelec, tak potom si ty obyčajný vidiecky chumaj."

„Mýliš sa. Zachoval sa ako zbabelec. A do večera to bude vedieť celý Londýn."

„Nezmysel!" odvrkla, nadvihla si sukňu a vybehla po schodoch prikrytých kobercom.

Lord Angelstone dodržal slovo. Ušetril Trevorov život jej pričinením. Teraz sa už len modlila, aby tým grófova pošramotená povest' neutrpela ešte viac ako čímkoľvek predtým.

Kapitola IV

Na plese u Thornbridgeovcov, ktorý sa konal o štyri dni neskôr, Prudence dospela k názoru, že už má všetkého plné zuby. Sebastianovo správanie ju tak nahnevalo, že keď ho zbadala v zástupe hostí, dala mu to zreteľne najavo. gróf, vy ste zosmiešnili môjho brata," zaútočila.

Čiernovlasý Sebastian svojím prítlačlivým zjavom zatienil ostatných mužov. Jej výčitka ho vôbec nezaskočila. Tváril sa ľahostajne a na perách sa mu zjavil ironický UMU

„Je síce zosmiešnený, ale žije, nie?" odvetil nevzrušený „A o to vám predsa išlo."

Zazrela naňho sponad rámu okuliarov. Chce ma nahnevať, pomyslela si. „Nie, to som nechcela. Presnejšie povedané, nechcela som, aby to dopadlo práve takto."

Sebastianovo obočie v údive vyletelo dohora. „Vari by ste boli radšej, keby som prijal všetky výzvy na súboj, ktoré mi poslal za posledné štyri dni?"

„Samozrejme, že nie. Je predsa jasné, že súboj je posledná vec, ktorú by som si želala."

„Vaše želanie sa teda splnilo." Sebastianove jantárové oči žiarili veselosťou. „Plním len našu dohodu. Nemáte mi čo vyčítať, slečna Merryweatherová."

Líca jej náhle zrumeneli, lebo si spomenula na jeho bozk. „Priznám sa, vážený pán gróf, myslela som, že sa v tejto chúlостivej záležitosti zachováte oveľa taktnejšie. Netušila som, že všetko obrátite na žart."

Klebety o tom, ako sa Sebastian zahráva s jej rozzúreným bratom, sa Prudence dozvedela až dnes popoludní, keď jej teta Hester, zmietaná pobúrením i sympatiami k Trevorovi, vyrozprávala, čo je nového.

„Po celom Londýne sa klebetí, že Trevor vyzýva Sebastiana na súboj zakaždým, keď sa dozvie, že gróf s tebou prehodil zopár slov alebo s tebou tancoval," začala lady Hester pri popoludňajšom čaji.

Prudence na ňu zhrozene pozrela. „Preboha, prečo sa len Trevor nedokáže ovládať!"

Lady Hester rozpačito pokrčila plecami. „Je ešte mladý. A veľmi ťa chce chrániť. V každom prípade Angelstone sa na tom výborne zabáva. Zakaždým, keď ho Trevor vy-| zve na duel, zdvorilo sa mu ospravedlní." „A Trevor ospravedlnenie prijme?" „A čo mu ostáva? Angelstonova povest' tým nijako neutrpí, lebo nikomu ani nenapadne podozrievať ho zo zbabelosti. Príliš dobre sa o ňom vie, že je nielen odvážny, ale aj nebezpečný. Nikto neverí, že by sa zľakol práve Trevora."

Prudence trochu odľahlo. „Podľa mňa si ľudia uvedomujú, že grófovo odmietanie pramení skôr zo zhovievavosti a zrelosti," prehodila Prudence s nádejou v hlase.

„Len tí múdrejší," namietla lady Hester. „A ďalší si myslia, že Angelstone sa nechce biť kvôli tebe."

„Tomu nerozumiem."

„To je celkom jasné," vzdychla si Hester. „Ľudia si myslia, že Angelstone ťa obľúbi. Považujú ťa za budúcu obeť Padlého Anjela."

„Nezmysel," vyprskla Prudence. No uvedomila si aj záchvev vzrušenia, ktoré jej prebehlo telom. Bolo by od nej krajne nerozumné, myslieť si, že Angelstonov záujem o jej osobu nepramení iba z rozmaru. Má jednoducho chuť pozabávať sa či trochu intelektuálne rozptýliť. No na ten jeho bozk v knižnici stále nedokázala zabudnúť.

Rozhodla sa, že dnes večer sa s ním otvorene porozpráva.

Sebastian chvíľu pozoroval odhodlaný výraz jej tváre.

„Slečna Merryweatherová, ak sa pamätáte na podmienky našej dohody, polom iste viete, že ste si nekládli nijaké ďalšie podmienky."

„Lebo mi ani na um nezišlo, že Trevor urobí zo seba trubiroha a bude vo výzvach pokračovať. Keď vás vyzval prvý raz, bol veľmi rozrušený. Dúfala som, že bude rád, že z toho vyviazol so zdravou kožou. Predpokladala som, že si zvykne na naše stretnutia a neurobí znova tú istú hlúposť."

„Nehnevajte sa, slečna, ale o mužskom uvažovaní toho viete naozaj dosť málo."

„O uvažovaní nezrelých mužov," zdôraznila. „V tomto vám dávam za pravdu. Mám však dojem, že svojím správaním voči Trevorovi prejavujete rovnaký nedostatok zrelosti ako on. Nechcem, aby ste sa zabávali na mojom bratovi."

„To celkom chápem," prikývol s vážnym výrazom v tvári.

„A ešte niečo. Oznamujem vám, že nepripustím, aby ste sa zabávali aj na mne." Cítila, že sa červená, ale rezolútne pokračovala: „To pre prípad, že by ste mali niečo také v úmysle."

„A ako mi v tom chcete zabrániť?" opýtal sa Sebastian s neskývanou zvedavosťou.

„Ak bude treba, odmietnem všetky vaše pozvania do tanca." Vyzývavo vystrčila bradu. „A nebudem sa s vami ani rozprávať."

„Ale choďte! Nevyhrážajte sa mi ničím, čo nebudete schopná urobiť. Musíte predsa vedieť, že ak sa prestaneme zhovárať, budete čoskoro otrávená všetkým, čo sa tu deje."

„Som si istá, že sa nájde zopár ľudí, s ktorými sa zabavím," namietla, no už nie tak sebaisto.

Uvedomovala si, že práve Sebastianovi vdáči za to, že dokáže vydržať všetky tie nekonečné večierky a bály. Dospelo to až tak ďaleko, že sa na ne tešila len preto, lebo vedela, že sa opäť stretne so Sebastianom.

Jeho oči zažiarili pochopením. Chytil ju pod pazuchu a vykročil s ňou na tanečný parket. „Poobzerajte sa okolo seba, slečna. Dnes tu nie je nikto, kto by mal podobné záujmy ako vy. Nikto, s kým by ste sa mohli rozprávať o metódach skúmania nadprirodzených javov. Londýnska smotánka vás berie len ako zábavné sporenie spoločenskej sezóny."

Pozrela mu do očí. „Zdá sa mi, že pre vás tiež neznamenám nič iné ako vítanú zábavku."

Objal ju okolo pliec a začali sa vznášať v rytme pomalého waltzu. „Na rozdiel od ostatných, ja sa o svoje hračky viem dobre postarať. Nebaví ma ich kaziť a potom zahadzovať," zašepkal.

Zadržala dych. „Čo tým chcete povedať?" „Že vám pri mne nič nehrozí," odvetil polohlasne. „A ani vášmu otravnému bračkovovi."

Prudence vedome reagovala len na druhú časť jeho výroku, ktorá sa týkala jej brata. „Chcete povedať, že ho nebudete ďalej strážňovať?"

„Nerobte si starosti. Skôr či neskôr pochopí, že keď si niečo zaumienim, neradno sa mi stavať do cesty. Nechajme to tak. V nadväznosti na náš posledný rozhovor, by som vám veľmi rád položil jednu otázku." Znepokojila sa. „O čo ide?"

„Povedali ste mi, že pri jednom svojom pátraní ste našli rodinné šperky Pembrokovcov, ktoré boli ukryté pod drevenou podlahou. Nechce sa mi veriť, že pri hľadaní ducha jedného

z ich predkov ste dali vytrhať dlážku v celom dome."

„Samozrejme, že nie."

„Tak ako ste vedeli, ktoré dosky treba nadvihnúť?"

„Och, to nebol taký veľký problém. Zistila som to klopkaním," vysvetlila Prudence.

„Klopkaním?" začudoval sa Sebastian.

Zachichúňala sa. „Áno. Palicou. Ľudia vraveli, že zmiznutie rodinných šperkov bolo spojené so zjavovaním sa ducha. Usúdila som, že ak dokážem nájsť stratený poklad, možno naďabím aj na ducha."

„Takže ste pátrali po cennostiach a dúfali ste, že dokážete aj existenciu ducha. Zároveň ste usúdili, že ak sa tie šperky nachádzajú v dome, sú v nejakej skrýši."

„A taká skrýša býva obyčajne pod dlážkou alebo v stene. A ak sa na ne poklopká, ozve sa iný zvuk ako keď tam nič nie je," dopovedala spokojne Prudence.

„Veľmi logické uvažovanie." Sebastian na ňu pozeral s neskrývaným obdivom.

„Obišla som celý dom a palicou som pobúchala po doskách i stenách. Keď som nakoniec našla miesto, ktoré znelo duto, kázala som, aby zdvihli dosky. Tak sa našli šperky. Starý otec lady Pembrokovej zomrel tak náhle, že nestačil oznámiť svojim potomkom, kde ich ukryl."

„Prijmite môj úprimný obdiv," vyhlásil Sebastian.

Začervenala sa. „Mala som vtedy síce radosť kvôli lady Pembrokovej, ale to prozaické vysvetlenie ma sklamalo. Nenašla som totiž nijaký dôkaz o prítomnosti alebo zjavovaní sa nejakého ducha."

„Ale lady Pembrokovú podistým potešilo práve nájdenie tých šperkov," zasmial sa Sebastian.

„Presne to mi povedala."

„Ako ste prišli k takej nevšednej záľube?" chcel vedieť Sebastian.

„Asi pod vplyvom mojich rodičov." Pri spomienke na nich sa usmiala. „Obaja sa zaoberali skúmaním prírodných javov. Otec sa venoval analyzovaniu atmosférických javov a matka sa zaujímalá o rozličné druhy zvierat a vtákov."

Sebastian sa na ňu opäť zahľadel. „A oni vás naučili pozorovať javy okolo seba?"

„Áno. Aj ako logicky uvažovať tak, aby človek získal správnu odpoveď na položenú otázku."

„Takže obaja boli vedci."

Prudence sa pyšne usmiala. „Obaja uverejňovali svoje štúdie v časopisoch známych vedeckých spoločností."

„Môj otec tiež uverejnil časť svojich denníkov v prestížnom vedeckom časopise," poznamenal zamyslene Sebastian.

„Naozaj? A čím sa zaoberal?"

„Mal veľa pozoruhodných poznatkov zo svojich ciest. O mnohé prejavili záujem aj rôzne vedecké spoločnosti."

„To je úžasné." Prudence táto informácia očividne zaujala. „Predpokladám, že ste ho na niektorých cestách sprevádzali."

„Keď som bol malý chlapec, otec nás všade brával so sebou - mamu, mladšieho brata i mňa. Mama mala nevšednú schopnosť vytvoriť domov hocikde, či uprostred púšte, alebo na tichomorských ostrovoch." „A čo sa stalo, keď ste dospeli?" „Mama a brat ďalej sprevádzali otca. Ja som sa začal venovať vlastným záležitostiam. Hľadal som možnosti výhodného investovania v rozličných krajinách. A počas vojny som poskytoval informácie aj pre potreby armády."

„Úprimne vám závidím, že ste videli kus sveta i všetko, čo ste sa tam naučili," vzdychla nadšene.

„Je pravda, že som sa tam veľa naučil." Jeho oči žiarili mrazivým jasom ani obrúsené drahokamy. „Ale za toto poznanie som zaplatil príliš vysokú cenu." „Nerozumiem vám," zašepkala. „Pred štyrmi rokmi rodičia i brat zahynuli. Zasypala ich kamenná lavína, keď

zdoľávali priesmyk na Ďalekom východe v horách Sargastanu."

„To je hrozné. Viem si predstaviť, čo ste cítili. Ja som prežila niečo podobné, keď som sa dozvedela, že moji rodičia zahynuli pri dopravnej nehode."

Zdalo sa, že Sebastian ju nepočúva. Pohrúžený do spomienok ju odviedol z tanečného parketu. Prudence vycítila, že myšlienkami je kdesi ďaleko, v končinách, ktoré poznal iba on. Zastal až pri sklenených dverách, ktoré viedli do záhrady a zahľadel sa do nočnej tmy.

„Mal som sa s nimi stretnúť v jednom malom mestečku na úpätí hôr. Čakalo ma tam nejaké obchodné rokovanie. Tamojší tkáči vyrábajú veľmi jemnú látku, ktorú som od nich nakupoval a vozil do Anglicka a Ameriky. Moji rodičia a brat na dohodnuté miesto nikdy neprišli."

„Veľmi vás ľutujem." Prudence hľadala slová útechy. „Takéto nešťastie dokáže človekom otriasť."

Sebastian na chvíľu privrel oči. Keď ich po chvíli otvoril a pozrel na ňu, vedela, že sa vrátil do reality. „Nevyjadril som sa presne. Tá lavína nebola nehoda."

Zatvárala sa nechápavo. „Nerozumiem vám."

„Lavínu mala na svedomí banda zbojníkov, ktorá v horách číhala na pocestných. Keď som otcovi poslal správu, že ich budem čakať na tom mieste, vôbec som nevedel, že v tých horách šarapatia banditi."

„Panebože!" Oči sa jej rozšírili hrôzou, keď si uvedomila význam jeho slov. „Hádám si nemyslíte, že vy nesiete vinu za ich smrť?"

„Neviem." Oprel sa plec om zárubňu a uprene hľadel do nočnej tmy. „Pravdou je, že keby som ich nevolal na to stretnutie, boli by dnes nažive."

Zľahka sa dotkla jeho ramena. „Nesiete sa za to cítiť zodpovedný. Nie ste to vy, kto má na svedomí ich životy. Urobili to banditi. Chytili ich vôbec?"

„Áno." Pozrel jej do očí. „Boli potrestaní." Ústa mu skrivil trpký úsmev. „Slečna Merryweatherová, navrhujem, aby sme prešli na inú tému. Nechcem už rozprávať o takých smutných veciach."

„Celkom vás chápem, pán gróf," súhlasila. „Nieje dobré neustále sa vracieť do minulosti. Dôležitejšia je prítomnosť a budúcnosť, nemyslíte?"

„Neviem." Sebastian sa zatváril, akoby ho táto otázka nezaujímal. „Podobné úvahy prenechám radšej vám."

V ten večer však čert veru nespál. Prudence sa o tom presvedčila o hodinu neskôr, keď sa s ňou Sebastian rozlúčil so slovami, že si musí niekam odskočiť.

Za niekoľko posledných dní nadobudla presvedčenie, že tohto záhadného muža už celkom obstojne pozná. A kdesi hlbke svojho srdca cítila, že ho aj chápe. Nazdávala sa, že dokáže nahliadnuť za chladnú masku, ktorú rád ukazoval svetu.

Pohľadom sledovala, ako kráča cez jasne osvetlenú sálu. Čoskoro sa stratí medzi zástupom hostí, ktorými sa hmýril dom Thornbridgeovcov.

Nebolo to po prvý raz v tomto týždni, čo sledovala, ako nenápadne vytráca z preplnenej plesovej sály. Minulý večer zmizol trikrát, v predminulý si odskočil z recepcie a deň predtým odišiel dvakrát. Zakaždým sa po krátkom čase vrátil a tváril sa, akoby nikam neodišiel. Zdalo sa, že okrem nej si jeho zmiznutia nikto nevšimol. Koniec koncov, vo všetkých salónoch bolo priveľa hostí a nebolo vôbec ťažké na chvíľu zmiznúť.

Prudence však priam fyzicky cítila jeho prítomnosť, a preto si hneď všimla, keď odišiel.

Pokiaľ ho dnes videl niekto odchádzať, mohol si myslieť, že už odchádza domov. Napokon bolo už po polnoci a Sebastian sa u Thornbridgeovcov zdržal viac než dosť. Pri tom sa všeobecne vedelo, že takéto podujatia ho nudia.

Prudence ho podozrievala, že nepokojná povaha ho vedie k tomu, aby hľadal rozptýlenie v riskantných a podozrivých zábavách. Vedela, že ho zaujímajú hlavolamy a stále myslela na to, s akým záujmom počúval jej rozprávanie o hľadaní rodinných šperkov Pembrokevcov. A jeho otázky boli naozaj vecné a fundované.

Ako o tom všetkom premýšľala, dospela k znepokojujúcemu záveru, že Sebastian sa možno zabáva tým, že v domoch hostiteľov využíva rozruch a tajne pátra po rodinných skryšach s drahocennosťami.

Presviedčala sama seba, že Sebastian by určite nič neukradol. Jednoducho miloval nebezpečenstvo spojené takouto činnosťou.

Takáto riskantná zábava sa jej však zdala príliš nebezpečná. Mala by ho zastaviť skôr, než sa dostane do ťažkostí.

Prehltla posledný dúšok punču a odložila pohárik. Rozhodla sa, že dnes večer zistí, čomu sa Padlý Anjel venuje, keď sa tajomne vytráca z preplnených tanečných sál. A keď zistí, že sa naozaj rozptyľuje takýmto hazardovaním, poriadne mu to vytmaví. Unudenosť predsa nemôže byť ospravedlnením pre nejaké darebáctva.

Nenápadne sa prešmykla pomedzi dav zabávajúcich sa ľudí a z diaľky ho sledovala. Tí, ktorí si ju všimli, zdravili ju kývnutím hlavy a predpokladali, že ide do niektorého zo salónikov, v ktorých oddychovali dámy unavené tancom.

S úsmevom prehodila pár slov s niekoľkými známymi lady Hester, no neustále sa približovala k dverám, za ktorými zmizol Sebastian.

O chvíľu neskôr sa ocitla na ľudoprázdnej chodbe. Rýchlo sa poobzerala dookola, nadvihla sukňu mušelinových šiat a rozbehla sa k schodišťu.

Keď k nemu dobehla, zastala, aby sa ubezpečila, že nikto zo sluhov nie je nablízku. Všetci boli zrejme zamestnaní servírovaním jedál v kuchyni alebo krúžili medzi hosťami a roznášali občerstvenie.

S napätím sa zahľadela do tmy v hornej časti schodišťa. Možno tam Sebastian vôbec nešiel. Zazrela ho predsa len nakrátko.

Pobrala sa hore. Jej mäkké črievičky sa nehlučne dotýkali drevených schodov. Na chvíľu zastala a uvažovala, čo ďalej. V tejto časti kaštieľa svietili len dve sviece, zvyšok chodby bol tmavý.

Zrazu k jej ušiam doľahol nejaký tichý zvuk. Pripomínal vrznutie dverí a prichádzal zo vzdialeného konca tmavej chodby. Nieкто zrejme potichučky zavrel dvere jednej z izieb.

Podišla bližšie, na chvíľu zastala a opäť uvažovala, čo by mala urobiť. Spod dverí prenikal pásik svetla. V izbe nieкто bol. Roztrasenými prstami chytila kľučku. Ak sa pomýlila a osobou, ktorá sa nachádza v miestnosti, nie je Sebastian, potom sa dostane do veľmi trápnej situácie. Pre každý prípad si pripravila vierohodné vysvetlenie a opatrne otvorila dvere.

V izbe vládla nepreniknuteľná tma. Svetlo, ktoré zbadala tesne predtým, už zhaslo.

Prudence chvíľu nehybne stála a čakala, kým si jej oči privyknu na tmu. Keď už rozoznala mohutné obrysy postele s nebesami, opatrne zatvorila dvere.

„Sebastian?“ ozvala sa pošepky. „Ozvite sa. Viem, že tu.“

Zrazu sa za jej chrbtom čosi pohlo. Vzápätí jej veľká mužská ruka zapchala ústa. Stuhla hrôzou, keď ju druhá rovnako pevná ruka tuho pritlačila k mocnému mužskému jtlu. Začala sa zúrivo brániť a pritom zahryzla do dlane, ktorá jej zapchávala ústa.

„Hrom a peklo, čo tu robíte!“ zasipel jej Sebastian do cha. „Mohol som si myslieť, že ma budete sledovať. Pustím vás, ak budete rozprávať iba pošepky. Ak súhlasíte, prikývnite.“

Horlivo prikývla a Sebastian ju vyslobodil zo zovretia. Chytil ju za plecía a otočil tvárou k sebe. V tme síce nebolo takmer nič vidieť, ale z jeho hlasu a pevného zovretia, vycítila, že je veľmi nahnevaný.

„Hovorte, čo tu hľadáte?“ zopakoval. „Sledovala som vás.“

Slabo ňou zatriasol. „Vari si myslíte, že mám chuť hrať na skrývačku?“

Schúlila sa. „Ja nie, ale vy asi áno. Čo tu hľadáte, gróf? luž s takým postavením a titulom by sa nemal zakrádať po cudzom dome ako zlodej. Môžete sa hanbiť.“

„Už len to mi chýbalo, aby mi nieкто robil prednášky o slušnom správaní!“ vybuchol.

Vtom si uvedomila, že jeho návšteva v tejto izbe mohla mať celkom iný dôvod, ako sa pôvodne nazdávala. „Dúfam, že tu nemáte nejakú schôdzku?“ zajachtala nakoniec.

„Nie, nemám najmenšiu chuť na tajné schôdzky. Potreboval som si len niečo overiť.“ Prudence prekvapila úľava, ktorú nečakane pocítila. „Čo ste si chceli overiť?“

„Ide o istý náhrdelník, ak to už musíte vedieť.“

„Toho som sa obávala.“ Ľutovala, že mu nevidela do tváre. „Vážený gróf, nechce sa mi veriť, že chcete odcudziť nejaký náhrdelník.“

„Dočerta, nie som zlodej!“ Jeho hlas prezrádzal úprimné pobúrenie.

„To si nemyslím. Ale viem, že máte radi napätie. Mohli by ste mi to teda nejako vysvetliť?“

„Pátram po istom náhrdelníku, ale nemienim vám to vysvetľovať práve tu. Musíme odtiaľto zmiznúť skôr, než si nás niekto všimne. Určite vás niekto videl, ako sa zakrádate po chodbe.“

„Nikto ma nevidel,“ ubezpečila ho.

„Ako to môžete vedieť? V týchto veciach nemáte žiadne skúsenosti.“

„A vy áno?“

„Určite väčšie než vy.“ Zdrapil ju za ruku a stisol kľučku. Vzápätí zmeraveli, lebo na druhom konci chodby zavrzgala dlážka. Niekto prichádzal. „Bodaj by to čert...“ zahrešil ticho Sebastian.

„Čo sa deje?“ zašepkala znepokojene Prudence.

„Niekto je na chodbe. Nemôžeme vyjsť von.“

„Čo ak sem vojde?“

„Potom si to odskáčeme. A bude to vaša vina. To vám tak skoro nezabudnem.“ Začal ju ťahať na druhý koniec spálne, kde stála masívna mahagónová skriňa.

„Čo chcete urobiť?“

„Schovať sa.“ Otvoril dvere skrine. „Vojdite dnu. Rýchlo!“

„Počkajte gróf. To nieje dobrý nápad. Je plná šiat. Ženských šiat. Panebože, veď my sme asi v spálni lady Thornbridgeovej!“

„Vlezte dnu. Rýchlo, prekristapána!“ Schytil ju okolo drieku, akoby bola vrece zemiakov, a vopchal ju do skrine. „Nebesá!“ Prudence sa takmer zadusila. Ocitol sa medzi hodvábnymi, saténovými a mušelinovými šatami. Zúfalo zamávala rukami a pokúšala sa získať rovnováhu i upokojiť sa.

„Posuňte sa ďalej,“ prikázal jej polohlasne Sebastian. Chytil ju za boky a pokúšal sa ju zatlačiť hlbšie do skrine. „Tu už nie je miesto.“ Veľmi zreteľne cítila dotyk jeho rúk. Bojovala zúfalo o priestor, usilovala sa odtlačiť šaty. Je skriňa bola nimi preplnená. „Skúste sa vopchať pod posteľ,“ navrhla pošepky.

„Máte pravdu.“ Sebastian ju pustil, zavrel mahagónové dvere a Prudence sa ocitla v absolútnej tme. Vzápätí sa dvere spálne hlučne rozleteli.

Nemusela ani počuť pobúrené Thornbridgeovo zrevanie, pochopila, že Sebastian nemal šancu dobehnúť k posteli skryť sa pod ňou.

„Angelstone! Vy prekliaty darebák! Ani vo sne by mi nenapadlo, že tu nájdem práve vás. Bol som si istý, že sa chce stretnúť s niekým iným. Bodaj by to čert vzal! A ja som myslel... dúfal som... vlastne povedali mi, že... Ako sa opovažujete urobiť niečo také?“

„Dobrý večer, Thornbridge.“ Sebastianov hlas bol udivujúco pokojný, dokonca podfarbený jeho obvyklým sarkazmom. Znel tak, akoby sa práve stretli v klube a nie v spálni lady Thornbridgeovej.

„Za toto poníženie vás s pôžitkom pošlem na druhý svet a rovno do pekla,“ reval domáci pán.

„Upokojte sa, lord Thornbridge. Nie som tu kvôli vašej manželke.“

„Tak čo potom hľadáte v jej spálni? Vari si myslíte, že som si nevšimol, ako nenápadne ste sa vyparili z tanečnej sály? A čoskoro sem príde aj ona, nemám pravdu?“ „Nemáte.“ „Nepokúšajte sa zapierať, vy bastard!“ kričal Thornbridge. „Prišli ste zviať moju ženu. Priamo v mojom dome! To svet nevidel. Nemáte v sebe ani štipku hanby? A nijaký zmysel pre slušnosť a česť?“

„Vážený pán gróf, nemám ani tušenie, kde je teraz lady Thornbridgeová. A môžem vás ubezpečiť, že som nemal v úmysle sa s ňou stretnúť. Vidíte predsa, že tu nie je?“

„Môžete mi potom vysvetliť, čo robíte v jej spálni?“ zopakoval Thornbridge hrozivým hlasom.

„Hľadal som tu splachovací záchod, o ktorom som počul, že ste si ho dali inštalovať.“

„Dúfam, že si nemyslíte si, že vám naletím na takú hlúposť!“ Thornbridgea očividne išlo rozhodiť od zlosti. „Záchody sú predsa v každom dome pri zadnom schodišti, ako to býva zvykom vo všetkých slušných rodinách.“

„Asi som sa pomýlil, vážený gróf,“ odvetil zmierlivo Sebastian. „Keď som odchádzal z plesovej sály, bol som trochu dezorientovaný. Bol by som odprisahal, že jeden z lokajov ma nasmeroval práve sem. Musím sa vám priznať, že dnes večer som vypil priveľa vášho vynikajúceho šampanského.“

„Nerobte si nádej, že sa vám z toho podarí len tak ľahko vyklázať.“ Thornbridgeov hlas sa chvel od hnevu. „A vôbec mi nezáleží na tom, že ste dobrý strelec.“

„Thornbridge, ak ma chcete vyzvať na súboj, tak sa toho radšej vopred vzdajte. Ak to náhodou ešte neviete, ja som už so súbojmi definitívne skoncoval.“

„Vy si myslíte, že aj ja prijmem vaše výsmešné ospravedlnenie?“ Thornbridgeov hlas vyteľ do hysterickéj krivky. „To vám teda neprejde! Ja nie som nejaký usmrkaný vidiečan, aby ste sa so mnou naťahovali, ako s mladým Merryweatherom.“

„Lord Thornbridge, upokojte sa, prosím vás, a ja vám všetko vysvetlím.“

„Kašlem vám na vaše vysvetlenie. Nemusíte mi posilať sekundantov s ospravedlnením. Nemienim vás vyzývať na súboj.“

„Čo teda chcete urobiť?“ spýtal sa odmerane Sebastian. „Čo asi? Prevítam vás guľkou hneď tu - na tom najvhodnejšom mieste. Môžete sa rozlúčiť s tým svojím brkom, pane! Postarám sa, aby z neho ostali len franforce. Uvidíme, ako si budete nabudúce užívať s cudzími manželkami!“ „Odložte tú pištoľ, človeče! Prisahám, že som s vašou ženou nikdy nič nemal a ani nebudem mať. Zaujíma ma niekto iný.“

Prudence stuhla od hrôzy. Z doterajšieho rozhovoru oboch mužov vyplývalo, že Thornbridge má v rukách pištoľ. Pritom bol taký rozzúrený, že bol schopný hocikedy stlačiť spúšť.

„Nechcete mi nahovoriť, že máte úprimný záujem o tú malú Merryweatherovú,“ hrmel Thornbridge. „Nepatríte k mužom, ktorých by dokázala zaujať taká vidiecka hus. Len sa s ňou zahráivate.“

„Thornbridge, buďte taký láskavý a chvíľu ma počúvajte.“

„Dvoríte sa jej tak, aby to všetci videli, ale v podstate je, to zastierací manéver. Potajomky sa zaujímate o niekoho iného. Otvorene povedané, tú Merryweatherku používate len ako clonu a v skutočnosti si užívate s mojou ženou.“

„Ubezpečujem vás, že o lady Thornbridgeovú vôbec nemám záujem,“ odvetil Sebastian. V jeho hlase bolo cítiť podráždenosť. „Máte moje slovo, Thornbridge, že som sem neprišiel kvôli tomu, aby som sa zišiel s vašou mladou ženou.“ „Nejestvuje iné vysvetlenie,“ trval na svojom Thornbridge. „Je taká krásna. Boh mi je svedkom, že každý muž po nej musí zatúžiť, len čo sa na ňu pozrie. A vy, Angelstone, ste presvedčený, že môžete mať všetko, čo si zmyslíte. Bodaj by vás porantalo, vy bastard jeden špinavý!“ „Thornbridge, varujem vás. Ovládajte sa!“ Prudence si uvedomila, že už nesmie dlhšie nečinne vyčkávať. Bolo celkom jasné, že Sebastianovi sa nepodarilo upokojiť rozzúreného žiarlivca. Nastal čas vyrovnať záväzok, ktorý mala voči Padlému Anjelovi.

Zhlboka sa nadýchla a otvorila dvere na skrinu. „Páni, prepáčte, že vás vyrušujem,“ oslovila ich, akoby práve vychádzala zo svojej komnaty. „Dospela som k názoru, že tú nezmyselnú hádku treba ukončiť skôr, než sa niekomu prihodí niečo zlé.“

„Dočerta!“ Thornbridge priskočil k nej. Svetlo sviečky, ktorú držal v ruke, padalo na Prudencinu pokojnú tvár. Pištoľ v jeho ruke sa rozpačito zatriasla. „Preboha, slečna Merryweatherová? Čo tu robíte?“

„Lord Thornbridge, ráčte odpustiť tejto dáme." Sebastian pristúpil k domácomu pánovi a rozhodným pohybom mu zobral z ruky pištoľ. „Ako ste správne podotkli, je z vidieka a ešte si nestihla osvojiť umenie nevstupovať v nevhodnej chvíli."

Thornbridge ignoroval jeho sarkastickú poznámku a užasnutými očami hľadel na Prudence. Jeho zúrivosť sa zrazu zmenila na rozpaky. „Čo tu robíte?"

Prudko sa zapýrila pred jeho pohoršeným pohľadom. Ostala však pokojná a s prívetivým úsmevom oslovila prekvapeného grófa. „Azda nieje nič nemiestne na tom, že som sa s lordom Angelstonom odobrala vyhľadať tiché miesto, aby sme sa mohli v pokoji porozprávať o nadprirodzených javoch. Bohužiaľ, nechtiac sme sa ocitli práve v spálni vašej manželky."

„O nadprirodzených javoch?" Thornbridge nevychádzal z údivu, ale jeho hlas znel opäť pochybovačne.

Sebastian zvrátil čelo. „Slečna Merryweatherová sa tiež zatiaľ nenaučila presvedčivo klamať. Ale ja nedokážem nájsť vierohodnú výhovorku našej prítomnosti v tejto spálni, takže neostáva nič iné, ako vyrukovať s pravdou von."

Thornbridge ho prebodol hrozivým pohľadom. „Podistým je pravda taká, že ste sem toto nevinné stvorenie priviedli, aby ste ho zvedli, nemám pravdu?"

„Nie celkom," namietal Sebastian.

„Lord Angelstone nemal také úmysly," vyhlásila rezolútne Prudence.

Thornbridge nespúšťal zo Sebastiana hrozivý pohľad. „Mali by ste sa hanbiť, pane."

„Nie ste prvý, kto ma dnes k tomu nabáda."

„Lord Angelstone ma sem neprivedol preto, aby ma zvedol!" zvolala Prudence.

Thornbridge na ňu súciteľne pozrel. „Úbohá slečna Merryweatherová, úprimne vás ľutujem. Táto aféra môže lady Pembrokeovej zlomiť srdce. Aká ste len nekonečne naivná."

Sebastian sa oprel o skriňu a skrížil si ruky na hrudi. Zamyslene pozrel na Prudence. Označenie *naivná* nebolo pre ňu výstižné. Skôr by sa hodilo slovo *pochabá*. Nerozvážna. Trúfalá. Veru, vedel by nájsť viac oveľa priliehavejších charakteristík slečny Merryweatherovej. Určite nebola naivná.

Napravila si okuliare na nose a zlostne zagánila na Sebastiana. „Tak to nie je fér, lord Angelstone. Pokúšam sa vysvetliť pánu Thornbridgeovi celú túto trápnu situáciu a vy mi to sťažujete. Má predsa právo vedieť, prečo nás našiel v spálni svojej manželky."

„Už mlčím. Tak mu to vysvetlite sama," povzbudil ju Sebastian a jeho zlatisté oči zažiarili neskrývanou zlomyseľnosťou.

Pochopila, že jej nemieni pomôcť a to ju napajedilo. Dopekla s takým chlapom, pomyslela si. Teraz sa zabáva na jej účet. Veď kvôli nemu sa ocitli v tejto chúlостivej situácii a ona sa len pokúša zachrániť mu život. Mohol jej to aspoň trochu uláhčiť.

Obrátila sa k Thornbridgeovi. „Je to jedno obrovské nedorozumenie," povedala úprimne.

Lord reagoval na jej slová pohrdavým mávnutím ruky. Teraz to už nebol žiarlivý manžel, ale pobúrený domáci pán. Vzpriamal sa a bojovne zazrel na Sebastiana.

„Nemusíte sa unúvať, slečna. Fakty hovoria samé za seba. Boli ste sama v spálni s jedným z najnebezpečnejších zvodcov Londýna. Ďalšie vysvetlenia sú úplne zbytočné."

Prudence pochopila, akým smerom sa všetko začína uberať. Rozpačito zakašľala. „Mýlite sa, pane."

Thornbridge si ju vôbec nevšímal. Naďalej prísne hľadel na Sebastiana. „Správali ste sa k tejto mladej dáme slušne?"

Sebastian, ktorý sa stále opieral plec om skriňu, ironicky kývol hlavou v prehnane zdvorilom geste. „Odhalili ste nás, Thornbridge. Slečna Merryweatherová a ja sme sa utiahli do tejto spálne, aby sme si v súkromí pohovorili o našej budúcnosti. Usúdil som, že nastal čas, aby som sa oženil. Slečna zasa veľmi uvážlivo usúdila, že jej hrozí starodievstvo a ťažko nájde lepšiu partiu, než som ja. Preto sme sa dohodli, že -"

„Angelstone?!" vykrikla zhrozene Prudence.

Sebastian nereagoval. „Pán Thornbridge, dovoľte, aby som vám predstavil svoju budúcu

manželku. Slečna Merryweatherová sa so mnou práve zasnúbila."

Kapitola V

„Pane, mrzí ma, že to musím takto nahlas povedať, ale v tomto maléri sme sa ocitli výlučne vašou vinou," vyhlásila Prudence na druhý deň popoludní, práve vo chvíli, keď Sebastian nasmeroval svoju čiernu bričku do aleje plnej ľudí.

„Drahá, si naozaj veľmi neobjektívna," namietol a zaradil sa s krásne zladenými tmavými tátošmi do hlavného prúdu premávky. „Podstatnú zásluhu na tom, čo sa stalo, máš ty."

Prudence si zatienila tvár širokým okrajom klobúka a upravila si jednoduché šaty zo sivého krepu tak, aby jej sukňa zakryla obnosené topánky. Hľadala vhodné slová na svoju obranu. „Chcela som vám len pomôcť." „Naozaj?"

„Keby ste mi dovolili, aby som lordovi Thornbridgeovi všetko vysvetlila, dopadlo by to úplne inak." Hľadela priamo pred seba. Cítila však, že sa na ňu a Sebastiana upierajú oči všetkých ľudí z okoloidúcich kočiarov.

Od chvíle, keď sa v sprievode lorda Thornbridgea vrátili do tanečnej sály a domáci pán ohlásil ich zasnuby, všetci hovorili len o nich.

Hostí tá správa spočiatku veľmi udivila, potom príjemne vzrušila a nakoniec hlboko zaujala. Bezpochyby išlo o najpikantnejšiu udalosť tejto spoločenskej sezóny. Pre väčšinu vytrvalých návštevníkov salónov bola správa, že sa Padlý Anjel rozhodol oženiť s vidieckou čudáčkou, priam šokujúca.

Táto novinka však najviac prekvapila lady Hester a Trevora. Doslova im vyrazila dych. Sebastian vystríhal Prudence, aby sa nepokúšala nikomu nič vysvetľovať, lebo tým by celú záležitosť ešte viac skomplikovala. Pristala na to, aj keď veľmi nerada.

Ako prvá sa po vypočutí tejto senzačnej správy spamätala lady Hester. V očiach sa jej zjavil tieň nedôvery.

„Priznám sa, že toto som nečakala," uvažovala nahlas. „Ale Padlý Anjel sa nikdy nespráva podľa očakávania druhých. Nečudo, že si vybral za manželku práve Prudence."

„A čo ak je to len ďalší z jeho špinavých trikov?" zavrčal Trevor.

„Nie som si tým taká istá. Zasnuby sú pre džentlmena vecou cti. O Angelstonovi sa hovorí kadečo, no slovo vždy dodržal. Tak či onak, nič sa nedá robiť. Je fakt, že sú zasnúbení. Musíme sa všetci tváriť, akoby to bolo úplne normálne."

Ale londýnska smotánka to ani zd'aleka nepovažovala za niečo obvyklé. V meste to len tak vrelo. Preto sa Sebastian rozhodol, že sa na druhý deň poviezla s Prudence po parku. Usúdil totiž, že je lepšie zvedavcov uspokojiť, než sa skrývať. Prudence si však nebola celkom istá, či je jeho rozhodnutie najšťastnejšie.

„Dúfam, že sa neurazíš, keď ti poviem," obrátil sa k nej, „že tvoj pokus vysvetliť situáciu Thornbridgeovi bol nepresvedčivejší a spôsobil by viac škody než úžitku."

Uprela naňho skúmový pohľad. „Nechápem, ako by to mohlo priniesť viac škody než vaše oznámenie, že sme sa zasnúbili. Okrem toho si neviem spomenúť, kedy sme si začali tykať."

„Nevedel som, že ti to bude až tak vadieť. Napokon sme zasnúbení, miláčik," odvetil so slabým úsmevom.

„Bez môjho súhlasu."

Sebastianovo obočie prekvapene vyletelo dohora. „A čo som mal robiť, keď si vyšla z tej skrine?"

Prudence pevnejšie zovrela v ruke remeň svojej objemnej, ale veľmi praktickej kabelky. „Chcela som vám zachrániť život. Ráďte si spomenúť, že ste v tej chvíli boli vo veľmi delikátnej situácii."

„Pripúšťam." Očividne nemal chuť rozoberať detaily včerajšieho večera. „Zachránila si ma."

„Som rada, že to aspoň pripúšťate." Cítila sa dotknutá jeho uštipačným podpichovaním. „Mala som predsa voči vám istý záväzok. Tak som sa ho pokúsila vyrovnať."

„Ach, naozaj, uzavreli sme dohodu."

„Myslela som, že keď vás zachránim pred Thornbridgeom, celá vec bude uzavretá."

„Rozumiem," prikývol stroho.

Prudence sa opäť zmocnil pocit viny, ktorý ju prenasledoval od predchádzajúceho večera. „Myslím, že by ste mali byť nahnevaný." Úkosom naňho zazrela. „Prečo nie ste?"

„Lebo tie zásnuby nepokladám za žiadny problém."

Prudence zažiarila. „Máte nejaký plán, ako sa dostať z tejto šlamastiky?"

„Nuž... dalo by sa to tak nazvať."

Pozrela naňho s rastúcim rešpektom a zároveň s úľavou. Konečne dobrá správa. Čo konkrétne máte na mysli?"

Usmial sa, ale jeho tvár ostala nepreniknuteľná. „Môj plán je veľmi jednoduchý, drahá. Mám v úmysle vychutnať všetky pôžitky, ktoré mi prislúchajú ako snúbencovi."

Prudence v úžase otvorila ústa. „Prosím?"

„Počula si dobre." Zdvorilo kývol hlavou na pozdrav staršej dáme, ktorá ich zvedavo pozorovala z koča, s ktorým sa práve míňali. Žena rýchlo odvrátila hlavu.

„Takže chcete naďalej pokračovať v tejto komédii?" vyzvedala prekvapene. „Prečo?"

„Jednoducho nemáme inú možnosť. Ak priznáme, že naše zasnúbenie bolo len predstierané, utrpí tým predovšetkým tvoja povesť."

„To ma vôbec netrápi. Jednoducho sa vrátim na vidiek a v tunajších spoločenských kruhoch na mňa rýchlo zabudnú."

„A čo ja?" pokračoval Sebastian. „Thornbridge nepochybne dospeje k názoru, že dôvody mojej prítomnosti v spálni jeho manželky neboli také, ako sme mu nahovorili. Veľmi rýchlo ma znovu navštívi s pištoľou."

Zahryzla si do spodnej pery a zamyslene naňho pozrela. „Naozaj si myslíte, že by to urobil?"

„Je to veľmi pravdepodobné."

„Na to som nepomyslela. Tak čo teda urobíme, pán gróf?"

„Do konca tejto spoločenskej sezóny budeme predstierať snúbencov," vyhlásil Sebastian. „V júni sa môžete vrátiť do Dorsetu a ja sa vrátim k svojim záležitostiam. Klebety postupne utíchnu."

„Chápem," prikývla zamyslene. „V lete oznámim, že som zrušila zásnuby a do jesene sa na všetko zabudne."

„To je veľmi pravdepodobné."

„Áno, to by mohlo vyjsť," premýšľala nahlas Prudence. „To teda znamená, že ďalšie dva mesiace budeme hrať zaľúbenú dvojicu."

„Dokážeš sa tak dlho tváriť ako šťastná nevesta?"

„To neviem," priznala úprimne. „Nemala som zatiaľ možnosť overiť si svoje herecké schopnosti."

„Nepochybujem, že po malom zácviku to určite zvládneš."

„Ste si tým istý?" Naklonila k nemu hlavu a posmešne naňho pozrela. „A čo vy, pán gróf?"

„Drahá, o mňa sa nemusíš starať," odpovedal s ironickou grimasou. „Ubezpečujem ťa, že svoju úlohu zvládnem bez problémov. Nezabúdaj, že herecký talent mám v krvi."

„To je pravda. Máte šťastie, že vaša matka bola herečka," povzdychla si Prudence. „Celá záležitosť ma však veľmi trápi."

„Milá moja, tá záležitosť má aj svetlé stránky," upozornil ju Sebastian. „Napríklad tvoj milovaný braček ma prestane vyzývať na súboj zakaždým, keď si s tebou zatancujem."

„Aj to je pravda." Rozpačito si odkašľala. „Je tu však i, ešte jedna maličkosť, ktorú by som si chcela vyjasniť."

„Dovoľ, aby som skúsil uhádnuť, o akú maličkosť ide," zasmial sa Sebastian. „Určite chceš vedieť, čo som vlastne hľadal v spálni lady Thornbridgeovej."

„Presne tak. Ani na chvíľu som neuverila, že ste tam s ňou mali schôdzku. Všimla som si už dávnejšie, že večer čo večer niekolkokrát záhadne zmiznete z tanečnej sály. Čo . robíte, ak sa s nikým nestretávate?"

„Si veľmi všímavá, drahá. Takú bystrú ženu som už dlho [nestretol."

„Nezdá sa mi, že by som mala vaše slová chápať ako kompliment. Tak čo? Poviete mi, čo ste tam minulý večer hľadali?"

V jantárových očiach jej spoločníka zažiarilo pobavenie. „Naozaj si myslíš, že som zlodej?"

„Vôbec by ma neprekvapovalo, keby sa nakoniec ukázalo, že po márných pokusoch nájsť si vhodné rozptýlenie ste si nakoniec našli práve takéhoto koníčka."

„Povedané inými slovami, podľa teba som sa z nudy stal zlodejom šperkov. Netušil som, že máš o mne takú nízku mienku."

„Nuž, veľa toho o vás neviem," odvetila rýchlo. „Určite to nerobíte pre peniaze. Všetci hovoria, že ste až hriechne bohatý. Takže, čo ste hľadali v spálni lady Thornbridgeovej?"

„Tvoje podozrenie je svojím spôsobom opodstatnené. Už som ti povedal, že som tam hľadal náhrdelník. Veľmi zvláštny náhrdelník."

„Neverila som tomu a naďalej tomu neverím."

„Je to tak. Ten šperk však nepatrí lady Thornbridgeovej."

Prudence v tej chvíli zahorela zvedavosťou. „Tak prečo ste ho hľadali práve u nej?"

„Patril istej dáme z vysokých kruhov, ktorá ho... povedzme... venovala lady Thornbridgeovej."

„Z akého dôvodu?" chcela vedieť Prudence.

„Aby si tým kúpila jej mlčanie," odvetil polohlasne.

„Vari len nechcete tvrdiť, že lady Thornbridgeová tú ženu vydierala!" zvolala pohoršene Prudence.

„Presne tak. A keďže pokračovala vo vydieraní a žiadala ďalšie šperky, jej obeť si uvedomila, že to môže pokračovať donekonečna. Preto sa rozhodla nájsť spôsob, ako lady Thornbridgeovú zastaviť."

Prudence zvrátila čelo. „Tá nešťastníčka vás požiadala o pomoc?"

„Nie, ale požiadala o pomoc detektíva Whistlecrofta. Ten sa rozhodol obrátiť sa na mňa. Obaja totiž občas spolupracujeme na základe istej dohody. Podľa nej niektoré zaujímavé prípady prihráva mne."

Prudence už neskrývala nadšenie. „Aké je to vzrušujúce!" Povzdychla si. „A našli ste ten náhrdelník?"

Sebastianov úsmev teraz vyjadroval už len sebauspokojenie. „Áno. Našiel som ho."

„Čo ste s ním urobili?"

„Dnes ho dostala pôvodná majiteľka od Whistlecrofta. Ja sa držím v ústraní. Okrem toho detektíva, môjho priateľa menom Garrick Sutton a teraz teba, nevie o tomto mojom koníčku nikto."

„Chápem, prečo ho držíte v tajnosti, ale čo bude s lady Thornbridgeovou? Nesplní svoju vydieračskú hrozbu, keď zistí, že jej obeť už nemá z nej strach?"

„O tom vážne pochybujem."

„Prečo si to myslíte?"

„Tesne predtým, ako si ma spolu s Thornbridgeom tak nevhodne vyrušila, stihol som lady Thornbridgeovej nechať v sejfě odkaz. Presne na tom mieste, kde mala predtým náhrdelník."

„Čo ste jej napísali?"

„Iba to, že istá nemenovaná osoba pozná jej pôvod a že ten vôbec nie je taký vznešený, ako si myslia jej známi i manžel. Ak by som to mal povedať otvorene, tak lady Thornbridgeová pochádza z londýnskej spodiny. Keby sa to roznieslo, bola by úplne

spoločensky znemožnená." „To je neuveriteľné!"

„Tá žena musí byť veľmi prefikaná a ambiciózna, keď si dokázala preraziť cestu do vysokých spoločenských kruhov. Ale neodsudzujem ju za to, čo urobila, aby získala bohatého manžela."

„A to, čo dosiahla, je podľa vás zaslúžené? Dokonca sa mi zdá, že ju kvôli tomu obdivujete. Aj keď neschvaľujete, •e sa opäť vrátila k používaniu svojich dávnych metód?" rozosmiala sa Prudence.

„V istom zmysle áno, najmä preto, že si za obeť vybrala osobu, ktorá tiež absolvovala dlhú cestu z verejného domu až do aristokratických salónov Londýna. Lady Thornbridgeová môže mať všetko, čo si len zmyslí. Preto by sa nemala znižovať k vydieraniu ženy, ktorej osud sa nápadne podobá jej vlastnému."

„Máte pravdu," prikývla Prudence. „A toto ste jej napísali?" „Áno."

„Ale ako ste vypátrali pôvod lady Thornbridgeovej?" nedalo to Prudence.

„Mám svoje metódy zisťovania faktov, podobne ako ty máš svoje."

Spomenula si na jeho tajomné odchody z tanečných sál. „Vaše metódy sú zrejme veľmi vynaliezavé. Lady Thornbridgeová dokázala podviesť celú londýnsku smotánku, ale vás nie. Skutočne pozoruhodný kúsok, lord Angelstone."

„Tušil som, že sa ti to bude pozdávať."

„Veľmi sa mi to páči," usmiala sa spokojne. „Ďakujem za uznanie."

„A nemôže sa lady Thornbridgeová dovŕtiť, že ste to boli vy, kto jej napísal ten list?"

„O tom pochybujem. Ak by jej Thornbridge povedal, že nás pristihol v jej spálni, aj tak by nespájala moju osobu s listom, ktorý nájde vo svojom sejfe."

„Prečo si to myslíte?"

„Po prvé, ten lístok s odkazom tam mohol ležať už niekoľko dní. Nebude vedieť, kedy a kto jej ho vložil do sejfu. A po druhé, keď jej manžel prezradí, že nás našiel v jej spálni, určite nezabudne dodať, že som tam bol s tebou."

Prudence naňho zvedavo hľadela spod širokej striešky klobúka. „Tomu nerozumiem."

„Milá lady si určite bude myslieť, že my dvaja sme sa vytratili na poschodie, aby sme si trochu zalaškovali."

„No toto!" Prudence jeho slová veľmi rozrušili a líca jej rozpálil rumenec.

„Zaujímavá predstava, nie?"

„Obávam sa, že dnes je už o tom presvedčený každý Londýnčan," vyhlásila namosúrené.

„O tom vôbec nepochybujem."

Chvíľu mlčala a uvažovala o tom, čo práve povedal. „Musím priznať, že ste ma presvedčili. Našli ste si vskutku zaujímavú, aj keď dosť nebezpečnú zábavu. Moja záľuba sa trochu podobá na tú vašu."

„Som si toho vedomý," pripustil a potom dodal: „Nezdá sa vám, že máme toho veľa spoločného?"

„Aj ja som na to prišla," vyhlásila a s úsmevom sa k nemu otočila. „Tak sa mi zdá, gróf, že by sme mohli naše koníčky spojiť."

Premeral si ju skúmvým pohľadom. „Ako to myslíš?"

„Nevidím dôvod, prečo by sme naše pátrania nemohli uskutočňovať spoločne. My dvaja by sme mohli byť vynikajúca dvojica."

„Taká ako tú poslednú noc?" spýtal sa ostro. „Môžem vám pripomenúť, že kvôli vašej priateľskej pomoci som takmer vyfasoval guľku z pištole žiarlivého manžela."

„Nežartujte! Som zvedavá, ako by ste dopadli, keby som vám nepomohla."

„Schoval by som sa do skrine, a tak by som sa vyhol stretnutiu s Thornbridgeom," odsekol. „Určite by ma nenašiel."

„Aha," zašomrala a horúčkovo hľadala nejaký protiargument, ktorým by mohla spochybniť jeho obvinenie. Bohužiaľ, na žiaden neprišla. Rozhodla sa zmeniť taktiku. „Ale aj tak navrhujem, aby ste uvažovali o výhodách našej prípadnej spolupráce. Všimnite si

napríklad, aké zaujímavé rozhovory dokážeme spolu viesť."

„Už som o tom uvažoval. To, že som ti povedal o tom vydieraní, je dôkazom toho, že si tvoj názor cením. Netvrdím, že by som sa nechcel s tebou radiť o prípadoch, na ktorých pracujem."

„Naozaj si myslíte, že by sme mohli spolupracovať?" spýtala sa s rastúcou nádejou.

„Ale boli by to len konzultácie, nič viac!" vyhlásil odmerane. „Budem sa s tebou zhovárať o svojich prípadoch, ale nedovolím, aby si sa zúčastňovala na ich riešení. Neželám si, aby sa opakovali podobné situácie, ako tá zo včerajšej noci."

„Nechápem prečo," ohradila sa Prudence. „To najhoršie už máme predsa za sebou. Do konca sezóny sme spútani zasnúbením. Nič horšie sa nám už stať nemôže."

Sebastianove ústa skrivila grimasa nevôle. „Pretože je to i nebezpečné. Nechcem, aby si sa niekedy ty ocitla zoči-voči človeku, ktorý ma v ruke pištoľ," oznámil kategoricky.

Vyvalila naňho oči. „Stáva sa vám to často?" „Samozrejme, že nie, ale nechcem zbytočne riskovať, ako som už povedal, budem sa s tebou radiť, ale nič viac." Na jeho tvári sa zjavil sebavedomý výraz. „Koniec koncov, ty sa predsa venuješ nadprirodzeným javom a nie chytaniu vydieračov a podobných kriminálnikov."

„Ale moje metódy sa môžu úspešne použiť aj pri vyšetrovaní kriminálnych deliktov," presviedčala ho naliehavým hlasom.

„Dovoľ, aby som ťa ubezpečil, že medzi týmito oblastami je priepastný rozdiel."

„Ako to môžeš vedieť?" začudovala sa.

„Lebo je to celkom zřejmé." Rukami v rukaviciach mykol opratami a kone zrýchlili do poklusu.

„Vážený gróf, musím vám povedať, že ste veľmi tvrdohlavý muž. Keďže počas nadchádzajúcich mesiacov budeme tráviť spolu veľa času, nechápem, prečo by sme si nemohli navzájom pomáhať."

„Moja odpoveď je *nie* a tým je to pre mňa uzavreté."

Jeho slová prezrádzali, že je skalopevné rozhodnutý. Prudence vzdorovito vystrčila bradu. „Nech je teda po vašom. Ak ste si zaumienili, že neustúpите, je to vaša vec. S tým nič nenarobím."

Uznanlivo sa usmial. „Som rád, že nepatríš k ženám, ktoré začnú trucovať, len čo sa niečo nevyvíja podľa ich predstáv. Takéto správanie mi vždy liezlo na nervy."

„Kdeže, lord, nič také nemám vo zvyku." Pokúsila sa napodobniť Angelstonov ironický úsmev. „Nechcem vám strpčovať život. Pevne verím, že budem mať dosť práce na svojich prípadoch a na nejaké malichernosti nám nezostane čas."

Sebastian prikývol. „Bude ma tešiť."

Ignorovala povýšenecky tón, ktorý zaznel v jeho hlase. „Je možné, že vám o svojom najnovšom prípade porozprávam už zajtra."

„Tak skoro? Vari sa vám podarilo nájsť v Londýne zákazníka?"

„Istá známa lady Pembrokovej ma požiadala o vyriešenie pozoruhodného prípadu." Prudence sa naklonila k nemu. „Poznáte lady Leacockovú?"

Sebastian sa chvíľu prehraboval v pamäti. „Počul som o nej. Ak sa nemýlim, ovdovela a zdedila slušný majetok."

„Áno. V poslednom čase však má starosti s duchom, ktorý šarapatí v západnom krídle jej rezidencie. Dúfam, že dolapím to zjavenie pomocou prístroja na výrobu elektriny. Zároveň si tým chcem overiť svoju najnovšiu teóriu. Mám však neblahú predtuchu, že to bude zbytočná strata času."

„Ako chcete chytiť toho ducha?"

Povznesené sa usmiala. „Dnešnú noc strávime v spálni lady Leacockovej, ktorá je práve v západnom krídle domu, kde údajne straší."

Začudovane na ňu pozrel. „Nebodaj v jej posteli?"

„Správne. Nikto okrem vás, lady Leacockovej a tety Hester o tom nevie."

Sebastian nevychádzal z údivu. „Prečo to chcete tajiť? Duchovi je hádam jedno, koho

straší."

„Ja si zasa myslím, že tomuto duchovi to vôbec nie je jedno," odvrkla Prudence.

„Tomu nerozumiem."

„Mám už istú hypotézu. Na tomto prípade je totiž niekoľko zvláštností," pokračovala. „Prvá z nich je, že ten nešťastný duch sa začal zjavovať len nedávno."

„Kedy?"

„Krátko po smrti manžela lady Leacockovej. Predtým nik nepočul, že by sa v ich sídle zjavovalo nejaké strašidlo."

„A čo ak tú nešťastnú ženu iba prenasledujú nočné f móry?" zapochyboval Sebastian.

„Nebola by som si tým až taká istá. Ďalšou pozoruhodnou skutočnosťou je totiž to, že lady Leacocková je bezdetná. Ale podľa tety Hester má troch chamtivých synovcov, j ktorí dobre vedia, že ich príbuzná má slabé srdce."

„Dočerta, no toto! Chceš povedať, že ju zámerne strašia a dúfajú, že to jej srdce nevydrží?"

„Podľa mňa je to veľmi pravdepodobné. Dnes v noci sa o tom chcem presvedčiť."

„Takže chceš pristihnúť ducha na mieste činu?" Stisol pery do úzkej čiary. „Dúfam, že to neurobiš."

„A vari mi to zakážete, vážený pán gróf?" namietla s posmešnou zdvorilosťou.

„Mám na to právo," oboril sa na ňu. „Som predsa tvoj snúbenec."

„Iba formálne."

„Na tom nezáleží. Aj tak ma musíš poslúchnuť," precedil pomedzi stisnuté zuby.

„A čo iné robím, veľavážený gróf?" opýtala sa medovým hlasom a so žiarivým úsmevom na perách. „Vy ste mi predsa pred pár minútami celkom jasne povedali, že svoje prípady budeme riešiť každý sám. Pokiaľ teda dobre rozumiem, nemáte záujem so mnou bližšie spolupracovať. Alebo sa mýlim?"

„Nechytaj ma za slovíčka, ty malá jazyčnica. Veľmi dobre vieš, ako som to myslel."

Obdarovala ho sladkým úsmevom. „Počúvala som vás veľmi pozorne a pochopila som, že sa o svojich prípadoch budeme len rozprávať, ale nebudeme sa priamo zúčastňovať pri ich riešení. Preto sa na mňa nehnevajte, ale to, čo urobím dnes v noci, je len a len moja vec."

Tmavé oči mu zlostne zaiskrili. „Prudence, ešte sa musíš veľa učiť, aby si vedela, ako sa má správať žena po zásnubách."

„Naozaj, gróf? To je zvláštne, a ja som mala dojem, že tú úlohu celkom dobre zvládam." „Nedovolím, aby -"

„Preboha, Prudence, si to ty? Nemôžem veriť vlastným očiam!"

Až ju myklo, keď začula známy mužský hlas. Nepočula ho už tri roky, ale okamžite ho spoznala. Otočila hlavou a pozrela do priateľských sivých očí muža, ktorý ju presvedčil, že jej intuícia nemusí byť vždy spoľahlivá.

„Dobré popoludnie, lord Underbrink," pozdravila ho, keď okoloidúci muž zamieril so svojím plnokrvníkom bližšie k ich koču. Zhlboka sa nadýchla a prinútila sa pozrieť na lorda Edwarda Underbrinka s nezaujatou zdvorilosťou. Pri spomienke na svoju niekdajšiu naivitu si s prekvapením a úľavou uvedomila, že pociťuje už len hlboký smútok. Aké len bolo od nej nerozumné, nádejať sa, že Edward svoj sľub dodrží, a že sa s ňou ožení!

Malo jej byť od začiatku jasné, že dedič titulu Underfinkovcov si nezoberie za manželku dcéru obyčajného vidieckeho šľachtica. Pre mladého lorda bola len príjemným letným rozptýlením.

Skonštatovala, že za tie tri roky, čo ho nevidela, sa vôbec nezmenil. Jeho vlasy boli naďalej plavé a hľadel na ňu ako úprimne ako kedysi. Tvár mal naďalej prítiažlivú mladistvú, aj keď sa mu už na nej začali črtáť náznaky trojitej brady. Elegantná pelerína perleťovej farby ladila s jeho vlasmi i srstou vraníka, na ktorom Sloan sedel.

„To je úžasné! Včera som sa vrátil do Londýna a dozvedel som sa, že tu budeš až do konca sezóny. Nemohol som tomu uveriť," pokračoval nadšene Underbrink a s nevôľou

zazrel na Sebastiana. „Dostalo sa mi do uší, že si sa dokonca zasnúbila.“

„Aj to je pravda,“ zapojil sa do rozhovoru Sebastian, opovržlivo pozrel na mladšieho lorda.

„Nemôžem tomu uveriť,“ povedal úprimným tónom Edward.

„Potom by som vám odporúčal, aby ste si zajtra prečítali noviny,“ poradil mu zdvorilo Sebastian. „Tam sa všetci dozviete.“

Edward sa zamračil. „Mali by ste vedieť, Angelstone, že Prudence a ja sme starí priatelia. Preto sa o ňu právom zaujímam. Nemali by ste mi zazlievať, že som tým prekvapený.“

V Sebastianových očiach sa objavil chladný záblesk, nechápala, prečo sa správa, akoby mu Edward ublížil. Usúdila, že bude lepšie zasiahnuť do ich rozhovoru.

„Ako sa má manželka?“ spýtala sa s úsmevom. Ešte sa doteraz s jeho ženou nestretla. Mala však dojem, že sa pat-; na ňu opýtať.

Edward sa prudko začervenal. „Celkom dobre,“ odvetil rýchlo. „Počúvaj, Prudence, chystám sa dnes na večierok k Handleyovcom. Prídeš aj ty?“

„Nepríde,“ zavrčal Sebastian. „A nabudúce budete moju snúbenicu oslovovať, slečna Merryweatherová.“

Edward sa prudko narovnal a jeho rumenec dostal ešte tmavší odtieň. „Isteže.“

„Som rád, že chápete túto novú situáciu.“ Sebastian pomkol kone k rýchlejšiemu cvalu. „A teraz nás už musíte ospravedlniť.“

Čierny koč odhrkotal alejou a Edward ostal d'aleko za ním.

Prudence si vzdychla. Cítila, že by mala Sebastianovi vytknúť jeho neslušné správanie, ale vôbec na nič sa nezmohla. Až teraz si uvedomila napätie, ktoré prežívala počas celého rozhovoru. Nikdy nerozmýšľala nad tým, ako bude reagovať, keď sa s lordom Underbrinkom opäť stretnú, no dnes cítila iba úľavu. Bola rada, že sa s ňou nakoniec neoženil. Zahanbene si uvedomila, že ešte donedávna bola presvedčená, že ho ľúbi.

Sebastian dlho mlčal. Zdalo sa, že sa plne sústredil na poháňanie záprahu. Nakoniec kone spomalili.

„Ako si sa zoznámila s Underbrinkom?“ spýtal sa zdanlivo pokojným hlasom.

Prudence si napravila okuliare. „V lete, pred tromi rokmi, sa dlhšiu dobu zdržiaval v Dorsete. Býval u známych, s ktorými sa priatelíme aj my s Trevorom. Stretávali sme sa na rozličných spoločenských večierkoch, kartových posedeniach a pri podobných príležitostiach.“

„Udialo sa medzi vami niečo pozoruhodné?“

Šibla po ňom pohľadom a vzápätí uprela zrak na kone. „Ani nie. Keď sa leto skončilo, vrátil sa do Londýna a zasnúbil so ženou, ktorú mu nanútili rodičia.“

„S Lucindou Montclairovou.“

„Vy ju poznáte?“ prisvedčila tlmene. „Jej otec je vraj veľký boháč.“

„Je to pravda. Lucinda dostala slušné veno.“

„Tiež som počula,“ hlesla Prudence.

„Je vraj veľmi žiarlivá,“ pokračoval Sebastian. „Hovorí sa, že Underbrink je pod papučou a manželka ho drží veľmi nakrátko. Zviedol ťa v to lete v Dorsete?“

Skoro jej vypadla kabelka z rúk. „Preboha, čo je to za otázka?“

„V mojej situácii je celkom na mieste, nemyslíš?“

„Nie, nemyslím!“ odsekla. „Lord Underbrink sa po celý čas správal ako naslovovzatý džentlmen.“ Nepokladala za potrebné uvádzať, že pri niekoľkých príležitostiach ju lord pobožkal. Žena má predsa nárok na nejaké to malé tajomstvo. V každom prípade Edwardove bozky sa vôbec nedali porovnať s pálčivým bozkom, ktorý jej vtisol Sebastian na rozlúčku, keď ho navštívila v jeho dome.

„Teda to, čo ťa spájalo pred tromi rokmi s Underbrinkom bolo len číre priateľstvo?“

„Áno,“ odvetila presvedčivo. „Nič vážne to nebolo, Edward hľadal iba rozptýlenie.“

Bohužiaľ, stále myslela na to, že Edward nie je jediným mužom, ktorý pre svoje rozptýlenie bolestivo zraňuje iných.

Bolo tesne po polnoci, keď si Prudence nasadila nočný čepiec z bieleho mušelínu a uložila sa do veľikánskej postele s baldachýnom, ktorá stála v spálni lady Leacockovej. Namiesto nočnej košele mala oblečené pohodlné vlnené šaty. Na nose si nechala okuliare. V túto noc nemala v úmysle zaspáť.

Spočiatku mala isté pochybnosti, či sa rozhodla správne. V západnom krídle kaštieľa Leacockovcov bolo ticho ako v hrobe. Keby sa tu zdržiaval nejaký duch, určite by bol spokojný. Okná spálne boli otočené do parku, preto do spálne nedoliehali obvyklé zvuky z ulice - hrkotanie kočiarov, pokriky nočných strážnikov, vyspevovanie potrudzených drožkárov.

Nápad stráviť noc v spálni lady Leacockovej sa jej spočiatku zdal vynikajúci. Ak je pravdou, že jej chamtiví prisní plánujú spáchať rafinovaný zločin, potom bol len jediný spôsob, ako ich odhaliť - prichýliť ich pri čine. Úbohá lady Leacocková si toho už vytrpela naozaj dosť. Prudence sa natiahla k pootvorenej zásuvke nočného stolíka. Siahla do jeho vnútra a nahmatala chladný kov dámskej pištole, ktorú si tam večer vložila.

Trochu upokojená, opäť klesla na vankúše a zahľadela sa na baldachýn z ťažkej látky, ktorý jej visel nad hlavou. Čakala ju veľmi dlhá noc.

Niežeby nemala o čom premýšľať. V posledných dňoch bol jej život veľmi vzrušujúci. Ešte stále nemohla uveriť, že je zasnúbená s lordom Angelstonom. Skutočnosť, že tieto zasnuby budú mať len krátke trvanie, nijako jej eufóriu nezmenšovala.

Nesmie však zabúdať, že jej vzťah so Sebastianom nemôže prekročiť rámec priateľstva. Veď bol grófom a pri výbere manželky sa bezpochyby mohol zamerať na ženy s vyšším spoločenským postavením. Zaväzoval ho k tomu - tak ako Edwarda pred tromi rokmi - jeho šľachtický titul a rodové meno.

Srdce jej však našepkávalo, že ju Padlý Anjel veľmi priťahuje. Tento pocit ju zaskočil svojou intenzitou zakaždým, keď sa ocitla v jeho blízkosti. Bol oveľa silnejší, než povrchná sympatia, ktorú kedysi pociťovala k Edwardovi.

Zistila, že len málo chýba, aby sa do Sebastiana zaľúbila. Pravdu povediac, nebola si istá, či sa to už nestalo.

Nespokojne sa pomrvila a napravila si ťažkú perinu. Povedala si, že sa nenechá unášať nerozumným, beznádejným a bláznivo romantickým snom o manželstve so Sebastianom.

Mala by sa uspokojiť s vychutnávaním pôžitku z intelektuálneho porozumenia s výnimočným mužom, ktorý dokázal pochopiť jej koníčka.

Ak bude mať šťastie, potom takýto intelektuálny súzvuk duší môže pokračovať aj vtedy, keď sa vráti do Dorsetu. Možno si budú dopisovať. Mohol by ju v listoch informovať o svojich prípadoch. Občas by ju azda požiadal aj o radu. A ona by ho mohla oboznamovať s výsledkami bádania v oblasti okultných javov.

Áno, takéto dopisovanie by určite bolo možné. Aspoň dovtedy, kým sa Sebastian neožení. Predstava, že by sa mohol oženiť jej však v okamihu pokazila náladu. Veru tak, Sebastian by sa mohol veľmi skoro poobzerať po stálej životnej partnerke. Má predsa určité záväzky voči svojmu titulu a rodu.

Zrazu ju z toho rozjímania vyrušil tichý, tlmený náraz. Mráz jej prebehol po chrbte. Prudko sa posadila a nastražila uši.

Ocitnúť sa zoči-voči duchovi jej v tej tme už vôbec nepripadalo také vzrušujúce, ako si vždy predstavovala. Ak by sa jej podozrenia voči chamtivým synovcom lady Leacockovej potvrdili, mohla by byť dokonca v nebezpečenstve života. Veľmi si želala, aby bol pri nej Sebastian. V tejto fáze riešenia prípadu by jeho pomoc bola určite viac než osočná.

Uprela pohľad na úzky pásik svetla pod dverami, ktoré spájali spáľňu lady Leacockovej so susednou miestnosťou. Pani domu jej predtým povedala, že zjavenie vždy chodíeva, so sviečkou.

Ďalší tlmený náraz ešte viac zrýchlil buchot jej srdca. Natiahla sa po pištoľ k zásuvke nočného stolíka.

Vzápätí stuhla hrôzou. Na parapetnej doske zbadala tmavý obrys mužskej postavy.

Zmocnila sa jej panika. Duch predsa nemal vojsť oknom.

Vzápätí sa okno prudko otvorilo a spálňu zaplavil studený nočný vzduch.

Prudence sa vrátila reč. „Kto je to?" Namierila pištoľ na tmavú postavu.

Ktosi v dlhej peleríne zoskočil do izby.

„Stoj, nech si ktokoľvek!" Prudence odhodila prikrývku a vyskočila z postele. Pištoľ držala kľúčovito v oboch rukách.

„Nestrieľaj, drahá," ozval sa tlmene Sebastian. „Predstav si ten škandál, keby sa rozkrítko, že si si zastrelila snúbenca, na druhý deň po ohlásení zasnúb."

Kapitola VI

„Miláčik, musím ti povedať, že v tomto nočnom úbore vyzeráš rozkošné." Sebastian si s úsmevom premeriaval jej jednoduché vlnené šaty a mušelínový čepiec. „Mohol som čakať, že si na takú príležitosť oblečieš niečo rafinované."

„Dočerta, čo tu robíte, gróf?" Prudence sklonila hlaveň k zemi. Mesačný jas, ktorý vnikal dnu cez okno, sa zaligotal v šošovkách jej okuliarov a osvetlil napäté črty jej tváre. „Na smrť ste ma naľakali. Mohla som vás zastreliť."

„Veľa nechýbalo, však? Zdá sa, že odnedávna je môj život plný dobrodružstiev. Najprv ma chcel prevrtať guľkou lord Thornbridge a teraz mi chce siahnuť na život moja snúbenica. Nie som si istý, či ďalšiu takúto situáciu nervovo zvládnem."

Zlostne naňho zazrela. „Na niečo som sa vás spytovala."

„No, áno." Rozhliadal sa po spálni zahalenej do tmy a jeho pohľad sa zastavil na tmavom, masívnom nábytku a manželskej posteli. „Prišiel som, aby som vám poslužil svojimi skúsenosťami."

„Čo konkrétne máte na mysli?"

Nedôverčivý tón v jej hlase privolal na jeho pery slabý úsmev. Vyzliekol si pelerínu a hodil ju na operadlo kresla. Na sebe mal len košeľu a priliehavé nohavice. Zrejme si myslel, že oblek a kravata sa pri tejto návšteve vyžadovať nebudú. „Prišiel som ti poskytnúť pomoc pri riešení tvojho najnovšieho prípadu."

„Nepotrebujem vašu pomoc, pane. Dnes popoludní sme Ba jasne dohodli, že budeme pracovať každý samostatne." „Zmenil som názor," prehodil zľahčujúce Sebastian. „Naozaj?" V bledom svetle mesiaca sa jej tvár rozjasnila nádejou. „To je ohromná správa." „Vlastne som to chcel urobiť hneď, keď si mi to povedala," zašomral popod nos. „Prosím? Nepočula som."

„Nevadí." Budeme mať ešte kopu času na dohadovanie o tom, ako by mala vyzerat' naša spolupráca, prebleslo mu hlavou.

Rozhodol sa, že bude na dobrodružné sklony svojej snúbenice prihliadať, pričom jej samozrejme nedovolí, aby pri riešení jeho prípadov čokoľvek riskovala.

Odložila pištoľ na stôl. „Ako ste vedeli, že spím práve tu?"

Mykol plecami. „Sledoval som, v ktorom okne tohto krídla domu zhasne svetlo najneskôr."

„Celkom logická úvaha." Podišla k oknu a pozrela do tmavej záhrady. „Preboha, veď je to hrozná výška. Ako ste vyliezli po tej stene?"

„Ani som sa o to nepokúšal. Do domu som vošiel zadným kuchynským vchodom a schodišťom som sa dostal na toto poschodie. Potom som otvoril dvere susednej miestnosti a zistil som, že pod oknami je rímsa. Tá ma priviedla rovno do tejto spálne."

„Vyriešili ste to vynikajúco, gróf." „Bola to maličkosť. Stačilo trochu popremýšľať," odvetil skromne.

„To áno, ale každému by to nenapadlo." „To je možné," pripustil uveličený jej poklonou. Sebastianovi od smrti rodičov a brata pramálo záležalo na uznaní druhých, no uvedomil si, že Prudencina pochvala ho potešila. Cítil, že je jednou z mala žien, ktorá dokáže správne

ocenit' jeho nezvyčajné záujmy.

Stál pri okne a pozoroval ju. Už dávno naňho žiadna žena takto nezapôsobila. Ľadový múr okolo jeho srdca sa v jej blízkosti topil ako maslo. Vtedy zabúdala aj na prázdnotu, ktorá sa za ním skrývala.

Prudence otočila hlavu k nemu a v slabom svetle mesiaca zbadala úsmev, ktorý jej rozjasňoval tvár. Jeho túžba bola taká nástojčivá, že sa celý rozochvel.

V posledných dňoch si priam bolestivo uvedomoval, že túžba, ktorú v ňom prebudila hneď v tú prvú noc, nebola iba chvíľkovou záležitosťou.

Nepochyboval o tom, že Prudence sa oňho zaujíma najmä kvôli jeho kónickú. Dost' ho to popudzovalo. A od návratu z popoludňajšej vychádzky kočiárom ho navyše trápila otázka, čo pre ňu znamenal lord Underbrink.

„Keď ste už tu, rozmýšľam, čo urobíme.“ Uprela zamyslený pohľad na skriňu. „Musíme vymyslieť, kde sa schováte, ak sa zjaví očakávaný duch.“

„Skríňa neprichádza do úvahy. Nemienim stráviť zvyšok noci v nejakej zatuchnutej bedni,“ vyhlásil rezolútne Sebastian.

„Tak kde sa potom schováte? Pod posteľ?“

Polohlasne zahrešil. „Nieje potrebné, aby som sa schovával, kým sa nepresvedčíme, či sa duch skutočne mieni ukázať.“

„Ale ak je tým duchom len jeden zo synovcov lady Leacockovej, potom by nemal vidieť, že ste tu. Nemôžeme zapáliť sviečku a musíme byť ticho.“

„Ubezpečujem ťa, že nepovieme ani slovo a mesiac svieti dost' jasne, takže sviečku nepotrebujeme. Dobré, že nie je hmla, aj keď mám dojem, že sa nadránom ako vždy objaví. Teraz by sme už len mali vymyslieť, čím si skrátiť čakanie.“

Spýtavo naňho pozrela. „Nemôžeme sa rozprávať. Mohol by nás počuť.“

„Súhlasím.“ Pohlol sa k nej.

„A čo partička whistu?“ navrhla. „Ach, škoda, nemám tu nijaké karty.“

„Mám iný návrh, ako by sme si mohli skrátiť dlhú chvíľu“ Jemne ju chytil za bradu a nadvihol jej tvár tak, aby jej mohol hľadiť rovno do očí.

Stála ako zhypnotizovaná. Pozerala naňho doširoka otvorenými očami, v ktorých bola zvedavosť i obava zároveň.

„Pán gróf,“ zašepkala takmer nečujne.

„Môžem?“ zašepkal tiež.

Pootvorila ústa a oblizla si kútik úst. „Čo chcete urobiť?“

„Hneď ti to ukážem.“ Sklonil k nej tvár a ústami sa zľahka dotkol jej perí. Potom ju nástojčivo pobozkal, pričom jej hladkal ramená.

Zachvela sa. Sebastian to ihneď postrehol. Pocítil úľavu. Dokážem ju primäť, aby po mne túžila, prebleslo mu hlavou.

Perami pootvoril jej ústa a Prudence ticho zastenala. Dotkla sa jeho pliec a vzápätí ho objala okolo krku. Pritisla sa k nemu celým telom.

Vnútorňý chlad sa kdesi stratil, spálený ohňom jeho túžby.

Prudko vydýchla, keď odtrhol ústa od jej perí, aby ich vzápätí pritisol na jej krk. „Sebastian, to nieje rozumné.“

„Dôveruj mi,“ zašepkal.

„Ja ti dôverujem,“ povedala roztraseným hlasom.

„To je dobré.“ Dlaňami jej prešiel po chrbte a tisol šiju k sebe tak naliehavo, že sa ňadrami primkla k jeho hrudi a pôvabná oblina jej venušinho pahorku priľnula k jeho slabínam.

„Sebastian, cítim sa akosi zvláštne,“ vzdychla a zľahka ho pohladkala po šiji, čím v ňom vyvolala zimomrivé očakávanie. Postavila sa na špičky a vošla prstami do jeho vlasov. Potom nespomínala opäťovala jeho bozky.

Zdá sa, že od Underbrinka sa toho veľa nenaučila, pomyslel si spokojne Sebastian a krv mu začala v žilách prúdiť zrýchleným tempom. Načisto zabudol, kvôli čomu prišiel. Cítil sa

mocný ako lev a určite by si hravo poradil s každou mátohou, ktorá by sa tu zjavila. Teraz ho však zaujali iné, oveľa zaujímavejšie veci.

Čakalo ho milovanie s Prudence, či už to tušila alebo nie.

„Sebastian?”

„Neboj sa, miláčik, nič sa ti nestane.” Pomaly ju viedol k posteli.

„Keď ma takto bozkávaš, úplne strácam hlavu,” šepkala.

„Som na tom úplne rovnako,” usmial sa. „Našťastie v takýchto situáciách nie je jasné uvažovanie nevyhnutné.” Opatrne jej zložil okuliare a odložil ich na nočný stolík.

Znepokojene naňho pozerala. Akoby z nej strhol posledný kus šatstva a odhalil jej telo.

„Si krásna,” šepol.

Prekvapene otvorila oči. „Naozaj si to myslíš?”

„Samozrejme.” Jemne ju uhryzol do pôvabného ušného lalôčika. „A veľmi ťa chcem.”

„Ty ma chceš?” V jej hlase znel nepredstieraný údiv, akoby jej bystrý um narazil na mimoriadne zložitý problém. „Nie som si celkom istá, či ti dobre rozumiem.”

„Čoskoro všetko pochopíš. Boh mi je svedkom, že to už dlhšie nedokážem skrývať. Možno si ani neuvedomuješ, ako na mňa pôsobíš.”

Rozpačito sa usmiala. „Ak na teba pôsobím tak, ako ty na mňa, potom sme obaja narazili na nesmierne ťažký problém. Vôbec neviem, čo by som mala robiť.”

„Pokiaľ ide o mňa, ja to viem celkom presne.”

Znovu sa k nej sklonil a začal ju bozkávať. Objala ho ešte tuhšie. Cítil, ako sa k nemu tisne v dôverčivom geste ženského odovzdania. Opatrne začal vsúvať koleno medzi jej stehná.

So zatajeným dychom čakala. Jeho tlak zosilnel. Pokrčil koleno. Košeľ sa jej zdvihla. Nečakane sa jej z hrude vydral prekvapený ston. Ocitol sa obkročmo na jeho stehne tak, akoby sedela na konskom chrbte.

„Čo to robíš?” zašepkala rozrušená.

„Ticho, drahá. Nesmieme robiť hluk. Mohli by sme vyplašiť ducha.” Nato túžobne zastonal, lebo cez látku nohavíc zacítil jej rozhorúčené lono.

Je celá rozpálená, pomyslel si víťazoslávne. Vzápätí pocítil slabú a omamnú vôňu jej vzrušenia. Uvedomil si, že čoskoro sa prestane ovládať.

„Prudence, láska moja, kde si bola celé tie roky?” šepkal hlasom plným dojatia.

„V Dorsete,” odvetila vážne.

Sebastian si schoval tvár v jej vlasoch, aby nevidela jeho úsmev. Dlaňou prešiel po jej odhalených stehnách. Cítil, že pod dotykom jeho ruky sa strhla a zhlboka si vydýchla.

„Neviem ti to vysvetliť, ale mám pocit, že ťa poznám už veľmi dlho,” ozval sa ticho. „Akoby sme boli starí priatelia... alebo milenci,” dodal.

„To je zvláštne.” Jej hlas bol zasnený, hrejivý a zastretý túžbou. „Lebo aj mne niečo také zišlo na um tesne predtým, ako si prišiel. Zdalo sa mi, že sa poznáme už celé roky, nj keď v skutočnosti je to len veľmi krátko.”

„Keď skončí táto noc, budeme sa poznať oveľa lepšie,” sľuboval jej Sebastian.

Už nevládal dlhšie čakať. Túžil po nej a ona po ňom. Ale sú zasnúbení! Zrazu mu všetko pripadalo jednoduché. Postrčil ju dozadu.

Pri pohľade na ženu ležiacu na pokrčenej bielej prikrývke sa zhlboka nadýchol. Sukňu mala vyhrnutú až nad kolená a odhaľovala jej podvázky, ktoré pridržovali jednoduché bavlnené pančuchy. Štíhle nohy sa jej pôvabne zužovali k ladne tvarovaným členkom.

Hľadel na tie nôžky a predstavoval si, ako ho objímajú okolo drieku. Z hrude sa mu vydral ťažký vzdych.

„Je ti niečo?” spýtala sa ho ustarostená.

„Nie, nič mi nieje. Ešte nikdy mi nebolo tak dobre, ako teraz.” Začal si nervózne rozopínať košeľu a vôbec si nevšímal praskot trhanej látky. Jediné, na čo teraz myslel, bolo, že sa musí zmocniť jej tela. Rozopol si košeľu, ale nemal čas si ju celkom vyzliecť. Nedočkavo túžil pocítiť jej dlane na svojom tele. Posadil sa na kraj postele a náhlivo si

vyzul čižmy.

„Máš veľmi naponáhlo, Sebastian.“

„To teda mám," usmial sa.

Ľahol si na ňu a zovrel ju v objatí.

„Dotýkaj sa ma, hladkaj ma," pošeľol. Chytil jej ruku a priložil si ju na nahú hrud'. „Chcem ťa cítiť.“

Len čo sa dotkla nahej Sebastianovej hrude, slastne vzdychla. Prstami sa zaborila do chumáčov hustých, kučeravých chlpkov.

Sebastian zalapal po dychu.

Pozrela mu do tváre „Veľmi rada sa ťa dotýkam. Máš také mocné telo. V ten večer, keď som ťa stretla prvý raz, zdalo sa mi, že si najkrajší muž, akého som kedy videla.“

Keď zbadal v jej očiach, rozžiarených svetom mesiaca, prudkú neskrývanú túžbu, opäť spokojne zastonal. Vedel, že nič nepredstiera a nie je to ani rafinovaná hra na nesmelosť.

Vsunul nohu medzi jej kolená, sklonil k nej hlavu a pobožkal ju na krk. Podarilo sa mu znova prehovoriť. „Nebudeš ľutovať, prisahám na svoju česť.“

Vtísla mu ľahučký bozk na plece. „Nebudem ľutovať nič, čo s tebou prežijem. Ako by som aj mohla? Je to také krásne, že sa to slovami nedá vyjadriť.“

„Vyrážaš mi dych, láska moja.“ Tuhšie ju k sebe privinul a začal jej rozopínať gombíky na košeli. Mal pocit, že s nimi bude zápasiť donekonečna. Gombíkov bolo veru neúrekom. „Bodaj by ich čert vzal!" nadával si popod nos.

„Je ti niečo, Sebastian?"

„Nič, to tie gombíky.“ Nebolo to však celkom tak, uvedomil si, keď odhalil jej malé pevné ňadrá. Ruky sa mu triasli, akoby ho spaľovala horúčka. Myslel mu zastrela hmla nástožkivej túžby. Už sa vôbec neovládal.

„Sebastian?"

Pozrel na jej nádherne zaoblené prsia. „Si krásna.“ Sklonil k nej hlavu a pobožkal jeden malý pevný ružový púčik. „Ach!" Zaborila mu prsty do vlasov a jej štíhle telo sa vyplo do oblúka.

Jej vzrušená reakcia ho povzbudila, siahol rukou pod okraj jej košele.

Začal jej hladkať stehná a to ju rozochvelo ešte viac. Potom jeho ruka putovala vyššie, hľadala horúcu vlhkosť, ktorá ho očakáva. Práve jeho. Iba jeho. Našiel ju.

„Sebastian..." Kŕčovito sa zachvela a pokúsila sa zovrieť nohy. Vycítil, že jej reakcia je inštinktívnou reakciou na nežnosti, ktoré doposiaľ nepoznala.

„Neboj sa," zašepkal povzbudivo. „Chcem sa ťa dotýkať všade... chcem ťa spoznať tak dôverne, ako len môže muž spoznať ženu.“

„Je to také zvláštne," odvetila s ústami zaborenými do jeho košele.

„Ty predsa rada spoznávaš nezvyčajné veci, Prudence," pripomenul jej. Nahmatal hebké lupienky skryté uprostred zamatových chlpkov.

„To áno, ale... Och, Pane na nebi! Sebastian, čo to robíš?"

Bola presne taká rozhorúčená a vlhká, ako predpokladal. Vnikol prstom hlboko do vlhkej štrbinky. Uzučká chodbička ho pevne zovrela. To, čo teraz cítil, sa nedalo popísať. Vydrží to?

„Vôbec som netušila, že nejaký dotyk môže na človeka tak veľmi zapôsobiť," priznala sa, lapajúc po dychu. Pozrel hlboko do jej očí. „Ja som to tiež nevedel." Usiloval sa krotiť svoju žiadostivosť a poskytnúť Prudence zážitok pravej vášne. Chcel, aby zažila opojné vyvrcholenie - na to, aby uspokojil seba mu ostávalo ešte dosť času. Mali pred sebou celú dlhú noc.

Pozvoľna odťahoval ruku a pritom cítil, ako sa jej telo s ňou túžobne zdvíha. Palcom nahmatal citlivý výstupok a prstom znova náhlivo vnikol do nádherne horúceho hniezdočka.

Prudence napoly vzlykla, napoly zastenala. Zmocnil sa jej perí a neúnavne pokračoval v láskaní.

Zaborila tvár do jeho košele a pevne zovrela jeho ruku.

„Uvoľni sa." Sebastian poslal jej prsia spŕškou nežných, upokojujúcich bozkov. „Áno, takto, miláčik." Cítil, že zaváhala a potom uvoľnila stehná. „Si taká horúca. Chcem ťa cítiť. Veľmi to potrebujem," šepkal.

Pokračoval v rytmických výpadoch prstom do jej tela dovtedy, kým neusúdil, že môže pridať ďalší prst.

Jej odozva bola okamžitá a nezvyčajne prudká. Telo jej stuhlo, ústa sa otvorili v tlmenom výkriku a vzápätí sa celá rozochvela. Okamih jej vyvrcholenia bol preňho najkrajšou odmenou.

Pozoroval jej tvár, na ktorej sa zračila odozva nedávneho orgazmu.

„Bolo to nádherné!" vzdychla.

Vzápätí ochabla. S tvárou pritísnutou k jeho ramenu niečo tlmene zašepkala. Usmial sa a neochotne vyslobodil ruku zo zovretia jej stehien.

Teraz bol na rade on.

Rozopol si nohavice. Bol taký vzrušený, že pochyboval, či sa mu podarí urobiť viac než niekoľko pohybov. Možno sa mu ani nepodarí do nej vniknúť.

Zrazu nočné ticho preťalo vzdialené rinčanie reťazí.

Sebastian mal pocit, akoby naňho niekto vylial vedro studenej vody. Zmeravel. Cítil, že aj Prudence stuhla napätím.

„To je určite ten duch," zašepkala.

„Čert aby ho vzal!" Prudko potriasol hlavou, aby vytriezvel z vášnivého opojenia. Chvíľu zúrivo zápasil s gombíkmi, ale napokon sa mu ich podarilo zapnúť. „Ak sa ten duch *zaživa* zjavoval v rovnako nevhodných situáciách, potom sa vôbec nečudujem, že ho niekto zavraždil."

Znova sa ozvalo dunivé rinčanie reťazí. Teraz už oveľa bližšie, akoby prenikalo cez stenu. Spoza dverí začuli kvílenie. „*Lýdia, Lýdia, prišiel som po teba,*" rozoznali slová. „Došľaka!" Sebastian sa prudko posadil a vyskočil z postele.

„Čo chceš robiť?" spýtala sa potichu Prudence a napratala si šaty.

„Posvietim si na ten zjav." Prikryl ju paplónom až po bradu. „Nehýb sa a buď ticho."

Potichu podišiel k oknu. Zatiahol ťažké závesy a v spálni zavládla úplná tma.

„*Lýdia, kde si? Tvoj čas sa blíži. Tak dlho som musel kať, aby sme sa konečne stretli v záhrobí.*" Vo vedľajšej miestnosti znovu zarinčali reťaze. Sebastian l ukryl za skriňu a pozorne sledoval dvere. Zrazu v úzkej škáre pod nimi zbadal sliepňavé svetlo. Dvere sa pomaly otvorili a štrngot reťazí zaznel hlasnejšie. Do izby ťažkým okom vstúpilo biele zjavenie.

Sebastian cúvol ďalej do prítmnia a sledoval, ako mátoha ťarbavo kráča k posteli.

V mihotavom svetle sviečky videl odpudivú, zjazvenú *fár*, ktorú čiastočne tienila kapucňa bieleho plášťa. Na duchovom krku bola škaredá otvorená rana. V jednej ruke držal sviečku a druhú mal ukrytú v záhyboch plášťa. Členky *mal* spútané reťazami.

Prízrak zamieril k posteli. „*Lýdia, Lýdia, kde si?*" kvíliť priškrteným hlasom.

Sebastian vyrazil dopredu, ale skôr než stačil mátohu zdrapiť, Prudence odhodila prikrývku a rýchlo sa posadila. V ruke držala pištoľ.

„Ani krok, lebo strelím!" skríkla výhražné.

„Dočerta, čo to má znamenať?" zašiekala príšera. „Toto predsa nieje teta Lýdia."

„To teda nie som. Rovnako ako vy nie ste nijaký duch." Prudence zoskočila z postele, no neprestávala na votrelca mieriť pištoľou. „Už ste s tým strašením zašli príďaleko." Chvíľu zápasila s okuliarmi, kým sa jej ich podarilo dať na nos. „Mali by ste sa hanbiť."

„Dočerta, kto ste? Ja vás naučím, čo to znamená strkať nos do cudzích vecí."

Votrelec vytiahol druhú ruku spod záhybov plášťa. Držal v nej dlhú dýku. Zahnal sa a priskočil k posteli.

„Stoj, lebo strelím!" Prudence rýchlo odstúpila dozadu.

„Tak to sa ti nepodarí," skríkla mátoha. „Ženy nevedia narábať s pištoľou."

V tej chvíli sa na zjavenie odzadu vrhol Sebastian. Chytil mu ruku, narazil mu kapucňu hlboko do tváre a otočil k sebe. Sviečka padla na dlážku.

„Dočerta, čo sa to tu robí?“ Duch sa pokúšal nadvihnúť kapucňu, pretože nič nevidel.

Sebastian mu to nedovolil. Nechcel riskovať, že ho uvidí a spozná. Zasa by mal čo vysvetľovať.

Vyrazil duchovi dýku z ruky a potom mu uštedril ranu päťou do brady vykúkajúcej spod kapucne.

Mátoha sa zakymácala dozadu, narazila hlavou o peľast' postele a v bezvedomí klesla na zem.

„Perfektná práca!“ vykrikla Prudence a rýchlo zodvihla sviečku, aby sa nechytil koberec. „A v pravý čas,“ dodala. „Tá dýka vyzerá hrozivo.“

Sebastian nemo stál nad nehybným telom. Potom vyčítavo pozrel na Prudence. Na tvári sa mu odrážala zlosť premiešaná s úľavou, že sa jej nič nestalo.

„Ty blázonko, uvedomuješ si vôbec, čo sa ti mohlo stať?“

„Nepreháňaj, bolo to síce trochu nebezpečné, ale veď mám pištoľ. Aj keď ktovie či by som ho trafila - veď som z nej ešte nikdy nestrieľala.“

„Trochu nebezpečné?“ zopakoval pobúrené Sebastian. Obišiel muža ležiaceho na dlážke a pristúpil k Prudence. „Mohol ťa zraniť.“

Prudence nespokojne zvrátila čelo. „Nevidím dôvod, aby si na mňa kričal.“

„Ja nekričím, len uvažujem o tom, či ťa nemám prehnúť cez koleno, aby si si aspoň týždeň nemohla sadnúť. Málo ť chýbalo a bola by si prišla o život.“

„Veď som mala zbraň,“ namietla opäť.

„Zneškodniť statného muža s takou malou pištoľou nie je hračka. Už som videl viacerých, ktorí neprestali útočiť, aj keď mali v tele dve guľky. Kým padli, dokázali ešte svojich protivníkov zasiahnuť.“

Udivene naňho pozrela. „Kde ste to videli, gróf?“

„Na tom nezáleží. Teraz nie je vhodný okamih na rozprávanie o banditoch šarapatiacich v horách Sargastanu, ale môžeš mi veriť, že jedna guľka človeka nemusí zabiť.“

„Sebastian, nezabúdaj, že je to môj prípad a že som sa dobre pripravila. Nežiadala som ťa o pomoc.“

„Veru si nežiadala,“ precedil pomedzi zaťaté zuby. „Mohlo už byť po tebe.“

„A čo keď!“ odsekla rovnako nahnevane. „Toto je moja príležitosť, nie tvoja.“

„Teraz je už aj moja, slečna Merryweatherová. Zhodou okolností sme totiž odvčera zasnúbení.“

„Nuž, to môžeme raz-dva zrušiť.“

„Dočerta, ženská, prestaň už!“

Muž ležiaci na dlážke zastonal.

Sebastian naňho *zazrel*. „Tuším sa o chvíľu preberie.“

Prudence sa naklonila a posvietila sviečkou na neznámeho. „Má masku.“

„Podaj mi tú sviečku.“ Sebastian uznal, že výčitiek už bolo dosť. Mal by sa radšej venovať naliehavejším záležitostiam. Ovládol sa a zobral sviečku, ktorú mu poslušne dala.

Kľakol si k mužovi, ktorý ležal v bezvedomí, ohmatal mu tvár a rýznym pohybom mu strhol masku z tváre.

„Poznáš ho?“ spýtala sa Prudence.

„Nie, ale môžem sa stavať, že bude jedným z ničomných synovcov lady Leacockovej.“

„Asi to tak bude.“ Natiahla ruku k šnúre zvonca. „Mala by som neodkladne zavolať pomoc. Sluhovia lady Leacockovej sa o tohto podareného vtáčika postarajú, kým príde polícia. A vy, gróf, urobíte najlepšie, ak odtiaľto rýchlo odídete.“

„A ako im vysvetlíte, že ten muž je v bezvedomí?“ Chvíľu uvažovala. „Poviem, že útočník sa potkol o reťaze a spadol, keď na mňa útočil. Narazil hlavou do postele a omdlel. To je celkom pravdepodobné vysvetlenie, nie?“ „Mohlo by to vyjsť,“ súhlasil neochotne

Sebastian. „Ľudia, ktorí dostanú silný úder do hlavy a upadnú do bezvedomia, si často nepamätajú veci, ktoré sa udiali tesne predtým. Možno uveria tvojej verzii, že sa potkol a spadol.“ „Určite budú veriť mne a nie jemu. A teraz už chod!“ Vrhol na ňu nepríjemný pohľad, aj keď vedel, že má pravdu. Nechcel, aby lady Leacocková alebo jej služobníctvo odhalili jeho prítomnosť. Rozhádzaná posteľ, strapatá Prudence a jeho neupravený zovňajšok boli celkom jednoznačné.

No napokon, aj keby ich spolu pristihli, nebola by to nijaká tragédia. Každý by nad tým veľkoryso prižmúril oči. Ich zásnuby boli predsa verejne ohlásené. No predsa len existovali určité medze. Spoločenská smotánka očakávala skôr diskkrétne, romantické schôdzky. Aj keď odhalenie jeho nočnej návštevy u Prudence by mu mohlo poskytnúť istú výhodu.

Veľmi lákavú výhodu. Už by nemohla zrušiť zasnúbenie. Chvíľu sa s tým lákavým pokušením pohrával.

„Pán gróf, nemohli by ste si trochu pohnúť?“ Prudence mu podala košeľu. „A nezabudnite sa obuť.“

„Máš pravdu, drahá,“ uškrnul sa Sebastian. „Mal by som zmiznúť, aby tvoja povest' neutrpela, však?“

„O moju povest' ani tak nejde, ako o vašu,“ odvetila akosi zatrpknuto.

Neustále ho niečím zaskakovala. „O moju? Preboha, prečo si robíš starosti o moju povest'?“

„Lebo môžete prísť o viac než ja,“ odvetila stíšeným hlasom. „Už teraz si mnohí so zjavným potešením rozprávajú o vás tie najhoršie veci. Nebola by som rada, keby im toto dobrodružstvo poskytlo zámienku na šírenie ďalších klebiet.“

Sebastian si trpkو uvedomil, že doteraz si nikto nerobil ťažkú hlavu kvôli jeho povesti. „Môžeš si byť istá, že mi je úplne jedno, čo sa o mne klebetí.“

„Ale mne nie. Okrem toho som si istá, že keby nás nachytali v takejto kompromitujúcej situácii, museli by ste sa so mnou oženiť. A ja vás nechcem hnať do manželstva, o ktoré nepochybne nemáte záujem.“

Rozpačito si odkašlal. „Prudence, pokiaľ ide o manželstvo, tak -“

„Rýchlo! Počujem kroky na chodbe.“

Sebastianova tvár sa skrivila od nevôle. Aj on začul tie náhlivé kroky. Blížil sa niektorý sluha lady Leacockovej, ktorého zrejme zobudil hluk. Sebastian pozrel na Prudencinu znepokojenú tvár a potichu zahrešil. Očividne nemala chuť na vydaj. Nuž, musí jej dať viac času. Musí pokračovať v otravnom dvorení, kým mu neuverí, že má o ňu vážny záujem.

Schytil čižmy, prehodil si plášť cez plecia a podišiel k oknu. Otvoril ho a vyliezol na rímsu.

Tam zastal a naposledy na ňu pozrel. -Tvárila sa tak ustarostené, až ho to dojalo. Spomenul si na okamih, keď sa chvela v jeho náručí, zmätená kŕčmi rozkoše.

Nabudúce to skončí úplne inak, zastrájal sa v duchu.

„Dobrá noc, Prudence.“

„Dobrá noc, Sebastian.“ Svetlo sviečky odhalilo jej usmiate tvár. „A ďakujem za pomoc. Rada sa ti odvdáčim pri tvojom najbližšom prípade. Bude sa nám určite výborne spolupracovať.“

Opatrne sa presúval po úzkej rímse a premýšľal o tom, že život s touto odvážnou ženou bude nepochybne veľmi pestrý a určite sa nebudú spolu nudiť.

Kapitola VII

Whistlecroft si utrel do vreckovky červený nos, pripomínajúci zemiak, naklonil sa ponad drevený stôl a stíšil hlas do chraptivého šepotu. „Už ste počuli, že lord Ringcross si vykrútil krk na večierku v zámku lorda Curlinga?“

„Áno, donieslo sa mi to.“ Sebastian sa odsunul dozadu, usilujúc sa uniknúť z dosahu jeho zapáchajúceho dychu. „Počul som o tom už pred dvoma dňami. Ten trkvas sa údajne opil a vypadol z okna zámockej veže. Čo o tom viete vy?“

Sebastian lorda Ringcrossa poznal, ale nemal o ňom práve najlepšiu mienku. Povrávalo sa, že rád navštevuje verejné domy a zabáva sa nielen s mladučkými dievčencami, ale aj s chlapcami. Keď sa rozchýrilo, že zomrel, málokto za ním smútil.

„Istá osoba si chce posvietiť na okolnosti, za akých zomrel.“ Whistlecroft zodvihol hlinený džbán s pivom a spýtavo pozrel na Sebastiana. „Mám dojem, že by vás to mohlo zaujímať.“

„Prečo?“

„Vy sa pýtate prečo?“ Whistlecroft začudovane vytiahol obočie. „Nuž preto, že sa v tomto prípade nedá vylúčiť vražda. Už dlho ste sa nevenovali nejakému vážnejšiemu prípadu. Zvyčajne išlo len o vydieranie, krádeže alebo finančné podvody.“

„To viem aj sám.“

Vo vysokej spoločnosti sa vraždy vyskytovali pomerne zriedkavo. Isteže, stávalo sa, že aj aristokrati zomierali násilnou smrťou, ale zvyčajne rukou nejakého zlodeja, protivníka v dueli alebo žiarlivého manžela. A také prípady ho nezaujíмали.

„Som si istý, že tento prípad vás zaujme,“ vyhlásil presvedčivo Whistlecroft. „Je to nadmieru zamotaný hlavolam.“

„Kto vás poveril vyšetrovaním Ringcrossovej smrti? Prečo sa o to vôbec niekto zaujíma? Pochybujem, že niekomu ten zvrhlík chýba.“

Whistlecroft iba mykol plecom a zatváril sa dôležito. „Tentoraz musí meno môjho klienta ostať v tajnosti,“ odpovedal vyhýbavo.

„Potom si budete musieť na spoluprácu nájsť niekoho iného.“ Sebastian sa zodvihol zo stoličky.

Whistlecroft vyplašené odložil džbán na stôl. „Počkajte predsa, pán gróf. Potrebujem vašu pomoc. Odmena za objasnenie tohto prípadu bude veľmi štedrá.“ „Objasnite si ho sám.“

„Majte rozum, vaše lordstvo!“ bedákal Whistlecroft.

„Ak niekto Ringcrossa zavraždil, páchatelom bude niekto z vašich kruhov. Nie nejaký obyčajný vrah z ulice. Bude potrebné viesť vyšetrovanie medzi ľuďmi z vysokej spoločnosti, ja sám tam nič nezmôžem. Viete to rovnako dobre ako ja.“

„Mali by ste vedieť, Whistlecroft, že Ringcrossov odchod z tohto sveta ma ani v najmenšom nezarmútil. Pravdepodobne išlo o nehodu. Ale aj keby vysvitlo, že ho niekto toho okna vyhodil, aj tak by mi to bolo jedno. Nazdávam i totiž, že vrah - ak to bola vôbec vražda - vykonal vlastne dobrý skutok a svet by mu mal byť zaň vďačný.“

„Môjho klienta zaujíma iba to, čo sa vo veži vlastne stalo.“ Whistlecroft vytiahol ufúľanú vreckovku a znova si utrel nos. „Vyzeral dosť znepokojený.“ „A čo ho tak znepokojilo?“

„Nemám ani potuchy.“ Whistlecroft sa naklonil k Sebastianovi. „Nepovedal mi to, ale podľa mňa sa bojí, aby sa mu prihodilo to isté, čo Ringcrossovi.“

Táto informácia Sebastiana zaujala. Skúmavo hľadel na Whistlecrofta, aj keď sa pritom snažil tváriť celkom ľahostajne.

„Najprv mi povedzte meno, Chcem vedieť, ako sa volá váš klient,“ zopakoval. „Nemienim do toho ísť naslepo. Ak máte záujem o moju pomoc, potom mi musíte prezradiť, kto túži po objasnení okolností Ringcrossovej smrti.“

Detektív si zamyslene hrýzol spodnú peru. Bolo vidieť, že intenzívne premýšľal. Sebastiana vôbec neprekvapilo, keď si váhajúci Whistlecroft znova odpil štedrý glg piva. Až po chvíli zahundral: „Nuž, ak to musíte vedieť, je to lord Curling.“

„Curling? Prečo ho to zaujíma?“ Sebastian poznal aj tohto aristokrata. Bol to urastený, čiernovlasý muž, takmer päťdesiatnik, ktorý bol členom tých istých klubov ako on.

V londýnskej spoločnosti bol známy vďaka štedrým banketom, ktoré usporiadal vo svojom vidieckom sídle. Curlingov zámok sa nachádzal asi hodinu jazdy kočom. V spoločenskej sezóne tam každý víkend bývali hostiny a večierky. Sebastian na ne pravidelne dostával pozvánky, ale nikdy sa ich nezúčastnil. Búrlivé pitky ho nekonečne otravovali.

„Veď som vám povedal, že Ringcross zomrel v Curlingovom vidieckom sídle,“

vysvetľoval Whistlecroft. „Možno sa chce presvedčiť, či ho niekto nepodozrieva, že má v tej vražde prsty.“

Sebastian zádumčivé hľadel na ulicu za oknom hostinca. „Zrejme vie o tom viac, než je ochotný prezradiť.“

„To sa nedá vylúčiť.“ Whistlecroft dopil pivo. „Jedinou vecou, o ktorú mám v celom tomto prípade záujem ja, je odmena. Vy zasa budete spokojný, ak bude dostatočne zaujímavý. Tak čo, dohodneme sa?“

„Dobre,“ odvetil Sebastian. „Platí.“

Zišlo mu na um, že veľmi rád porozpráva Prudence o svojom najnovšom prípade. V minulosti nemal okrem Garricka nikoho, s kým by sa mohol poradiť. Ten však jeho prípady bral len ako príjemné rozptýlenie.

Zato Prudence bude určite nadšená, keď sa dozvie, že sa pustil do prípadu, v ktorom by mohlo ísť o vraždu. Nerobil si ilúzie, že všetko pôjde hladko. Jeho spoločníčka sa bezpochyby bude chcieť osobne zúčastniť na vyšetrovaní, ale to ju už určite nejako zvládne. Dovolí jej pracovať s ním, no dá pozor na to, aby sa držala v bezpečnej vzdialenosti. Áno, bude celkom príjemné pracovať s Prudence na objasňovaní Ringcrossovej smrti.

Keď sa o polhodinu neskôr vrátil domov, jeho pozornosť Upútala Flowersova zamračená tvár. „Niečo nie je v poriadku?“ opýtal sa ho, keď mu otvoril dvere.

„Čaká na vás pán Trevor Merryweather, pane,“ oznámil sluha a vzal od Sebastiana rukavice a cylinder. „Trval na tom, že počká, kým sa vrátite. Usadil som ho v knižnici.“

„Je to rovnako dobré miesto ako ktorékoľvek iné.“

„Mal som ho poslať preč?“

„Samozrejme, že nie, Flowers. Je to predsa môj budúci švagor. Musíme sa k nemu správať slušne. Nemôžeme ho vyhadzovať zakaždým, keď sa tu ukáže.“

„Isteže. Obávam sa však, že opäť s ním budú ťažkosti. Ten mladý muž vyzerá podráždený.“

„Usiluje sa predo mnou ochrániť svoju sestru,“ vysvetlil Sebastian. „A mnohí by mu istotne radi dali za pravdu potvrdili by, že je to statočný a čestný muž.“ Flowers zažmurkal veľkými vypúlenými očami a prikývol: „To je možné, pán gróf.“

Sebastian pokojne vošiel do knižnice. Lucifer sa popretáhoval na pohovke, potom zoskočil na koberec a rozbehol sa v ústrety svojmu pánovi. Sebastian sa zohol, vzal kocúra na ruky a otočil sa k návštevníkovi.

Trevor stál pri okne s hrdo vztýčenou hlavou. Široké plecia a vypasovaný driek jeho redingotu s vypchávkami na ramenách spôsobili, že mu pripomenul exotického chrobáka. Len čo vycítil, že niekto vošiel do miestnosti, zvrtol sa.

Sebastian hladkal kocúra a prekvapene hľadel na vyobliekaného Trevora. Kravatu mal uviazanú do nesmierne zložitého uzla a očividne mu pri pohyboch hlavy a dýchaní prekážala. Možno ho dokonca škrtila. Golier ozdobne nariasenej košeľe bol tiež príliš vysoký a siahal mu až po bradu. Nohavice mali komplikované záhyby a vesta kriľavo-ružovú farbu.

„Tu ste, Angelstone!“

„Dobrý deň, Merryweather.“ Sebastian s Luciferom pod pazuchou pristúpil k stolu, na ktorom stála karafa s vínom. „Dáte si za pohárik?“

„Nie,“ začervenal sa Trevor. „Prišiel som sa s vami porozprávať o mojej sestre.“

„Aha. Predpokladám, že sa chcete rozprávať o našich zásnubách a všetkom, čo s tým súvisí. Nerobte si starosti, Merryweather. O všetko sa dokážem postarať aj sám.“

„Mali by ste vedieť, že ma to už prestáva baviť.“ Mladík výhražné napol svaly. „Mám plné zuby vašich posmešných rečí i irónie. Tentoraz ste zašli príďaleko.“

„Zatiaľ nie.“ Sebastian si dal dúšok vína a s prižmúrenými očami si pripomenul všetko, čo sa odohralo v rezidencii pani Leacockovej, než sa tam objavila záhad na mátoha. „Ale dúfam, že sa tak čoskoro stane,“ dodal.

Na Trevorovu tvár vystúpil tmavý rumenec hnevu „Obaja predsa dobre vieme,

Angelstone, že sa s Prudence iba zahráivate. V skutočnosti vôbec nemáte v úmysle sa s ňou oženiť. Nedovolím však, aby ste pošpinili jej česť."

Sebastian zložil Lucifera späť na pohovku. Potom obišiel písací stôl, posadil sa a pohodlne si vyložil nohy na vyleštenú dosku. Starostlivo oprášil z jazdeckých nohavíc mačacie chlpy a uprel vážny pohľad na Trevora. „Ako ste prišli na to, že sa s ňou neožením?"

„Bodaj by vás čerti vzali!" vyprskol Trevor. „Vari chcete tvrdiť, že je váš typ?"

„Mýlite sa," oponoval mu pokojne.

„Vy darebák jeden!" vybuchol mladík. „Nedovolím, aby ste jej ublížili tak, ako jej ublížil Underbrink. Urobím všetko preto, aby sa to neopakovalo."

Sebastian si usrkol ďalší glg vína. „A čo sa vlastne udialo medzi vašou sestrou a Underbrinkom?" „Požiadal ju o ruku." Trevor zovrel päsť. „Samozrejme nepožiadala nášho otca o súhlas, ale Prudence bola presvedčená, že ju miluje a myslí to vážne."

„A ona ho ľúbila?" opýtal sa Sebastian s rastúcou zvedavosťou v hlase.

„Veľmi jej na ňom záležalo," zahundral mladík. „Celé leto jej dvoril. Tancoval s ňou na večierkoch, posielal jej kytice, čítal jej romantické básne." „A povedal, že sa s ňou chce oženiť?" „Veď som vám povedal, že ju požiadal o ruku. Celý čas vedel, že sa musí oženiť s inou, oveľa majetnejšou ženou, aby obnovil zámožnosť rodu Underbrinkovcov. O tom, že by sa oženil s mojou sestrou nemohlo byť ani reči."

Sebastian sa zahľadel do pohára s vínom. „Vaša sestra veľmi trpela?"

„Áno, trpela," odvrkol úsečné mladík. „A preto nechcem, aby sa jej niečo podobné prihodilo znovu a zásluhou takého diabla, ako ste vy." Odrazu sa rozohnal, aby Sebastiana udrel.

Ten svižne zložil nohy zo stola a rázne vstal. Keď uhýbal pred útočníkom, pohár na stole sa prevrátil a víno sa rozlialo na dlážku.

Mladík stratil rovnováhu a spadol do kresla, z ktorého sa Sebastian práve zdvihol. Rukou sa zachytil o stenu. Sebastian zdvihol pohár. „Merryweather, ubezpečujem vás, že nemáte najmenší dôvod správať sa takto agresívne." Trevor sa neisto postavil na nohy a opäť sa vyrútil na Sebastiana, divoko sa rozháňajúc päťami.

Sebastian sa vyhol aj ďalšiemu úderu a súčasne mladíkovi podložil nohu.

„Krucinál!" Trevor spadol, pretočil sa nabok a začal sa nemotorne zdvíhať na nohy.

„Ale ja sa s ňou naozaj chcem oženiť," presviedčal ho Sebastian, uhýbajúc pred ďalšou ranou. „Dávam vám na to svoje čestné slovo."

„Vari má vaše čestné slovo nejakú cenu?" zasipel Trevor. Vrhol sa dopredu a usiloval sa chytiť Sebastiana pod krk.

„Vaša sestra mi dôveruje."

„Lebo je naivná! Čo už ona môže vedieť o tom, aký ste podliak!" Trevor opäť zaútočil.

Sebastian znovu uhol. Mladík sa prehnal tesne vedľa neho a narazil do steny. Vzápätí sa otočil. Jeho tvár prezrádzala, že je omráčený, ale chuť bojovať ho neprešla.

Sebastian zdvihol ruku v zmierlivom geste. „To by už stačilo. Ak budete takto pokračovať, môžete si vážne ublížiť. A Prudence za to nepochybne obviní mňa."

„Bodaj by ste sa prepadli do horúceho pekla, Angelstone! To predsa vôbec nieje na smiech. Ide o budúcnosť mojej sestry."

„To mi je jasné," odvetil nevzrušené Sebastian. „Ale vysvetlite mi, prečo si myslíte, že moje úmysly voči nej nie sú čestné?"

Trevor naňho nevraživo zazrel. „Neverím vám."

„Merryweather, porozprávajme sa bez zbytočných emócií. Vôbec sa mi nechce stráviť celú sezónu sústavným strachovaním sa, či na mňa nestriehnete dakde za rohom, aby ste mi zakrútili krkom. Chcem sa s vami čestne dohodnúť."

Mladík sa tváril ostražito, akoby cítil úskok. „Dohodnúť sa?"

„Ak mi dáte možnosť, aby som vám dokázal úprimnosť svojich úmyslov, tak sa postarám

o to, aby ste sa lepšie naučili narábať päsťami." Sebastian sa ležérne usmial. „A možno aj pištoľou."

Trevor urobil rozpačitú grimasu. „Nerozumiem vám." „Je to celkom jednoduché. Vybavím vám hodiny boxu vo Wittovej akadémii a poinformujem sa, či by ste sa mohli zdokonaľiť v streľbe u Mantona."

Trevor prižmúril oči. „Tam ma nevezmú. Je to najexkluzívnejšia pästiarska škola v celom Londýne. Navštevujú ju len bohatí džentlmeni z najvyšších spoločenských kruhov."

„Vybavím to," ponúkol sa sebavedome Sebastian.

„A nemám ani peniaze na vhodný pár pištolí, aby som mohol cvičiť u Mantona," namietol Trevor. „Požičiam vám svoje."

Trevor naňho hľadel čoraz udivenejšie. „Prečo to chcete urobiť?"

„Mám na to dva dôvody," odvetil s úsmevom Sebastian. Prvý je ten, že ak by som sa naozaj neoženil s Prudence a vy by ste ma vyzvali na súboj, mal by som rovnocenného protivníka. Z nerovného boja totiž nemám nijaké potešenie."

„A ten druhý?"

„Mal som mladšieho brata, ktorý sa trochu podobal na vás." Sebastian natiahol ruku ku karafe a nalial víno do dvoch pohárov. Jeden z nich podal mladíkovi. „Tak čo, dohodneme sa?"

Trevor pozrel na podávané víno a potom na Sebastiana. „Skutočne sa chcete oženiť s Prudence?"

„Isteže."

„A pomôžete mi dostať sa do Wittovej pästiarskej akadémie a do Mantonovej streleckej školy, aby som vám mohol dôstojne čeliť v súboji v prípade, že svoj sľub nedodržíte?"

„Samozrejme."

„Dúfam, že to myslíte vážne," ubezpečoval sa ticho Trevor.

„Každé slovo," prisvedčil Sebastian vážne. Mladík si usrkol z vína. „Tak dobre. Ak nedodržíte slovo, rozmlátim vám tvár alebo vás prevrtnám guľkou."

„Nemohli ste to povedať jasnejšie."

Zdalo sa, že Trevorovi odľahlo. „V tom prípade dohoda platí."

„To som rád."

Mladík si odkašlal. „Angelstone, je tu ešte niečo, na čo by som sa vás chcel spýtať."

Sebastian naňho spýtavo pozrel. „O čo ide?"

„Keď ste sa tak pevne rozhodli stať sa mojím švagrom, mohli by ste pre mňa urobiť ešte jednu službu?"

Sebastian zdvihol obočie. „Akú službu?"

„Mohli by ste ma naučiť viazať kravatu tak, ako ju nosíte vy?"

Sebastian sa rozosmial. „Urobím niečo viac. Nielenže vás odporučím u Witta a Mantona, ale vás aj zavediem k svojmu krajčírovi."

„K Nightingalovi?" Trevor bol očividne zaskočený. „Veď tam sa je ešte ťažšie dostať ako k Wittovi."

„Veď je aj prečo," odvetil Sebastian a kritickým pohľadom si premeral Trevorovu ružovú vestu. „Jeho umenie je pre džentlmenov oveľa dôležitejšie než zručnosť v boxovaní."

Prudence pozorovala znepokojeným pohľadom Drucillu Fleetwoodovú, ktorá sa k nej predierala cez tlačenicu v plesovej sále. Bolo ťažké nevšimnúť si Sebastianovu tetu, dokonca aj v prípade, že by ju na ňu nik neupozornil.

Vďaka hodvábnym zlatistým šatám bola veľmi nápadná a do komplikovaného účesu mala zapichnuté perá. V náušniciach sa jej ligotali diamanty, rovnako ako sa ligotali krištáľové lustre.

Bolo úplne zrejmé, že v mladosti bola Drucilla krásavicou. A pôvab si udržala až doteraz. Príťažlivé rysy jej tváre však narušala podráždená grimasa. Vyzerala ako žena, dychtiaca po boji.

Lady Hester upozornila Prudence, že Drucilla určite príde na ples Craigmorovcov.

„Povráva sa, že Angelstonove zásnuby sú jej riadne proti vysvetľovala jej teta. „Nádejala sa, že Sebastian nebude mať dediča a čoskoro zomrie v nejakom súboji. Je zdesená, že Angelstone môže mať potomka a zabezpečiť pokračovanie tejto vetvy rodu.“

Prudence sa pri zmienke o potomkovi prudko začervenala. „Tak to by ju vôbec nemuselo zaujímať. Angelstone a ja chceme so sobášom ešte počkať. Vôbec nemáme dôvod ponáhľať sa. Chceme si vychutnať dlhé zásnuby.“

Lady Hester na ňu s údivom pozrela. „Naozaj? To by lom od neho veru nečakala.“

„Prečo?“

„Lebo si nemyslím, že Angelstone bude ochotný znášať dlhé obdobie zasnúb. Keď sa muž ako on rozhodne pre nejakú ženu, obyčajne chce hneď vychutnať všetky pôžitky, ktoré z toho vyplývajú.“

Prudence sa zatvárila nechápavo. „Teta Hester, tuším ma chcete čo najskôr vydať.“

„Drahá, ak mám byť celkom úprimná, myslím, že by bolo žiaduce čo najrýchlejšie dotiahnuť celú vec do konca.“ „Vari sa obávate, že si to Angelstone rozmyslí?“ opýtala sa Prudence naoko pobúrené.

„Presne tak. Už som ti povedala, že je to nebezpečný človek. Nikto nevie, čo má za lubom. Keď sa zaňho vydáš, budem oveľa spokojnejšia.“

„Vy teda naozaj chcete, aby som sa vydala za Padlého Anjela?“

Lady Hester chvíľu mlčky uvažovala. „Som presvedčená, že pod jeho ochranou sa ti nič nestane. Angelstone sa dokáže dobre postarať o to, čo mu patrí.“

Tetine slová na Prudence veľmi zapôsobili. Spomenula si na ne aj teraz, keď pri nej zastala Drucilla. „Tak to ste vy!“ Drucilla si ju premerala od hlavy po päty a ihneď dala najavo nespokojnosť s jej nemodernými šatami. „To vy ste tá odvážna krotiteľka duchov, o ktorej mi rozprávala lady Leacocková?“

Prudence sa len s námahou zdržala ostrej repliky. Ovládla sa dokonca natoľko, že sa zmohla na úsmev. Dnes večer všetci hovorili iba o duchovi, ktorý strašil lady Leacockovú. Vďačná a dojatá dáma ju vyhlásila za úžasne odvážnu a nebojácnu ženu. Našťastie onen duch, z ktorého sa vyklíul naozaj jeden z jej synovcov, sa v súlade so Sebastianovým predpokladom vôbec nepamätal, čo sa vlastne stalo. Tvrdil, že asi zakopol o koberec.

„Dobrý večer,“ povedala zdvorilo Prudence. „Zdá sa, že mám potešenie hovoriť s pani Fleetwoodovou.“

„Presne tak. A vy ste tá Prudence Merryweatherová, tá, s ktorou sa Angelstone zasnúbil?!“

„Áno, madam, mala som tú česť.“

„Vlastne by som nemala byť prekvapená, že si za ženu zvolil takú čudácku. Neprejavuje žiadnu úctu k titulu, ku ktorému sa, mimochodom, dostal celkom náhodou.“

„Ak sa nemýlim, titul získal normálnym spôsobom.“

„Kdeže!“ Oči lady Fleetwoodovej zaiskrili hnevom. „Prišiel k nemu čírou náhodou. Nemal ho nikdy získať.“

„Nepatrí sa o niekom takto hovoriť,“ namietla Prudence nesmelo.

„Akoby nestačilo, že jeho nezodpovedný otec ušiel s nejakou komediantkou. Musel sa s tou pobehlicou ešte aj oženiť! Keby nebol taký hlupák a oženil sa, ako sa na šľachticu patrí, nikto by vášho budúceho manžela nepokladal za bastarda.“

Prudence sa odrazu prestala ovládať. „Madam, nemienim tolerovať, že urážate môjho budúceho manžela a jeho rodinu!“

„Vy hlupaňa, veď do tej rodiny patrím aj aj. Ak sa mi zažiada urážať jeho príbuzenstvo, pokojne si to môžem dovoliť.“

„Pozoruhodný spôsob uvažovania,“ odvrkla Prudence. „Aj tak si však myslím, že ste pamiatku Sebastianových rodičov pošpinili už dosť.“

Z Drucilliných očí priam sršala nenávisť. „Nech by som o ňom povedala čokoľvek, jeho povest' nemôže utrpieť viac, než ju sám pošpinil svojím rozhodnutím.“ „Nerozumiem vám.“

„Zvoliť si za manželku takú absolútne nevhodnú osobu, dokáže iba on! Už pri samotnom

pomyslení, že takáto vidiecka nula, ako ste vy, má byť grófkou Angelstonovou, sa mi dvíha žalúdok."

K Prudenciným ušiam dol'ahol vzrušený šum a tlmené výkriky pohoršenia okolostojacich hostí. Uvedomila si, že majú divákov a ich incident sa môže stať senzáciou pre salónnych klebetníkov, ktorí jeho pikantné podrobnosti zajtra roznesú po celom Londýne. Sebastianovi by takýto rozruch mohol uškodiť.

Prudence sa preto žiarivo usmiala, akoby jej Drucilla vyslovila nejaký kompliment. „Je od vás veľmi milé, že ste so mnou pohovárili, madam. Rada by som spoznala aj ďalších členov vašej rodiny."

„Naozaj?" vyprskla Drucilla, vzpriamila sa a zvysoka na ňu zazrela. „Prvá vec, ktorú by ste mali vedieť, je to, že titul, ktorý Angelstone s takou záľubou váľa v blate, mal patriť môjmu synovi. Ak jestvuje na svete nejaká božia spravodlivosť, ten titul určite raz prejde na Jeremyho." „Právny nárok v spojitosti s titulom môjho budúceho manžela bol predsa definitívne vyriešený." „Nezmysel!" Na Drucilline líca vystúpil purpurový rumenec. „Slečna Merryweatherová, želim vám veľa šťastia v tom vašom pochybnom manželstve. Možno počas svadobnej noci dokážete privolať nejakého ducha, ktorý vášho manžela pobaví. Budete sa musieť veľmi snažiť, aby ste udržali grófov záujem o svoju osobu. Určite s vami nevyži dlhšie než dva týždne. Angelstone sa vie veľmi rýchlo nasýtiť novôt."

Okolo Drucilly sa ozvali ďalšie pobúrené poznámky. Pochopila, že tentoraz zašla príďaleko. Prudence vedela, že ak sa Sebastian o tejto slovnej potýčke dozvie, určite ho to rozzúri. Urážať mužovu snúbenicu bolo závažným porušením spoločenskej etikety a to nemohlo ostať bez reakcie.

Prudence zbadala Drucillin znepokojený pohľad a zrazu jej prišlo tej nenávisnej ženy ľúto. Zrejme si tá úbožiačka až teraz uvedomila, že prekročila prípustné medze. „Vážim si vašu starosť o dobré meno rodiny, madam," vyhlásila Prudence pokojným tónom. „Nepochybujem, že aj v tých najzložitejších situáciách ste sa vždy usilovali ochrániť jej dobrú povesť."

Na Drucillinej tvári sa objavil údiv. Tie slová uznania ju dokonale prekvapili. „Robila som všetko, čo bolo v mojich silách," povedala po chvíli.

„Je zrejmé, že to bola ťažká úloha," pokračovala pokojne Prudence. „Môžete si byť istá, že mi nesmierne záleží na dobrej povesti Angelstonovcov. Pre blaho rodiny som ochotná urobiť čokoľvek, len aby som sa vyhla škandálu." ,

Drucilla sa stále tvárila nechápavo. „Slečna Merryweatherová, čo tu na mňa hráte?" „To nieje žiadna hra."

„Nuž teda počkajme a uvidíme, aké diabolské kúsky l vám ešte Angelstone pripraví." Drucilla sa zvrtila bez toho, aby pozrela na okolostojacich a vzpriamene odpochoďovala preč.

Prudence znepokojene hľadela na jej chrbát miznúci v dave.

„Myslím, že k tejto záležitosti sa bude chcieť vyjadriť aj Angelstone," ozval sa akýsi hlas za Prudenciným chrbtom.

Otočila sa a zbadala, že za ňou stojí Garrick Sutton. Zoznámila sa s ním na večierku u Bowdreysovcov. Sebastian jej ho predstavil ako svojho priateľa. Prudence si všimla, že Garrick je jedným z mala prítomných, ktorí nedržia v ruke pohár so šampanským. Nesmelo sa naňho usmiala.

„Nepotešilo by ma, keby sa lord Angelstone dozvedel o tejto scéne," vyhlásila rozpačito.

Garrick sa zatváril pochybovačne. „Obávam sa, že tomu nezabránime. Bolo tu priveľa svedkov." Prudence sa znepokojene poobzerala dookola. „Asi máte pravdu. Budem sa s ním musieť porozprávať sama - skôr než vykoná niečo unáhlené."

„Prečo? Varí si myslíte, že ho dokážete presvedčiť, aby Fleetwoodovcov nepotrestal?"

„Nemusí sa odplácať kvôli mne," odvetila. „Tá úbohá na určite trpí."

„Tá podľa vás úbohá žena," začal posmešne Garrick, „je zodpovedná za to, že Fleetwoodovci Sebastianovu matku nikdy neprijali za seberovnú."

„A teraz sa nedokáže vyrovnáť s tým, že Sebastian je hlavným nositeľom rodového

titulu a môže si dovoliť určitú veľkorysosť voči svojmu príbuzenstvu."

„Veľkorysosť?" zašklábil sa Garrick. „Nie som si istý, že hovoríme o tej istej osobe."

„Pán Sutton, nerobte si žarty."

„Nič také si nerobím. Dajte na moju radu a držte sa od tejto záležitosti radšej bokom. Angelstone si s Fleetwoodovcami poradí aj bez vás. Tak ako doteraz."

„Čo podľa vás podnikne, keď sa dozvie o tom nešťastnom výstupe?" znepokojila sa Prudence.

Garrick ľahostajne pokrčil plecami. „Čo ja viem? Sebastian kontroluje väčšinu príjmov celej rodiny. Nieje vylúčené, že Fleetwoodovcom priškrtnú ich podiel." „No toto!" zvolala Prudence prekvapene. „A možno sa uspokojí len s tým, že dá vyškrtnúť Drucillu a jej syna zo zoznamu pozývaných hostí tejto sezóny. Nie je tiež vylúčené, že sa postará o to, aby milého bratanca vyhodili z niektorých významných klubov. Nevie, čo urobí, ale jedno je isté - určite im to nedaruje. V tomto smere je dosť vynaliezavý."

„Ja si zasa myslím, že aj keď vymyslí nejakú pomstu, ak ju neuskutoční," tvrdila Prudence. „A kto mu v tom zabráni?"

„Dozriem, aby sa zachoval zodpovedne a v súlade s postavením hlavy celého rodu," vyhlásila rozhodne. Zrazu si všimla, že Garrick pozerá na kohosi za jej chrbtom. Na jeho perách sa objavil pochybovačný úškrn. „Máte na to príležitosť. Som zvedavý, či to dokážete, slečna Merryweatherová," povedal s neskrývanou iróniou v hlase.

„Komu by mala niečo dokazovať?" ozval sa za ňou Sebastianov hlas. Znel v ňom zdvorilý záujem.

Prudence sa zvrtila a zbadala vysmiateho Sebastiana. Vo večernom úbore vyzeral ako vždy veľmi príťažlivo. Bielu kravatu mal uviazanú do jednoduchého elegantného uzla a dokonale ušitý oblek zvýrazňoval šírku jeho pliec. Keď na ňu pozrel, oči mu zažiarili.

„Samozrejme, že tebe," prehodil Garrick.

„Tak to rád počujem." Sebastian sa usmial na svoju snúbenicu. „Drahá, poďme niečo zjesť."

„Jedla som pred chvíľou," odmietla.

Chytil ju popod pazuchu. „Naozaj? Tak mi teda podrobiť spoločnosť. Dám si v bufete zopár ustricových chlebíčkov. Chcem sa s tebou porozprávať."

„Výborne," súhlasila s úsmevom. „Lebo aj ja som chcela s vami hovoriť."

„To som rád." Sebastian kývol hlavou Garrickovi. „Dúfam, že nás na chvíľu ospravedlníš?"

„Samozrejme." Garrick uličnícky žmurkol na Prudence. „Veľa šťastia, slečna Merryweatherová."

Zagánila naňho ponad Sebastianovo plece.

„O čo ide?" opýtal sa Sebastian a naďalej sa tváril ľahostajne.

„O nič."

„Akože o nič?"

„Len o takú malú, nepodstatnú záležitosť."

„Aha." Kývol hlavou. „A netýka sa tá záležitosť náhodou našej rodiny?"

„Vlastne áno."

„A o koho rodinu ide?" pokračoval Sebastian. „O tvoju alebo o moju?"

„Teraz nie je vhodný čas na rozoberanie tejto témy." „Takže ide o moju rodinu," konštatoval. „A zrejme ide o škandál, ktorý spôsobila Drucilla krátko pred mojím príchodom."

Zastali pri stole s občerstvením. Prudence sa spýtavo pozrela na svojho spoločníka. „Už ste to počuli?" „Drahá, v Anglicku sa vždy nájde dosť ľudí, ktorí sa poponáhľajú človeka informovať o takých pikantných udalostiach."

„Chápem." Uprela naňho spýtavý pohľad. „Dúfam, že nechcete podniknúť nejaké razantné opatrenia? Tá škriepka bola vlastne úplne bezvýznamná."

Sebastian si pozorne prezeral misy s chlebíkmi. Nakoniec objavil tie, ktoré boli obložené

ustricami. „Nerob si starosti, nejako to zvládnem.“

Prudence sa však nepozdával mrazivý chlad v jeho očiach. „Trvám na tom, že nesmiete potrestať tú chuderu kvôli takému trápnemu rozhovoru. Bola príliš rozrušená.“ „O tom vôbec nepochybujem,“ odvrkol Sebastian a zahryzol do chlebička.

„Dozvedela sa o našom zasnúbení,“ pokračovala Prudence, „a tá správa ju určite veľmi prekvapila a znepokojila.“

„Chceš povedať, že ju rozzúrila.“ Sebastian si vzal ďalší chlebiček. „Zrejme sa bojí, že splodím dediča a titul už nikdy nezdedí jej syn.“

„Vyjadrujte sa slušnejšie, gróf. Lady Fleetwoodovej len záleží na dobrom mene vašej rodiny.“ „O tom, že jej na ňom záleží, nemôže byť pochyb. V tom máš pravdu.“

„Možno je nahnevaná oprávnene,“ poznamenala zamyslene Prudence.

Sebastian prestal žuť a prehltnol sústo. „Čo tým chceš povedať?“

„Iba to, že ste neurobili nič preto, aby ste ju presvedčili, že titul je v dobrých rukách.“

„Nebudem vystupovať z kočiara len preto, aby som drahej tetuške pomohol prejsť cez ulicu. Nech sa presvedčí sama, že titul je v dobrých rukách a že som ho ničím nepoškvrnil.“ Sebastian ju chytil pod pazuchu a vykročil s ňou k dverám do záhrady. „Mali by sme už prestať tárať hlúposť a porozprávať sa o závažnejších veciach.“

Spýtavo naňho pozrela. „Nemienim sa vzdať tejto témy, kým si nebudem istá, že vaša teta nebude niesť následky, za to, čo mi povedala.“

„Celá záležitosť ma už začína otravovať.“ „To je zlé, lebo ja som ešte neskončila, Vaše lordstvo.“ Sebastian zastal pri fontáne a otočil ju tvárou k sebe. „Došľaka, Prudence, prečo ti tak veľmi záleží na tom, ako sa správam k Drucille Fleetwoodovej? Zaslúži si predsa príučku za to, že ťa urazila.“

„Urazila mňa, nie vás. Rozhodla som sa neodplácať jej to a nedovolím, aby ste to urobili v mojom mene.“

„Kto uráža teba, uráža aj mňa,“ vyhlásil ticho, ale rozhodne.

„Sebastian, ja to myslím vážne. Neželám si, aby ste sa jej pomstili za takú malichernú urážku.“ Poľahky sa dotkla jeho líca končekmi prstov v rukavičke. „Ste hlavou celého rodu a podľa toho sa musíte správať. Ak sa rozhodnete pomstiť, iba tým prehĺbite priepasť medzi vami a ostatnými Fleetwoodovcami.“

„Dočerta, Prudence!“

„Váš titul vás zaväzuje byť veľkorysým k ostatným členom rodiny. Ste povinný ich ochraňovať.“ Povzbudzujúce sa naňho usmiala. „Som presvedčená, že vám to vôbec nemusím hovoriť. Nepochybne dobre viete, aké sú vaše povinnosti voči príbuzným a viete, ako sa k nim máte správať.“

Jeho pohľad sprísnel. „Raz si ma už poučala o mojej zodpovednosti - vtedy sme uzavreli dohodu, že dám pokoj tvojmu bratovi. Potom si sa pokúsila splniť svoj záväzok, ktorý z tej dohody vyplýval, a skončilo to tým, že sme sa zasnúbili. Čo mi ponúkneš teraz, ak ťa poslúchnem a budem sa správať podľa tvojich predstáv?“

Prudence si nervózne napravila okuliare. „Sebastian, naozaj ma nemusíte chytať za slovo. Viem, že som veľa zbabrala a máločo sa udialo tak, ako sme sa dohodli.“ „Vôbec ťa nechytám za slovo.“ „Nie? Tak prečo sa potom dožadujete protihodnoty za zmenu svojho správania?“

„Mám urobiť niečo, k čomu ma podľa tvojej mienky zaväzuje moje postavenie,“ upresnil. „Za týchto okolností mám hádam právo očakávať za svoje úsilie nejakú odmenu?“

Nebola si celkom istá, či má jeho slová brať vážne, ale vycítila, že áno. Uvedomovala si, že je to už druhý raz, čo mu chce zabrániť dosiahnuť to, čo má chuť urobiť. Smutne si vzdychla: „Akú odmenu máte na mysli?“

„Porozmýšľam a potom ti poviem,“ odvetil a objal ju okolo pliec. Pritiahol ju k sebe a vtisol jej na ústa vášnivý, majetnícky bozk. Keď od nej po chvíli odtrhol pery, na tvári sa mu zračilo napätie. „Dúfam, že prídem na niečo, čo mi vynahradí to utrpenie, keď sa budem musieť ovládať v správaní voči svojim podareným príbuzným.“

Zmyselnosť skrytá v jeho slovách ju celú rozochvela, pred dvoma dňami začala tušiť, aká opojná môže byť vášeň. Teraz už vedela, že Sebastianova lekcia lásky sa jej navždy vryla do pamäti. Práve jej dal najavo, že ju čakajú ďalšie lekcie. Nevedela, či sa má báť, alebo tešiť. Ešte stále cítila rozpaky pri spomienke na pocity, ktoré ňou otriasli v tú noc, keď sa tak dôverne dotýkal jej tela. Cítila, že Sebastian ju odo dňa ich predstieraných zasnúb priťahuje čoraz silnejšie.

Zdravý rozum ju varoval, že by bolo veľmi nebezpečné dovoliť mu, aby v láskaní zašiel ďalej než v tú noc. Vôbec si však nebola istá, či by ho dokázala zastaviť. Lepšie povedané - či by ho chcela zastaviť.

„Ste dnes veľmi agresívny, gróf," obvinila ho. „Viem, ale páči sa mi to." Sebastian si s úsmevom oprel nohu o múrik fontány. „Chcel by som sa s tebou pozhovárať o niečom zaujímavejšom, ako je nejaká teta." „O čom?" zbystrila pozornosť. „Whistlecroft ma opäť požiadal, aby som mu pomohol s vyšetrovaním istého prípadu. Myslel som, že by ťa to mohlo zaujímať."

Prudence okamžite zabudla na všetky svoje obavy. „To je ohromné! Porozprávajte mi o tom. Strašne rada by som vám pomáhala."

„Nežiadam o pomoc," odvetil jej pomaly. „Chcel by som s tebou len predebatovať, ako mám postupovať."

„Tak hovorte," vyzvala ho podráždene. Vôbec však nemala v úmysle zotrvať len v úlohe pozorovateľa. Ale o tom sa možno pohovárať aj neskôr.

„Pred niekoľkými dňami došlo v zámku Curlingovcov k záhadnému úmrtiu, ktorého okolnosti mám preskúmať. Možno si o tom niečo počula."

Prudence zvrátila čelo. „Ach áno. Lord Ringcross údajne vypadol z okna zámockej veže a zlomil si väzy. Povráva sa, že mal vypité a jeho smrť bola nešťastnou náhodou."

„Istá osoba, konkrétne lord Curling, nie je o tom celkom presvedčený."

„A tak požiadal Whistlecrofta, aby vec prešetril?"

„Áno, ale v úplnej diskretnosti. Nikto vrátane Curlinga nesmie vedieť, že v skutočnosti budem objasňovať ten pri- j pád ja. Formálne ho má na starosti Whistlecroft."

„Chápem a beriem na vedomie, že celú záležitosť chcete udržať v tajnosti. Je to celkom pochopiteľné. Koniec koncov, keby sa to niekto dozvedel, mohlo by nám to sťažiť vyšetrovanie."

„Presne tak," prikývol.

„Sebastian, to je ohromné! Čím začneme? Veľmi rada sa oboznámim s vašou metódou vyšetrovania." Pozrel na ňu ako skúsený odborník. „Začneme obhliadkou miesta, kde Ringcross zomrel," oznámil jej. „Rozumný návrh." Prudence si zloženým vejárom potľapkávala po dlani. „To znamená, že by sme sa mali vydať do Curlingovho zámku. Ako to urobíme, aby sa hostiteľ nedozvedel, aký je pravý dôvod našej návštevy?"

„S tým si nelám hlavu. Prednedávnom som dostal ďalšiu pozvánku od Curlinga na jeden z jeho pravidelných víkendových večierkov. Urobím výnimku a prijmem ju, ale len za predpokladu, že pozvú aj teba." „V poriadku. Nebude však čudné, že ma tak zrazu na večierok pozvali? Doteraz sa moje meno na tamojšom zozname pozvaných hostí nikdy nevyskytlo." Sebastiana zjavne pobavila jej naivita. Skôr by sa im bolo čudné, keby si sa tam so mnou neukázala." Naklonila hlavu a opýtala sa: „Priznám sa, že neviem, ako si tým môžete byť taký istý."

Sebastian ju pritisol k sebe, až sa jej šaty dotýkali jeho nôh. „Moja drahá, vidím, že si sa ešte takýchto spoločenských stretnutí nezúčastnila."

„Máte pravdu, nie," pripustila. „Odpovedzte mi."

„Keď tam pôjdeme, rýchlo pochopíš, v čom spočíva čaro takeého podujatia."

Sebastian sa stále opieral nohou o vyvýšený okraj fontány. Pritom ju nástojčivo tisol medzi jej kolená. Cítila dotyk jeho svalnatého stehna. Dôverná poloha, v ktorej sa ocitla, zaplavila jej telo záchvevmi vzrušenia.

„Počula som, že na takýchto večierkoch sa hostia venujú rozmarným hrám a

zábavám," prehovorila rýchlo a usilovala sa, aby to znelo ako slová skúsenej dámy z vyššej spoločnosti.

„Isteže, ale najvzrušujúcejšie hry a zábavy začínajú až po polnoci, keď sa všetci poberú spať." „Tomu nerozumiem."

Sebastian sa pousmial. „Takéto spoločenské stretnutia vo vidieckych rezidenciách poskytujú takmer neobmedzené možnosti flirtovania a ľúbostných zážitkov."

Prudence prižmúrila oči. „No toto!"

„V zámku lorda Curlinga je nekonečné množstvo spálni a všetky sú k dispozícii hosťom."

Prudence cítila, ako ju zaplavuje horúčava. „Prepánakráľa, niečo také by mi vôbec nenapadlo."

„Tu v Londýne si flirtovanie vyžaduje veľkú opatrnosť," vysvetľoval Sebastian. „Ale v Curlingovom zámku na stretnutie s milenkou alebo snúbenkou," pri tých slovách sa sladko usmial, „stačí prejsť pár metrov po chodbe."

Prudence vzdorovito zdvihla hlavu a priam ho zmrazila pohľadom. „Predpokladám, že ma bude sprevádzať lady Pembrocková."

Sebastiana vôbec neznepokojilo, že Prudence tam bude mať gardedámu. „Zariadim, aby dostala pozvánku," dodal s úsmevom.

Kapitola VIII

Sebastian odložil biliardové tágo a prezrel si skupinu spoluhráčov, ktorí stáli okolo zeleného stola vo vidieckom sídle lorda Curlinga. „Nehnevajte sa, páni, ale ja som dnes dohral."

„To neprichádza do úvahy!" zaprotestoval jeden zo spoluhráčov. „Musíš nám dať šancu, aby sa nám vrátila aspoň časť z toho, o čo si nás dnes obral." „Nechápeš, Dodwell? Už ma nebaví hra." „Nech si ide," ozval sa muž, ktorý stál na protihľadej strane biliardového stola. „Podľa mňa ho čaká oveľa príjemnejšia zábava."

Hráči pri stole sa rozosmiali a vymieňali si významné pohľady.

„A nielen jeho," prehodil ďalší veselo. „Ale nemyslíte, že na tieto veci je ešte trochu priskoro?"

Jeden z mužov sa otočil k Sebastianovi. „Ak chceš vedieť, čo teraz porába tvoja snúbenica, choď do záhrady. Som si istý, že zdoláva súperky v streľbe lukom."

„O tom nepochybujem. Zvíťazila vo všetkých hrách, ktoré tu dnes pre ženy usporiadali," vyhlásil hrdo Sebastian.

Sebastian sa odobral k dverám Curlingovej obrovskej knižnice. V čase, keď sa zdržiaval v pánskej spoločnosti,

Prudence vonku absolvovala všetky zábavy určené pre dámy. Ako to bolo pre ňu príznačné, robila to s veľkým zápalom.

Na pravé poludnie, keď sa Sebastian vrátil z rybačky, dozvedel sa, že jeho snúbenica našla prvú cestu zložitým labyrintom. O druhej, keď si obzeral zámockú stajňu, sa dopyčul, že dámy sa práve vrátili z prechádzky k zručaninám starej normandskej pevnosti. Prudence viedla skupinu na cestu tam i späť a stihla ten malebný objekt ešte aj nakresliť.

Toho popoludnia zvíťazila vo všetkých súťažiach, aké sa poriadali na rozľahlej lúke pred zámkom. A prisľúbila svoju účasť aj na divadelnom predstavení, ktoré sa malo uskutočniť po večeri.

Sebastian cítil vzrušenie pri myšlienke, že ju bude môcť pozorovať aj ako herečku. Pri spomienke na svoju matku sa usmial. Nepochyboval, že by sa jej Prudence páčila. Obidve boli inteligentné, veselé a čestné. Otec mu raz povedal, že takéto ženy sú vzácnosťou a keď má muž toľko šťastia, že sa mu na takú podarí natrafiť, potom je hodné pre ňu obetovať všetko na svete.

Skúmavo si obzeral interiér zámku. Bola to mohutná trojpodlažná kamenná stavba, ktorá sa hrdo týčila nad okolitou krajinou. Dal ju postaviť v minulom storočí nejaký podivínsky

obchodník, ktorý sa veľmi chcel stať šľachticom a na dosiahnutie tohto cieľa neváhal obetovať obrovské finančné prostriedky.

Výsledkom jeho snaženia bol aj tento zámok. Lord Curling sa mu pri raňajkách priznal, že vlastne ani nevie, koľko je v ňom miestností. Spomenul, že izby na hornom poschodí a vo veži vôbec nepoužívajú, dokonca ani vtedy, keď je tu veľa hostí, teda počas víkendov.

Sebastiana zaujala najmä posledná informácia. Vedel, že Ringcross vypadol z okna vo veži. Čo tam asi robil, ak túto časť zámku nepoužívajú? Rozhodol sa, že večer podnikne s Prudence menší prieskum. Jeho snúbenicu to nepochybne veľmi poteší.

Vyšiel na terasu a zahľadel sa do parku. Ženy - jedna vedľa druhej - stáli čelom k streleckým terčom. Každá z nich držala v ruke dámsky luk a šíp. Lukostrelkyne sa stále chichotali a okolostojaci diváci ich dobromyseľne povzbudzovali. Sebastian preletel pohľadom po mužoch, ktorí sa prizerali súťažiacim dámam. S nevôľou zistil, že je medzi nimi aj lord Underbrink. Musel prísť až popoludní. Určite nebol na zámku ani predchádzajúci večer, ani počas dnešného dopoludnia. Všimol si tiež, že nikde nevidí jeho večne ostražitú manželku.

Zbadal, ako sa Underbrink približuje k Prudence a zjavne jej ponúka pomoc pri napínaní luku a zameriavaní na cieľ. Prudence rázne pokrútila hlavou. Underbrink rezignovane pokrčil plecami a vrátil sa späť k skupinke divákov.

Jedna z prizierajúcich sa dám bola aj lady Pembrová. Práve otočila hlavu a zbadala ho. Zakývala mu na pozdrav fialovou vreckovkou, dokonale farebne zladenou s jej šatami. Potom sa znovu obrátila ku Prudence, ktorá sa už chystala vystreliť.

Prudence bola posledná v rade. A jediná zo súťažiacich žien sa nechichúňala a nežiadala okolostojacich mužov o pomoc. Keď sústredene zameriavala na terč, v sklách okuliarov sa jej odrážali slnečné lúče. Sebastian sa musel usmiať.

Na slnkom ožiarenej oblohe sa iba kde-tu objavovali zatačky. Ľahký vetrík pritisol Prudence hneď popoludňajšie šaty k nohám. Sebastian zazrel jej útle členky. Potom si uvedomil, že nie je jediným mužom, ktorého upútal tento detail jej postavy. Na terase vedľa neho stál pán domu.

„Musím vám zagratulovať, Angelstone. Je to pôvabné stvorenie. A pritom veľmi neobyčajné.“ Lordove bledomodré oči so záľubou hľadeli na Prudence. „Dopočul som sa, že vaša snúbenica bola vyhlásená za najoriginálnejšiu dámu tejto spoločenskej sezóny. Myslím, že je pre vás ako stvorená. Je pravda, že sa zaoberá okultnými javmi?“

Sebastian skúmavo pozrel na Curlinga. Bolo jasné, že ak chce prípad Ringcrossovej smrti objasniť, musí si na domáceho pána poriadne posvietiť. Aj keď určite nie je o nič lepší, ani horší ako väčšina džentlmenov z jeho kruhov.

Vcelku sa tešil dobrej povesti a jeho pôvod, na rozdiel Sebastianovho, nikto nespochybňoval.

Pred odchodom z Londýna sa Sebastian pokúšal získať o Curlingovi nejaké informácie, ale veľa nového sa nedozvedel. Okrem záľuby v rozšafných vidieckych večierkoch mu londýnski klebetníci nemohli nič vytknúť. Nikto ho napríklad nepodozrieval z kartárskych podvodov. Nevedelo sa, že by niekedy niekoho vyzval na súboj. Neboli nijaké náznaky toho, že by navštevoval nevestince, do ktorých s obľubou chodieval Ringcross.

Jednako ho po jeho príchode zaplavil nepríjemný pocit a čoskoro pochopil prečo. Curling hľadel na Prudence s neskrývanou túžbou. Sebastianovi zišlo na um, že keby tu neboli preto, aby objasnili príčinu Ringcrossovej smrti, určite by ju ihneď odviezol do Londýna.

Zároveň si však uvedomoval, že keby sa odvážil navrhnúť Prudence odchod, veľmi by sa jej to dotklo. Na večernú obhliadku miesta činu čakala rovnako nedočkavo ako on. Nemohol ju sklamať.

„Moja budúca manželka sa naozaj zaujíma o nadprirodzené javy,“ odvetil oficiálnym tónom.

„To je úžasné!“ otočil Curling k nemu hlavu. „A už sa jej podarilo skontaktovať s nejakým duchom?“

„Ešte nie.“

„To je škoda." Curling zvažnel a dodal: „V poslednom čase som premýšľal, či duchovia predsa len neexistujú."

„Naozaj?" Sebastian sa oprel o kamenný múrik terasy a pozorne pritom sledoval Prudence, ako vystrelila šíp. „A čo vás na tom tak znepokojuje? Obávate sa azda nejakého stretnutia alebo máte strach, že sa po smrti stanete jedným z nich a budete niekde strašiť?"

„Nechápate, Angelstone? Nemám strach z nadprirodzených bytostí. Pre mňa je to len fascinujúci problém. Často sa nudím a stretnutie s neobvyklým zjavením alebo niekým, kto to skúsil na vlastnej koži, by bol veľmi vzrušujúci zážitok, nie?"

Sebastianove ruky krčovite zovreli kamenné zábradlie. „Radil by som vám, aby ste pri hľadaní rozptýlenia dali mojej snúbenici pokoj."

„Nemajte obavy, Angelstone, ja som veľmi rozumný človek." Curling sa spokojne usmial, keď videl ako sa Prudencin šíp zapichol tesne vedľa bodu označujúceho stred terča. „Výborná strela. Som presvedčený, že vaša dáma vyhrala."

„Ako vždy," konštatoval Sebastian. Všimol si, že Underbrink nadšene zatlieskal.

„Som rád, že ste konečne prijali moje pozvanie," pokračoval Curling s očami stále upretými na Prudence. „Spočiatku som nechápal, kto vás dokázal presvedčiť, aby ste zavítali aj na vidiek, ale keď som dostal žiadosť o pozvanie pre vašu snúbenicu a lady Pembrokovú, všetko som pochopil."

„Naozaj?" opýtal sa Sebastian ironicky. „Isteže." Curling sa významne uškrnul. „V meste sa snúbenci môžu stretávať len v medziach slušnosti. Tu, na vidieku, vládnu oveľa uvoľnenejšie mravy. Prajem vám príjemnú zábavu, Angelstone." „Ďakujem."

„*Drahý Gerald, počuješ? Nieкто prichádza. Možno je to lord Braxton. Ihneď odíď. Nikto nesmie vidieť, že si tu so mnou,*" prednášala oduševneným hlasom Prudence.

Sedela v neveľkej miestnosti na pohovke potiahnutej vzorovaným brokátom. Vysoké dvere viedli na jednu zo zámockých terás. Sústredene si opakovala text svojej postavy, ktorú mala večer zahrať.

Uchýlila sa sem asi pred polhodinou a usilovne sa učila. Až teraz si uvedomila, že byť herečkou je oveľa náročnejšia, než si predstavovala.

V krátkej divadelnej hre, ktorú mali predviesť publiku dnes večer, hrala úlohu Elisy, ktorej rodičia mali v úmysle ohlásiť jej zasnuby s tajomným lordom Braxtonom. Hrdinke sa budúci manžel nepozdával, preto uvažovala o úteku so šarmantným a príťažlivým Geraldom. Prudence však bola presvedčená, že Elisa sa rozhodla pre nesprávneho muža.

Opäť spustila: „*Ihneď odíď. Nikto nesmie vidieť, že si tu so mnou.*"

„Drahá, neboj sa," ozval sa od dverí lord Underbrink. Rýchlo sa rozhladol po miestnosti, či je Prudence sama, a zatvoril dvere. „Sme tu v bezpečí."

„Čo tu robíš, Edward?" Prekvapene hľadela na mladého lorda.

„Prišiel som za tebou, moja milovaná." Sprisahanecky sa na ňu usmial. „Dámy oddychujú na poschodí, alebo čakajú na večeru a páni sú s Curlingom v jeho knižnici."

„Čo tu robíš? Aj ty máš v našej hre nejakú úlohu?"

„Nie, drahá. Prišiel som, lebo sa chcem s tebou porozprávať." Edward si klakol na koleno a chytil Prudence za ruku. „Láska moja, veľmi som túžil byť s tebou osamote."

Pokúsila sa uvoľniť ruku z jeho zovretia, ale nepodarilo sa jej to. „Prečo?"

„Je toho tak veľa, čo ti chcem vysvetliť." Edward jej pobozkal ruku. „Ver mi, že na to prekrásne leto v Dorsete som nikdy nezabudol."

„Na ktoré leto? Bolo ich predsa viac. Koniec koncov, leto je každý rok," odvrkla.

„Veľmi vtipné. Ale vedz, drahá, že v mojom srdci žijú spomienky iba na to jedno leto." Hľadel na ňu očami blčiacimi túžbou. „Na to leto, keď som ťa spoznal. Neverím, že si zabudla, čo sme vtedy jeden pre druhého znamenali."

„Nehnevaj sa, Edward, ale ja sa skutočne musím sústrediť na svoju úlohu." Opäť sa pokúsila vyslobodiť si ruku.

Edward jej to znova nedovolil. „Ani si nevieš predstaviť, čo som pocítil, keď som ťa zbadať vtedy v Londýne. Všetky spomienky vo mne razom ožili. Môj život je bez teba

žalostne prázdny."

„Máš predsa manželku. Ako môžeš tvrdiť, že tvoj život je prázdny?"

„Je to tak. Cítim sa taký osamelý. Moje manželstvo je vzťahom bez lásky. Prinútili ma k nemu rodičia kvôli peniazom. Manželka ma vôbec nechápe."

Prudence cítila, že stráca trpezlivosť. „Ani ja som vás spočiatku nechápala. Keby som vás spoznala skôr, určite by som rýchlo zistila, že v Dorsete hľadáte iba rozptýlenie," pokúsila sa mu dať najavo svoju nechuť.

„Veľmi sa mýliš, drahá. Neoženil som sa s tebou len preto, že ma k tomu prinútil pocit zodpovednosti voči rodine. Nemal som inú možnosť, láska moja."

„Mal si ma hneď upozorniť, že nemôžeš ľúbiť, koho chceš," vyprskla zlostne. „Veľmi sa ma dotklo, že som sa dozvedela ako posledná."

„Odpusť, nemal som odvahu ti to povedať." Edward začal bozkávať jej dlaň. „Chvíle, ktoré sme spolu strávili, m pre mňa dodnes tou najvzácnejšou spomienkou. Ale bolo ich tak málo!"

„Pre mňa až priveľa," odvrkla. Edward sa smutne pousmial. „Prudence, nesmieš tajiť raje skutočné city. Lúbila si ma príliš krásnou a čistou láskou, aby mohla len tak vyprchať."

„Obávam sa, že nebola ani krásna, ani čistá, lebo zhasla rýchlo ako sviečka."

„Tak urobím všetko, aby som znovu rozdúchal jej plameň, ktorý určite tlie v hĺbke tvojho srdca," vyhlásil s presvedčením.

Zamyslela sa, ako vôbec mohla brať vážne tohto človeka? Možno to bolo preto, že bola o tri roky mladšia. A najmä preto, že vtedy ešte nepoznala Sebastiana.

„Môj snúbenec, gróf z Angelstonu, by vašimi slovami nebol nadšený," vyhlásila odmerane.

„Angelstone? Ten diabol?" Pevnejšie zovrel jej ruku. „Nemôžem uveriť, že sa z vlastnej vôle chcete vydať za Padlého Anjela. Ste ženou, z ktorej vyžaruje teplo a jas. Pri pomyslení, že vás bude držať v náručí ten chladný muž, sa mi zvierajú srdce."

Prudence zvrátila obočie. „Lord Angelstone vôbec nie je chladný muž." „Hovorila o ňom, že má miesto srdca kus ľadu."

„Nezmysel!" odsekla. „Sebastian je celkom iný než hovoríte. Sama som tým hlúpym rečiam skoro uverila, ale nie je to pravda. Je to muž činu a určite nemá srdce z ľadu."

Underbrink sa na ňu súcitne pozrel. „Drahá, ste taká naivná. Nechápate, aký je Angelstone nebezpečný? Spomeňte si na všetko, čo nás kedysi spájalo. Nesmiete dovoliť, aby vám ten zloduch zničil život."

„Mali by ste vedieť, Underbrink, že mi nikto nezabráni aby som sa jej zmocnil," ozval sa odrazu od dverí Sebastianov hlas. Bol tichý, hrozivý a veľmi mrazivý. Preto vám radím, aby ste ihneď pustili ruku mojej snúbenice."

Edward bleskurýchlo uvoľnil Prudencinu ruku akoby bola žeravá a náhlivo sa postavil na nohy. „Vy ste tu Angelstone?" zvolal prekvapene.

Prudence sa usmiala na Sebastiana. „Vitajte, gróf. Nepočula som vás prichádzať."

To je možné. Sebastian sa oprel o veraje dverí a prekrížil si ruky na hrudi. „Čo sa deje?"

„Nacvičujem hru," odvetila so žiarivým úsmevom. „Nič iné sa nedeje. Všetci lord Underbrink?" opýtala sa oficiálnym tónom.

Edward sa prudko začervenal. „Isteže. Pripravujeme sa na predstavenie. Pomáhal som slečne Merrywheaterovej zvládnuť jej part," prisvedčil horlivo.

„Odíď," zašepkala srdcervúco. „Ihneď odíď." Ďakujem. Teraz mi už pomôže osvojiť si text môj snúbenec."

„Áno, samozrejme." Edward si začal naprávať bezchybne uviazanú kravatu a pokračoval rovnakým tónom. „Ráďte ma ospravedlniť, slečna Merryweatherová "

„Do videnia, lord Underbrink "

Edward sa s rozpačitým úsmevom pobral k dverám. Nebol si celkom istý, či mu Angelstone dovoľí odísť. V poslednom okamihu však Sebastian odstúpil a uvoľnil mu cestu. Edward sa prešmykol okolo neho a ponáhlal sa preč.

Sebastian zvedavo zdvihol obočie. „Nacvičovali ste si úlohu na večerné vystúpenie?”

„Áno. Zistujem, že herecké remeslo je dosť náročné.” „Aj mama to hovorievala.”

„Pochybujem, či sa všetci, čo majú dnes večer vystupovať, stihnú naučiť svoj text.”

„Väčšina z nich si tým vôbec neláme hlavu. Jednoducho ho budú čítať.”

„A okrem toho, je tá hra dosť trápna,” usmiala sa rozpačito.

„Naozaj?”

„Je to príbeh istej ženy, ktorá sa zasnúbila proti svojej vôli s tajomným lordom Braxtonom, hoci je zaľúbená do mladíka menom Gerald. Ten vyzerá na obmedzeného nafúkanca. Na jej mieste by som dala prednosť lordovi Braxtonovi. Geraldovi by som dala zbohom.”

„Neklameš?” Sebastian jej pomohol vstať z kresla a dotkol sa dlanami jej tváre.

„Samozrejme.” So zatajeným dychom čakala, či ju pobooská. „Presne tak by som sa zachovala.”

„Som rád, že si to povedala.” Poľahky sa dotkol perami jej úst. „Môžem ti pomôcť pri učení?”

„Naozaj chceš?”

„Samozrejme? Mám predsa herecký talent v krvi.”

Neskoro večer Prudence poslala preč komornú, ktorá jej pomáhala pri vyzliekaní. Keď ostala sama, začala sa nervózne prechádzať po izbe. V zámku vládlo ticho. Večerný program vyplnilo divadelné predstavenie, kartové hry debaty pri pohárik. Hostia sa postupne povytŕicali do tvojich izieb.

Prudence bola hrdá nielen na svoj herecký výkon, ale aj na to, že ona jediná sa naučila svoj text naspamäť. Všimla si, že Sebastian jej hlasno tleskal. Zaplavila ju vlna radosti.

Hlavnú udalosť toho večera mala však ešte len pred sebou.

Keď sa trochu upokojila, vyzliekla si nočnú košeľu a natiahla si praktické vlnené šaty, ktoré si špeciálne na túto príležitosť priniesla z domu. Teraz netrpezlivo vyčkávala na Sebastiana, aby si spolu pozreli miesto činu.

Mala pocit, že čakanie trvá už hotovú večnosť. Napokon sa dvere potichu otvorili a Sebastian sa vkradol do miestnosti. „Si pripravená?”

„Samozrejme.” Prudence vzala nezažatú sviečku, ktorú si predtým nachystala, a náhlivo vykročila ku dverám. „Čo ťa tak zdržalo?” prešla k dôvernejšiemu tónu. Sú predsa spolupracovníci.

„Čakal som, kým sa všetci poberú do svojich spálni,” usmial sa Sebastian. „Vieš, že mladý Dowell má pletky s lady Keeganovou?”

„Naozaj?” Táto správa Prudence úprimne prekvapila. „Ale veď ona má predsa dvakrát toľko rokov ako on a navyše je vydatá.”

„Určite si počula, že jej manžel je neustále na cestách. A teraz už buď ticho, kým prídeme ku schodom.”

Chytil ju za ruku a spolu sa zakrádali prázdnu chodbou. Prudence zistila, že si nepotrebujú na cestu svietiť. Tlmené svetlo lúč na stenách dostatočne osvetľovalo chodbu i schodište. Bolo zrejmé, že lord Curling poznal nočné zvyky svojich hostí a všemožne im vychádzal v ústrety.

Na schodoch, ktoré viedli na druhé poschodie, však vládla tma a chlad. Zachvela sa od zimy, pred ktorou ju neochránili ani vlnené šaty. Sebastian jej nedovolil zažať sviečku, kým nedorazili na hornú chodbu. Na tomto poschodí hostia nebývali. Zažal sviečku a zdvihol ju nad hlavu.

„Ako zistíme, v ktorej miestnosti bol Ringcross tesne pred smrťou?”

„Požiadal som Whistlecrofta, aby to zistil od tunajšej čelade,” vysvetľoval Sebastian. „Jeden lokaj mu prezradil, že komnata, z ktorej vypadol, je v južnej veži.”

„Bff, aleje tu zima,” zachvela sa Prudence a pošúchala si ruky. Obaja opatrne kráčali rozľahlou chodbou k južnému krídlu budovy.

„Curling vravel, že toto poschodie sa nevyužíva, preto tu nekúria.“

„Ak tu nikto nebýva, tak prečo sa tu poneviera Ringcross v tú noc, keď zomrel?“

„Správna otázka.“ Boli už na konci chodby a začali stupovať po úzkych točitých schodoch do veže. Napokon Sebastian zastal pri zamknutých dverách. „Toto by mala byť tá miestnosť.“

Prudence stisla kľučku. „Sú zamknuté.“

„Podrž mi sviečku. Ja sa o ne postarám.“

Poslúchla ho. Prekvapene sledovala svojho spoločníka, ktorý vytiahol z rukáva akýsi podlhovastý predmet a opatrne ho vopchal do kľúčovej dierky.

„Otvor sa, zlatko,“ zašepkal so zrakom upretým na zámku. „Áno, láska moja, pusť ma dnu. Daj mi to, po čom túžim. Áno, to je ono. To som chcel. Ach, to je nádhera,“ Šepkal pomedzi stisnuté zuby, keď sa ozvalo šŕuknutie. Vzápätí stlačil kľučku a dvere sa s výzganím otvorili.

Prudence žasla. „Obdivujem tvoju zručnosť.“

So sebavedomým úsmevom vošiel dnu. „Ďakujem, drala. Slová uznania mi vždy dobre padnú.“

„Musíš mi ukázať, ako sa to robí,“ vyhlásila.

„Nie som si istý, či by to bolo rozumné. Ak by si spoznala všetky moje finty, mohla by si dospieť k názoru, že na už nepotrebuješ.“

„To je nezmysel,“ Prudence vošla za ním do temnej fiaty. „Ak máme spolupracovať, potom by sme si mali pomáhať... Prepánakráľa, čo to je?“ Zhĺkla prekvapením, keď zrazu pocítila závan prenikavého chladu.

„Stalo sa niečo?“ ozval sa z prítmia Sebastian.

„Neviem.“ Pozrela s obavou na sviečku, ako keby čakala, že čoskoro zhasne. Ale jej plamienok stále jasne blikal. „Je tu hrozná zima.“

„Taká istá ako na chodbe.“

„Mne sa zdá, že je tu oveľa chladnejšie.“ Zodvihla sviečku a obzerala sa po komnate.

Stála tu obrovská posteľ so železnými stĺpikmi a čiernym baldachýnom, mohutná skriňa a stôl. Na okne, z ktorého nemravný lord vypadol, viseli ťažké závesy.

„Prečo je tu všetko čierne?“ zašepkala zhrozene. „Závesy, prikrývka na posteli, koberce. Doslova všetko.“ Nadvihla sviečku vyššie a zbadala dlhé reťaze visiace zo steny. „Kristepane, čo to má byť?“

Sebastian si ich skúmavo obzrel. „Okovy.“

„Ježišmária, to je čosi ako temnica?“

„Nie. Temnice zvyčajne bývajú v pivniciach, nie vo veži.“

„Potom je to veľmi neobvyklá výzdoba.“ „Máš pravdu.“ Sebastian jej vzal sviečku a začal starostlivo prezerat' komnatu.

Prudence ho sledovala, trasúc sa od zimy. Stále nevedela prísť na to, prečo je v miestnosti oveľa chladnejšie než na chodbe. Nechápala, prečo Sebastian nevníma ten teplotný rozdiel. Ale nebol to iba chlad, čo ju znepokojovalo. Aj tma tu bola akási iná. Akoby sa niečím líšila od obyčajnej nočnej temnoty. „Začínam sa báť,“ priznala sa neochotne,

Ustarostené na ňu pozrel. „Vidíš, nemal som ťa sem vodiť. Hneď ťa odprevadím do tvojej spálne.“

„To nie je nutné.“ Pokúsila sa o bodrý úsmev. „Už sa cítim celkom dobre. Iba som trochu uzímaná.“ „Naozaj sa nechceš vrátiť do svojej izby?“ „A pripraviť sa tak o vzrušujúci zážitok? To teda nie!“ vyhlásila rozhodne. „Len pokračuj.“

Nezdalo sa, že by jej slová Sebastiana presvedčili. Napriek tomu súhlasil: „Ako si želaš. Ale ak sa znovu začneš báť, hneď mi povedz. Nechcem, aby si kvôli mne trpela.“ „Vôbec netrpím.“ Chvíľu premýšľala, ako zmeniť tému. „Neviem si predstaviť, že toto by mohla byť host'ovská izba.“ „Súhlasím.“ Sebastian zastal pri skrini a otvoril ju. „Nepoznám nikoho, kto by sa tu mohol dobre cítiť.“

„Ja tam niečo?“ Pristúpila bližšie, lebo ju upútal Sebastianov sústredený výraz.

„Vyzerá prázdna." So sviečkou v ruke si obzeral vnútro tmavej skrine. „Sú tu nejaké zásuvky."

„Pozrime sa, čo je v nich."

Sebastian ich začal jednu po druhej vyt'ahovať.

Všetky boli prázdne, až v poslednej ho čosi zaujalo, keď ju chystal zasunúť. Znehybnel a zaostril zrak.

„Čo to je?" Prudence sa naklonila a snažila sa mu nazrieť ponad plece. „Minca?"

„Nie, gombík." Sebastian vybral zo zásuvky malý zlatý predmet a obzeral ho vo svetle sviečky. „Je na ňom nejaký nápis."

„*Knieža Cnosti*," prečítal vzápätí.

Prudence sa zamyslela. „*Knieža Cnosti*? Čo to môže znamenať?"

„Niektorí džentlmeni si dávajú gravírovať na gombíky názvy klubov, ktorých sú členmi."

„A už si niekedy počul o klube s názvom *Knieža Cnosti*?"

„Nie," priznal sa. „O takom niečom som ešte nepočul. Ale pokúsím sa niečo dozvedieť, keď sa vrátíme do Londýna." Vopchal gombík do vrečka a zavrel zásuvku.

„Nemyslím si, že by ten gombík mohol byť nejaká stopa," ozvala sa sklamane Prudence. „Mohol byť v tej zásuvke celé roky."

„To nie je isté," odvetil zamyslene Sebastian. Práve sa chystal zavrieť dvere skrine, keď znovu znehybnel a naklonil sa dopredu.

„Je tam ešte niečo?"

„Zadná stena skrine je akási čudná," oznámil po chvíli. „Je tam škára."

Prudence sa priblížila, aby lepšie videla. „Také isté medzery boli medzi doskami dlážky, pod ktorou boli ukryté šperky Pembrokovcov."

„Tá skriňa má pravdepodobne falošnú zadnú stenu." Sebastian na ňu zatlačil. Nič. „Mala by tu byť nejaká tajná páčka."

Prudence sa pokúsila nazrieť za skriňu. „Stojí tesne pri stene. Ak by sa nám aj podarilo odstrániť dosky, za nimi je predsa stena."

„Na tom nezáleží. Skôr ma zaujíma, prečo to tak je." Sebastian si naďalej pozorne obzeral vnútro skrine.

Prudence trpezlivo čakala. Aj ona chcela odhaliť skrytý mechanizmus, ktorým sa otvárala zadná stena.

Kľakla si, aby sa presvedčila, či páčka alebo tlačidlo nie je pod skriňou. Keď vstávala, kútikom oka *zazrela* pod posteľou akýsi predmet.

„Sebastian, tam niečo je."

„Kde?" otočil sa k nej.

„Pod posteľou. Vyzerá to ako nejaká škatuľka." Štvornožky sa priplazila k posteli. „Daj tú sviečku nižšie."

„Ja ju vytiahnem." Sebastian sa zohol a odtisol ju nabok. „Pod tou posteľou ešte môže byť kadečo."

Pri pohľade na jeho široký chrbát, keď si k nej kľakol, nespokojne ohrnula nos. „Nezabudni, že som to bola ja, kto ju zbadal."

„Chystal som sa pozrieť pod posteľ, len čo skončím so skriňou." Vopchal ruku pod posteľ a zodvihol z dlážky nevel'ký predmet.

„Čo je to?" spýtala sa nedočkavo.

„Tabatierka."

„Je tam ešte niečo?" vyzvedala.

„Iba nočník." Sebastian vstal a skúmavo si obzeral tabatierku. Potom ju otvoril. Zodvihol ju k nosu a opatrne sa nadýchol. „Ten tabak má veľmi príjemnú vôňu."

„Som rada, že nešnupeš tabak," poznamenala. „Je to veľmi nevkusný zvyk."

„Ale veľmi rozšírený. Takéto tabatierky nosia džentlmeni z vyšších kruhov bežne." Sebastian sa vystrel. „Tento tabak má veľmi výraznú vôňu. Možno sa mi podarí zistiť, kto

ho namiešal a komu ho dodávajú."

„Aj keby tabatierka patrila Ringcrossovi, príliš nám to nepomôže."

„Nebol by som si tým až taký istý." Sebastian ďalej pozorne prezeral komnatu ponorenú v prítmi. „Ak patrila Ringcrossovi, potom mala vypadnúť z okna spolu s ním. Iba ak pred smrťou bojoval o život a vypadla mu z vrečka." Prudence prikývla. „Takže si myslíš, že išlo o vraždu?" „Na taký záver je ešte priskoro, ale prípad sa mi zrazu zdá ešte zaujímavejším." Sebastian podišiel k oknu a odtiahol nabok ťažký záves.

Prudence chvíľu pozerala na okno. „Nedá sa z neho len tak ľahko vypadnúť. Iba ak by sa vyškríabal na okennú dosku."

„Alebo ho niekto vyhodil..."

Prudence pocítila, že sa jej zmocňuje napätie. „Alebo z neho sám vyskočil?"

Po chrpte jej prebehol mráz. Zachvela sa a odrazu bola skalopevne presvedčená, že nie je jedinou osobou, ktorá tu má také desivé pocity. V tejto miestnosti ich už niekto zažil. Nejaká iná žena. Bola si tým istá. „Čo ti je, Prudence?" Sebastian zodvihol sviečku a pozrel jej do tváre. „Je ti zle?"

Uprene naňho pozrela a dúfala, že v jej očiach nájde odpoveď. „Zdá sa, že som po prvý raz v živote cítila prítomnosť ducha."

„To stačí." Chytil ju za rameno a začal ťahať ku dverám. „Už máš dosť vzrušujúcich zážitkov. Ideme nazad."

„Sebastian, ja si nevymýšľam. Som si istá, že v tejto komnate sa stalo niečo strašné. Nie som si istá, či to súviselo s Ringcrossovou smrťou, ale cítim prítomnosť nejakej ženy."

„Drahá, upokoj sa."

„Sebastian, ty ne-" zaprotetovala.

Vyviedol ju z komnaty. Na chvíľu zastal, aby zamkol dvere a potom sa pobrali dolu točitými schodmi z veže.

Bola síce vylákaná, ale odvážila sa oponovať: „Nebodaj si myslíš, že mi moja bujná fantázia zatemnila rozum?"

„Si inteligentná a bystrá. Ale takýto talent má občas aj záporné stránky."

„Neposmievaj sa mi! Som si stopercentne istá, že v tej komnate sa udiali strašné veci."

„Nechcem ti oponovať." Rýchlo ju ťahal po dlhej chodbe ku schodišťu.

„Ty mi neveríš?" opýtala sa sklamane.

„Musím sa ti priznať, že neverím na duchov a vždy si dávam záležať, aby moje závery boli podložené vecnými dôkazmi."

„Inak povedané, si presvedčený, že som sa stala obeťou svojej nadmieru vyvinutej predstavivosti."

„Skutočnosť, že sa venuješ bádaniu nadprirodzených javov dokazuje, že tvoja predstavivosť je naozaj mimoriadne rozvinutá. Nechcem sa ťa dotknúť, ale iste uznáš, že ja sa pri riešení svojich prípadov musím opierať o reálnejšie dôkazy."

„Ty si teda myslíš, že tvoja metóda je lepšia než moja?"

„V prípade vysvetľovania okolností výskytu nadprirodzených javov si úspešná. Ale tu ide o vyšetrovanie zločinu."

„Tvoje stanovisko sa mi zdá arogantné a krajne nespravodlivé," vyhlásila pobúrené. „Moje metódy sú rovnako vedecké ako tvoje."

Náhle sa na ľavej strane chodby s vrzgotom otvorili dvere a vyšiel z nich akýsi starec so strapatou bradou, ktorý držal v ruke sviečku.

„Preboha, kto to je?" šepol Sebastian a zakryl Prudence svojím telom. „Kto ste?" oslovil vetchého muža.

Ten si ho však ani nevšimol. Prižmúrenými očami hľadel na Prudence. „To nieje ona." Na jeho vráskami zbrázdenej tvári sa zračilo neskrývané sklamanie.

„Prosím?" Prudence sa postavila na špičky, aby spoza Sebastianovho pleca lepšie videla tvár neznámeho muža.

„Nie ste tá žena." Starec na ňu pozorne pozrel. „Skrývam sa tu odvtedy, čo zabila toho

chlapa. Čakal som, že sa tu ešte ukáže... Viem, že príde, aby dostala aj ostatných. Chcel som ju vidieť." „Koho ste chceli vidieť?" spýtal sa Sebastian.

„To nešťastné dievča, ktoré vyskočilo z okna južnej veže." Prenikavo pozrel na Sebastiana. „Ja som ju našiel." „Kde?" opýtal sa Sebastian.

„Našiel som ju v potoku. Povedali, že sa utopila, ale ja som videl, ako vyskočila z okna. Preniesli jej telo k potoku a tam ho hodili do vody, aby si ľudia mysleli, že sa utopila. Mňa však neoklamú."

Mohlo sa zdať, že ten starý človek je šialený, ale Prudence verila každému jeho slovu. „Kto ste?" spýtala sa ho.

„Higgins. Slaboduchý Higgins. Tak ma volajú." Potichu sa zachichotal a obnažil pri tom bezzubé d'asna.

„Kedy to dievča vyskočilo z okna?" chcel vedieť Sebastian.

„To už bolo dávno." Teraz odpovedal spevavým hlasom, pohľadom upretým kamsi do diaľky. „Ale ja som na to nezabudol."

„A Ringcross bol zodpovedný za jej smrť?" pokračoval nástojčivo Sebastian.

„Oni všetci za to môžu," zamyslene pokyvoval hlavou starec. „A všetci za to zaplatia. Skôr ako skočila, všetkých prekliala. Povedala, že za jej utrpenie ich čaká smrť. Ringcross bol prvý."

„Chcete povedať, že zabila Ringcrossa?" Prudence zdrapila starca za rameno. „Áno, pán Higgins?"

„Po ostatných si tiež príde." Starec sa pohol a pomaly i od nich vzd'aloval chodbou.

„Počkajte. Kto sú tí ostatní?" opýtal sa rýchlo Sebastian. „A kedy to dievča spáchalo samovraždu?"

Ale Higgins si ho už vôbec nevšímal. Len si niečo nezrozumiteľne mrmlal popod nos a pomaly kráčaľ ďalej. Sebastian sa chcel rozbehnúť za ním. „Nechaj ho," pošepla mu Prudence. „Ten chudák je zmätený. Keď sa ho začneš vypytovať, rozčúli sa. Môže zbúrcovať celý zámok. To by zničilo naše šance úspešne dokončiť vyšetrovanie."

„Ale on by určite vniesol svetlo do celej tejto záležitosti." Sebastian sledoval roztrpčeným pohľadom Higginsa, ktorý už zabočil za roh chodby a vzápätí sa im stratil z dohľadu.

„Možno menej, než si myslíš," poznamenala zamyslene. „Vyzeral ako v delíriu. Smrť toho dievčaťa môže byť len dávnou spomienkou, ktorú si poplietol s Ringcrossovou smrťou."

„Kto to môže byť?"

„To vôbec netuším. Možno nejaký starý sluha, ktorého tu nechali dožiť," uvažovala Prudence a vzápätí sa počuteľné usmiala a dodala: „Alebo duch."

Sebastian znechutene pokrútil hlavou, chytil ju za ruku a viedol ku schodom. „Toto určite nebol žiaden duch."

„Ako to môžeš vedieť? Žiadneho si predsa nestretol."

„Keď ho stretnem, nebudem mať pochybnosti." Sebastian sfúkol plameň sviečky, lebo sa priblížili ku schodom. Tmu už rozjasňovalo slabé svetlo nástenných lúčp z prvého poschodia. „Túto noc si už videla priveľa duchov."

„Táraš nezmysly. Hovoríš, akoby som každú chvíľu stretávala nejaké zjavenia. Ubezpečujem ťa, že to tak nie je. Nemáš právo odsudzovať ma a tvrdiť, že mám vidiny len preto, že ma v tej čiernej komnate niečo znepokojilo."

„Psst..." Sebastian zrazu nečakane zastal v polovičke schodov.

Oprel sa chrbtom o stenu a pritiahol ší ju do náručia. Otočil ju k sebe, takže sa lícom pritísla k jeho hrudi.

„Čo to robíš?" zašepkala.

„Buď ticho," odvetil jej pošepky. „Na chodbe je akosi rušno."

Začuli tlmené buchnutie zatvárajúcich sa dverí. Sebastian ešte chvíľu vyčkal a vzápätí objatie povolil. „Už nám hádam nič nehrozí. To bol Larkin. Prešiel okolo schodov."

Našťastie sa nepozrel hore. Podľme do tvojej izby, lebo ešte stretneme niekoho, kto bude opatrnejší."

„Sebastian, bolo to veľmi vzrušujúce." Prudence mu dovolila, aby ju rýchlo odviezol preč. „Naša spolupráca sa mi začína čoraz viac pozdávať."

„Drahá, to ma nesmierne teší," odvetil polohlasne. „Len sa obávam, že moje nervy pri tom dostanú poriadne zabráť." Bez prekážok dorazili ku dverám jej spálne. Sebastian si uľahčené vydýchol a otvoril ich.

Zrazu sa z hĺbky chodby ozval zvuk otváraných dverí, Prudence rýchlo vošla do izby, obzrela sa a s uspokojením zistila, že Sebastian ju bez zaváhania nasledoval. Záhadná osoba kráčajúca po chodbe ich určite nezbadala. Sebastian zavrel za sebou dvere tak opatrne, že pri tom nebolo počuť nijaký zvuk. „Dočerta, veľa nechýbalo," zašomral. „To áno. Ale teraz nám už nič nehrozí." *Zažala* sviečku a v jej svetle zbadala zamyslenú Sebastianovu tvár. Nechápavo naňho pozrela. „Niečo nie je v poriadku? Buď bez obáv, o chvíľu sa môžeš vrátiť do svojej izby."

„Ak mám byť úprimný," odvetil Sebastian „tak by som ba s tebou chcel o niečom pohovárať." Premeral si ju žiadostivým pohľadom. „Myslím, že teraz je na to veľmi vhodný čas."

Nadšene sa usmiala. „Určite chceš rozobrať doterajšie poznatky z nášho pátrania. Mohli by sme si urobiť nejaké poznámky. Hneď prinesiem zápisník."

„Až neskôr." Sebastianove oči zažiarili neobvyklým jasom. „To, o čom sa chcem s tebou zhovárať, je veľmi osobné."

„Osobné?" „Áno."

Objal ju. „Veľmi osobné," zašepkal roztúžene. " Ale len čo sa perami dotkol jej úst, ozvalo sa klopanie na dvere.

Kapitola IX

„Do pekla!" odtrhol ústa od jej pier a zlostne pozrel na dvere. Doteraz ho nevidela takého rozčúleného. „Kto ti to môže o takomto čase kopať na dvere?"

„To netuším." Znepokojili ju zlostné iskričky v jeho očiach. „Ovládni sa. To je určite lady Pembrová. Možno sa chce so mnou porozprávať."

„Tak neskoro?" Sebastian sa zvrhol na päte a zamieril ku dverám.

Znepokojená výrazom jeho tváre, ho brzdila. „Sebastian, počkaj. Nesmie vedieť, že si tu."

„Neohlásiš sa na to klopanie?"

„Len si uvedom, čo chceš urobiť." Pohla sa za ním. „Tvoje správanie je nerozumné a nelogické."

„Mýliš sa. Je veľmi logické. Mám v úmysle energicky zatočiť s každým, kto si takto v noci dovoľuje vyklopkávať na tvoje dvere."

„Rada by som ti pripomenula, že ak zistia, že sme boli v noci spolu, môžu nastať ťažkosti pri rušení zasnúb. Aj tak je už celá tá záležitosť dosť komplikovaná."

Sebastian pozrel na svoju spoločníčku ironickým pohľadom. „Drahá, ty zrejme vôbec nechápeš, čo znamená slovo komplikácia."

Prudence cítila, že stráca trpezlivosť. „Rozprávaš nezmysly. Celkom si prestal rozumne uvažovať. Mám dojem, že tvojou hlavnou pohnútkou je žiarlivosť."

„Naozaj si to myslíš?" Položil ruku na kľučku. „A čo by ste za týchto okolností odo mňa čakali, slečna Merryweatherová?"

„Že sa budeš správať rozumne, skryješ sa v skrini a vyčkáš, kým zistím, o čo ide." Chvíľu na ňu nedôverčivo hľadel, no vzápätí prudko otvoril dvere.

Prudence bola taká rozrušená, že jej chvíľu trvalo, kým spoznala nočného návštevníka. Zalapala po dychu, keď padala vo dverách stáť lorda Underbrinka.

Stál na chodbe v papučiach a modrej nočnej košeli lemovanej emblémom ich rodinného erbu. Bol taký zaneprázdnený neustálym obzeraním sa po chodbe, či ho niekto nesleduje, že chvíľu trvalo, kým zaregistroval Sebastianovu prítomnosť.

„Dobrý večer, Underbrink," zasipel Sebastian tak mrazivo, že jeho hlas by určite dokázal premeniť na ľad aj pekelný oheň. „Aby sme sa nezdržovali formalitami, prejdime hneď k veci. Okamžite po mojom návrate do Londýna pošlem za vami svojich sekundantov."

„Čože?" strhol sa Edward akoby zo sna. Zdesene pozrel na Sebastiana. „Dočerta, Angelstone, prijmite moje ospravedlnenie. Zdá sa, že som zaklopal na nesprávne dvere." „Och, aká pohotová výhovorka!" „Ubezpečujem vás, že som to neurobil úmyselne," jachtal Underbrink vystrašene.

„Táto osudná chyba vás príde draho." „Angelstone, nemôžete ma predsa vyzvať na súboj iba preto, že som zaklopal na dvere vašej izby." „Toto nie je moja izba," odvetil Sebastian. Underbrink sa zatváril nechápavo. „Nie je? Tak čo tu robíte?! Tomu vôbec nerozumiem."

„Toto je spálňa mojej snúbenice a vy to sakramentsky dobre viete. O tom sa však teraz s vami nemienim baviť. Vyriešime to tak, ako som povedal. Nech prehovorí pištole."

Lord Underbrink stál ani obarený. „Ubezpečujem vás, pane, že ide o trápny omyl. Predpokladal som, že sú to dvere izby celkom inej dámy. Staršej ženy, ktorá je už dlho vydatá. Iste chápete, že nemôžem prezradiť jej meno."

„Dobrá noc, Underbrink," zavrčal Sebastian s kamennou tvárou.

Mladík bol očividne zúfalý. „Pane, predsa ma nemôžete vyzvať na súboj kvôli takejto malichernosti."

„Napriek tomu to mienim urobiť." Sebastian sa chystal zavrieť dvere.

Prudence ho chytila za rameno, aby mu v tom zabránila. „Celý tento rozruch je celkom zbytočný." Povzbudzujúce sa usmiala na Edwarda. „Som si istá, že lord Underbrink ťa vôbec nechcel uraziť."

„Isteže nie," prisvedčil horlivo Underbrink a odplatil sa jej vd'ačným pohľadom. „Celý problém vznikol iba preto, že som si pomýlil dvere. Všetky vyzerajú rovnako."

Kristepane, že som si doteraz nevšimla, aký je ten Edward nešikovný a zbabelý, pomyslela si Prudence.

„Má pravdu, Sebastian. Je to celkom možné. Dnes v noci je na chodbe akosi rušno. Človek by si mohol myslieť, že v tomto zámku ešte nikto nespí," pokračovala.

Sebastian ju prebodol zlostným pohľadom. „Ty sa do toho nepleť."

„Neumlčuj ma," odvrkla. „A prestaň zastrašovať aj lorda Underbrinka. Urobil chybu a veľmi ho to mrzí."

„A bude ho to mrziť ešte viac, keď si to s ním rozdá." "

Underbrink sa zdesene mykol. „Pane, veľmi vás prosím o odpustenie. Ubezpečujem vás, že došlo k omylu."

„Počuješ, Sebastian? Underbrink sa ti ospravedlnil." Prudence sa prívetиво usmiala na oboch mužov, ale jej úpenlivý pohľad sa upieral na Sebastiana. „Prijmi jeho ospravedlnenie skôr, než vyvoláme nežiaduci rozruch."

Sebastian výhražne pozrel na votrelca. „Aj tak si to s vami vybavím, Underbrink."

„Správate sa veľmi unáhle, Angelstone," vzdychol zúfalo Underbrink.

Prudence márne ťahala snúbenca za rameno. „Tak už s tým prestaň." Bezvýsledne sa ho usilovala odtiahnuť od dverí. „Ihneď ukončíte tento nezmyselný rozhovor," obrátila sa k Underbrinkovi. „Dobrá noc, lord. Môžete si byť istý, že vec je uzavretá. Angelstone vás na súboj nevyzve."

Mladík nevyzeral, že by tomu veril, ale v jeho očiach sa objavila nádej. Poodstúpil krok dozadu a uklonil hlavu na znak vďaky. „Dobrá noc, slečna Merryweatherová. Ešte raz sa vám ospravedlňujem za vyrušovanie v takomto nevhodnom čase."

„Často chodievam spať veľmi neskoro." Prudence rýchlo zatvorila dvere.

Sebastian sa otočil k nej. Tvár mal skrivenú hnevom. „Už sa nikdy neopováž pliesť do mojich záležitostí. Nebudem to trpieť."

Chvíľu naňho neisto hľadela, ale nevyviedlo ju to z miery. Zareagovala odmeraným tónom. „Gróf, musím vám povedať, že vaše správanie bolo veľmi nezdvorilé. A navyše krajne nerozumné. Underbrink sa jednoducho pomýlil.“

„Čerta starého sa pomýlil! Prišiel sem za tebou v takom pokročilom čase s celkom jasným úmyslom.“

Prudence podráždene hodila rukou. „Čo tým chceš naznačiť?“

„Že po tebe túži, ty naivka. Nedostal ťa pred tromi rokmi a teraz sa pokúša dohnať zameškané.“

Na líca jej vystúpil rumenec. „Tárate hlúposti, gróf.“

„To sú fakty,“ odvetil autoritatívne.

„Vôbec neviete, čo medzi nami bolo.“

„Tvoj brat mi všetko porozprával,“ odsekol Sebastian.

„Čože?“ Prudence zneistela. „Môžem vás ubezpečiť, že ak pred tromi rokmi lord Underbrink niečo ku mne cítil, tak na to už dávno zabudol. Oženil sa s druhou a tým je celá záležitosť uzavretá.“

„Dnešná nočná návšteva svedčí o inom.“ Sebastian sa zatváril dramaticky. „Aspoň z jeho strany. Čo k nemu cítiš s odstupom rokov ty?“

„Ak to teda musíte vedieť, je mi úplne ľahostajný.“ Vzдорovito zdvihla bradu. „Aj keď nechápem, prečo by vás to malo zaujímať.“

„To je moja vec.“ Sebastian poodstúpil od dverí. „Okrem toho by si sa nemala správať, akoby môj záujem o túto záležitosť bol neoprávnený.“

Sebastianov žiarlivý výstup ju podráždil. „Mám dojem, že v poslednom čase trpíte poruchou pamäti, gróf. Zabudli ste, že naše zasnuby sú len predstierané?“

Jednou rukou objal stĺpik postele s baldachýnom a premeriaval si ju prižmúrenými, nevyspytateľnými očami. „Musím sa s tebou vážne porozprávať. Mám už tej frašky plné zuby.“

Pochytil ju strach. „Predpokladám, že chcete naše zasnúbenie čo najskôr zrušiť.“ Usilovala sa vymyslieť zmysluplný a prijateľný dôvod, ktorý by tú skutočnosť oddialil. „A čo bude s naším spoločným vyšetrovaním?“

„Pusť ho z hlavy. Čím ďalej tým viac nadobúdam presvedčenie, že nebyť mojej záľuby, dávno by si sa na mňa vykašlala.“

„Kdeže, gróf, ste veľmi zaujímavý muž. Mali by ste vedieť, že som ešte nikdy nestretla človeka, ako ste vy. Ste inteligentný a spôsob vášho uvažovania a zručnosť pri otváraní zámkov na mňa urobili veľký dojem.“

„To stačí.“ Pustil sa stĺpika a pristúpil k nej. Výraz jeho tváre nasvedčoval, že sa už rozhodol.

„Sebastian, čo vám je?“

„Prečo nepoužiješ svoju inteligenciu a neodpovieš si sama?“

Než sa stačila zorientovať, zovrel ju v náručí.

„Sebastian!“

Jemnejú postrčil na posteľ a priláhol svojím telom, takže spod neho nemohla uniknúť. Cez šaty vnímala jeho vzrušené telo. Rozochvela sa, keď jej obozretne sňal okuliare a položil ich na nočný stolík.

„Skús sa aspoň raz sústrediť len na mňa, drahá,“ zašepkal s ústami pri jej krku, „a nie na nejaké vyšetovanie.“

„Nemám inú možnosť.“ Krčovito sa chytila jeho ramien a pokúsila sa pozrieť do jeho nepreniknuteľnej tváre. „Čo chceš robiť?“

„Chcem sa s tebou milovať.‘? Zohol sa k jej nohám a vyzul jej topánky. „Teraz?“ zašepkala rozochvená.

„Áno. Hneď a zaraz.“ Začal rozopínať gombíky jej vlnených šiat.

O chvíľu neskôr pocítila na nahom chrbte dotyk jeho prstov. Prekvapene si uvedomila, ako rýchlo ju vyzliekol. Pri pomyslení, že jej o chvíľu vyzlečie i živôtik, sa celá rozochvela.

Hlboko v jej vnútri sa rodilo pulzujúce vzrušenie.

„Neblázní, Sebastian," pokúsila sa protestovať. „Psst..." Žiadostivým bozkom stlmil jej nesmelý protest. Zastonala a ešte pevnejšie sa chytila jeho širokých pliec. Zodvihol hlavu a pozrel jej do tváre. „Rozprávať sa budenie neskôr."

Vtisol nohu medzi jej kolená. Pálčivá dôvernosť jeho počínania zaplavovala jej telo striedavo horúcimi a mrazivými vlnami. Opäť v nej ožili spomienky na noc v spálni lady Leacockovej.

Rýchlymi, nedočkavými pohybmi dokončil rozopíname živôtika a začal jej ho sťahovať dolu.

„Moja nádherná!" zašepkal, keď zazrel jej obnažené ňadrá. Sklonil sa a perami sa dotkol jej nežnej bradavky. Namáhavo prehltna a zavrela oči. Mala pocit, že pláva príjemne teplej rieke, v prúde, ktorý nadobúdal čoraz väčšiu rýchlosť a silu. Skúsenosť z tej noci, v spálni lady Leacockovej jej našepkávala, že ju čaká nádherný vodopád [príjemných pocitov. Zrazu sa ho nevedela dočkať.

Jej telo sa pôžitkársky poddávalo láskajúcej Sebastianovej ruke. Ako odpoveď sa z jeho hrude vydral hrdelný zvuk.

„Vniknem hlboko do teba a poskytnem ti aj inú rozkoš." Hľadel na ňu blčiacimi očami. „Urobím to, aj keby sa mali zjaviť všetci pekelní démoni."

Na chvíľu sa posadil. Vyzliekol si košeľu, nohavice a vyzul si topánky. Keď sa k nej opäť otočil, bol celkom nahý.

Hľadela naňho užasnutými očami. Doteraz ešte nevidela nahého muža. Mihotavé svetlo sviečky ožarovalo jeho širokú hrud' a zvýrazňovalo obrysy štíhleho tela.

Aj bez okuliarov si všimla, že je do krajnosti vzrušený. Vyrastala na vidieku a neraz videla ako sa paria zvieratá. Bolo jej jasné, že Sebastian sa chce zmocniť jej tela. Táto myšlienka bola sama osebe vzrušujúca, ale zdravý rozum ju vystríhal. To, čo videla, sa jej zdalo príliš veľké. Pozrela mu do tváre. „Netušila som, že medzi nami budú až také disproporcie," zašepkala nesmelo.

„Drahá, sladká Prudence, už som ťa viackrát upozornil, že tvoje logické myslenie ti občas spôsobuje zbytočné problémy."

„Nemáš dôvod posmievať sa mi," ohradila sa urazene.

Znovu si k nej ľahol, privinul ju tesne k sebe a začal bozkávať jemnučkú pokožku za jej uchom. „Ja sa ti vôbec neposmievam. A chcem ťa ubezpečiť, že napriek údajným disproporciám sa k sebe výborne hodíme. Len to nechaj na mňa."

Rozpačito sa usmiala. „Tak teda dobre. Dôverujem ti. Už sa neviem dočkať, kedy znovu pocítim to, čo som naposledy zažila v tvojom náručí."

„Ešte som nestretol takú ženu, ako si ty," šepkal jej rozochvené.

Vyzliekol ju zo šiat i košielky a hodil ich na koberec vedľa postele. S tvárou vyjadrujúcou nedočkavosť si obzeral jej polonahé telo.

Uvedomila si, že stále má na nohách pančuchy. Nevedno prečo ju to zarazilo. „Ešte pančuchy," zamrmľala.

„Nechaj si ich," zabrzdil ju. „Páčiš sa mi v nich."

„Naozaj?"

„Veľmi." Majetníckym gestom prešiel rukou po celej dĺžke jej tela. Odpovedalo mu sľubnými záchvevmi. „Si taká krásna, Prudence. Či už v pančuchách alebo bez nich."

Keď jeho ruka skĺzla k trojuholníku mäkučkých chlčkov medzi jej stehnami, Prudence tlmene skríkla a pritla sa tvár na jeho hrud'. Rastúci hlad zmyslov začal zvädzať boj s cudnosťou. Nakoniec zvíťazil. Pritla sa k Sebastianovi a ešte tuhšie a dožadovala sa ďalších intímnych dotykov.

„Hodváb a oheň," zašepkal s perami na jej prsníku, presne taká si, láska moja. Hodváb a oheň. Už sa neviem čkať, kedy pocítim tvoje plamene."

Prikryl ju svojím telom a skúmavo do nej vnikol prstami.

Pri tom vzrušujúcom dotyku zaborila nechty do jeho chrbta. Zároveň sa žiadostivé

poddávala rytmickému láskaniu.

„Však je toto príjemné?" spýtal sa polohlasne.

„Sám to musíš cítiť." Pritiahla si jeho ústa k perám. Nielen príjemné, je to priam úchvatné, prebleslo jej myslou, bola opojená čarom lásky a vášne, ktorá sa v nej strhla ako prudká letná búrka. Sebastian po mne túži rovnako ako ja po ňom, pomyslela si s čoraz väčšou istotou. Určite ma ľúbi. Keby sa jeho láska nevyrovnala sile jej citu, nemohol by sa s ňou predsa takto milovať.

Sebastian prijal pozvanie jej úst so žiadostivosťou, ktorá nahradila všetky slová. Jazykom otvoril jej pery a vnikol do nich s nástojčivou dôvernosťou, ktorá bola predzvesťou toho, čo malo nasledovať.

Odtisol širšie jej stehná, aby sa dostal k jej horúcemu lonu. Nástojčivý tlak jeho rozmernej, zdurenej mužnosti ju priviedol späť do reality. „Sebastian?"

„Povedz, že ma chceš."

Zasnene sa usmiala. „Chcem ťa."

„Potom je všetko v poriadku."

Pomaly začal do nej vnikáť.

Musela sa sykavo nadýchnuť.

„Otvor sa mi," zašepkal nástojčivo. Vzápätí vnikol hlbšie. „Pusť ma dnu, láska moja."

Zovrela ruky zaborené do jeho vlasov a pripravila sa na ďalší útok. Ale Sebastian do nej nechcel vniknúť nasilu. Opäť trochu cúvol.

„Si ako zámka, ktorú treba otvoriť s citom," šepkal. Čelo mal zarosené a v svetle horiacej sviečky sa jeho plecia leskli od potu.

„Vravela som ti, že to nepôjde."

„A ja som ti povedal, že mi musíš dôverovať. Viem si poradiť s každou zámkou."

Siahol rukou dolu, navlhčil prst v jej vlahe a našiel malý navretý púčik, ohnisko jej túžby.

Láskanie v nej opäť vyvolalo vzrušenie. V tele sa jej šírilo dráždivé napätie. Túžobne sa vypla do oblúka a hlavu zaklonila dozadu.

„To je ono," zamrmlal spokojne. „Konečne si sa mi otvorila, ty moja rozkošná maličká zámocká. Vidiš, už si pripravená ma prijať."

Jediné, na čo v tom okamihu dokázala myslieť bolo neovládateľné vzrušenie, zrodené pod dotykom jeho prstov. Čoskoro znovu zažijem ten úžasný pocit, pomyslela si.

„Áno," zašepkal Sebastian. „Zámka sa otvorila."

V záplave nespútanej rozkoše, ktorá ju v tej chvíli zaplavila, prestal existovať celý svet. Celé jej telo sa zmietalo v neskrotnej vášni.

„Áno, áno, Sebastian. Božemôj, to je ono."

Znova sa do nej ponoril a prudko a žiadostivo sa vrhal do jej uzučkej chodbičky čoraz hlbšie.

„To je nádherné!" zastonal chrapľavo.

Začula akoby z diaľky svoj vlastný tlmený výkrik. No bolesť čoskoro zanikla v slasti pulzujúcej v jej tele. Zľahka zahryzla do Sebastianovho ramena.

„Pozrime sa, moja malá zámocká má aj ostré zúbky," zamrmlal.

Ten nevinný vášnivý útok ho posotil cez neviditeľnú hranicu vrcholiacej rozkoše. Tlmene vykrikol a s napätím všetkých síl do nej naposledy vnikol. Cítila, ako pod jej prstami stuhli svaly na jeho chrbte.

Držala ho pevne, keď sa slastne rozochvel.

Prešla dlhá chvíľa, kým zodvihol hlavu a pozrel do jej tváre. V jeho očiach sa zračilo uvoľnenie a láska. Znovu sa k nej naklonil a ľahučko sa dotkol perami jej úst. Potom sa prevalil na bok.

„Ešte nikdy som to neprežil tak naplno." Oprel sa chrbtom o vankúše a pritiahol Prudence, aby si naňho ľahla. „Nevravel som ti, že tú zámku otvorím?"

Prudence sa prudko začervenala. „Podarilo sa ti to."

Huncútsky sa usmial a prstom sa dotkol špičky jej nosa. „Uvidíš, že sa zlepším, keď si to

poriadne nacvičíme."

„Bude tých cvičení veľa?" uškrnula sa.

„Tým si môžeš byť istá." Prstami vošiel do jej strapatých vlasov a vtisol jej na pery rýchly bozk. „Budeme to precvičovať pri každej príležitosti. A teraz by sme sa mali vrátiť k téme, ktorú sme načali."

„Ide o naše predstierané zásnuby?" opýtala sa a ospalú spokojnosť a dobrú náladu vystriedalo náhle znepokojenie.

„Presne tak. Chcem s tým skončiť."

Sebastianove slová ju veľmi zaskočili. Panebože! Po kom vášnivom milovaní nemohla uveriť, že k nej nič necíti. On ju predsa ľúbi! Musí. Dala si záležať, aby jej odpoveď znela čo najpokojnejšie. „Áno, chápem ťa."

„Neblázni, ja to tak nemyslím." Sebastian sa slabo usmial, ale jeho pohľad bol stále ostrážitý. „Ja chcem, aby sme sa zosobášili. A to čo najskôr."

„Zosobášili?" Tie slová jej vyrazili dych.

Zamračil sa. Bol očividne nespokojný, že Prudence hneď nezajasala nad tým návrhom.

„Moja drahá Prudence," začal presvedčujúce, „ako inak by sme mohli realizovať ďalšie lekcie v milovaní? Ubezpečujem ťa, že v Londýne by sme mali veľmi sťažené podmienky. Museli by sme navštevovať vidiecke večierky, a to by bola predsa len otrava. Neustále by sme boli na cestách."

„Súhlasím, ale prečo hneď manželstvo?" Niečo také vôbec nečakala. Ohúrené naňho pozrela. „Sebastian, myslíš to vážne?"

„Ubezpečujem ťa, že áno. Nič vo svojom živote som nemyslel vážnejšie."

Srdce jej poskočilo od radosti. Ihneď sa však začala nabádať k ostrážitosti. Bola predsa presvedčená, že pre Sebastiana je len vítaným rozptýlením. Považoval ju za príťažlivú a nepochybne dokázala zapôsobiť na jeho zmysly. Ale to ešte neznamenalo, že je do nej zaľúbený. O láske medzi nimi doteraz nepadlo jediné slovo.

„Naozaj si presvedčený, že sa k sebe hodíme?"

„Nikto sa ku mne nehodí lepšie než ty."

„Nuž..." Chvíľu naňho hľadela a hľadala slová. „... je to pre mňa veľká pocta."

„Potom sme dohodnutí," povedal rozhodne. „Ráno začnem vybavovať formality. Lady Pembroková môže byť naším svedkom."

Prudence zachvátila panika. „Opakujem, že to pokladám za veľkú poctu, ale nie som vôbec presvedčená, že vzájomné poskytovanie si rozkoše je dostatočný dôvod na uzavretie manželského zväzku."

„Je tu aj kopa ďalších dôvodov, pre ktoré by sme sa mali vziať," odpovedal nevzrušené.

„Naozaj?"

„Samozrejme. Inak by som ťa nikdy nepožiadal o ruku."

Natiahla sa po okuliare a nasadila si ich na nos. „Mohol by si vymenovať aspoň niektoré?"

„Isteže, ak si to želáš. Aj keď sa mi zdalo, že o nich, dobre vieš. Si vášnivá žena. To je pre mňa dôležité. Mám totiž isté fyzické potreby, ktoré musím z času na čas uspokojovať," odpovedal s pobaveným úsmevom.

Rozčuľoval ju prízemný tón slov, ktorými opisoval ich vášnivé zblíženie. „Ešte niečo?"

„Prirodzene. Okrem tohto - nazvime ho biologickým aspektom - máme aj spoločné intelektuálne záľuby."

„To je pravda," pripustila.

„Skrátka, s tebou by som sa určite nenudil." Dotkol sa jej perí v letmom bozku. „A z mojej strany sa vynasnažím, aby si sa nenudila ani ty."

„To ani nie je možné," odvetila rýchlo.

„Po svadbe budeme bývať spolu a veľmi to zjednoduší našu spoluprácu. Mohli by sme si navzájom pomáhať pri riešení ďalších záhad."

„Chápem," prisvedčila, ale jej neistota sa stupňovala stále viac. Chvíľu hľadala vhodné

slová. „Si si istý, že spoločné záujmy a istá blízkosť sú dostatočným základom pre naše manželstvo?"

Zdalo sa, že otázka ho zaskočila. „Lepší základ si ani neviem predstaviť." „Myslím, že veľmi vhodným doplnkom tvojho zoznamu by mohla byť aj láska," ozvala sa polohlasne.

„Láska?" nespokojne prižmúril oči, akoby ho tým slovom nielen prekvapila, ale aj sklamala. „Ale chod', prosím ťa!"

Prudence, veď ty vôbec nemáš typicky ženskú povahu, nechce sa mi veriť, že taká inteligentná, bystrá a rozumná i by mohla byť natoľko nerozvážna, aby verila na niečo také neurčité, ako je láska."

Nasucho preglgla. „Ale -"

Nedal sa prerušiť. „Ľudia, ako sme my, sa spoliehajú predovšetkým na svoj um, nie na city," pokračoval neúprosne. „Naším poslaním je lúštiť záhady a hľadať dôkazy. Naše racionálne myslenie nemôže podliehať horúčkovitému fantazírovaniu, ktoré vzrušuje básnikov, ako je Byron, a jemu podobní."

„Máš pravdu, ale -"

„Nemaj obavy, drahá. Veľmi si ťa vážim a neverím, že potrebuješ nejaké vyznanie lásky. Lásku prenechajme ľahkovážnym mladučkým dievčatám. Zrelá, zodpovedná a inteligentná žena neverí na také hlúposti."

Prudence takmer zabehlo. „Viem, ale napriek tomu -"

„Navyše o existencii lásky je ešte menej dôkazov než o jestvovaní nadprirodzených bytostí."

„Mám iný názor," namietla rázne. „Mnohé historické udalosti ovplyvnila sila lásky. Kvôli nej sa páchali zločiny, ľudia trpeli a dokonca aj zomierali. Na existenciu lásky jestvuje dostatok dôkazov."

„Táraš hlúposti. Tá sila, o ktorej teraz hovoríš, je len telesná príťažlivosť. Alebo túžba, ak by som lásku chcel nazvať presným menom." Prstom prešiel po obryse jej pier.

Prudence klesla na duchu. „Sebastian, povedz, som ti aspoň sympatická?"

„Isteže," prikývol, „o tom je zbytočné hovoriť."

„Naozaj?" Sympatia sa časom môže zmeniť na lásku, pomyslela si optimisticky.

„Priznám sa, že aj ja by som rád vedel, či ku mne pociťuješ sympatiu. Odhliadnuc od toho, že ťa zaujíma môj koníček."

„To áno. Dobre sa cítim v tvojej spoločnosti," znela jej odpoveď.

„Aj ja som s tebou veľmi rád. Takže všetko je jasné. Spájajú nás spoločné záujmy a vzájomná telesná príťažlivosť. Vydáš sa za mňa?"

„Prečo sa ponáhľaš? Nemohli by sme radšej počkať a dovoliť našej vzájomnej sympatii, aby dozrela?" spýtala sa neisto.

„Podľa mňa by to bola zbytočná strata času a okrem toho taký odklad by nás mohol dostať do nepríjemnej situácie."

„Prečo?"

„Určite si dokážeš odpovedať aj sama. Ale ak sa ti nechce rozmýšľať, dovoľ, aby som ťa upozornil, že po tom, čo sa medzi nami práve odohralo, môžeš aj otehotnieť."

Hľadela naňho tak, akoby ju to, čo povedal, omráčilo. „Prekristapána, na to som vôbec nepomyslela!"

„Ale ja áno," vyhlásil rozhodne Sebastian. „Príliš dlho ma označovali za bastarda, aby som pripustil, že raz by tak mohli označiť môjho syna či dcéru."

„To chápem," prisvedčila.

Sebastian sa vždy povýsenecky tváril, že nepočuje poznámky svojho príbuzenstva i ďalších členov vysokej spoločnosti na adresu jeho pôvodu. Nechcel však pripustiť, aby jeho potomok zažil rovnaké poníženie. „Takže nemáš iné východisko, Prudence. Vydáš sa za mňa?"

Odhodila všetky pochybnosti a neistotu. Opakovala si, že riziko, ktoré sa chystala prijať, stojí za to. Vydá sa predsa za muža, ktorého ľúbi.

„Vydám sa za teba, Sebastian.“

Oči sa mu rozjasnili čímisi, čo sa dalo nazvať uvoľnením. Ale keď prehovoril, jeho hlas znel chladno a dokonca trochu pobavene. „Drahá, tvoje rozhodnutie je veľmi racionálne a logické. A nič iné som od teba ani nečakal.“

„Že vraj logické!“ zašomrala pobúrené. Jej srdce rozochvela nádej a súčasne obavy. Uvedomila si totiž, že ak zle odhadla to, čo k nej cíti, práve zapredala svoju budúcnosť a dušu diabľovi.

Kapitola X

O štyri dni neskôr vyhľadal Sebastiana v jeho obľúbenom klube Garrick Sutton. „Tak ako, Angelstone? Pozdáva sa ti život ženáča?“

Sebastian naňho zazrel sponad novín *Morning Post*, ktoré práve čítal.

„Za tých niekoľko dní som sa o vydatých ženách dozvedel zopár nepríjemných skutočností. A musím sa ti priznať, že dokonca aj tie najinteligentnejšie nedokážu vždy logicky uvažovať.“

Garrick odložil šálku na stôl a zaškeril sa. „Nebodaj ste sa pohádali? Hanbi sa, Angelstone. Človek by si myslel, že aspoň v počiatkovej etape manželstva ju budeš vykresľovať v tom najlepšom svetle.“

Pri spomienke na krátky, ale dosť dramatický výstup, ktorý sa odohral dnes ráno, Sebastian ticho zahrešil. Pri raňajkách totiž Prudence oznámil, že tento deň stráví návštevami tabakových trafik. Flowers im práve nalial čaj do šálok a vzdialil sa, aby ich nechal osamote.

Krásne oči jeho novopečenej manželky skryté za okuliarmi zažiarili nadšením. „Chceš sa pokúsiť nájsť osobu, pre ktorú namiešali tú špeciálnu zmes šnupavého tabaku?“

„Presne tak.“ Sebastian si odkrojil kúsok z údeniny. „Starosti so svadbou máme za sebou, konečne bývaš u mňa, takže sa môžeme naplno venovať tomu, čo nás zaujíma.“

Prudencine oči zaiskrili pobavením. „Milý Sebastian,“ zašomrala popod nos, „ty si asi vôbec neuvedomuješ, aký rozruch spôsobila naša svadba. Naivne si sa nazdával, že stačí zverejniť oznámenie v novinách a tým všetko skončí.“

„Je s tým spojená kopa úplne nezmyselných spoločenských povinností, ale pevne dúfam, že to najhoršie už máme za sebou,“ odvetil unavene.

Veru, od návratu do Londýna nemali ani chvíľku pokoja. A hoci po sobáší chcel Sebastian stráviť väčšinu svojho voľného času v posteli s mladomanželkou, londýnska smotánka bola iného názoru. Ku svojej veľkej nespokojnosti zistil, že aj malá nenápadná svadba dokáže rozvíriať hladinu záujmu a pritiahnuť pozornosť návštevníkov salónov. Ráno, v deň svadby, mu lady Hester so žiarivým úsmevom zvestovala, že vo vysokej londýnskej spoločnosti správa o ich sobáší vyvolala obrovský rozruch. Čoskoro sa ukázalo, že mala pravdu. Do Sebastianovej mestskej rezidencie smeroval neustály prúd návštevníkov. Každé ráno objavili stole čerstvú kôpku vizitiek a pozvánok. Zdalo sa, že zrazu na každom večierku a plese nesmie lord Angelstone a jeho manželka chýbať.

Sebastian sa usiloval odrádzať návštevníkov odmeranosťou a neprijímať ich početné pozvania, ale Prudence sa rozhodla vziať všetko do svojich rúk. Vyhlásila, že nepripustí, aby jeho problematika povest' ešte viac utrpela len preto, lebo sa mu nechce plniť drobné spoločenské povinnosti. „Vari ľutuješ, že si sa so mnou oženil?“ opýtala sa pokojným tónom dnes ráno pri raňajkách.

„Samozrejme, že nie. Už som ti viackrát opakoval, že sa k sebe výborne hodíme.“ Skúmavo na ňu pozrel, ako keby chcel odhaliť príčinu, prečo mu položila takúto otázku, možno už tento zväzok oľutovala, pomyslel si a pocítil nepríjemný chlad kdesi pri srdci. Odmietal predstavu, že Prudence by mohla hoci len na chvíľu zapochybovať o tom, že sú

pre seba stvorení. Sedela oproti nemu pri stole a zrazu mal pocit, že to tak bolo odjakživa. Lúče ranného slnka prenikajúce cez napoly privreté okno, padali na jej plavé kučery, takže vyzerali ešte žiarivejšie. Ich farba mu vždy pripomínala med v malom poháriku na stole. Ako vždy, keď na ňu pozrel, prebudila sa v ňom túžba. Teraz si navyše spomenul, že ešte pred necelou hodinou tie vlasy ležali rozprestreté na bielom vankúši jeho postele.

„Pôjdem s tebou," vyhlásila rozhodným hlasom.

„To neprichádza do úvahy." Zapichol vidličku do ďalšieho kúska údeniny. „Chcem dnes navštíviť čo najviac predajní tabaku. Ani neviem, do koľkých budem musieť zísť."

„Chceš naznačiť, že by som ti prekážala?" Prudence pobúrené zdvihla obočie, takže tvorilo čiaru tesne nad rámom jej okuliarov. „Rada by som vám pripomenula, milý pán gróf, že máme pracovať spoločne."

Sebastian si uvedomil, že musí reagovať obozretne, ako sa patrí na vzorného manžela. „Drahá, zle si ma pochopila," odvetil jej s líškavým úsmevom. „Bojím sa totiž, že ak budeme chodiť po trafikách spolu, bude to nápadné. Ľuďom sa to môže zdať čudné a začnú špekulovať, prečo to robíme."

„Môžem sa prezliecť za tvojho kočiša alebo sluhu. Nik si ma nevšímne, ak budem vyzeráť ako tvoj sluha."

„A čo naše služobníctvo? To by sa určite čudovalo," namietol so zamračenou tvárou Sebastian. „Nehovoriac o tom, že by ťa niekto mohol spoznať." Už len predstava, že sa Prudence prestrojí do mužského obleku ho hlboko pobúrila.

„Gróf, som presvedčená, že by to bolo možné," pokračovala tvrdohlavo. „Hneď po raňajkách zbehnem dolu a pokúsim sa nájsť vhodné oblečenie."

V tom okamihu to už Sebastian nevydržal, odhodil diplomáciu nabok a začal sa neskrývane vyhrážať. „Madam, ak budete tak tvrdohlavo trvať na svojom hlúpom nápade, nepôjdem s vami na dnešný ples."

„Sebastian, to mi nemôžeš urobiť." V Prudenciných očiach sa objavilo zdesenie. „Musíš tam so mnou ísť. Je pozvaná väčšina tvojich príbuzných."

„A práve to je pre mňa dostačujúci dôvod, aby sme tam išli. Mám také tušenie, že lady Arlingtonová zámerne pozvala všetkých Fleetwoodovcov, aby vyprovokovala škandál. Bolo by to vítané spestrenie večerného programu a hostia by sa určite skvelo zabávali."

„Neverím. Lady Arlingtonová je predsa taktná dáma." „Miláčik, si inteligentná žena, ale občas až šokujúco naivná."

„Ten večierok u Arlingtonovcov bude pre mňa prvou príležitosťou stretnúť celú vašu rodinu na verejnosti. Ak sa ho nezúčastníš, Fleetwoodovci sa budú cítiť verejne ponížení."

„A vari si myslíš, že mi na tom záleží?" spýtal sa s neskrývaným pobavením.

„Gróf, schválne mi robíte prieky. Dobre viete, že ak sa na dnešnom plese nezúčastníte, nenávisť voči vám, a aj mne ešte vzrastie."

„Ich nenávisť je aj tak dosť silná." Odložil príbor a položil ruky na stôl. „A ty by si nemala zabúdať, na koho strane stojíš. Neželám si, aby si sa hrala na veľkú sprostredkovateľku. S Fleetwoodovcami nechcem mať nič spoločné. To je všetko." „Naozaj?"

„Isteže." Sebastian vedel, že musí reagovať rozhodne, lebo Prudence bola schopná využiť aj ten najmenší prejav jeho ústupčivosti. „Ak chceš, aby som s tebou išiel k Arlingtonovcom, zabudni na svoj nápad, že ma budeš sprevádzať prezlečená za sluhu."

„Takže tebe stačí, že sme sa zosobášili a hneď si myslíš, mi môžeš rozkazovať a vyhrážať sa. Ako hocikajý tuctový manžel."

„A podľa teba nie som tuctový manžel?" spýtal sa s ironickým úsmevom.

„Samozrejme, že nie." Prudence starostlivo poskladala obrúsok a položila ho vedľa svojho taniera. „Naše manželstvo by sa malo zakladať na rovnoprávnosti a partnerstve."

Mal by to byť zväzok dvoch rovnako uvažujúcich osobností, ktoré spojili spoločné záujmy. Tak si to predsa povedal." „Na podmienky našej dohody si veľmi dobre pamätám."

Sebastian vstal od stola.

Prudence znepokojene hľadela, ako sa k nej približuje „Sebastian.“

Mlčky obišiel stôl, naklonil sa k nej a vtisol jej na ústa pootvorené od prekvapenia náruživý bozk. Zachvátila ho neskutočná túžba milovať sa s ňou hneď teraz, priamo na stole, pri ktorom raňajkovali. Odradila ho len myšlienka, že sa čo nevidieť môže zjaviť Flowers, aby odniesol riady.

„Máš pravdu. Náš vzťah sa zakladá na partnerstve a spoločných záujmoch.“ Opäť sa poľahky dotkol perami jej úst a cítil, ako mu rozochvené odpovedajú. „A dnes v noci sa niektoré z týchto záujmov ukázali ako veľmi podnetné a inšpiratívne. Dúfam, že to tak bude aj v nadchádzajúcu noc.“

Prísne naňho pozrela ponad okuliare. „Len si nemysli, že mnou môžeš manipulovať.“

„Čo máš na mysli, miláčik? Nebodaj toto?“ Chytil perami jej ušný lalôčik a jeho ruka vnikla do výstrihu jej pásikovaných domácich šiat.

„Vieš dobre, čo mám na mysli,“ vybuchla.

„Určite?“ Prikryl dlaňou jej prsník a s neskrývaným potešením pozoroval odozvu jej tela. Na líca jej vystúpil rumenec a nespokojnosť vystriedalo vzrušenie.

„Nechaj ma,“ zašepkala vzrušeným hlasom. „A nezabudni na dnešný ples. Ak tam nepôjdeš, do smrti ti to neodpustím.“

Pri spomienke na dnešné ráno sa mu pery zvltnili v úsmeve. Nalial si ďalšiu kávu.

Ako popíjal horúci nápoj, predstavoval si, že do konca svojho života bude sedávať pri raňajkách a jednom stole s Prudence. Nechápal, ako mohol doteraz žiť bez nej.

Garrick, ktorý priniesol so sebou vôňu chladného ranného vetra, sa posadil na stoličku. Rozprestrel noviny, ktoré priniesol, a začal prezerat' oznamy a inzerciu. „Mám chuť vybrať sa do Tattersall na aukciu koni. Potreboval by som dobrého plnokrvníka na poľovačku. Nešiel by si so mnou?“ „Mám dnes nejakú prácu.“

„V tvojom hlase opäť počujem ten zvláštny tón, takže chápem, o čo ide,“ zaškl'abil sa Garrick. „Takto sa vyhováraš len vtedy, keď sa púšťaš do riešenia nejakého prípadu. Vari nechceš naznačiť, že ťa už manželský život začína nudiť, a preto sa vraciaš k starým koníčkom?“

„Chcem ťa ubezpečiť, že moje manželstvo s Prudence môže priniesť kadečo, ale nikdy nie nudu. No svojich koníčkov sa nikdy nevzdám.“

„To vidím.“ Garrick zvedavo pozoroval priateľa. „A Prudence vie, čím sa zaoberáš?“ „Samozrejme.“ „A schvaľuje to?“

„Nič nenamieta,“ odvrkol Sebastian. „Tak potom ti gratulujem,“ uškrnul sa Garrick. „Začínam veriť, že si sa oženil s jedinou ženou v celom Anglicku, ktorá ťa chápe.“ „Na to môžeš vziať jed.“

Jediné, čo ho občas znepokojovalo, bola obava, že Prudence nie je taká spokojná ako on. Chvalabohu, že už nemôže cúvnuť. Teraz je jeho. Oženil sa s ňou a podľa zákona sa jej mal právo kedykoľvek zmocniť. Odovzdávala sa mu však dobrovoľne a vášnivo, a to by mu malo poskytovať potrebnú istotu, že má oňho záujem.

Napriek tomu na sebe občas cítil jej záдумčivý pohľad, ktorý ho znepokojoval. Hlboko do pamäti sa mu vryli slová, ktoré vyriekla v onú pamätnú noc v Curlingovom zámku. *Nemyslíš, že veľmi vhodným doplnkom tvojho zoznamu by mohla byť aj láska ?*

Tá veta dokazovala, že napriek inteligencii a mimoriadnej schopnosti logicky uvažovať, je predovšetkým žena a jej postoj k manželstvu je romantický ako u iných žien. Nechybne sa chcela vydať z lásky.

Dobre si uvedomoval, že si vynútil urýchlenie sobát. Použil na to všetky dostupné prostriedky. Ospravedlňovalo ho iba to, že bol z hĺbky duše presvedčený, že Prudence s ním bude šťastná.

Jeho skúsenosti a mužská intuícia mu našepkávali, že sympatia, ktorú kedysi cítila k Underbrinkovi bola prechodná a bezvýznamná. Na druhej strane však bolo nepochybné, že ten namyslený hlupák hlboko ranil jej city. Prudence mu už nikdy nebude dôverovať. Tým

si bol istý.

Zvyšok dňa sa Sebastianove myšlienky upriamovali na dve celkom odlišné veci. Nad'alej hútal o svojom manželstve, ale veľkú časť pozornosti venoval aj podstatne prozaickejším záležitostiam.

Navštívil už skoro pol tucta obchodíkov s tabakovými výrobkami, dúfajúc, že nájde ten, v ktorom by mu mohli povedať, pre koho bola pripravená tá zvláštna zmes tabaku z malej tabatierky, ktorú Prudence našla pod posteľou čiernej spálne. Zatiaľ však bolo jeho úsilie márne.

Keď plánoval túto obchôdzku, zdala sa mu smiešne jednoduchá. Teraz bol nútený zmeniť názor. Rezignovane kráča hore schodmi do trafiky R. H. Goodwrighta. Tento obchod bol už šiesty v poradí.

Pred vchodom stála drevená figúra Škóta v národnom kroji v životnej veľkosti. Tento symbol predajcov tabakových výrobkov sa nijako zvlášť neodlišoval od ostatných piatich figurín Škótov, ktoré už dnes videl.

Povedal si, že ak nebude mať šťastie ani v tomto obchode, musí navštíviť aj trafiky v chudobnejších štvrtiach Londýna. Doteraz vychádzal z predpokladu, že majiteľ tabatierky patrí k londýnskej smotánke a nakupuje v obchodoch zodpovedajúcich jeho spoločenskému postaveniu. Curling by totiž na svoj zámok nepozval nikoho mimo vysokých spoločenských kruhov.

Sebastian otvoril dvere a vošiel do malej predajne. Na nozdry zaútočila opojná vôňa vyzretého tabaku, ktosi uskladnený v sklenených nádobách a drevených kadičkách. Na jednom pulte boli vyložené rozličné fajky, na druhom bola zbierka vzorne poukladaných tabatierok. Skúmavo si ich prezeral, no žiadna z nich nebola taká krásna, ako tá, ktorú našla Prudence.

„Čím vám môžem poslúžiť, pane?“ ozval sa za jeho chrptom chrapľavý hlas.

Sebastian sa obzrel a zbadal tučného, šedivého muža s dlhými kotletami. Na sebe mal zelenú zásteru a na nose okuliariky v zlatom ráme. Jeho prsty boli úplne žlté od tabu ku.

„Potreboval by som sa niečo dozvedieť o tejto zmesi šnupacieho tabaku.“ Sebastian vybral z vrecka tabatierku a podal ju obchodníkovi. „Istý známy mi ju dal vyskúšať. Je vynikajúca a chcel by som si objednať väčšie množstvo, lebo onedlho odchádzam z Londýna. Má veľmi výraznú vôňu. Vedeli by ste rozoznať jej zloženie?“

Skôr než obchodník otvoril tabatierku, skúmavo si prezrel zákazníkove vyleštené topánky a bezchybne ušité šaty. Potom opatrne privoňal k tabaku. „Samozrejme, že ju spoznávam. Namiešal som ju ja sám.“

Sebastian pocítil známe dráždivé vzrušenie, ktoré sa ho zmocňovalo vždy, keď sa mu podarilo niečo objaviť. Uvedomil si, že kým nevstúpila do jeho života Prudence, iba tieto okamihy prchavého vzrušenia preň znamenali svetlé chvíle v jeho nudnom živote.

Dal si záležať, aby výraz jeho tváre neprežrádza nič okrem zdvorilého záujmu. „Zdá sa, že mám šťastie. Dúfam, že splníte moje želanie.“

„Bohužiaľ, nie. Džentlmen, pre ktorého som ju vyhotovil, si dal podmienku, aby som ju dodával výlučne jemu.“ „Teda nieje určená pre bežný predaj?“ Sebastian vystrúhal smutnú tvár, ktorá mala vyjadriť jeho hlboké sklamanie. Šťastie neopúšťa ma! Okruh osôb, medzi ktorými chcel nájsť majiteľa tabatierky, sa už sľubne zúžil. Jediné, čo mu teraz ostávalo, bolo zistiť meno osoby, ktorá si objednala túto špeciálnu zmes.

„Obávam sa, že nie.“ Trafikant si ho opäť premeral hodnotiacim pohľadom. Očividne sa nechcel vzdať solventnejšieho zákazníka. „Možno by som mohol pripraviť podobnú zmes špeciálne pre vás. Niečo s prímiesou tureckého tabaku, čo povieť? Alebo amerického. Práve som dostal zásielku vynikajúceho tabaku. Urobím vám zmes s takou neobvyklou arómou, že všetci vaši priatelia vám ju budú závidieť.“

„To je od vás veľmi milé, no napriek tomu by som chcel od vás práve túto zmes.“ Ukázal na tabatierku. „Dobre vami za ňu zaplatím.“

Trafikant si bolestínsky vzdychol. „Ľutujem, pane, ale môj klient by sa cítil právom

dotknutý. Dúfam, že mi rozumiete?"

„Váš klient, pán..." Sebastian takticky zmlkol.

„Pán Fleetwood, by si potom našiel iného dodávateľa tabaku. Musím dodržať dohodu, ktorú som s ním uzavrel."

„Fleetwood?" Sebastian pozrel na obchodníka, neveriac vlastným ušiam. Dúfal, že ho výraz tváre neprezradí.

„Áno, pane. Pán Jeremy Fleetwood." Obchodník zrazu zbystril pozornosť. „Ved' ak vám dal túto zmes na odskúšanie, potom ho musíte poznať."

„Stretli sme sa na pästiarskom zápase," odvetil pohotovo Sebastian. „V tom vzrušení som si nezapamätal jeho meno. Ved' viete, ako to vyzerá v tých natrieskaných halách."

„Máte pravdu, pane. Minulý týždeň som bol aj ja na takom zápase. Keď rozhodca vyhlásil, že Iron Jones prehral, ľudia sa skoro pobili. Bol horúcim favoritom. Kvôli nemu som prišiel o vysokú čiastku."

„Áno, mnohých výsledok toho zápasu rozčaroval," prehodil Sebastian a zberal sa na odchod. „Ďakujem, že ste mi pomohli. Neodkladne vyhl'adám pána Fleetwooda a možno sa mi podarí presvedčiť ho, aby vám dal súhlas na zhotovenie tejto zmesi aj pre mňa."

„Napriek tomu by som si dovoľil navrhnúť vám inú zmes," nevzdával sa muž.

No Sebastian už za sebou zavrel dvere trafiky. Prešiel niekoľko metrov po ulici, kde naňho čakal kočiár.

Čo dočerta, čo môže mať s tým všetkým spoločné Jeremy? vítalo mu hlavou, keď sa usádzal na kozlíku koča a bral do rúk opraty.

Prudence bude touto informáciou určite rovnako prekvapená ako on. Zrazu zatúžil čo najskôr sa o tomto nečakanom zvrate v pátraní pozhovárať s manželkou.

„Flowers, ako to myslíte, že nie je doma? Kam sa dočerta podela?" Sebastian sa ponáhlal domov, aby s Prudence rozobral tú prekvapujúcu informáciu a veľmi ho nahnevalo, že ho nedočkavo nečaká.

„Lady Angelstonová sa vybrala do mesta, pán gróf."

„Kam išla?" Sebastian sa ledva ovládol.

Flowers si rozpačito odkašlal. „Za sestrami Singeltonovými. Bývajú na Wellwood Street, pane."

„Kto sú sestry Singeltonové?"

„Lady Angelstonová vravela, že sú jej klientkami." Flowers sa zatváril trpitel'sky. „Krátko po vašom odchode jej od nich doniesli list. Mylady mi povedala, že ju žiadajú o radu v otázke výskytu nadprirodzených javov. Jej lordstvo sa za nimi odobralo takmer okamžite."

„A teraz sa tam pokúša objasniť výskyt nejakého zjavenia?"

Flowers bol očividne v pomykove. „Spomínala čosi o zariadení na výrobu elektriny."

Sebastian zbystril pozornosť. „Na výrobu elektriny?" „Myslím, že vaša pani si niečo také požičala od pána Hornsbyho a chcela to vyskúšať u sester Singeltonových."

Sebastian ihneď zabudol na tabatierku i Jeremyho Fleetwooda. „Zaujímavé," zavrčal.

Flowers sa dôstojne vzpriamil. „Pane, chcel by som vedieť, či služobníctvo má takéto rozhodnutia sa vašej panej pokladať za normálne."

„Áno, Flowers. Mali by ste si všetci čo najskôr zvyknúť na to, že v tomto dome to už nikdy nebude ako predtým."

„Vy teda vravíte, že tie neobyčajné zvuky sa ozývali z tejto časti podkrovia?" Prudence umiestnila prístroj na výrobu elektriny uprostred malej, tmavej izby pod strechou domu slečien Singeltonových.

„Mám dojem, že áno," odvetila zamyslene Evangelina Singeltonová, mohutná žena v neurčitom veku. Otočila sa k sestre, aby to potvrdila. „Ifigénia, nemám pravdu?"

„Áno," prisvedčila nervózne jej drobná, krehká sestra a hľadela pri tom zdesene na prístroj. „Tie zvuky som počula aj v mojej spálni, ktorá je o poschodie nižšie, preto sa

museli ozývať niekde odtiaľto. Nie som si však celkom istá, či by sme mali toho ducha vyvolávať."

„Nemôžeme predsa pripustiť, aby náš nočný odpočinok rušilo nejaké záhadné vŕzganie a vzdychanie," prerušila ju energická Evangeline. „Človek sa predsa potrebuje vyspať..." Opäť sa obrátila ku Prudence. „Lady Angelstonová, ako ten váš stroj prinúti ducha, aby sa nám ukázal?"

„Podľa mojej najnovšej teórie nadprirodzenej bytosti využívajú atmosférickú elektrinu na to, aby sa mohli zviditeľniť. Myslím, že hlavnou príčinou ich zriedkavého zjavovania sa je to, že v ich blízkosti nie je dostatok elektriny."

„Vy teda chcete poskytnúť duchovi dostatok elektriny, aby sa mohol zviditeľniť?" zdesene vypleštila oči Ifigénia.

„Presne tak." Prudence sa zodvihla z kresla a s vážnou tvárou prezrela prístroj, ktorý si požičala od Trevorovho priateľa Mathewa Hornsbyho.

Bolo to veľmi jednoduché zariadenie, zložené zo skleneného valca, kľuky, koženého vankúšika a oblúkovitej páky. Mathew ubezpečil Prudence, že prístroj môže používať bez akýchkoľvek obáv.

„Nehnevajte sa, lady Angelstonová, ale súhlasil váš manžel s tým, aby ste robili takéto experimenty?" opýtala nespoko Ifigénia.

„Samozrejme." Prudence obišla prístroj, aby si overila, či je všetko v poriadku. „Lord Angelstone je veľmi múdry človek a moja práca ho zaujíma."

Ifigénia jej očividne neverila. „Povráva sa, že Angelstone je zvláštny muž."

„A je to pravda." Prudence zakrútila kľukou, sklenený valec sa roztočil, pričom šúchal o kožený vankúšik. „Muža, ako je on, človek nestretne na každom kroku."

Ifigénia so sestrou si vymenili významné pohľady. „A vraj je aj nebezpečný."

„To vonkoncom nie." Prudence točila kľukou čoraz rýchlejšie. Valec sa prudko roztočil. „Mohli by ste niektorá zhasnúť petrolejku? Neviem, či niečo uvidíme, keď je tu toľko svetla."

„Podľa mňa to nie je najlepší nápad." Ifigénia bola veľmi znepokojená. „V tejto izbe nie sú okná. Ak zhasneme lampu, bude tu celkom tma." „Nebud' taký strachopud." Evangeline rázne prikročila lampe a stiahla knôt. V izbe zavládla tma.

„Výborne," konštatovala spokojne Prudence. „Ak tu »ozaj je nejaký duch, tak ho čoskoro uvidíme." Teraz už točila kľukou tak rýchlo, ako len vládala. „Ale ja ho vôbec nechcem vidieť," zafňukala Ifigénia. bola by som radšej, keby ste s tým prestali." „Ovládaj sa," pokarhala ju sestra. „Lady Angelstonová predsa vie, čo robí, nemám pravdu?" „Isteže," zvolala Prudence, aby prekričala hrkot stroja. „Verím, že moja teória je správna. Musím len vyrobiť dostatok elektriny, aby sa duch zviditeľnil."

„Preboha nie!" skríkla zúfalo Ifigénia. „Evangeline, nemyslíš, že by sme to nemali robiť? Tento pokus ma určite pripraví o nervy."

„Keď sa skončí, budeš musieť užiť riadnu dávku laudania. A teraz prestaň fňukať, lebo môžeš vyplašiť ducha."

Prudence ešte viac zrýchlila obrátky. „Výroba elektriny je predsa o čosi namáhavejšia, než som si doteraz myslela," dychčala.

Zrazu celú miestnosť na niekoľko sekúnd ožiaril oslepujúci oblúk výboja belasého svetla. Prudence začula tlmený výkrik zdesenej Ifigénie.

„Nebesá, Evangeline, veď to je samotný diabol!"

„Čože?" Prudence sa obzrela dozadu a v žiarivom jase elektrického oblúka zbadala hrozivé, priam démonické črty Sebastianovej tváre. Jeho zlatisté oči v žiare umelého svetla strašidelné svietili.

O chvíľu sa obraz stratil v tme.

Ifigénia zavzlykala.

„Prekristapána, čo to mohlo byť?" Aj Evangeline sa už zjavne triasol hlas.

Prudence sa pokúšala zrakom preniknúť tmu. „Sebastian, čo tu robíš?" zvolala

prekvapene, keď ho konečne zbadala.

„Prepáč, drahá." Ozvalo sa škrtnutie zápalky a vzápätí sa zjavil mihotavý plamienok sviečky. Na Sebastianových perách pohrával pobavený úsmev. „Nechcel som vás vystrašiť, dámy. Služka mi povedala, že všetky ste tu, tak som sa chcel k vám pridať."

„Vy ste ma teda riadne vydesili." V Evangelinom hlase bolo cítiť, že jej spadol kameň zo srdca. „Zdá sa, že moja sestra odpadla."

„Ježišmária!" zvolala Prudence, keď zbadala Ifigéniu ležať na dlážke. „Sebastian, buď taký láskavý, keď znovu dostaneš chuť zúčastniť sa mojich pokusov, ohlás sa vopred."

„Odpusť, drahá," odvetil skrúseno. „Nechcel som ti spôsobiť problémy."

„Mne problémy nespôsobuješ, ale pozri, čo si urobil s mojou klientkou. Tak si ju vyplašil, že stratila vedomie." Prudence si smutne povzdychla. „A teraz budem musieť celý pokus opakovať znova."

„To bol samotný Lucifer. Videla som ho." Ifigénia vydesene zažmurkala, ale bála sa otvoriť oči. „Lady Angelstonová, úpenlivo vás prosím, prestaňte s tým. Nepokračujte s tým pokusom."

„Ale veď sme ešte len začali," namietla Prudence. „Presne tak," prisvedčila Evangeline a držala pod sestriným nosom fľaštičku s octom. „Nemôžeme teraz skončiť. Ale možno bude lepšie, ak gróf odíde. Dúfam, že sa Vaše lordstvo neurazí. Navrhujem to len preto, že moja sestra nemá veľmi pevné nervy."

„Obávam sa, že slečna Singeltonová má pravdu." Prudence naňho prosebné pozrela. „Hádám bude lepšie, Sebastian, ak nás tu necháš osamote. Nebolo by dobre, keby si vyrušoval moje klientky."

„Chcel som sa s tebou len porozprávať," odvetil s nespokojnou grimasou na tvári.

„Neskôr." Gestom ruky mu naznačila, aby opustil izbu. „Nevidíš, že pracujem? Buď taký dobrý a odíď."

Sebastian zaťal zuby. „V poriadku, madam. Uvidíme sa neskôr."

„Áno, áno, isteže." Prudence sa opäť otočila k prístroju začala krútiť kľukou.

Sebastian vyšiel z izby, do ktorej pred chvíľou tak dramaticky vstúpil.

Evangeline za ním hľadala s užasnutou tvárou. „Nemôžem tomu uveriť."

„Čomu nemôžete uveriť, slečna Singeltonová?" Prudence sa nadýchla a pokračovala v namáhavej práci. Cítila, že šaty na chrbte jej začínajú vlhnúť od potu.

„Tomu, že ste sa opovážili Padlému Anjelovi povedať, aby odišiel. A najmä tomu, že vás poslúchol." „Mala som na to plné právo." Krútila kľukou ešte zanietenejšie. „On mi ráno nedovolil, aby som bola pri jeho práci."

„Aha." Evangeline na ňu ešte stále hľadala neveriacimi očami. „Madam, vy asi skutočne viete zaobchádzať s nad pozemskými bytosťami. Mám dojem, že by ste vedeli skrotiť aj samotného diabla."

Keď Sebastian vstupoval do plesovej sály lady Arlingtonovej, nemal práve najlepšiu náladu. Pretláčal sa cez plnili miestnosť a vnímal vzrušenie, ktoré jeho príchod vyvolal. Spoločnosť očividne dúfala, že bude svedkom škandálu. A Sebastian mal sto chutí jej vyhovieť.

Bol už v polovici žiarivo vysvietenej miestnosti, keď zbadal Prudence. Debatovala obklopená hlúčikom ľudí. Zbadala ho, keď vykročil smerom k nej a obdarila ho radostným úsmevom. V sklách okuliarov sa jej odrážali rozžiarené lustre, ale jej úsmev mu aj tak pripadal ešte žiarivejší.

Mala na sebe jednoduché mušelínové šaty bledomodrej farby s výstrihom oveľa menej nápadným, než mali iné ženy. Páčil sa mu jej skromný štýl obliekania. Okrem iného aj preto, že nenápadné rúcho ju chránilo pred žiadostivými pohľadmi iných mužov. Iba on poznal hebkosť a pôvab jej ňadier. Iba on vedel, ako ich púčiky dokážu reagovať na jeho dotyk a ako sa jej telo vypína od rozkoše do oblúka alebo tisne k nemu, keď ho láska perami.

S úžasom zistil, že napriek preplnenej sále sa ho zmocňuje priam viditeľné vzrušenie.

V poslednom čase si všimol, že z jeho sebaovládania, na ktoré bol doteraz taký pyšný, zostali len úbohé trosky. Schopnosť kontrolovať prejavy svojej vášne začal strácať už v ten večer, keď Prudence vyšla zo skrine v spálni lady Thornbridgeovej, aby ho zachránila pred ranou z pištole rozzúreného žiarlivca. Žiadna iná žena by nedokázala podstúpiť kompromitáciu, len aby mu zachránila život.

Už bol takmer pri nej, keď zrazu zazrel Jeremyho. Spomalil krok. Všimol si, že bratanec odchádza z preplnenej sály a mieri na terasu. Bol sám. Naskytla sa mu vzácna príležitosť, aby sa s ním pohováral, preto sa bez zaváhania pobral za ním.

V otvorených dverách sa poobzeral a zbadal, že Jeremy stojí opodiaľ, opiera sa o nízku kamennú balustrádu a otvára tabatierku s tabakom na šnupanie. Sebastian vybral z vrečka tabatierku, ktorú našli v Curlingovom zámku a pohol sa k nemu.

„Ctený bratanec, dovoľ, aby som ťa ponúkol touto špeciálnou tabakovou zmesou,“ oslovil Jeremyho a vystrel k nemu ruku s tabatierkou.

„Ach, to si ty, Angelstone.“ Jeremy sa vôbec neponáhľal vziať tabatierku zo Sebastianových rúk. Miesto toho uprel podozrievavý pohľad do jeho očí. „Prekvapuje ma, že ťa tu vidím, aj keď matka tvrdila, že prídeš. Vraj určite využiješ túto príležitosť na to, aby si dal verejne najavo, ako nami opovrhuješ.“

„Mýliš sa, to by vyžadovalo oveľa viac energie, než som ochotný dnes večer vynaložiť. Spoznávaš tú tabatierku?“ Jeremy pozrel na tabatierku v Sebastianovej ruke. Jeho obočie sa nepokojne stiahlo. „Ty šnupeš?“

„Ja nie.“ Sebastian nadvihol vrchnák tabatierky. „Dozvedel som sa, že táto zmes je špecialita. Bola údajne namiešaná na objednávku istého bohatého džentlmena.“

„Čo tým chceš naznačiť?“ Jeremy sa naklonil, aby lepšie videl predmet v Sebastianovej ruke. „Hrom a peklo, veď to je moja tabatierka! Kde šiju vzal?“

„Dostala sa mi do rúk celkom nedávno. Kedy šiju stratil?“

Jeremy vzal tabatierku zo Sebastianovej ruky. „Už si presne nespomínam. Ach, áno! Po návrate z večierka v Curlingovom zámku pred pár týždňami som si všimol, že ju nemám. Prečo ťa to zaujíma?“ „Lebo som ju našiel práve tam.“ „Tak je to jasné. Ale ako si prišiel na to, že patrí mne?“

„Vypátral som to.“

Jeremy pozrel na Sebastiana prekvapeným pohľadom. „A kvôli čomu si si dal toľko námahy, aby si našiel jej majiteľa? Je síce pekná, ale v podstate bezcenná.“

„Nuž, chcel som vedieť, komu patrí. Našiel som ju totiž j na veľmi neobvyklom mieste. V komnate v južnej veži. k celá čierna.“

„Čierna?“ prekvapene zopakoval Jeremy.

„A pred mesiacom z jej okna vypadol lord Ringcross a zabil sa. Nepočul si o tom?“

Jeremy nespúšťal zo Sebastiana prekvapený pohľad. „Taj nehoda sa stala v sobotu, keď som tam bol. Angelstone, čo! máš za lubom?“ opýtal sa Jeremy znepokojene.

„Zatiaľ nič.“ Sebastian skúmavo hľadel do jeho tváre. „Ale tá zhoda okolností mi pripadá veľmi pozoruhodná.“

„Aká zhoda okolností?“ vyprskol podráždene Jere-1 my. „Narážaš na to, že si moju tabatierku našiel práve v komnate, z ktorej vypadol Ringcross? Nuž, ja pre zmenu považujem za veľmi pozoruhodné, že sa o nej dozvedám práve od teba.“

„Nebodaj si myslíš, že klamem?“

„Pokiaľ by sa ti to hodilo, prečo nie?“ vyhlásil Jeremy a strkal si tabatierku do vrečka. „Aj keď nechápem, čo by si tým chcel dosiahnuť. Ja som totiž v tej čiernej komnate nikdy nebol.“

„Si si tým istý?“

„Áno, dočerta! Som si tým stopercentne istý.“ Jeremyho tvár sa skrivila hnevom. „Nechápem, prečo ma chceš do niečoho namočiť.“

„Nechcem ťa do ničoho namáčať. Tabatierka to urobila za mňa.“ Sebastian sa otočil a

odobral sa späť do tanečnej miestnosti.

„Počkaj, Angelstone!“ skríkol za ním Jeremy. „Čo to na mňa šiješ? Žiadam, aby si mi vysvetlil, čo to má všetko znamenať.“

Sebastian zastal na prahu sklenených dverí a pozrel na Jeremyho. „Momentálne nemám chuť na nejaké vysvetľovanie. Teraz si chcem zatancovať so svojou ženou.“

Ešte než Jeremy stačil niečo namietnuť, v blízkosti dverí sa zjavila Prudence. Žiarila ako letné slnko, ale v hĺbke očí sa jej skrýval nepokoj. „Vidím, pán Fleetwood, že ste sa boli nadýchať čerstvého vzduchu. Dnes je krásna noc, však?“

„Veľmi krásna,“ odvetil chladno oslovený muž. „Ale je čoraz chladnejšie. Mám dojem, že nadržanom bude opäť hmla. Sebastian, počuješ, hrajú waltz. Všade som ťa hľadala. Viacerí mi povedali, že ťa videli prísť. Predpokladala som, že ma nevieš v tej tlačnici nájsť.“

Sebastian ju chytil popod pazuchu a s úsmevom na pech ju viedol na tanečný parket. „Nemaj strach, moja milá, ja si ťa nájdem, nech si kdekoľvek. Či sa už predo mnou skrývaš, alebo nie.“

Zvraštila nespokojne noštek, keď ju objal a vzal do tanca. „To znie ako výčitka.“ „Presne tak.“

„Sebastian, niekedy sa správaš priam nemožné.“ „To viem, drahá. Ty však už vieš, ako na mňa. Povedz, čo si dnes vypátrala?“

„Ak to chceš vedieť, nezistila som nič prevratné. Ani pomocou toho prístroja na výrobu elektriny sa mi nepodarilo privolať žiadneho ducha. Začínam si klásť otázku, či je moja teória správna.“

„Možno v tom podkroví nijaký duch nebol.“ „Máš pravdu. V tej izbičke som našla šatku, ktorá patrila jednej z komorných. Keď som jej začala klásť otázky, priznala sa, že predchádzajúcu noc tam mala schôdzku s istým sluhom. A zrejme to bol zdroj záhadných vzdychov, ktoré začuli slečny Singeltonové.“ „Ďalšie víťazstvo logiky a rozumu nad tmárstvom,“ poznamenal s úsmevom.

„Aj ja si to myslím, ale sotva to možno považovať za vzrušujúce rozuzlenie,“ odvetila Prudence a skúmavo pozrela do manželovej tváre. „O čom si sa rozprával s Jeremym? Dúfam, že si nevyvolal nijakú roztržku?“

„Som zhrozený z toho, ako málo mi dôveruješ! Svojim spoločenským taktom som predsa povestný.“

„Naozaj?“

„Celé popoludnie som sa s tebou chcel pohovárať.“ „Prečo?“

„Vypátral som majiteľa tabatierky.“

Tvár sa jej rozjasnila nadšením. „To je ohromné! Si veľmi šikovný.“

„Vďaka za uznanie.“ Sebastian nedokázal zakryť uspokojenie.

„Som veľmi zvedavá na podrobnosti. Ale Čo to má spoločné s Fleetwoodom?“ „Tá tabatierka patrí jemu.“

Zastala a hľadela naňho neveriacimi očami. „To myslíš vážne?“

„Smrteľne vážne.“ Sebastian sledoval pohľadom bratanca, ktorý sa práve vrátil do tanečnej sály a rýchlym krokom sa predieral pomedzi hostí. Na tvári sa mu zračilo znepokojenie a jeho rýchla chôdza prezrádzala nervozitu.

„Božemôj,“ zašepkala Prudence a pozerala rovnakým smerom ako Sebastian. „Nebodaj je v tom namočený?“

„Myslím, že áno.“

„Zajtra sa po celom Londýne roznesie, že ste sa pohádali.“

Sebastian zľahčujúce mykol plecom. „To nebude žiadna prevratná novinka. Klebetníkov by väčšmi prekvapilo, keby som s ním mal priateľský rozhovor.“

„A vari si mal?“ spýtala sa hlasom plným nádeje. ?

„Nie,“ odvetil chladno. „Nič také sa neudialo.“

Kapitola XI

Prudence sa nečakane zobudila s nepríjemným pocitom, že čosi nie je v poriadku. Bola to prvá noc, keď si so Sebastianom ľahli spať už za tmy. Odkedy sa vzali, boli ich noci vyplnené rušným spoločenským životom a potom milovaním. Na rozdiel od nej bol Sebastian na takýto život zvyknutý. Ľahnúť si do postele až s východom slnka nebolo preňho nič neobvyklé.

Prudence už začínala pochybovať, či sa jej niekedy podarí obnoviť pôvodný spôsob života. To znamená ísť do postele v obvyklom čase a vstávať skoro ráno. Mala obavy, že ako Sebastianova manželka sa bude musieť prispôbiť zvykom vládnucom v londýnskej smotánke. Hrozila sa predstavy, že do konca života nebude v noci poriadne spávať.

Chvíľu nehybne ležala. Pred očami sa jej premietali útržky sna. Pokúšala sa sústrediť myšlienky, ale vôbec sa jej to nedarilo. Zrazu sa jej zdalo, že sa tmavé drapérie záclon na okne odchýlili a niekto vkĺzol do spálne z nočnej tmy. Vzápätí látka znehybnela, akoby to bol len očný klam.

Až teraz si uvedomila, že je v manželskej posteli sama. Poobzerala sa dookola.

„Sebastian?“

„Tu som, Prudence,“ odpovedal.

Pozrela k oknu, odkiaľ zaznel hlas, a zbadala tam jeho matne sa črtajúcu postavu. Stál otočený chrbtom k nej a rukami sa opieral o okennú dosku.

Prudence sa posadila a natiahla ruku po okuliare. Keď si ich nasadila, zbadala, že Sebastian má na sebe čierny župan. Hľadel von do záhrady ponorenej do tmy a v tej chvíli sa viac než inokedy podobal na Padlého Anjela. Vedľa neho sa na parapetnej doske uvelebil Lucifer. Rovnako ako jeho pán sústredene pozeral do nočnej tmy.

„Nemôžeš spať?“ spýtala sa pošecky a zažala sviečku, čo stála na nočnom stolíku.

„Málokedy zaspím pred úsvitom.“ „Nič ti nie je?“

„Nie,“ odvetil ticho. „Len spi, Prudence.“ Pokrčila kolená a objala si ich. „Mohol by si mi povedať, na čo myslíš. Nezaspím, keď vidím, že stojíš pri okne a pozeráš do noci. Znepokojuje ma, čo ťa trápi.“

Sebastian pohladkal Lucifera. „Mrzí ma, že kvôli mne nemôžeš spať.“

„To je od teba pekné, ale lepšie urobíš, keď mi povieš, o čom tak sústredene rozjímaš. V opačnom prípade nezažmurím ani oko,“ odvetila s úsmevom.

„Mohla by si na to prísť aj sama,“ odvetil s miernym pobavením v hlase.

„Aj som prišla.“ Oprela si bradu o kolená. „Rozoberáš výsledky svojho pátrania, však?“ „Máš pravdu,“ prikývol.

„A najviac ti vŕta v hlave Jeremyho tabatierka. Rád by si vedel, ako sa ocitla v tej cudnej komnate.“

„Správne.“ Chvíľu mlčky pohliadal kocúra. „Nejde mi to do hlavy.“

„Súhlasím s tebou. Jeremyho účasť v celom prípade je dosť záhadná.“

Hneď po skončení plesu jej Sebastian porozprával o svojom rozhovore s bratancom.

„Večer som sa rozprával s niekoľkými známymi. Dozvedel som sa, že Jeremy nepatrí ku Curlingovým blízkym priateľom. Bol v jeho zámku iba jediný raz, práve v ten nešťastný víkend.“

„Kto ti to povedal?“

„Durkham. To je pravidelný hosť jeho spoločenských podujatí. Je to jeden z tých, ktorý sa vďaka päťolízachťstvu a istého zmyslu pre humor dokáže votrieť aj do vysokých kruhov, hoci nie je šľachtic. Poznám dobre takých ľudí.“

Pri týchto slovách sa Prudence smutne pousmiala. „Spoločenské postavenie toho chudáka sa dosť podobá mojej povesti excentrickej ženy. Londýnska smotánka je podobných ľudí ochotná tolerovať iba dovtedy, kým ju dokážu zabávať.“

Sebastian prudko otočil hlavou a jeho oči sa v tme zablysli. „Nezabúdaj, že teraz si lady Angelstonová. Už nie je tvojou úlohou zabávať spoločnosť, ale naopak. Teraz by ti mali poskytovať rozptýlenie tí druhí.“

Prudence zaskočila prudkosť jeho reakcie. Prekvapene zažmurkala, lebo svoje slová myslela len ako žart. „Budem musieť o zmene svojho postavenia pouvažovať. Teraz by sme sa však mali vrátiť k tvojmu bratancovi Jeremymu.“

„Celý problém spočíva v tom,“ začal pozvoľna Sebastian, „že tu niet k čomu sa vracat'. Nezistil som nič, len to, že v čase, keď Ringcross vypadol z okna, Jeremy bol v zámku. A tabatierka, ktorú sme našli v tej nešťastnej komnate, patrí jemu.“

„A ešte sme tam našli zlatý gombík,“ pripomenula mu. Sebastian zamyslene klopkal prstom po okennej doske. „Máš pravdu. V tomto smere som ešte nič nezistil. Bolo by zaujímavé dozvedieť sa niečo viac o tom gombíku.“

Prudence chvíľu sústredene hľadela do manželovej tváre. „Myslíš, že Jeremy klamal, keď tvrdil, že čiernu komnatu nikdy nenavštívil?“ „To ti neviem povedať.“

„A mohol by byť nejako zapletený do Ringcrossovej smrti?“ pokračovala v otázkach Prudence. „Tá tabatierka sa musela do čiernej komnaty nejako dostať. Intuícia mi našepkáva, že to s Ringcrossovou smrťou nejakú súvisí.“

„Tvojho bratanca síce dobre nepoznám, ale neviem si ho predstaviť ako vraha. Na to mi pripadá dosť jemnocitný.“

Sebastian hľadel do nočnej tmy na chuchvalce prevažujúcej sa hmly. „Každý človek sa môže stať vrahom, ak má k tomu dostatočne silný motív. Džentlmen dokáže zabíjať rovnako ako hociktorý iný človek.“

„A čo by mohlo byť v jeho prípade motívom vraždy? Kvôli čomu by mohol Ringcrossa zabiť?“

„To veru neviem. Je tu príliš veľa nezodpovedaných otázok. V prvom rade musíme zistiť, či je medzi Jeremym a Ringcrossom nejaká spojitosť. Zišlo mi na um, či vôbec chcem pokračovať v riešení tohto prípadu.“

„Chápem, že cítiš isté zábrany pri vyšetrovaní, ktoré sa týka tvojho príbuzného.“

Ústa sa mu skrivilili v trpkom úsmeve. „Nechcel by som, aby si ma nesprávne pochopila. Vôbec ma netrápi, či Jeremyho postavia pred súd za vraždu alebo nie.“

Jeho slová Prudence očividne otriasli. „Ako môžeš povedať niečo také? Ved' je to tvoj bratanec!“

„No a čo? Vari si myslíš, že by ma trápilo, že zavreli nejakého Fleetwooda? To pusť z hlavy. Skôr by ma to potešilo.“

„Sebastian, hovoríme predsa o vražde!“

„Ani na minútu na to nezabúdam.“ Zlomyselne sa uškrnul. „Bolo by celkom zaujímavé vidieť, ako si londýnska aristokracia berie na paškál tú strigu Drucillu a zvyšok môjho podareného príbuzenstva.“

„Sebastian, pochop, že takéto klebety by mohli úplne zničiť fleetwoodovskú vetvu vášho rodu.“

„To sa nedá vylúčiť. Ak by Jeremyho uväznili kvôli podozreniu z vraždy, potom by pred jeho matkou všade zavreli dvere. Vybraná spoločnosť by sa jej otočila chrbtom tak, ako sa to stalo mojim rodičom. Bol by to spravodlivý trest.“

„To hádam nemyslíš vážne!“ vybuchla pobúrené.

„Prečo nie?“ Zlatá obrúčka na Sebastianovom prste zablysla vo svetle sviečky, keď nežne hladkal Lucifera.

„Teraz si ty hlavou rodiny,“ odvetila rozhodne, „a mal by si urobiť všetko pre to, aby si ju chránil.“

Bez jediného slova výstrahy ju schmatol za ramená a otočil tvárou k sebe. „Moja rodina si ty a ja,“ precedil cez stisnuté zuby. „A budú k nej patriť aj naše deti, ak nám ich osud dožičí. Je mi úplne jedno, či všetci tí prekliati Fleetwoodovci odvisnú na šibenici.“

„Nemáš právo tak hovoriť! Nikto nesmie zatracovať tvoje príbuzenstvo iba kvôli tomu, že sa mu nepáči alebo ňu pripadá málo zábavné.“

„Môžeš si byť istá, že Fleetwoodovci nemali nijaké zábrany, keď vyštvali mojich rodičov z Anglicka.“

„Túžiš po odplate? Ak áno, tak prečo si tak dlho otáľal?“

„Vari si myslíš, že som po nej neprahol?“ Pevnejšie zovrel ruky na jej ramenách.

„Vôbec tomu nerozumiem. Tvoj priateľ Garrick mi povedal, že máš dosť možností, aby si ich pripravil o majetok a vypudil spomedzi spoločenskej smotánky. Keď sa ti tak veľmi žiada ich potrestať, tak prečo si to už dávno neurobil?“

„Môžeš si byť istá, že ani chvíľu by som neváhal použiť proti nim svoje možnosti, ak by si začali voči mne príliš dovoľovať. Zatiaľ im však z mojej strany nič nehrozí. Aj keď si myslia opak.“ Sebastianove oči zaiskrili hnevom.

„Prečo im nič nehrozí?“

„Lebo ma zaväzuje sľub, ktorý som dal matke, keď ležala na smrteľnej posteli.“

Na Prudencinej tvári sa zjavil údiv. „Ale ved' si vravel, že tvoji rodičia zahynuli aj s bratom, keď ich zasypala kamenná lavína.“

„Hneď ako som sa dozvedel o tom nešťastí,“ Sebastianov hlas znel ticho, akoby prichádzal z veľkej diaľky, „vzal som niekoľko chlapov a išli sme do hôr. O polnoci sme dorazili k priesmyku. Zažali sme fakle, začali odstreľovať spadnuté balvany a prekopávať kamennú lavínu.“

„To muselo byť hrozné.“

„Bola zima a hustá hmla. Na tú noc do smrti nezabudnem. Pred úsvitom sme ich našli. Najprv sme objavili brata. Potom otca. Obaja boli mŕtvi. Matka ešte dýchala. Žila do východu slnka.“

„Bože, ako mi je to ľúto. Nechcela som privolať také boľavé spomienky,“ zašepkala Prudence.

„Konečne som to niekomu povedal. Doposiaľ som ešte nikomu neprezradil, že Fleetwoodovci zo mňa nemusia mať strach, lebo moja matka sa za nich prihovarila.“

„Požiadala ťa, aby si sa vzdal odplaty?“

„Vedela, že príde čas, keď zdedím titul a obávala sa, že využijem svoje postavenie, aby som potrestal príbuzenstvo za to, že ublížilo môjmu otcovi a jej. Nechcela, aby sa to stalo. Vedela, že v rodine by to spôsobilo dlhodobý rozvrat.“

„Tvoja matka bola láskavá a múdra žena.“

„Ale ja nie som taký dobrák. Musím sa ti priznať, že občas som mal veľké nutkanie potrestať Fleetwoodovcov tak, aby na to do smrti nezabudli.“

Pozrela mu do tváre skrivenej hnevom. „Viem si to predstaviť.“

„Žiaľ, sľub, ktorý som dal matke, mi zväzuje ruky pevnejšie než železné okovy. *Daj mi čestné slovo, že nikdy neublížiš Fleetwoodovcom za to, čo nám urobili*, požiadala ma. Zomierala, tak som jej to slovo dal. Vtedy som myslel na inú, oveľa dôležitejšiu odplatu.“

„Akú?“

Sebastianov obličaj bol zrazu prísny a nepreniknuteľný. „Chcel som vystopovať v tých prekliatych horách zločincov, ktorí spustili tú lavínu. Keď som pochovával svojich najbližších, rozhodne som nemyslel na Fleetwoodovcov. Jediné, čo som mal pred očami, bola predstava, že raz budem môcť podrezať krky tým, čo nesú zodpovednosť za smrť mojich blízkych.“

„Hľadal si ich?“

„Zaplatil som niekoľkým miestnym chlapom, ktorí mi boli ochotní pomôcť. Aj oni si vytrpeli od tých banditov. Potrebovali len vodcu.“ Sebastian opäť pristúpil k oknu a znovu sa zahľadel do nočnej temnoty. „Týždeň trvalo, kým sa nám ich podarilo vlákať do pasce. Padli všetci do nohy. A ich vodcu som odpravil osobne.“

„Panebože!“ šepla zhrozene.

Prstami pevne zovrel parapetnú dosku. „Kým zomrel, ležiac pri mojich nohách v kaluži krvi, dôkladne som mu vysvetlil, prečo zomiera.“

Prudence podišla k nemu, odzadu ho objala a oprela hlavu o jeho plece. „Tvoj otec bol cestovateľ a výpravy do neznámych krajín sú vždy spojené s veľkým rizikom.“

Sebastian mlčal.

Tuhšie sa k nemu privinula. Mala pocit, že mu je zima, celý sa chvel. Nevedela, čo mu má ešte povedať. Jediné, čo mohla urobiť bolo dať mu svoje teplo.

Dlho stála pritísnutá k nemu.

Po nejakom čase vycítila, že sa trochu uvoľnil. Dotkol sa jej ruky, ktorou ho objímala okolo pása.

„Teraz už vieš, prečo som sa nikdy nepokúsil pomstiť Fleetwoodovcom," poznamenal polohlasne.

„Dobre. Ale čo bude s týmto prípadom? Nezdá sa mi, že by si sa ho chcel vzdať."

„Musím priznať, že ma dost' zaujal."

„Všimla som si," prikývla s neskryvanou spokojnosťou. „Vedela som, že sa nevzdávaš len tak ľahko."

„Ešte som sa nerozhodol, čo urobím s poznatkami, ku ktorým sa dopracujem," dodal výhražné stíšeným hlasom.

„Sebastian!"

„Upokoj sa, Prudence. Dôkazy, ktoré smerujú k Jeremymu, zatiaľ nepostúpim polícii. Keby som tak urobil, porušil by som sľub daný matke. Ale ak polícia nezávisle na mne stí to isté, nebudem ho ochraňovať."

„To vyzerá ako ďalšia z tvojich hier na mačku a myš, ktoré údajne s obľubou hrávaš s Fleetwoodovcami."

„Do takého niečoho sa púšťam len vtedy, keď ma už nič iné nebaví. Ver či never, ale väčšinou si viem nájsť oveľa ľ príjemnejšie rozptýlenie, než je trápenie príbuzných."

Nespokojne pokrútila hlavou. „Mal by si sa za to hanbiť."

„Len ma nekritizuj." Otočil sa tvárou k nej a potom sa dotkol jej pier. „Nemám náladu vypočuť si ďalšiu kázeň o zodpovednosti a o tom, ako sa má správať dospelý muž."

„A čo keď dostanem znovu chuť na takéto kázanie?"

„Veľmi jednoducho ťa umlčím." Bez toho, aby na ňu pozrel, zodvihol k ústam jej ruku a prešiel jej jazykom po dlani. „Poznám veľmi účinný spôsob."

„Sebastian, ja sa chcem s tebou veľmi vážne porozprávať." Cítila, ako sa v jej tele zažihajú ohníčky túžby. Prudko si vyslobodila ruku. „Máš v úmysle stráviť zvyšok života prenasledovaním Fleetwoodovcov zakaždým, keď sa budeš nudiť?"

„Už som ti predsa povedal, že si viem nájsť aj lepšiu zábavu. Moji príbuzní sú väčšinou dosť otravní."

„Našťastie pre nich."

„Keďže už som ženatý, musím sa postarať o potomka. Takže v najbližšom čase nás čaká veľa práce, miláčik."

„Si nepolepšiteľný."

Sebastian sa zvodne usmial, ale o chvíľu jeho črty opäť nadobudli prísny výraz. „Je tu niečo, čo by si mala vedieť."

„Čo také?"

„Je síce pravda, že im odo mňa nič nehrozí, ale len do istého momentu."

„Tomu nerozumiem."

Na Sebastianových perách sa objavil mrazivý úsmev. „Ak niektorý z nich prekročí istú hranicu, prísľub, ktorý som dal matke, poruším."

„A aká je to hranica?" spýtala sa opatrne.

„Ak si moja tetuška alebo niekto z jej blízkych opäť niečo dovoľí voči tebe, bez milosti s ním zatočím." „Sebastian, spamätaj sa!"

„Matke som sa zaprisahal, že Fleetwoodovcom neublížim za to, čo vykonali jej a otcovi. Nezaviazal som sa však, že ich ušetším, ak urazia moju manželku -" „Sebastian, prosím ťa!" zahriakla ho. „Nie, Prudence. Už som im raz prepáčil počas nášho zasnúbenia. Chcel som dať drahej tetuške príučku, ale ty si ma odhovorela."

„Neverím, že by si sa nechal odhovoriť práve mnou," odvetila. „Sám od seba si sa zachoval ako čestný muž. A to sa automaticky očakáva od osoby v tvojom postavení."

Sebastian prekvapene zdvihol obočie. „Nuž, moja malá, sladká a najmä naivná Prudence, vedz, že som ustúpil len preto, lebo sme vtedy boli iba zasnúbení. Nie zosobášení.“ „Nerozumiem ti.“

„Vtedy bola moja situácia trochu neistá. Nechcel som ťa nahnevať, aby si nezrušila zásnuby. Preto som ustúpil.“ „Neverím.“

„Prečo? Veď ťa stále utvrdzujem v presvedčení, že som diabol, ako sa o mne hovorí.“

„To sa už nedá počúvať!“ nahnevane naňho pozrela. „Myslíš, že teraz, keď už som tvoja manželka, ma môžeš beztrešne zloštiť?“

„Drahá, oveľa radšej ťa vidím veselú a priateľsky naladenú. Nedá sa však poprieť, že sme spojení manželským zväzkom.“ Ľahučko ju pohladil prstom po pleci. Zachvela sa. Spokojne sa usmial. „Ale spája nás aj iné puto, však? Nedokážeš odo mňa tak ľahko odísť, nech sa už akokoľvek hneváš.“

„A čo ak predsa odídem?“

„Pôjdem za tebou a privediem ťa späť,“ povedal hrozivo. „A potom sa budem s tebou milovať tak dlho, až ma začneš prosiť, aby sme boli spolu až do smrti. A navždy zabudneš, že si sa na mňa vôbec niekedy hnevala.“

„Prosím ťa, prestaň.“

„Prinútim ťa uznať, že jediné, čo má pre teba v živote cenu, je to, aby sme boli spolu.“

Pozrela mu hlboko do očí. Jagal sa v nich chvejivý plamienok sviečky. Zhlboka sa nadýchla. „Už som ťa raz varovala, aby si sa ma nepokúšal ovládnuť cez moje telo.“

Zmyselne sa usmieval. „Áno, varovala si ma, ale ja zbožňujem riziko.“

„Prestaň si ma už konečne doberať. Hovoríme o veľmi vážnych veciach.“

„Môžeš si byť istá, že náš vzťah vôbec neberiem na ľahkú váhu.“ Chytil ju za bradu a donútil ju, aby mu pozrela do očí. „Skús ma chvíľu počúvať. Ten sľub, ktorý si moja matka vynútila, mi nijako nezabráni odplatiť sa Fleetwoodovcom, ak by si dovolili uraziť ťa alebo inak ti ublížiť.“

Prudence znervóznela. „Priznám sa ti, že zrazu mám neodbytný pocit, že by si bol veľmi rád, keby niektorý z nich onú hranicu prekročil.“

Zo Sebastianových očí sršali diabolské iskričky. „Bystrý postreh. Nemýliš sa. Nebol by som nešťastný, keby niektorý z mojich drahých príbuzných urobil takú chybu. A celkom najlepšie by bolo, keby ju urobila moja drahá tetuška. Ty si však kvôli tomu vôbec nemusíš robiť ťažkú hlavu. Ubezpečujem ťa, že ak sa to stane, viackrát sa to nebude opakovať. Stačí jediný ich neuvážnený krok,“ dodal zlovestne. „Jediná urážka na tvoju adresu a príjmy im znížim na minimum.“

Nenávistný tón jeho hlasujú veľmi znepokojil. „Vyzerá to, že si sa oženil s vidieckou a excentrickou ženou len preto, aby si sa mohol pomstiť. Taká kontroverzná osoba, ako som ja, sa môže ľahko stať terčom hanlivých výrokov zo strany tvojho príbuzenstva. Priznaj sa, išlo ti o to?“

Sebastian nespokojne zvrátil čelo. „Prudence, ty si -“

„Odpovedz! Oženil si sa so mnou len preto, aby ti konečne poskytli zámienku pre vytúženú pomstu?“ útočila rozhodnejšie.

„Prestaň tárať hlúposti.“ Zamyslene prižmúril oči. „Vážne si myslíš, že by som vstúpil do celoživotného zväzku s nejakou ženou len preto, že jej jedinou prednosťou by Bola schopnosť pobúriť Fleetwoodovcov?“

„Presne to mi napadlo.“

Sebastian ticho zahrešil. „Keby to bola najdôležitejšia vlastnosť, ktorú požadujem od svojej životnej partnerky, bol by som už dávno ženatý. Môžeš si byť istá, že v Londýne je veľa žien, ktoré by dokázali moje príbuzenstvo rozzúriť oveľa viac než ty.“

„Dovolím si o tom pochybovať,“ vyhlásila odmerane. „Skús použiť svoj intelekt, drahá. Je pravda, že mám chuť Fleetwoodovcov potrestať. Ale aby som za to zaplatil životom so ženou, ktorá by sa mi nepozdávala, je vylúčené.“

„Prepáč, ak som ťa urazila." Prudence žmurknutím zahнала slzy, ktoré sa jej tlačili do očí. „Asi som to dosť dobre neuvážila. Ale aj tak som pochopila, že tvoja manželka musí mať dosť neobvyklé vlastnosti."

„S tým môžem len súhlasiť," usmial sa Sebastian. „Potreboval si ženu, ktorá je natoľko excentrická, aby vyvolala kritiku Fleetwoodovcov, a zároveň dostatočne inteligentnú, aby si sa s ňou nenudil a poskytla ti dostatok rozptýlenia."

Zamračil sa. „Prudence, začínaš byť nudná. Už som ti sa vysvetlil, prečo som sa s tebou oženil." „Spoločné záujmy a obojstranná fyzická príťažlivosť." Hánkami si pretrela oči. „Celkom postačujúce dôvody na uzavretie manželstva. Teraz však vidím, že mi zrejme unikli ďalšie požiadavky, o ktorých si sa ráčil zmieniť až teraz."

„Prudence, prestaň si konečne vymýšľať. Všetko si dole poplietla."

„Naozaj?" ustúpila o krok dozadu. „Prečo si mi nepovedal, že mám byť nástrojom tvojej pomsty voči Fleetwoodovcom?"

Vzdialil sa od nej na niekoľko krokov a tvár mu zastrel tieň hnevu. „Neprekrúcaj. To som predsa nepovedal."

Nasilu potláčala ďalšie slzy. „Od manželky skutočne žiadaš priveľa. Ako vidím, stále mi pribúdajú nové a nové povinnosti. Mám ti poskytovať rozptýlenie. Mám ti byť poradkyňou a partnerkou, ktorú chceš mať vždy po ruke, aby obdivovala prenikavosť tvojho umu. Mám ti zohrievať posteľ. A teraz sa dozvedám, že mám byť nástrojom na potrestanie Fleetwoodovcov za to, že ublížili tvojim rodičom."

Výhražné na ňu pozrel. „Už ma nebaví počúvať tie nezmysly."

„Je vhodná chvíľa, aby som ti povedala aj svoje podmienky."

„Aké podmienky?"

„Nedovolím, aby si ma používal ako zámienku pre útok voči Fleetwoodovcom. Je mi úplne jedno, ako ma budú urážať. A ak k tomu naozaj dôjde, vôbec na to nebudeš reagovať. Rozumel si?" Vzlykla.

„Prudence, ty plačeš?" spýtal sa prekvapene.

„Plačem."

„Varujem ťa. Na mňa ženské slzy neplatia."

„A ty nezneužívaj skutočnosť, že si rozumieme v posteli."

„Som zvedavý, kam sa až dostaneme pri tejto licitácii," poznamenal uštipačne.

Utrela si slzy rukávom nočnej košeľe. „Idem si ľahnúť."

„Prídem za tebou."

„Neprídeš. Vrátim sa do svojej izby. Prišla som na to, že v tejto izbe sa nikdy poriadne nevyspím."

Vykročila ku dverám, ktoré spájali ich spálne. Otvorila ich a vošla dnu. Zavrela za sebou a znehybnela so zatajeným dychom.

Nevedela, čo Sebastian podnikne. V kútiku duše dúfala, že príde za ňou a poučí ju o manželských povinnostiach.

Ale dvere jej spálne ostali až do rána zatvorené.

Kapitola XII

„Bola by som radšej, keby tie šaty mali hlboký výstrih," vyhlásila lady Hester po chvíľke uvažovania. Prudence hľadala na jeden z modelov a pokúšala sa usmerniť rozlietané myšlienky. Spomenula si, že dnešné nakupovanie bol jej nápad a že na začiatku mala naozaj chuť obnoviť si svoj šatník.

Lenže po veľmi vydarenom úvode, ktorý absolvovala na tržnici, kde obchodníci ponúkali takmer všetko - od ovocia po všelijaké druhy zmrzliny - ju to postupne prestalo baviť.

Napravila si okuliare a pozornejšie pozrela na šaty. Ten výstrih je taký veľký, že ak si jeho majiteľka zhlboka vzdychne, živôtik jej padne z pliec." „Milostivá, plesová róba musí byť odvážna," poponáhľala sa vysvetliť majiteľka módného salónu, ktorá rozprávala predstieraným francúzskym prízvukom, „Mala by byť ako pavučiny zozbieranej na úsvite, keď sa na nej ešte jagajú kvapôčky rosy."

„Presne tak," súhlasila lady Hester. „A aby bola podľa terajšej módy, mala by mať levanduľovú farbu." Nezdalo sa, že by ich slová Prudence presvedčili. Nadalej kritickým pohľadom premeriavala modely pred sebou. už, lady, keď si myslíte, že je to práve to, čo potrebujem, tak si ich objednám."

Hester sa so spokojným úsmevom obrátila k majiteľke. „Chceme, aby boli hotové ešte dnes. Sme ochotné priplatiť, ak ich dodáte do ôsmej večer."

Žena na chvíľu zaváhala, no vzápätí sa zdvorilo usmiala. „Zariadim to, madam. Všetky moje krajčírky budú pracovať len na tejto zákazke."

„Výborne. A ja by som si ešte chcela objednať jazdecký kostým, jedny domáce a jedny cestovné šaty," oznamovala lady Pembroková. „Chcela by som, aby boli hotové čo najskôr. Nezabudnite, že všetky by mali byť fialové, kombinované s levanduľovým odtieňom. Niektoré doplnky a ozdoby môžu byť aj purpurové."

„Áno, madam. Dodáme vám ich o niekoľko dní." Žena sa obrátila k Prudence, ktorá si so záujmom prezerala vzorky gombíkov. „Ak Vaše lordstvo dovoľí, vzali by sme si teraz vaše miery."

„Čože?" strhla sa Prudence. „Ach, isteže!"

Nechala sa zaviesť do príľahlej miestnosti, kde poslušne stála, kým okolo nej pobežovali krajčírky s krajčírskym metrom v ruke. Ich počínanie pozorne sledovala majiteľka módného salónu.

„Počula som, že najnovšie sa na jazdeckých úboroch a kabátoch nosia gombíky s vygravírovaným mottom alebo erbom. Je to pravda?" opýtala sa s úsmevom Prudence.

„Dámy si na tom tak veľmi nezakladajú." Majiteľka salónu sústredene pozorovala prácu krajčírok. „Častejšie si také gombíky objednávajú muži."

„A čo také si na ne dávajú vyryť?" pokračovala vo vypytovaní Prudence. Dala si záležať, aby jej hlas neprehrádzal nič iné než náhodnú ženskú zvedavosť.

„Nuž všeličo. Vojenské znaky. Symboly plukov alebo rodinné erby. Niektorí džentlmeni si želajú mať na gombíkoch názvy alebo heslá svojich klubov." Majiteľka salónu sa povzbudivo usmiala na Prudence. „Želáte si na gombíky niečo vygravírovať?"

„Nepovažujem to za nevyhnutné, pokiaľ to nevyžaduje súčasná móda. Kde by sa také gombíky dali objednať?"

„Je dosť predajní, ktoré vám ich dodajú." Žena sa zatvárila namrzene. „Nanette, odmeraj ešte raz obvod dáminej hrude. Máte veľmi... hm... štíhlu a krehkú postavu. Nesmieme pripustiť, aby jej bol živôtik šiat príliš voľný."

„Mohli by ste mi dať zoznam takých predajní?" požiadala Prudence majiteľku, keď jej krajčírka merala hrud'. Žena k nej otočila hlavu. „Aký zoznam, madam?" „Tých obchodov, v ktorých sa predávajú gravírované gombíky. Možno sa mi podarí uviesť do módy zvyk našívaj si takéto gombíky. Začala by som ako prvá."

„Samozrejme. Veľmi dobrý nápad." Bolo zrejmé, že sa jej chce zapáčiť. „Hneď vám prinesiem zoznam predajní, ktoré sa špecializujú na predaj spôn, gombíkov a všakovakých doplnkov."

„Ďakujem," zašomrala Prudence. Prvý raz po niekoľkých hodinách vláčenia sa po obchodoch dosiahla čosi, čo jej zlepšilo náladu. „Veľmi by ste mi tým pomohli."

O dvadsať minút neskôr spolu s lady Hester nasadli do čakajúcej drožky, pričom im pomáhal vyparádený sluha v čierno-zlatej livreji Angelstonovcov. „Musím sa ti priznať, drahá, že ma tvoj záujem o módu veľmi teší," utrúsila lady Hester, keď nasadala do kočiara. „Teraz, keď si manželka grófa, musíš takýmto veciam venovať oveľa viac pozornosti. Jednoducho sa to do teba očakáva. Drucilla Fleetwoodová i ostatní ťa budú veľmi ostražito sledovať."

„Nepochybne dúfajú, že sa nejako znemožním. Možno čakajú, že prídem na ples v jazdeckom úbore a čižmách." Lady Pembroková si premerala svoju spoločníčku skúmavým pohľadom. „O to ide? Príčinou tvojho záujmu o módné šaty je nebodaj pokus vyprovokovať Fleetwoodovcov?"

„Práve naopak. Chcem sa vyhnúť tomu, aby ma Sebastianova teta urážala pred zrakmi - verejnosti kvôli môjmu oblečeniu," odvetila sucho Prudence. „Jeho príbuzní zrejme dospeli k názoru, že nie som na ich úrovni. Nechcem im poskytnúť argumenty, ktoré ich v tom utvrdia."

„V poriadku," zachichotala sa lady Hester. „Neuraz sa, ale dosť ma prekvapuje, že sa snažíš ulahodiť Sebastianovým príbuzným. On si určite nikdy nelámaval hlavu s tým, aby sa im zapáčil."

„Možno to, že som sa stala jeho manželkou, zmenilo môj pohľad na zvyky vysokej spoločnosti," pripustila Prudence. Hľadela cez okno na rušné londýnske ulice a kládla si v duchu otázku, či jej úsilie upraviť svoj zovňajšok podľa poslednej módy bude mať žiadúci efekt.

Nemala odvahu prezradiť tete Hester skutočný dôvod, pre ktorý sa rozhodla zmeniť štýl obliekania. Jej hlavným cieľom bolo zachrániť nešťastných Fleetwoodovcov pred Sebastianovou pomstou.

Dospela k názoru, že najlepším riešením bude urobiť zopár preventívnych opatrení. Ráno vstala s pevným odhodlaním neposkytnúť svojej novej rodine nijakú zámienku k útoku na svoju osobu.

V prvom rade sa rozhodla postarať o svoj zovňajšok.

Ešte pred raňajkami poslala lady Hester lístok s pozvaním na spoločný nákup. Kladná odpoveď prišla ihneď. Lady Pembrovú nákupy veľmi tešili. Podarilo sa jej tiež Prudence presvedčiť, aby si kúpila lorňon v atraktívnom ráme, zavesenom na purpurovej zamatovej stužke. Ten mohla nosiť k akýmkoľvek šatám. Prudence síce hundrala, že neustále zdvíhanie lorňonu k očiам bude vyzeráť neprirodzene, ale lady Hester šmahom ruky zamietla všetky jej výhrady.

Okrem toho nakúpili tanečné topánky v odtieňoch levandulovej a fialovej farby, niekoľko párov farebne zladených rukavičiek a na streche koča už bola naukladaná pozoruhodná halda škatúl s klobúkmi.

„Keď sa to tak vezme, bol to veľmi úspešný deň," vyhlásila s neskrývanou spokojnosťou lady Hester. „Nemohli by sme sa niekde zastaviť na zmrzlinu?"

Prudence pri týchto slovách očividne ožila. „To by mi padlo celkom vhod. Okrem toho chcem navštíviť jeden alebo dva z tých obchodov, ktoré mi dali v módnom salóne

Hester pozrela na papier v Prudencej ruke. „Čo tam chceš nakupovať?"

„Chcem zistiť, či si môžem objednať gombíky so špeciálne vyrytým vzorom."

Lady Hester bola priam unesená. „Nepochybne by to bolo pozoruhodné osvieženie tvojich jazdeckých kostýmov a možno aj kabátov. Vynikajúci nápad, drahá."

„Tiež si to myslím," prisvedčila Prudence. Pritom sa nedokázala ubrániť pocitu sebauspokojenia. „Hľadám niekoho, kto sa zoberá týmto remeslom. Však je to veľmi precízna práca?" opýtala sa, keď siahla do kabelky a vybratia z nej zlatý gombík, ktorý so Sebastianom našli v Curlingovom zámku.

„Ten gombík by mohol byť z pánskej vesty. Čo je na ňom vyryté?"

„Nemám ani tušenie. Možno je to názov klubu džentlmena, ktorý ho stratil. Prudence nedbanlivo hodila gombík kabelky.

„Odkiaľ ho máš?" spýtala sa zvedavo lady Hester. „Našla som ho," odvetila bezstarostne. „Už si ani neviem spomenúť kde. Ale zapáčil sa mi a rozhodla som sa nájsť obchod, v ktorom niečo takéto predávajú. Ak sa mi to podarí, objednám si gombíky podľa vlastného výberu."

„Podľa mňa v Londýne nieje veľa obchodov, v ktorých predávajú podobné gombíky. Prečo chceš vypátrať práve , z ktorého pochádza tento gombík?" chcela vedieť lady Hester.

„Lebo chcem mať istotu, že moje gombíky budú rovnako kvalitné ako tento," vysvetlila Prudence pohotovo. „Angelstone si želá, aby jeho manželka nosila len to najlepšie."

„Nech je teda po tvojom. Keď si želáš stráviť zvyšok dňa behaním po obchodoch s gombíkmi, vôbec ti v tom nebudem brániť."

Bolo niekoľko minút po druhej popoludní, keď Sebastian opustil módny salón Milway a Gordon na Bond Street, ktorý sa špecializoval na predaj pánskych rukavíc, kravát a ďalších doplnkov, bez ktorých sa džentlmen držiaci krok s módou nemohol zaobiť. Na chvíľu zastal, aby si prezreli zoznam predajní, ktorý mu pripravil Flowers.

Doteraz stihol navštíviť štyri obchody, kde prijímali objednávky na gravírovanie gombíkov, ale nikto z personálu nepočul o gombíkoch podľa Sebastianovho popisu.

„Je zlatý a je na ňom nápis *Knieža Cnosti*," vysvetľoval. „Práve také som si chcel dať vyrobiť na vestu."

„Keby Vaše lordstvo donieslo ten gombík, vedel by som s istotou povedať, či som taký niekedy videl," navrhol mu jeden z obchodníkov. „O tom, že by sme vedeli urobiť jeho kópiu vôbec nepochybujem. Najlepšie bude, keď ho nabudúce donesiete ako vzor."

Žiaľ, jediné, čo Sebastian vedel obchodníkom poskytnúť, bol opis, pretože gombík zobrala Prudence. Sebastian zbadal len zlatistý záblesk medzi jej prstami, keď si ho hodila do kabelky.

„Teraz, vážený gróf, budem trochu pátrať ja," oznámila mu potichu, aby to počul len on. „Naše manželstvo, ako sa iste pamätáte, sa zakladá na partnerstve. To platí aj pre objasňovanie prípadov. Mala by som výčitky svedomia, keby som nesplnila svoju časť povinností."

„Bodaj by ťa..." zasipel nespokojne Sebastian. „Povedal som ti, že sa dnes chcem zastaviť v niekoľkých obchodoch. Bude podozrivé, keď sa budeme obaja vypytovať na ten istý gombík!"

„Máš pravdu." V Prudenciných očiach zažiaril nápad. „Musíme to robiť premyslene. Ja navštívim obchody na Oxford Street a ty sa vydaj iným smerom. Takto sa vyhneme tomu, že by sme navštívili tie isté obchody."

„Dočerta, Prudence, nepripustím, aby -"

„Prepáč, ale čaká ma teta Hester."

Prešmykla sa popri ňom cez otvorené dvere rovno do koča čakajúceho pred vchodom.

Sebastian sa nemohol pred očami sluhov za ňou rozbehnúť a vytiahnuť ju z koča. Tak ho dobehla. No nielen služobníctvo bolo príčinou jeho zdržanlivého správania. Skrývalo sa za tým aj niečo vážnejšie.

Nechcel ju znovu rozčúliť ako minulú noc. Vôbec nevedel, čo si má počať, keď sa rozplakala. Úplne ho to vyviedlo z miery, keď odišla do svojej izby a zabuchla mu dvere rovno pred nosom. Reagovala veľmi impulzívne. Nenachádzal nijaké rozumné vysvetlenie jej citového rozrušenia.

Ako len mohla prísť na to, že sa s ňou oženil iba preto, aby vyprovokoval Fleetwoodovcov a mohol ich potrestať?

Čo je na tom také nezvyčajné, že chce využiť priaznivé okolnosti, aby dosiahol cieľ, ktorý sa mu tak dlho zdal nedosiahnuteľný? Vari je na tom niečo zlé? No prudkosť Prudencinej reakcie ho zaskočila. To sa na ňu vonkoncom nepodobalo.

Zrazu v ňom skrslo podozrenie. Zostal stáť na chodníku. Kedysi dávno počul, že ženy v druhom stave majú všakovaké vrtochy. Je celkom možné, že Prudence nosí pod srdcom dieťa? *Jeho dieťa*.

Napriek pochmúrnej nálade sa mu pri tejto myšlienke na perách zjavil úsmev. Predstavil si Prudence zaguľatenú ťarchavosťou. Pri srdci pocítil náhly príval nehy.

Myslel si, že sobášom a vzájomnou telesnou príťažlivosťou dokáže Prudence k sebe pripútať. V istom zmysle sa mu to podarilo, ale dnes v noci si uvedomil, že to nestačí.

Až spoločné dieťa dokáže vytvoriť medzi nimi to pravé puto. Také silné, že ho pretrhne len smrť. Spokojne sa usmial práve vo chvíli, keď pri ňom zastal nejaký fiaker.

Dvere sa otvorili a vystúpil Curling. Kývol mu hlavou na pozdrav a počkal, kým Sebastian podíde k nemu.

„Ale, ale, Angelstone, prezradte mi, vďaka čomu máte takú dobrú náladu? Málokedy vás

vidieť takého usmiateho."

„Je to moja osobná vec. Nič, čo by vás mohlo zaujímať." Sebastian zablúdil pohľadom na dvere predajne, kde sa pred chvíľou vypytoval obchodníka na gombík. „Nakupujete v tomto obchode?"

„Vo firme Milway a Gordon si už dlhé roky dávam šiť rukavice." Curling si zvedavo premeral Sebastianov zovňajšok. „Nevedel som, že aj vy tu nakupujete."

„Nedávno mi tento obchod ktosi odporučil," zahundral rýchlo Sebastian. „Zišlo mi na um, že by som ho mal skúsiť."

„Určite budete spokojný." Curling vykročil k dverám predajne, no vzápätí zastal. „Mimochodom, včera večer som hral karty s vaším bratancom."

„Naozaj?"

„Fleetwood bol už trochu pod parou a nehral bohvieako dobre. Pripravil som ho o celkom slušnú sumičku. Ide mi však o niečo iné. Všimol som si, že má mizernú náladu. Vlastne bol veľmi nahnevany. Mám dôvod sa domnievať, že kvôli vám?"

„Ani sa mu nečudujem."

„Chápem. Je mi jasné, že si s príbuzenstvom príliš dobre nerozumiete."

„Je to obojstranná nevraživosť," odvrkol Sebastian. „Nechápem, čo majú vaše narážky znamenať."

Curling si so záujmom prezeral výklad obchodu za Sebastianovým chrbtom, plný nápadito naaranžovaných rukavíc so všakovakými doplnkami. „Nechcem vám dávať nijaké rady, Angelstone, lebo viem, že sa dokážete o seba postarať. Napriek tomu vás chcem varovať, aby ste si na Fleetwooda dávali pozor."

Sebastian kývol hlavou v zdvorilej poklone a zišiel z chodníka na vozovku. „Nerobte si starosti, naozaj sa o seba viem postarať."

„To ma veľmi teší," zahundral Curling. „Mali by ste si napríklad dávať pozor pri prechádzaní cez cestu. Som presvedčený, že mladému Fleetwoodovi by vôbec nevadilo, keby ste sa dochrámali pri nejakej vážnej dopravnej nehode."

„Obávam sa, že ste úmysly môjho bratanca nepochopili. Vôbec nepochybujem, že Fleetwood si nič také neželá. On by bol totiž radšej, keby som rovno zomrel."

„Vidím, že dávať vám akékoľvek rady je nosením dreva do lesa," usmial sa Curling. „Zrejme svojho podareného bratanca poznáte veľmi dobre. Prajem vám pekný deň. Možno budem mať šťastie stretnúť sa s vašou pôvabnou manželkou na plese u Hollingtonovcov."

„To nevylučujem."

Po týchto slovách Sebastian odišiel k čakajúcemu koču. Pred návratom domov, kde sa chcel dozvedieť, či sa Prudence podarilo niečo vypátrať, musel navštíviť ešte dve ďalšie predajne.

Zatiaľ sa mu podarilo zistiť iba jedni jedinú zaujímavú skutočnosť. Zo štyroch predajní, v ktorých sa zastavil, v troch mu boli ochotní zabezpečiť gravírovanie gombíkov podľa prineseného vzoru. Iba v predajni Milway a Gordon o jeho zákazku neprejavili žiadny záujem.

Krátko pred šiestou pomohol svojej manželke nastúpiť do ľahkého koča a usadil sa vedľa nej. Nenápadne, avšak pozorne si ju obzeral. Ten výraz ťažko skrývanej podráždenosti, ktorý mala na tvári sa mu vôbec nepozdával. Neveštil nič dobré. Potvrdzovali sa jeho najhoršie predtuchy. Nepochybne väčšiu časť dňa strávila rozjímaním o ich nočnej hádke. „Drahá, tieto šaty ti veľmi pristanú," pokúsil sa opatrne preskúmať terén.

„Tieto staré handry?" Opovržlivé pozrela na skromné mušelínové šaty a tmavohnedý kabátik. „Čudujem sa, že sa ti páčia. Na prvý pohľad vidno, že už dávno vyšli z módy."

Sebastian nasmeroval kone k blízkemu parku. „Odkedy je pre teba dôležité, aby si bola oblečená podľa poslednej módy?"

„Uvedomila som si, že by to mala byť moja povinnosť. Teta Hester mi v tom pomôže." Pozrela naňho skúmvým pohľadom. „Dnes som na svoje oblečenie minula veľa tvojich peňazí."

„Dúfam, že si z toho mala radosť.“

Nebol si celkom istý, či Prudence pokladá nákupy za dostatočnú satisfakciu za hádku, ku ktorej medzi nimi došlo v noci. Ak áno, potom sa z toho dostal celkom lacno.

Keď jej posielal písomný odkaz s pozvaním na popoludňajšiu vychádzku do parku, obával sa, že si nájde nejakú výhovorku, aby sa jej vyhla. Pri jej raňajšom odchode na nákupy videl v jej krásnych očiach skalopevné odhodlanie vzdorovať.

Cestou domov z Bond Street si dal záväzok, že nedovolí, aby sa mu Prudence vyhýbala. Pre manželov žijúcich vo veľkom meste vôbec nebolo problémom zariadiť sa tak, aby si každý žil vlastným životom. Takéto riešenie sa dokonca považovalo za moderné. Aj manželia bývajúci v tom istom dome sa mohli vídavať len zriedka.

Prudence musí pochopiť, že on si neželá, aby sa z ich manželstva stalo takéto chladné spolužitie. Oženil sa s ňou predsa práve kvôli teplu, ktoré vyžarovala.

Keď napokon videl, že Prudence vychádza zo svojej izby vo vychádzkovom oblečení, spadol mu kameň zo srdca. Možno bola namrzená, ale určite ho nechcela ignorovať.

Bolo však nad slnko jasnejšie, že nie je šťastná. Preto skúsil nadviazať rozhovor na bezpečnú tému.

„Drahá, dnes si sa zapojila do mojej pátracej akcie. Čo sa ti podarilo zistiť?“

„Nič prevratné.“ Z jej tónu sa dalo vycítiť, že len čakala na príležitosť zdôveriť sa mu. „Musím sa ti priznať, že to bolo pre mňa veľké sklamanie. Žiadny z predavačov, ktorých som oslovila, nespoznal ten gombík. Bola som taká rozčarovaná! Premárnila som doslova celý deň.“

Pozrel na ňu prekvapenými očami. Takže príčinou jej mizernej nálady vôbec nebola ich nočná hádka. Prudence bola sklamaná, lebo jej pátranie neprinieslo nijaké výsledky. Tento pocit poznal až príliš dobre.

Srdce mu poskočilo od radosti. Usmial sa.

„Teší ma, že si so sebou taký spokojný,“ vyprskla Prudence podráždene. „Dúfam, že ti tá radosť chvíľu vydrží. Ja si však myslím, že radovať sa z môjho neúspechu sa nepatrí.“

Sebastianova nálada sa zlepšila tak prudko, že ho to až skočilo. Nielenže sa usmieval, ale prepukol do hlasného miechu.

Výletníci z okoloidúcich kočiarov, z ktorých mnohí poznali Sebastiana, sa na nich pozerali vyvalenými očami, pohľad na rozosmiateho Padlého Anjela bol veľkou vzácnosťou. „Nerob si zo mňa posmech,“ zašomrala nespokojne Prudence.

„Drahá, môžeš si byť istá, že...“ Horko-ťažko sa mu podarilo potlačiť veselosť. „Ja sa ti vôbec nesmejem. Ako by som mohol? Tiež som nezistil o nič viac, aj keď som mal nevýhodu, že som ten gombík nemohol ukázať obchodníkom. Musel som im ho iba popisovať.“

„Neurobila som to naschvál,“ zahundrala ospravedlňujúco. „Len som sa k nemu dostala skôr než ty.“

„Pozoruhodné vysvetlenie. Tak či onak som sa usiloval dozvedieť o ňom čo najviac. Ale moja snaha bola zbytočná.“ Posledné slová vyriekol dosť neisto, lebo si zrazu spomenul na čudné správanie sa obchodníka u Milway a Gordona, kde sa zastavil naposledy. „Na jednom mieste som však narazil na predavača, ktorého reakcia ma prinútila zamyslieť sa.“

„Kde to bolo?“ ožila Prudence. Jej zlú náladu v okamihu vystriedala zvedavosť. „Čo vravel?“

„Neupútali ma jeho slová,“ zamračil sa Sebastian, „ale spôsob, akým odbil všetky moje otázky. Ako keby som ho nimi privádzal do úzkych. A bol zároveň jediný z oslovených obchodníkov, ktorý sa ma nepokúšal nahovoriť, aby som si u nich dal urobiť kópie tohto gombíka.“

„Nemal záujem ponúknuť ti služby? To je dosť čudné.“ „To veru je. Tak sa mi vidí, že by stálo za to vrátiť sa do toho obchodu dnes v noci. Veľmi rád by som nazrel do ich obchodnej knihy.“

„Sebastian, čo keby sme sa vkradli do toho obchodu spolu? Bože, to je také vzrušujúce!“

„Nikam nepôjdeš! Je to príliš nebezpečné," odvetil rozhodne.

„Ale veď si dovolil, aby som ťa sprevádzala, keď si šiel na prieskum čiernej komnaty v Curlingovom zámku," pripomenula mu. „Vtedy som ti bola celkom nápomocná."

„Áno, ale to bolo niečo iné."

„Čo na tom bolo iné?" nevzdávala sa Prudence.

„Aspoň to, že sme tam nerobili nič také, za čo nás mohli uväzniť," odvetil zostra. „A už sa so mnou nehádaj. Dnes v noci tam pôjdem sám. Ale sľubujem ti, že ti potom všetko podrobne porozprávam."

„Nedovolím, aby si ma z toho vynechal." Z jej hlasu sa pomaly vytratil prosebný tón. „Sme predsa spoločníci. Žiadam, aby som mala na všetkom rovnaký podiel ako ty a -" Zrazu sa zarazila a uprela pohľad napravo od kočiara. „Zdravím ťa, Trevor. Nevedela som, že ťa dnes uvidím v parku."

„Dobrý deň, Prudence." Trevor pritiahol uzdu svojho koňa, takže klusal vedľa kočiara. Nesmelo kývol hlavou Sebastianovi na pozdrav. Tváril sa neisto. „Dobrý deň, Angelstone."

Sebastian si s prekvapením uvedomil, že k manželkinmu bratovi pocítil niečo ako vďaku. Aspoň raz sa zjavil v príhodnej chvíli, pomyslel si pobavene. „Vidím, Merryweather, že ste si našli nového krajčír. Gratulujem."

Mladík sa prudko začervenal. „Navštívil som toho vášho, pane. Ďakujem, že ste ma k nemu odporučili."

Zdalo sa mu, že spoznáva jeho strih," pokračoval prívetivo Sebastian. „Je rovnaký ako môj." „Máte pravdu, pane. Vyslovene som ho požiadal, aby mi ušil rovnaký kabát, ako je ten váš." V Trevorových očiach zračila neistota. „Dúfam, že vám to nevaďí."

To rozhodne nie," odvetil Sebastian a usiloval sa zachovať vážnu tvár. Terajší Trevorov odev bol ukážkou striednej mužskej elegancie. Elegantne uviazaná kravata mu nebránila v otáčaní hlavou, golier košele sa mu nešúchal o bradu a vesta neupútavala krikľavou farbou. Sebastian si tiež všimol, že mladíkovu vestu zdobí len jedna retiazka, na ktorej mal zavesené hodinky. „Vyzeráš ohromne, Trevor," vyhlásila úprimne Prudence a jej tvár žiarila neskrývaným obdivom. Vzápätí si spomenula na to, čo ju čaká tento večer. „Ja sa dnes tiež chcem predviesť v novom rúchu. Uvidíš moje prvé skutočne moderné šaty. Teta Hester je presvedčená, že ich farba i strih mi veľmi pristanú."

„Už sa na to teším," odvetil mladík galantne. „Som rád, že si sa konečne začala zaujímať aj o módu." Vzápätí sa obrátil k Sebastianovi. „Apropo, dostal som pozvánku na recepciu u Curlinga. Počul som, že sa tam chystáte aj vy s Prudence."

„Skutočne?" zdvorilo sa začudoval Sebastian. „Malo by to byť niekedy na budúci týždeň. Povedali mi, že tentoraz tam nebude veľa ľudí. Iba veľmi uzavretá spoločnosť," zazubil sa Trevor, očividne spokojný s evidentným povýšením svojho spoločenského postavenia. „Starostlivo vyberaná. Bezpochyby usporiadajú nejakú poľovačku a rybačku."

Sebastianovi sa v pamäti vynorila spomienka na čiernu komnatu, ktorá celkom určite neslúžila na nevinné účely.

„Kto všetko dostal pozvanie a koľko ľudí tam bude?" opýtal sa mladíka.

„Neviem to celkom presne. Curling vraví, že takúto akciu pre vybraných hostí usporadúva len zriedka. Bude to veľmi exkluzívne podujatie."

„Na vašom mieste, by som si dobre rozmyslel, či prijať jeho pozvanie," vyhlásil s vážnou tvárou Sebastian. „Ja osobne už žiadne Curlingovo pozvanie neprijmem. Jeho podujatia nie sú vôbec zábavné."

Trevor neskrýval prekvapenie. Chvíľu váhal a potom zvedavo pozrel na Sebastiana. „Azda nie sú zábavné?" „Vyslovene otravné."

„Už mi nemusíte nič viac hovoriť. Je mi to všetko jasné." Mladíkove slová vyjadrovali pochopenie, ktorému môže rozumieť len muž. „Ďakujem vám za radu, Angelstone. Budúci víkend asi sotva budem mrhať čas trmácaním sa na Curlingov zámok."

„Veľmi rozumné rozhodnutie," utrúsil ticho Sebastian. „Nuž, pomaly pôjdeme." Trevor

nadvihol klobúk a poklonil sa sestre. „Prudence, večer sa uvidíme. Rád si ťa obzriem v nových šatách. Angelstone, majte sa dobre.“ „Dovidenia,“ kývol mu hlavou Sebastian. Mladý muž otočil koňa a odcválal po chodníku, vysypanom štrkom.

Prudence spýtavo pozrela na manžela. „Čo sa to deje? Odkedy považuješ večierky v Curlingovom zámku za nudné?“

„Od chvíle, keď som ich za také označil. Teda asi dve minúty.“ Sebastian pomkol kone do elegantného poklusu. „Nechcel som, aby sa tvoj brat plietol do nášho pátrania. Myslím, že aj ty by si sa tomu chcela vyhnúť.“

„Isteže. Len nechápem, prečo Curlingovo pozvanie považuješ za taký problém?“

„Neviem. Ale inštinkt mi hovorí, že bude lepšie, keď sa mu Trevor vyhne.“

„V poriadku, myslím si, že v tom sa ti dá veriť. Súhlasím, aby sme sa riadili tvojimi predtuchami,“ oznámila zmierlivo Prudence.

„Veľmi rád to počujem. Lebo práve môj spoľahlivý inštinkt mi napovedá, že by si sa nemala zúčastniť nočnej pravý do obchodu Milwaya a Gordona.“ „Rozumná manželka vie, kedy má poslúchnuť manželovu radu,“ poznamenala Prudence so žiarivým úsmevom. Sebastiana to jednoduché víťazstvo natoľko ohúrilo, že mu skoro vypadli opraty z rúk.

„Rovnako ako vie, kedy ho má ignorovať,“ dodala pohotovo a v jej očiach zažiarila chladná výzva. „Bodaj to čert vzal!“ vyprskol Sebastian.

XIII kapitola

Na večierku v kaštieli Hollingtonovcov sa Prudence ešte niekoľkokrát snažila manžela prehovoriť, ale bezvýsledne. Dokonca by mohla odprisahať, že keď prišiel a našiel ju v hlúčiku hostí, jeho zaťatosť to umocnilo ešte viac.

Len čo ju zbadal, chytil ju za rameno a nasilu ťahal k východu.

Keď odchádzali a pred kaštieľom čakali, kým sa z hmly vynorí ich kočiar, znechutene si ho premerala cez sklá lorňonu. „Čo je to dnes s tebou?“ To žonglovanie vejárom, lorňonom a kabelkou je nad silu jednej ženy, pomyslela si podráždene. Držať krok s módou veru nie je jednoduché. „Máš nejakú mizernú náladu,“ začala znova.

„Naozaj?“ zavrčal pomedzi zaťaté zuby.

„Veru tak. Nemyslíš si, že to trochu preháňaš? Dnes som do teba síce zabrdala, ale to predsa nie je dôvod, aby si sa ku mne správal takto grobiansky a navyše pred očami všetkých známych.“

„Ja, že som bol grobiansky? Tak to si ma urazila. Vôbec sa mi nezdá, že som sa správal nevhodne.“

„Musíš predsa cítiť, že si sa zachoval veľmi netaktné.“ Prudence nechala lorňon visieť na zamatovej stužke a tesnejšie sa ovinula ľahkým vyšívaným šálom. Tento jemný kus odevu bol posledným výkrikom módy, ale neposkytoval dostatočnú ochranu pred prenikavým nočným chladom. „Bol si nepríjemný aj voči lordovi Selenbymu a lady Reedovej.“

„Naozaj si si to všimla?“ Pri schodoch zastal koč. Sebastian ju chytil za rameno a takmer ju k nemu ťahal. „Udivuje ma to a zároveň teší, že si vnímala aj svojho chudáka manžela, ako stojí v hlúčiku mužov, ktorí sa zhŕkli okolo teba, aby sa pokochali pohľadom na tvoje obnažené prsia.“ Prudence naňho zagánila, lebo lokaj Hellingtonovcov jej práve úslužne priskočil otvoriť dvierka kočiara. „Moje obnažené prsia?“ zasipela, keď nastúpila. „Chceš tým povedať, že moje nové šaty sa ti nepáčia?“

„Šaty?“ zasyčal rovnakým tónom Sebastian, vystupujúc po schodíkoch za ňou. „Madam, dnes večer som na vás nevidel nijaké šaty. Zdalo sa mi, že ste si ich zabudli doma.“ Manželova podráždenosť ju úprimne pobúrila. „Mal by si vedieť, že tieto šaty sú ušité podľa poslednej módy.“ „Ako môžu byť podľa módy, keď ich takmer nevidieť?“ Prudence pobúrené vyprskla. Vzdala sa márneho zápasenia s lorňonom a z malej korálkami vyšívanej kabelky vylovila svoje staré okuliare. „Si veľmi nespravodlivý.“ Uprela naňho prísny pohľad spoza skiel. „Dúfala som, že sa ti budú páčiť.“

„Tvoj doterajší spôsob obliekania sa mi páčil viac.“

„Ale mnohí, vrátane tety Hester a môjho brata, tvrdili, že sa obliekam predpotopné.“

Sebastian zažal lampu a s rukami skríženými na hrudi sa pohodlne oprel o čalúnené operadlo sedadla. Zamysleným pohľadom si premeriaval manželkine priesvitné šaty s vyzývavým výstrihom. „Čo si zrazu taká zapálená pre módu?“

Prudence sa ešte tesnejšie ovinula tenkým šálom. Bolo jej chladno a ľutovala, že si nevzala kabát. „Veď si mi sám povedal, že sa mám správať primerane môjmu spoločenskému postaveniu.“

Sebastian sa zamračil. „Tvoje terajšie postavenie ti umožňuje obliekať sa tak, ako sa ti zachce. A ako manželka grófa z Angelstonu môžeš módu určovať, nie byť jej otrokom.“

Prudence vzdorovito vystrčila bradu. „Čo ak sa mi páčia práve šaty, ktoré mám na sebe?“

„Dočerta, ty ma chceš dnes silou-mocou nahnevať. Všetci chlapi dnes na teba zízali. O to ti išlo? Chceš, aby som žiarlil?“

„Mýliš sa. Ja že som chcela, aby si na mňa žiarlil?“ opýtala sa prekvapene.

„Presne tak.“ Sebastian na ňu mrazivo a výhražné pozrel. „A dokonale ti to vyšlo,“ dodal. Udivene zaklipkala mihalnicami. „Ty si na mňa žiarlil?“

Ústa mu skrivila trpká grimasa. „A čo iné si čakala? Keď som vošiel do sály a videl, ako

ť a obletuje pol tucta chlapov?"

„Nemala som vôbec v úmysle vyvolávať tvoju žiarlivosť.“ Bola zhrozená z toho, že nepochopil jej skutočný zámer. „Pravdu povediac, ani mi to nenapadlo.“

„Naozaj? Nebola by si prvá, ktorá sa so mnou takto zahráva.“ Zaklonil hlavu, oprel si ju o opierku a hľadel na ňu prižmúrenými očami.

Napravila si levanduľové šaty a spomenula si, ako jej pred pár týždňami rozprávala teta Hester o nevydarenom pokuse lady Charlesworthyovej podnietiť Sebastianovu žiarlivosť.

„Nepochybujem, že sa o to mnohé pokúšali,“ odvetila pokojne. „A veľmi dobre viem, že to nemá cenu. Vôbec mi nenapadlo, že by som v tebe mohla prebudiť žiarlivosť.“ Pozrela do jeho chladných nevraživých očí. „Netušila som, že mám nad tebou takú moc.“

„Ako moja manželka máš nado mnou veľkú moc,“ odvetil až prehnane ticho Sebastian. „Spája nás veľmi mocné puto. V minulosti, keď sa iné ženy pokúšali vyvolať vo mne žiarlivosť, mohol som sa s nimi kedykoľvek rozísť. Ale vari môžem opustiť svoju manželku?“

„To nie.“ Prudence bola veľmi rozčarovaná. Mala si domyslieť, že dôvodom Sebastianovej žiarlivosti nie je láska, ale mužská pýcha a majetnícky vzťah.

„Dúfam, že nabudúce sa už niečo také nebude opakovať.“

„Sebastian, veľmi sa mýliš.“ „Si si tým istá?“

„Áno,“ povzdychla si. „Tieto šaty som si vôbec neobliekla kvôli tomu, aby som upútala pozornosť iných mužov.“ Sebastian si ju premeral dlhým, podozrievavým pohľadom. „A mohla by si mi vysvetliť prečo iné?“

„Nechcela som byť príčinou uštipačných poznámok,“ zahundrala podráždene. Sebastian chvíľu mlčal..

„Čích poznámok?“ spýtal sa medovým hlasom, ale Prudence v ňom cítila napätie.

Uvedomila si, že sa ocitla na tenkom ľade. Kládla si otázku, či manžel zámerne nezvrtol rozhovor na otázku žiarlivosti. Je predsa veľmi prefikáný. Možno to pobúrenie hrá, aby nezačala opäť domýšľať, že pôjde s ním na nočnú návštevu obchodu. „Všetci, ktorí ťa poznajú.“ „Myslíš tým moju drahú tetušku?“ Zamyslene bubnovala prstami po čalúnenej lavici kočiara. Manželstvo s takým bystrým mužom je niekedy zjavne nevýhodné. „Nemal by si hneď robiť takéto unáhlené závery.“

„Čerta starého unáhlené!“ Sebastian natiahol chrbát letným pohybom dravca zakrádajúceho sa k svojej koristi, vystrel ruku a rýchlymi pohybmi zatiahol obe záclony na okienkach koča.

„Čo to má znamenať?“ spýtala sa znepokojene. Miesto odpovede ju chytil okolo drieku a posadil si ju kolená. „Ja som tušil, že za tým tvojím horlivým záujmom o módu sa niečo skrýva.“

„Nechápem, o čom hovoríš.“ Ako šiju usádzal na kolená, vyhrnula sa jej sukňa a z pliec sa jej zosunul šál, a tým obnažil hlboký výstrih. „To, že som sa začala zaujímať módu, ešte nie je dôvod, aby si reagoval tak podráždene.“

„Chceš sa vyhnúť urážkam tej strigy Drucilly?“ Sebastianovi síce v sliepnavom svetle lampičky blčali oči, ale v jeho hlase už nebolo ani stopy po niečom, čo by sa čo i len vzdialene ponášalo na žiarlivosť.

„Sebastian, nehovor tak. Nepatrí sa to.“

„A prečo nie? Je to pravda. Dúfaš, že keď sa premeníš na modernú všetkými obdivovanú dámu, prestane ta znevažovať?“

Prudence len-len že nevybuchla od zlosti. V Sebastianových očiach totiž zbadala zlomyseľné potešenie. Teraz už nemala pochybností, že z nej úskokom vytiahol priznanie, prečo zmenila štýl obliekania. „Vážený pán gróf, usilujem sa obliekať tak, ako vaše spoločenské kruhy pokladajú za primerané pre vašu manželku.“

„O tom, čo je primerané pre moju manželku budem rozhodovať ja sám.“

Cez jemnú látku košielky cítila dotyk jeho svalnatého stehna a vyhrnutá sukňa ten pocit ešte znásobila. „Tvoja arogancia mi priam vyráža dych.“

Sebastian zovrel ruku na jej drieku. V matnom svetle sa zablysol zlatý prsteň na jeho prste. „Nazdávaš sa, že ak sa j ti podarí zabrániť tetuške, aby ťa verejne urážala, vzdám sa i pomsty?“

„Na takéto hlúpe poznámky nebudem odpovedať.“ „Aká duchaprítomná odpoveď!“ usmial sa Sebastian. „Chcem ťa upozorniť, že to, čo robíš, je zbytočné. Drucilla bude stále striehnuť, aby ti mohla niečo vytknúť, takže sa snažíš celkom zbytočne. Ona sa nikdy nezmení. Ak nebude môcť zapárať do tvojho oblečenia, nájde si inú zámienku, aby ťa mohla kritizovať. Skrátka je to beštia.“

„Tvoja teta by určite nedokázala skritizovať moje šaty viac ako ty.“ Pokúsila sa upraviť si perá levandulej farby, ktoré jej zdobili účes.

„Ako tvoj manžel mám určité privilégia vo všetkých smeroch.“

„Ja si to nemyslím!“ vybuchla, no *vzápätí* neisto pozrela na manžela. „Povedz pravdu. Naozaj si myslíš, že tie šaty majú príliš veľký výstrih?“

„Príliš veľký na to, aby si sa v nich ukazovala na verejnosti.“ S neskrývaným záujmom študoval pôvabné oblíny jej poloodhalených prs. „Jednako badám, že tento strih má isté prednosti.“ „Prosím?“

„Poskytuje vynikajúci výhľad na krásnu krajinu.“ Vopchal jej ruku do dekoltu.

Ovládlo ju vzrušenie. „Nerob to, prosím ťa. Takéto niečo sa v kočiari nerobí.“

„Prečo nie? Bude trvať skoro pol hodiny, kým sa v takejto premávke dostaneme domov. A okrem toho, vonku je taká hustá hmla, že to bude trvať ešte dlhšie.“

Sebastian jemne poodtiahol okraj dekoltu a odhalil jej biely prsník.

Cítila, ako ju rozpaľuje vnútorný oheň. Plesla ho po ruke. „Správaš sa nemožné. Nedovolím, aby sme sa milovali v kočiari.“

„Drahá, nepočula si, že je to práve v móde? A ty predsa chceš byť moderná, nie?“ Sebastian začal približovať ústa k ružovému púčiku.

Privrela túžobne oči, ale pokúsila sa sústrediť pozornosť na neutrálnu tému. „Keďže sme už uzavreli otázku mojich šiat, chcem sa porozprávať o tvojej zamýšľanej návšteve obchodu na Bond Street.“

„Sľubujem, že po návrate ťa budem podrobne informovať o všetkom, čo tam zistím.“ Sebastianov horúci dych jej spaľoval pokožku.

„To, že ma nechceš vziať so sebou, nieje fér. Som predsa tvoja partnerka.“

Musela hlasno zalapať po dychu, lebo rukou dráždil zdurený výbežok jej prsníka. Otvorila oči a pohľad jej padol na papier, ktorý ležal na sedadle vedľa nich. „Čo je to?“

„Pochútka.“ Poláskal bradavku špičkou jazyka. „Áno, o tom niet pochyb. Mimoriadne chutná.“

„Ja myslím na ten papier na sedadle. Asi som sa naň posadila, keď som nastúpila do koča. Nieje to list?“

Sebastian nadvihol hlavu a pozrel na kus papiera. „Nevšimol som si ho.“ Vzal ho do ruky a zodvihol tak, aby naň videl vo svetle petrolejovej lampy. Chvíľu si ho pozorne prezeral a potom ho rozprestrel. Bolo tam niekoľko naráchlo napísaných riadkov.

„Je to list. Niekoľko ho tu nechal, keď sme boli na plese.“ Nahlas prečítal: „*Ku Kniežatám Cnosti patrí: Ringcross, Oxenham, Bloomfield a Curling. Ich adresy sú na konci tohto listu. Dúfam, že ma už nebudete obťažovať kvôli ďalším informáciám. Ubezpečujem vás, že viac toho neviem. Úpenlivo vás prosím, aby ste ma nechali na pokoji.*“

„Anonym. Nie je tu žiaden podpis,“ zamračil sa Sebastian. „Pravdepodobne ho napísal niektorý z obchodníkov, ktorých som dnes navštívil.“ „Ako vieš?“

„Napísala ho osoba, ktorá si neželá, aby sme ju obťažovali ďalším vypytovaním. A zatiaľ sme sa vypytovali iba obchodníkov, nie?“

„V tom liste sa spomína aj Curling...“ „Ringcross je mŕtvy a Curling si želá, aby sa objasnili okolnosti jeho smrti. Obaja boli členmi klubu *Kniežat Cnosti*. Asi sa bojí, že ho bude nasledovať.“ Sebastian si zamyslene poklopkával listom papiera po stehne. „Takže by som sa mal pohovárať s Bloomfieldom a Oxenhamom.“ „Poznáš ich?“

„Oxenham áno. Ak sa nemýlim, podniká v námornej preprave. Dvakrát bol ženatý a obe manželky mu zomreli veľmi krátko po svadbe. Jedna pri dopravnej nehode a druhá sa vraj predávkovala upokojujúcim prostriedkom.“

Prudence až striaslo. Zdvihla šál a tesne sa ním ovinula. „To znie dosť podozrivo.“

„Ani mne sa to nepáči.“ Sebastian sa pohodlne oprel v rohu koča a zamyslene pozrel na manželku. „A čo ten Bloomfield?“ chcela vedieť Prudence. „Veľa o ňom neviem. Povráva sa, že je trochu šibnutý.“

Do klubov chodí zriedkavo a ani v spoločnosti sa často neukazuje.“

„A Curling?“

„Ktovie akú úlohu v tom všetkom zohráva? Ale vôbec sa tu nespomína Jeremy.“

Prudence chvíľu zvažovala manželove slová. „Je tu napísané, že Oxenham býva na Rowland Street.“

„Áno,“ prikývol zamyslene Sebastian. „Nebolo by od veci, pozrieť sa do ich domov skôr, než ich oslovím.“

„Keďže sa už nemusíš vkradnúť do obchodu na Bond Street, máš vlastne fúru času,“ prehodila s úsmevom Prudence.

„Ktovie či je ten zoznam úplný.“ Sebastian zvedavo pozrel na manželku. „Čo si o tom myslíš, drahá?“

Odvetila mu s tajuplným úsmevom otázkou: „Čo keby sme sa cestou domov zastavili na Rowland Street?“

„Nie!“ zasiahol rýchlo. „Nech ti .ani nenapadne, že ťa zoberiem na nočný prieskum do Oxenhamovej rezidencie.“

„Mohli by sme sa len previezť kočom okolo a pozrieť, či je doma,“ nevzdávala sa Prudence. „Určite v tom nebude nijaké riziko.“

„Vylúčená vec. Nedovolím, aby si sa motala okolo toho domu.“

„Veď sa tam nemusíme ani zastaviť,“ pokračovala Prudence. „Len sa pozrieme, či sa svieti. Budeme aspoň vedieť, či má zmysel sa tam vrátiť.“

Sebastian zaváhal. „Máš pravdu, nič sa nestane, keď sa prevezieme okolo jeho domu.“

Prudence potlačila spokojný úsmev. „Presne tak. Skrátka prejdeme tadiaľ ako jeden z mnohých kočiarov, ktoré rozvážajú plesových hostí. Nikto si nič nevšimne.“

„Tak dobre.“ Sebastian vstal zo sedadla a nadvihol poklop na streche kočiaru.

„Áno, pane,“ zvolal ostražito kočiš.

„Želám si, aby sme išli domov cez Rowland Street,“ oznámil Sebastian.

„Bude to obchádzka, pane.“

„Možno sa tadiaľ dostaneme domov ešte skôr. Je menšia premávka.“

„Ako si želáte, pane.“

Sebastian zavrel poklop a usadil sa oproti manželke. „Nechápem prečo, ale mám zlú predtuchu, že to neskončí dobre.“

„Ja nemám,“ odvetila zľahčujúce Prudence. „Nič predsa neriskujeme.“

„No neviem,“ zašomral neisto.

Zachichotala sa. „Priznaj sa, Sebastian. Rovnako ako ja, aj ty tam chceš nazrieť. Ako si už veľakrát povedal, sme si veľmi podobní.“

„Práve to ma začína vážne znepokojsť.“ Sebastian zhasol lampu, odtiahol záclony a spustil sklo jedného okienka.

Prudence zvedavo pozorovala jeho počínanie. „Čo to robíš?“

„Nechcem, aby si nás niekto všimol, keď budeme prechádzať popri tom dome. Hmla je veľmi hustá, takže kočiar nikto nespozná. Ale opatrnosti nie je nikdy nazvyš.“

Sebastian sa naklonil, siahol pod sedadlo a vytiahol obdĺžnikovú načierno natretú dosku. Pripevnil ju remienkami na háčiky na dverách kočiaru a vyvesil ju von.

Prudence si uvedomila, že načierno namaľovaná doska zakrýva erb Angelstonovcov na dvierkach kočiaru. „Veľmi šikovné,“ poznamenala uznanlivo.

„Len malé bezpečnostné opatrenie.“

„Predpokladám, že si ho používal aj predtým," prehodila s úsmevom.

„Samozrejme," prikývol.

V tme mu nevidela do tváre, ale v jeho hlase rozpoznala nedočkavosť. Vzrušenie z nadchádzajúceho dobrodružstva ovládlo nielen ju, ale aj jeho.

Štvrť, v ktorej sa nachádzala ulica Rowland Street, bola vcelku pokojná a ako Sebastian predvídal, kočiarov tadiaľ jazdilo len veľmi málo. Prudence zvedavo vyzrela cez okno. Pomedzi chuchvalce hmly videla, že vo väčšine domov vládne tma.

Sebastian sa naklonil dopredu. „Ak je pravda, čo je napísané v tom liste, potom sme pri Oxenhamovom dome." „Vo všetkých oknách je tma." Prudence sa letmo pozrela na Sebastiana. „Stavím sa, že doma nikto nie je. Máme vynikajúcu príležitosť trochu sa tam poobzerať."

„A čo služobníctvo?" Sebastian hľadel ani urieknutý do t okien blízkej budovy.

„Ak aj je v dome, určite už spí. A možno dostalo na večer voľno," zamyslela sa Prudence. „Často sa stáva, že služobníctvo sa vyparí na celú noc, keď má istotu, že panstvo sa vráti až nadránom." „Máš pravdu."

„Môžeme prikázať kočišovi, aby počkal za rohom a my i zatiaľ prejdeme uličkou poza Oxenhamov dom." „Dočerta, už som ti raz povedal, že ťa so sebou nezoberiem."

„Nemôžeš vedieť, kedy sa ti znovu naskytne takáto príležitosť. Kým ma odvezieš domov a vrátiš sa, môže sa Oxenham vrátiť domov. Budeš musieť vyčkávať na ďalšiu noc, keď nebude doma."

Sebastian váhal. „Ostaneš v kočiari a ja sa tam pokúsim dostať odzadu."

„Idem s tebou," povedala rázne. „Zakazujem ti to." Potom tlmeným hlasom prikázal kočišovi: „Zájdí až na koniec cesty a potom zaboč za roh. Ja na chvíľu vystúpim. Keby sa počas mojej neprítomnosti stalo niečo neobvyklé, ihneď odvez lady Angelstonovú domov. Ja sa vrátim pešo."

„Ako si Vaše lordstvo želá," odvetil kočiš odovzdaným hlasom sluhu, ktorý je už zvyknutý na podivné nočné výlety svojho nevyspytateľného chlebodarcu.

Prudence sa odhodlala k poslednému pokusu zmeniť Sebastianovo rozhodnutie. „To nie je fér."

„Ale veď to si predsa sama chcela," pripomenul jej a vyzliekol si pelerínu. „Radšej sa obleč. Možno to chvíľu potrvá, kým sa vrátim a nechcel by som, aby si prechladla."

„Ale ja by som veľmi chcela ísť s tebou," vzdychla Prudence, keď si obliekala objemnú pelerínu.

„Hneď na začiatku som ti predsa povedal, že s tým nesúhlasím."

„Keby som ti nenavrhla, aby sme sa viezli cez Rowland Street, tak by si tu vôbec nebol."

„Máš pravdu," súhlasil, „tým však tvoja účasť na dnešnom pátraní končí."

Koč práve zastal. Sebastian chytil do dlaní jej tvár a vášnivo ju pobožkal.

Keď nadvihol hlavu, videl, ako si napráva okuliare na nose. V prítmí síce nevidela do jeho tváre, ale cítila vzrušenie, ktoré zmietalo jeho telom.

„Sebastian, ustúp," naliehala.

„Prudence, buď rozumná! Nemôžeš predsa behať v tom chlade takto naľahko."

„Nevyhováraj sa na moje oblečenie. Pravda je taká, že nechceš, aby som aj ja mala radosť z nejakého objavu. Len si to priznaj."

V prítmí videla, že na chvíľu odhalil zuby v širokom úsmeve. „Drahá, hneď som nazad."

Otvoril dvere, potichu vystúpil a nebadane sa stratil v nočnej hmle.

„Bodaj by ho porantalo!" zašomrala Prudence.

O chvíľu neskôr aj ona otvorila dvere kočiara.

„Nehnevajte sa, madam, ale kam sa zberáte?" opýtal sa potichu vyplašený kočiš.

„Mám príkaz doviezť vás domov. Ak sa vzdialite z kočiara, prídem o robotu."

„Nerob si o mňa starosti," upokojovala ho pošepky. „Ja to už Jeho lordstvu nejako vysvetlím. Nebude tí nič vyčítať."

„Veľmi vás prosím, madam. Kľaknem si hoci aj na kolená. Vráťte sa do kočiara."

„Neboj sa. Hneď som späť.“

„Takže sa môžem rozlúčiť rovno so životom," nariekal kočiš. „Odkiaľživa som vedel, že ak sa gróf niekedy ožení, určite si nájde ženu rovnako bláznivú, ako je on. Práve to mu na vás vyhovuje. Ale čo bude so mnou?"

„Postarám sa, aby si neprišiel ani o krk, ani o prácu," ubezpečila ho pošepky. „A teraz už musím ísť.“

Pustila sa rezko úzkou zadnou uličkou. Blahorečila pritom Sebastianovi za jeho pelerínu, ktorá jej padla nesmierne vhod. Počítala bráničky k zadným vchodom jednotlivých obydľí, kým nedorazila k tej, ktorá viedla k domu, ktorý jej Sebastian ukázal z kočiara.

Vôbec ju neprekvapilo, že bránička bola otvorená. Sebastian ňou musel prejsť iba niekoľko minút predtým. Vzápätí pocítila mrazenie v chrbte, lebo zbadala, že jedno z okien na prízemí je osvetlené.

Takže predsa bol niekto doma.

Chvíľu nerozhodne postávala. Nebola si istá, čo urobil Sebastian, keď zistil, že dom nie je prázdny. Potom si však spomenula, že si trúfol navštíviť dámsku spálňu v čase, keď sa jej majiteľka zabávala o poschodie nižšie s londýnskou smotánkou. A v Curlingovom zámku snorili, keď sa tiež o jedno podlažie nižšie hostia zakrádali z jednej spálne do druhej.

Nemala by teda pochybovať, že sa Sebastian odhodlal preskúmať Oxenhamov dom napriek tomu, že v jednom z okien sa svieti.

Potichu vošla do záhrady. Keď pod nohami zacítila štrkový chodník, bolestne sa zamračila. Cez tenké podošvy saténových tanečných črievičiek cítila takmer každý kamienok.

Uprostred záhrady musela zabočiť, lebo natrafila na vysoký živý plot. Pomaly obchádzala nečakanú prekážku, keď znevrady narazila do mužskej postavy. Okolo nej sa ovinuli mocné mužské ruky a pritlisli jej tvár k pevnej hrudi.

„Kristepane!" vzdychla prestrašene.

„Dočerta!" počula tlmený Sebastianov hlas, veštiaci búrku. „Tušil som, že ma neposlúchneš. Odteraz nesmieš ani pípnuť. Je ti to jasné?"

Horlivo prikývla.

Neochotne ju pustil. Zdvihla hlavu, aby mu pozrela do tváre. Napriek tme videla, že je skrivená hnevom.

„Čo urobíme?" spýtala sa ledva počuteľne.

„Ostaneš tu a ja nazriem dnu. Potom odtiaľto bleskovo vypadneme."

Hneď nato vykročil. Videla, ho prechádzat' okolo tmavých okien na prízemí - cestou si overoval, či niektoré z nich nie je otvorené.

So zatajeným dychom pozorovala, ako sa približuje k oknu, v ktorom sa svietilo. Pritisnutý k stene opatrne nazrel dnu. Chvíľu tam nehybne stál. Potom sa naklonil bližšie a obzeral si vnútro izby z iného uhla.

Uvedomila si, že niečo nie je v poriadku. Vycítila to z napätia i polohy Sebastianovho tela. Teraz stál rovno pred oknom a hľadel priamo dovnútra. Potichučky postúpila o krok dopredu. Sebastian si ju ani nevšimol. Bol celkom sústredený na to, čo videl vo vnútri.

S nemým úžasom pozerala, ako vystiera ruku a otvára okno. Rozbehla sa k nemu.

„Ostaň tam," zasipel polohlasne, keď začul za sebou jej dychčanie. „Nepribližuj sa."

„Čo to robíš? Nemôžeš predsa vojsť dnu. Niektó tam je."

„To viem," odvetil pokojne. „Je tam Oxenham. Ale sotva si všimne, že má návštevu."

Prehupol sa ponad parapetnú dosku dovnútra. Udivená jeho trúfalým správaním znepokojene pristúpila bližšie. Opatrne pozrela dnu. Vydesená uskočila dozadu. Na koberci ležal dolu tvárou muž s rozhodnými rukami. Okolo hlavy mal kaluž krvi.

XIV kapitola

Zdalo sa, že Oxenham spáchal samovraždu, alebo si niekto dal tú námahu, aby jeho smrť ako samovraždu naaranžoval.

Niekoľko centimetrov od ruky nebožtíka ležala pištoľ, nikde neboli stopy po zápase.

Sebastian si rýchlo prezrel celú miestnosť. Nemohol sa dlho zdržiavať. Musel odviešť Prudence mimo nebezpečenstva. Chcel však nájsť niečo, čo by ho presvedčilo, že Oxenham si naozaj priložil pištoľ k spánku a potiahol spúšť. Alebo niečo, čo by dokazovalo, že to urobil niekto iný. Jeho pozornosť upútal zlatý predmet na koberci hneď vedľa Oxenhamovej ruky. Obozretne sa k nemu priblížil, aby nestúpil do mláky krvi. Pritom sa rýchlo obzrel k oknu a zbadal Prudence. Pozorne si prezerala zariadenie Oxenhamovej knižnice.

Zlatým predmetom na koberci bol prsteň. Sebastian si ho dôkladne obzrel! Bolo na ňom ozdobne vyryté písmeno F a veľmi sa ponášal na jeho vlastný. Bol to nepochybne dedičný prsteň Fleetwoodovcov.

„Čert aby to vzal!“ Vzal prsteň a vzpriamril sa. Chcel vykročiť k oknu, ale znovu zaváhal. Čo ak ten muž ležiaci tvárou v kaluži krvi nie je Oxenham? Z miesta, na ktorom stál, nevidel do jeho tváre. Zohol sa k mŕtvole.

„Nedotýkaj sa ho,“ zašepkala nástoľčivo Prudence. „Pod', musíme okamžite zmiznúť.“ „Viem.“ Nemohol však odísť bez toho, aby mal istotu, chytil mŕtveho muža za rameno a otočil ho, aby mu mohol pozrieť do tváre.

Bol to Oxenham.

Nechal ho pomaly klesnúť do pôvodnej polohy. Opäť zazrel jagavý lesk zlata. Tentoraz to boli gombíky na Oxenhamovej veste. Naklonil sa a prečítal na nich vyryté slová *Knieža Cnosti*.

Mŕtvola klesla na zem a znehybnela.

„Preboha, Sebastian, ponáhľaj sa,“ zašepkala zúfalo Prudence.

„Ešte sa pozriem na jeho stôl.“

Obozretne vykročil po koberci k písaciemu stolu, naj ktorom boli porozhadzované akési papiere. Rýchlo ich začal prezeráť, hľadájúc list na rozlúčku.

Nenašiel ho. Zato niekto iný tam predsa len zanechal odkaz. V mihotavom svetle dohárajúcej lampy si ho Sebastian ešte stačil prečítať. Bol stručný. Obsahoval len tri slová:

Lilian bude pomstená

Hlasy, ktoré sa ozvali pred domom, začul súčasne s Prudence. Do domu sa vracalo služobníctvo.

„Sebastian, pod' už konečne.“

Zdrapil lístok s odkazom, vyskočil von, chytil ju za ruku a pustili sa behom k bráničke.

Na ulicu sa dostali bez problémov. Sebastian sa obzrel dozadu a spokojne zistil, že ich nikto neprenasleduje. Náhlivo ťahal Prudence k čakajúcemu kočiari.

Len čo sa vynorili z hmly, zbadali kočiša, ktorý trpezlivo sedel na kozlíku. „Pán gróf, ja naozaj nemôžem za to, že vaša pani odišla za vami. Nebolo v mojich silách zadržať ju,“ oznamoval skrúšeným hlasom.

„Ideme domov,“ prikázal Sebastian. „Porozprávame sa až neskôr.“

„Áno, pane. Vari to znamená, že zatiaľ som neprišiel o prácu?“

„Budeš ju mať prinajmenšom dovtedy, kým nás odvezieš bez úhony domov.“ Sebastian otvoril dvere koča a postrčil Prudence dovnútra. „Potom sa uvidí.“

„Nesmieš ho potrestať, Sebastian! Veľmi sa usiloval dodržať tvoje pokyny,“ apelovala Prudence zadychčaným hlasom, keď už obaja sedeli v kočiari.

„Pracuje u mňa dosť dlho na to, aby vedel, že keď mu nejaký pokyn, musí ho splniť,“ trval na svojom Sebastian. „Moje služobníctvo je platené najlepšie v celom Londýne, a preto očakávam, že moje pokyny do bodky splní. Mohol ťa predsa niekto vidieť.“

„Prestaň sa zlosť. Nič mi nehrozilo.“ Pokúšala sa vymotať z obširných záhybov manželovej peleríny. „Kým niekto zo služobníctva vstúpi do knižnice a objaví Oxenhamovu mŕtvolu, ubehne pár hodín.“

„Ktovie...“ Sebastian dôkladne zatiahol záclony na okne.

Kočiar sa dal do pohybu. „Madam, v budúcnosti sa ma už neopovážte neposlúchnuť.“

„Poučovať ma môžeš aj neskôr. Teraz mi radšej povedz, čo si zistil.“

Sebastianovi vírili hlavou jedna myšlienka za druhou. Oženil sa s odvážnou, nezávislou ženou, ktorá prejavovala rovnako ako on nadšenie pre objasňovanie tajomných záhad. Nemôže teda očakávať, že z nej bude poslušná manželka. Chvíľu zápasil s jednou z lúčok v kabíne, kým sa mu ju podarilo rozsvietiť. Potom sa opäť usadil na sedadle a uprel pohľad na manželkinu rozrušenú tvár. Oči jej žiarili vzrušením po dobrodružstve, ktoré práve spolu zažili. Nezдалo sa mu vhodné, karhať ju práve vo chvíli, keď obaja prežívali podobné opojenie a naliehavú zvedavosť.

Vopchal ruku do vrečka a vybral z neho prsteň a zložený list. Bez slova jej podal oba predmety. „Ešte presne neviem, čo to znamená. Okrem tohto som na Oxenhamovej veste videl gombíky s vygravírovaným nápisom *Knieža Cnosti*.“

„Takže pisateľ neklamal.“ Prudence si mlčky obzerala prsteň. „Ponáša sa na tvoj.“

„Máš pravdu,“ prikývol.

„Ako sa mohol ocitnúť na dlážke vedľa Oxenhamovej mŕtvolky?“

„To by zaujímalo aj mňa,“ zašomral Sebastian.

„A kto bola tá Lilian?“

Sebastian si všimol, že Prudence nepozera na list, ale na nápis vyrytý na vnútornom obvode prsteňa.

„Je tu niečo napísané.“ Prudence priblížila prsteň k lampe a nahlas prečítala: „*Lilian s láskou*.“

„Ukáž.“ Sebastian jej vzal šperk z ruky a začal pozorne skúmať nápis. „Kto len môže byť tá Lilian?“

„Už si to meno niekedy počul?“

„Prečítaj si tento lístok,“ prehodil sucho.

Až teraz si prezrela kúsok papiera, ktorý mala na kolenách. „*Lilian bude pomsténá*. Preboha, Sebastian, čo to má znamenať?“

„Začínam mať podozrenie, že Lilian bola žena, ktorú spomínal ten starý blázon v Curlingovom zámku. Povedal, že vyskočila z veže a teraz sa mstí.“

„Takže teraz sa zjavil jej duch, aby splnil jej kliatbu.“ Prudence si zamyslene zahryzla do spodnej pery. „Takže smrť Ringcrossa a Oxenhamu súvisí s jej samovraždou.“

„Nie je to vylúčené.“ Sebastian zamyslene hľadel na prsteň. „Je celkom možné, že niekto, komu záležalo na tej záhadnej Lilian, dospel k názoru, že za jej smrť sú zodpovedné Kniežatá Cnosti. A rozhodol sa im pomstiť.“

„To znamená, že tajomný pomstiteľ chce teraz všetkých odrovnať.“

„Zatiaľ to tak vyzerá.“

Prudence sa opäť zahľadela na prsteň. „Raz si mi spomínal, že nosenie takéhoto prsteňa patrí k rodinnej tradícii.“

„Muži z rodu Fleetwoodovcov nosia takéto prstene už päť pokolení.“ Spomenul si na deň, keď mu otec odovzdal svoj prsteň. Pritom mu prízvukoval, aby ho nosil s hrdosťou, lebo prsteň je symbolom jeho cti.

To, čo ti ľudia hovoria, si vôbec neber k srdcu. Dôležité je len to, aby si bol úprimne presvedčený, že tvoja česť ostala nepoškvrnená. Lebo česť je najvzácnejšou hodnotou a tak s ňou treba aj zaobchádzať. Pokiaľ je muž presvedčený, že jeho česť ostala nedotknutá, dokáže sa vyrovnáť s každou nepriaznou osudu.

Doslova si pamätal otcove slová. Zovrel prsteň v dlani.

„Je podľa teba možné, aby niektorý Fleetwood daroval ten prsteň nešťastnej Lilian?“ spýtala sa Prudence.

„Možné to je.“ Dokonca viac než možné, pomyslel si.

„Tiež ti napadlo, že keď sme v Curlingovom zámku našli Jeremyho tabatierku, možno mu patrí aj tento prsteň?“

„Presne tak.“

„Sebastian, mal by si vedieť, že dnes večer som videla tvojho bratanca. Nemal rukavice, a preto som si všimla, že na ruke mal prsteň podobný tomuto.“

„Urobiť kópiu predsa nie je žiaden problém. Pokiaľ si to niekto môže dovoliť, ochotne sa na to podujme hociktorý zlatník.“

Prudence chvíľu premýšľala. „Čo podnikneme? Pôjdeš sa vypytovať po zlatníctvach?“

„Nie,“ odmietol rozhodne. „Musím sa pohovárať s Jeremym. V tomto prípade naňho narážam až príliš často.“

„Aj ja mám ten dojem. Rada ti pomôžem,“ zapálila sa Prudence.

„Nie som si istý, či je to dobrý nápad,“ namietol Sebastian.

„Nemyslíš, že sa môžeme dozvedieť podstatne viac, keď jeden bude klásť otázky a druhý bude pozorovať jeho reakcie?“

Sebastian zneistel. Voči tomu, aby Prudence bola prítomná pri jeho rozhovore s Jeremym, by nemal mať výhrady. Vôbec nepopieral, že by mu jej postrehy mohli pomôcť. Jednako, jej správanie bolo často nevyspytateľné a ak išlo o ich rodinné záležitosti, mala až príliš mäkké srdce.

„Nuž teda dobre. Môžeš byť pri mojom rozhovore s Jeremym, ale len za podmienky, že doňho nebudeš nijako zasahovať. Súhlasíš?“

„Samozrejme,“ zvolala nadšene.

Nasledujúci deň sa presne o pol dvanástej otvorili dvere Sebastianovej knižnice a objavil sa v nich Jeremy. Prudence s ním už od prvého okamihu mala súcit. Skutočnosť, že si ho pozvala hlava rodu, ho očividne znepokojila. Ale usiloval sa predstierať opak.

„Dočerta, Angelstone, o čo ti vlastne ide? Mám dôležitejšie starosti, než chodiť k tebe na návštevu,“ začal zostra Sebastian sedieť za písacím stolom pri okne. Neunúval, sa vstať. Na pleci mu ležérne sedel Lucifer. „Ani ja z toho nemám bohvieakú radosť. Ale skôr než budeš pokračovať v tirádach, čo si o mne myslíš, nechcel by si sa privítať s mojou ženou?“

Jeremy si až teraz všimol, že v miestnosti je aj Prudence. Stála pri čajovom stolíku. Prudko očervenel. „Zdravím vás, lady Angelstonová,“ kývol hlavou smerom k nej. „Prepáčte mi, že som vás hneď nezbadať.“

„Dobrý deň, pán Fleetwood,“ usmiala sa Prudence. „Dáte si s nami čaj?“

Jeremy neisto pozrel na Sebastiana. „Nie som si istý, či sa zdržím tak dlho,“

„Na šálku čaju budeš mať určite dosť času,“ ubezpečil ho chladno Sebastian. „Posaď sa.“

Jeremy prijal podávanú šálku. „Ďakujem vám, my lady.“ Postojáčky vyčkával, kým sa usadí Prudence a potom sa pomaly posadil do kresla oproti Sebastianovi.

„Podme teda k veci,“ ozval sa netrpezlivo. „Prečo si ma pozval?“

Sebastian sa naňho mlčky pozeral. Prudence šípila, že toto predlžujúce sa ticho má Jeremyho zneistiť. Už sa chystala prehovoriť, keď sa zrazu Sebastian pohol. Bez slova vytiahol zásuvku pracovného stola, vybral z nej prsteň nájdený v Oxenhamovej pracovni a ukázal ho mladíkovi.

„Čo to má znamenať?“ Jeremy zvedavo uchopil šperk a začal si ho obzerať.

Mladíkovo prekvapenie bolo zjavné. Sebastian pozorne sledoval jeho tvár. Prudence zbadať, že dnes manželove oči neiskria veselosťou, ale žiaria páľčivým ohňom skúmavej inteligencie.

Jeremy bol načisto vyvedený z miery. Zdvihol hlavu a neisto pozrel na Sebastiana. „Odkiaľ ho máš?“

Sebastian pohladkal Lucifera. „Vieš, komu patrí ten prsteň?“

„Samozrejme, že viem. Je môj.“ V mladíkovom hlase znel úprimne udivený tón. „Asi pred tromi rokmi som ho kdesi stratil. Nikdy som o tom nehovoril, lebo som vedel, že mama by sa veľmi hnevala. Iste viete, ako lipne na rodinnej tradícii.“

„Isteže.“ Sebastianova ruka na Luciferovom chrbte znehybnela. „Dobre to poznám.“

„Nechcel som ju zarmucovať priznaním, že som stratil dedičný prsteň. Preto som si dal vyhotoviť kópiu.“ „Kto je tá Lilian?“ spýtal sa znevrady Sebastian. „Nemám tušenie.“ Šálka

s čajom zacengala o tanierik, keď ju mladík trasúcou sa rukou zdvíhal k ústam. „Kto je Lilian?“ zopakoval Sebastian zlostne stíšeným hlasom. Lucifer výstražné švihol chvostom.

„Neviem, o kom hovoríte,“ odvetil hlasno Jeremy. „Nepoznám nijakú Lilian.“ Ráznym gestom postavil šálku späť na tanierik.

„Som presvedčený, že ju poznáš,“ pokračoval Sebastian. „A nedostaneš sa odtiaľto, kým mi to nepovieš.“ „Dočerta, Angelstone, čo si to dovoľuješ?“ „Je hlavou vášho rodu,“ poponáhľala sa vysvetliť Prudence. Vrhla nervózny pohľad na manžela, ale ten sa robil, že ju nevidí. „A chce vám len dobre.“

„Jediné, čo chcem vedieť, je, kto je tá Lilian,“ ľadovým tónom zopakoval Sebastian.

„Nieje predsa nijaký dôvod strašiť našu vzácnu návštevu,“ zasiahla Prudence a prosebné pozrela na manžela. „Chceme si len overiť niektoré skutočnosti.“

Sebastian uprene hľadel na Jeremyho. Bolo vidieť, že manželkine slová ignoruje. Prudence usúdila, že je zbytoční hrať rolu sprostredkovateľky.

„Pokúste sa nás pochopiť, pán Fleetwood,“ obrátila sa prívetivo na mladíka. „Usilujeme sa zistiť, prečo bol váš prsteň včera v noci nájdený za veľmi neobvyklých okolností.“

Jeremy na ňu nechápavo pozrel. „Za akých okolností?“

„Ležal pri tele mŕtvoly lorda Oxenhama,“ odvetil Sebastian. „A ty pravdaže nevieš, ako sa tam ocitol.“

„Mŕtvoly?!“ Jeremy znepokojene zvrátil obočie. V jeho tvári sa zračilo prekvapenie. „Vari Oxenham nežije?“

„Je mŕtvy,“ prisvedčil Sebastian.

Mladík vyľakane vypleštil oči. „A môj prsteň ležal pri ňom?“

„Áno.“

„Vy si myslíte, že som ho zavraždil?“ Mladíkovo pobúrenie bolo silnejšie než jeho rozpaky. „Len na základe toho, že sa v blízkosti jeho mŕtvoly našiel môj prsteň?“

„Takýto záver sa priam vnucuje,“ usmial sa ironicky Sebastian a Lucifer zažmurkal zlatistými okáľmi.

Prudence na manžela zlostne zagánila. „Prosím ťa, nezastrašuj ho.“

„Ty sa do toho nepleť,“ zahriakol ju bez toho, aby na ňu čo i len pozrel.

Ignorovala jeho výstrahu a obrátila sa s prívetivým úsmevom k Jeremymu. „Pán Fleetwood, polícia ešte nevie, že sa pri Oxenhamovej mŕtvole našiel váš prsteň. A my ju o tom nemienime informovať. Nemám pravdu, Sebastian?“

„To sa ešte uvidí,“ zavrčal výhražné jej manžel.

„Ale ja som ho nezabil!“ Jeremy rýchlo a zúfalo behal očami od Sebastiana k Prudence. „Môžem vám to odprisahať. Čo by som z toho mal?“

Sebastian poškrabkal Lucifera za uchom. „Možno si bol presvedčený, že je zapletený do Lilianinej smrti.“

„Ale veď za jej smrť nikto nemôže. Utopila sa.“ Mladík sa odmlčal. Uvedomil si, že sa práve priznal k známosti so záhadnou Lilian.

Prudence inštinktívne pocítila súcit s mladíkovým pohnutím a rozpakmi. Naklonila sa a s účasťou sa dotkla jeho ruky. Sebastianovi zlostne zaiskrili oči. Nepovedal však nič. „Povedzte nám, kto bola Lilian,“ požiadala ho ticho.

Mladík na chvíľu zavrel oči. Keď ich otvoril, na tvári sa mu zračila rezignácia. „Je to už stará záležitosť. Ale stále sa ma nesmierne bolestivo dotýka.“ Pomaly si odchlipol čaju, nespúšťajúc zrak z Prudence. Potom šálku položil späť na stôl. „Miloval som ju.“ „Čože?“ ozval sa prekvapene Sebastian.

„Bola jediným dieťaťom zámožného obchodníka. A po smrti jeho manželky aj jedinou radosťou jeho života. Veľmi úzkostlivo sa o ňu staral. Bola vzdelaná a jej vyberaným spôsobom sa nedalo nič vyčítať. Až na pôvod sa mohla považovať za stopercentnú dámu.“

„Chápem,“ povzbudila ho polohlasne Prudence. „Zoznámil som sa s ňou po smrti jej otca. Bola pod kuratelou starnúceho strýka, ktorý zhrabol celé jej dedičstvo a nútil ju pracovať vo svojom hostinci.“

Prudence kútikom oka zbadala, že Sebastian otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať. Posunkom mu naznačila, aby mlčal. Napodiv ju poslúchol.

„A kde ste sa ňou zoznámili?" povzbudila Prudence Jeremyho.

„Na mestskej tržnici. Pred tromi rokmi." Pri tej spomienke sa mladíkova tvár rozjasnila zasneným úsmevom. „Pochutnávala si na zmrzline. Nechtiac som do nej vrazil a jej zmrzlina skončila na mojom kabáte. Bola to láska na prvý pohľad."

„Čo sa dialo potom?"

„Začal som ju vyhľadávať, kedy to len bolo možné. Samozrejme, že som tento vzťah nevidel ružovo. Moja matka by bola určite proti, pre ňu by to bola iba obyčajná slúžka z hostinca. Nemala nijaký majetok, ktorý by vyvažoval jej nízky pôvod." Jeremy trpkو začal pery. „Nezabúdajte, že matka v tom čase dúfala, že sa stanem budúcim grófom z Angelstonu."

„Bola pre ňu skoro rovnako neprijateľná ako nejaká herečka," neodpustil si Sebastian jedovatú poznámku.

Mladík sa zapýril. „Chcel by som, aby ste vedeli, že plne schvaľujem rozhodnutie tvojho otca, že sa oženil s milovanou ženou. Mal som v úmysle urobiť to isté. Nech by už následky boli akékoľvek."

Sebastian prižmúril oči. „To myslíš vážne?" „Smrteľne vážne. Miloval som Lilian vrúcnou láskou. Bola to prekrásna žena. Jemná a ušľachtilá." Mladík žalostne vzdychol. „Ale zomrela skôr, než sme sa stačili vziať." „Chápem, že to muselo byť hrozné," vzdychla Prudence.

„Jej meno som matke ani ostatným príbuzným nikdy neprezradil. Odpočíva už v tmavom hrobe a nemá zmysel o nej rozprávať."

„Kto ti povedal, že sa utopila?" zaujímal sa Sebastian.

„Jej strýko. Oznámil mi, že spolu s priateľkou odišla na niekoľkodňový pobyt kamsi na vidiek. Tam vraj nešťastnou náhodou spadla do potoka, ktorého hladina po búrke veľmi stúpila a utopila sa."

„Cítim s vami, pán Fleetwood," zašepkala Prudence. „Určite ste veľmi trpeli."

Jeremy pozrel na prsteň. „Najhoršie však bolo to, že som sa nemohol nikomu so svojím nešťastím zdôveriť. Nebolo nikoho, kto by pochopil moje zúfalstvo." Opäť zodvihol zrak a pozrel na Prudence. „Lilian je už dávno mŕtva, ale ja na ňu nikdy nezabudnem."

Sebastian nespúšťal z bratanca oči. „Ty si jej dal ten prsteň?"

Mladík prikývol. „Ten, čo mám na ruke je kópia. Nemal som chuť vysvetľovať matke a ostatným, prečo nenosím prsteň Fleetwoodovcov. Teda aspoň do času, kým by som im oznámil, že sa idem ženiť."

„Nevidím dôvod, prečo by si mal niekomu vysvetľovať, Ide a ako si ten prsteň stratil. Rád by som však vedel, ako sa dostal k Oxenhamovi."

„To nechápem. Prisahám. Viem len toľko, že prsteň sa stratil, keď sa Lilian utopila. Mám podozrenie, že si ho mohol privlastniť niektorý z tých sedliakov, čo našli jej telo. Bola to predsa len drahá vec. Nemal som za takých okolností veľkú šancu získať ho späť. Tak som sa vzdal hľadania."

Prudence sa obrátila k Sebastianovi. „Možno by sme sa mohli porozprávať s Lilianiným strýkom, ktorý vlastní ten hostinec."

„To nepôjde," odvetil tlmene Jeremy. „Pred vyše rokom pomrel na zápal pľúc. Dozvedel som sa to celkom náhodou, keď som sa viezol okolo jeho hostinca a zbadal, že už sú tam noví majitelia."

„To je škoda," poznamenala znechutene Prudence. „Vôbec tomu nerozumiem." Jeremy zamyslene hľadel na Sebastiana. „Najprv si mi vrátil tabatierku a teraz prsteň. A v oboch prípadoch ma vlastne nepriamo obviňuješ z vraždy. Nehráš so mnou nejakú divnú hru, Angelstone?"

Sebastian chvíľu hľadel na Lucifera. „V poslednom čase prišli o život dvaja muži, Ringcros a Oxenham." „To už viem," prikývol Jeremy. „Pri mŕtvotách sa našli predmety,

ktoré patria tebe. Pri Oxenhamovom tele bolo navyše toto." Podal bratancovi list papiera nájdeného v Oxenhamovom dome.

Mladík si rýchlym pohľadom prečítal tri slová. Potom zodvihol pohľad a tváril sa ešte zmätenejšie ako predtým. „Kto chce pomstiť Lilian? O čo tu vlastne ide?"

„Zdá sa, že do úvahy prichádzajú dve možnosti," ozval sa Sebastian. „Prvá z nich je, že si sa rozhodol pomstiť Lilianinu smrť, pretože jej odchod z tohto sveta má niekto na svedomí. Druhá možnosť..." Sebastian sa dramaticky odmlčal.

„Pokračuj!" vyzvala ho Prudence, skôr než mladík stačil vyriechnúť tú istú otázku.

„Alebo niekto chce tie vraždy narafičiť tak, aby si upadol do podozrenia práve ty," dopovedal Sebastian.

„Ale kto by na tom mohol mať záujem?" rozmýšľala nahlas Prudence.

Sebastian chvíľu zamyslene pozeral na Lucifera. „Vrah, odvetil nakoniec.

„Ako si na to prišiel?" nevydržal Jeremy. „Dostalo sa mi to do uší," prehodil nenútene. „Odkiaľ?"

„Z Bow Street."

„Z polície?" Na mladíkovej tvári sa objavilo neklamné zdesenie. „Chceš povedať, že polícia vyšetruje smrť tých dvoch?"

„Presne tak," prikývol Sebastian. „Aj keď vo veľkej tajnosti."

„Ale ako je možné, že moja tabatierka a prsteň, ktoré boli nájdené na mieste činu, sa ocitli v твоjich rukách?"

„Skúsme pripustiť, že moje konexie siahajú nielen hore, ale aj dolu. Trebárs aj na políciu."

„To ma vôbec neprekvapuje," zašomral Jeremy. „Iba Pánboh vie, kde všade siahajú."

„A to je nadmieru užitočné. Jeden z mojich známych vyšetruje obe vraždy. Skrátka istá osoba uznala za vhodné poinformovať ma, že existujú dôkazy, ktoré na teba vrhajú tiež podozrenia."

„Určite za tie informácie veľmi dobre platíš," poznamenal Jeremy.

„Potrebujem byť informovaný," odvrkol Sebastian celkom nezúčastnene.

Prudence hľadela na manžela s neskrývaným obdivom. Vysvetlil to naozaj hodnoverne, preletelo jej hlavou. Je logické, že muž v jeho postavení si dá záležať, aby mal prístup k informáciám, najmä takým, ktoré sa týkali jeho rodiny. Nebolo ťažké uveriť, že použil svoje známosti, aby podplatil nejakého vyšetrovateľa a ten mu odovzdal dôkazy priťažujúce jeho bratancovi.

„Celý problém spočíva v tom, že môžu nasledovať ďalšie vraždy," pokračoval Sebastian stíšeným hlasom. „A ak sa niečo také stane, nie som si istý, či bude v mojich silách naďalej ťa chrániť."

„Prekristapána!" Jeremy zhrozene pozeral Sebastianovi do očí. „Čo si mám počať? S Oxenhamom nemám nič spoločné. Ak ma chce niekto do toho namočiť, potom ma môžu uväzniť za vraždu. Ako dokážem, že som nevinný?"

„Nemusíte zúfať, pán Fleetwood." Prudence upokojujúco pohladkala mladíkovo rameno. „Lord Angelstone vám pomôže. Všet, Sebastian?"

„Možno," odpovedal nezúčastnene Sebastian.

„Čo si to povedal?" Prudence priam vyskočila zo stoličky. „Takto trápiť pána Fleetwooda je od teba veľmi nepekne. Ja to nepripustím."

Jeremy sa rázne postavil. Ruky mal zovreté do pästí. „Lady Angelstonová, myslím si, že váš manžel sa na mojej situácii výborne zabáva. Ak ma obvinia z vraždy, bude to vítaná odplata voči našej rodine. Iste vám nemusím hovoriť, akým šokom to bude pre moju matku a aký škandal to rozvíri."

„Ani o tom nehovorte, pán Fleetwood," požiadala ho Prudence. „Lord Angelstone nemá v úmysle ubližovať vlastnej rodine. A preto si určite neželá, aby ste boli obvinení z vraždy."

„Akože nie?" Jeremy na ňu rozrušené hľadel. „Ak ešte neviete, za koho ste sa vydali, tak ráčte zobrať na vedomie, že váš manžel nás, Fleetwoodovcov, úprimne nenávidí. Vôbec by

mu nevadilo, keby sme sa ocitli v takom potupnom postavení."

„To nie je pravda," ohradila sa Prudence.

„Ale je." Jeremy vrhol na Sebastiana nenávistný pohľad. „Teraz, keď mi to všetko došlo, vidím, že za mojím obvinením bude stáť práve on."

„Nie," vyhrkla Prudence.

Jeremy nevraživo pozeral na Sebastiana. „Naozaj ti šlo o to, Angelstone? Chceš ma dostať za mreže?"

„Keby som to chcel, nevrátil by som ti tabatierku ani prsteň," odvetil s ľadovým úsmevom Sebastian. „Nechal by som ich policajtom."

„A čo ak je to súčasť nejakej intrigy?" skríkol nahnevane Jeremy. „Hráš sa so mnou ako mačka s myšou. Budeš sa zabávať na ponížení rodiny, dokiaľ ťa to bude baviť. Potom zariadiš, aby ma obesili. A Fleetwoodovci ostanú navždy v hanbe."

Na Sebastianovej tvári sa objavil cynický úsmev. „Drahý Jeremy, obdivujem tvoju fantáziu, ale -"

„Tak už s tým prestaňte," skočila mu do reči Prudence a postavila sa medzi *manžela a* Jeremyho. „Pán Fleet-wood, hádam bude lepšie, keď už pôjdete. A kvôli tomu obvineniu z vraždy si nerobte starosti. Lord Angelstone nedopustí, aby sa to stalo."

„A čo ak tomu nedokáže zabrániť ani gróf z Angelstonu?" opýtal sa tlmene Sebastian.

Prudence sa zvrtila k manželovi. „A čo sa teba týka, žiadam, aby si sa už prestal vršiť na svojom bratancovi."

Sebastianove oči zaiskrili. „Prečo mi zakaždým musíš pokaziť radosť?"

„Už čuś," zasyčala cez zuby Prudence a úkosom pozrela na Jeremyho. „Tak teda dovidenia, pán Fleetwood. Budem sa snažiť, aby ste boli o celej veci priebežne informovaný. A nerobte si starosti, všetko bude v poriadku."

„To sotva, ak Angelstone kuje nejaký diabolský úklad, aby sa trochu pobavil." Jeremy sa zdvorilo uklonil. „Dovidenia, lady Angelstonová. Úprimne vás ľutujem. Byť manželkou Padlého Anjela určite nie je ľahké." Potom s pohľadom upretým priamo pred seba strnulo vykročil z knižnice.

XV kapitola

Sebastian si bol istý, že len čo sa za Jeremym zavrú dvere, manželka ho zasype výčitkami. Vôbec nemal chuť ich počúvať.

Keď sa Jeremy vzdialil, prudko sa zvrtila a postavila sa mu bojovne zoči-voči. Jej oči sršali hnevom. „Ako si len mohol byť taký odporný k tomu chudákovi?" vybuchla.

„Ubezpečujem ťa, že to vôbec nebolo ťažké." Sebastian položil Lucifera na zem a vstal. Vedel, že ho manželka bude nútiť, aby bratancovi pomohol. Pri predstave, že má proti svojej vôli pomáhať Fleetwoodovi, ho odrazu premkol ponížujúci pocit, že sa dostal pod papuču. Usúdil, že v takomto kritickom okamihu by ako pravý džentlmen mal odísť do svojho klubu. Dnes však nemohol využiť tento tradičný mužský azyl, lebo mal dohodnutú schôdzku. Takže má zámienku vypadnúť z domu.

„Bolo to od teba netaktné. Určite si si všimol, že Jeremy je na tom psychicky veľmi zle. Potrebuje pomoc a povzbudenie, preto ťa žiadam, aby si s ním zaobchádzal slušnejšie."

„A ja ťa zasa žiadam, aby si prestala strkať nos do mojich záležitostí," zavrčal. „A už vôbec nemám náladu počúvať tvoje výhrady k môjmu správaniu."

Prudence vyzývavo skrížila ruky na hrudi a začala poklopkávať špičkou topánky o dlážku. „Určite chápeš, že je tvojou povinnosťou poskytnúť bratancovi pomoc. Prečo ho chceš držať v neistote, kým mu pomôžeš z tej šlamastiky?"

Sebastian sa oprel o kraj stola. „Ako si prišla na to, že mu pomôžem?"

Prebodla ho zrakom. „O tom predsa nemôže byť ani pochyb."

„Mýliš sa, drahá," odvetil a ironicky sa usmial. „Pre mňa to také samozrejmé nie je. Pre tohto nevďačníka som už urobil až priveľa. Vari si zabudla, že som ukryl dôkazy, ktoré ho

mohli namočiť do vraždy dvoch ľudí?"

Prudence si nervózne zahryzla do spodnej pery. „Ty si j ich neukryl, len si ich vrátil zákonitému majiteľovi." „Ktorý však môže byť aj vrahom." „Jeremy Fleetwood ich nezabil. Tým som si istá." „Neviem, prečo si o tom taká presvedčená. Ja o tom vážne pochybujem."

„Ako môžeš niečo také vypustiť z úst?" „Skúsím ti to vysvetliť. Keby som ja poznal mená mužov, ktorí zavinili smrť mojej milovanej, určite by som sa pomstil."

Prudence udivene pozrela na Sebastiana. „Čo to vravíš? Chceš tým povedať, že by si Jeremyho pochopil, keby tých dvoch skutočne zabil?"

„Vedel by som pochopiť jeho pohnútky." Sebastian položil ruku na kľučku.

Prudencina tvár sa znovu rozjasnila. „Potom mu teda isto pomôžeš... aj keď si myslíš, že tie zločiny spáchal."

„Také isté to zasa nie je. Najprv potrebujem nájsť nejaký závažný dôvod." Sebastian otvoril dvere, pozrel na manželku ponad plece a dodal: „A môžem ťa ubezpečiť, že pomoc Fleetwoodovcom k vážnym dôvodom nepatrí. Pre Jeremyho som už toho urobil viac než dosť. Dostal výstrahu a ani v najmenšom sa necítim povinný mu ďalej pomáhať."

„Sebastian, ty sa -"

Rýchlo za sebou zavrel dvere. Počul kroky jej črievičiek. Vedel, že na to, aby bezpečne unikol hlavným vchodom mu ostáva len niekoľko sekúnd.

„Flowers, oznám Jej lordstvu, že sa vrátim až podvečer," prikázal komorníkovi.

Sluha mu podal klobúk a rukavice a vyčítavo naňho pozrel. „Ako si želáte, pane."

Skôr než stihol otvoriť vchodové dvere, z knižnice vybehla Prudence. „Počkajte, gróf," zvolala nástojčivo. „Angelstone, už aj sa vráť!"

„Prepáč, drahá, ale musím súrne odísť. Nerád by som zmeškal dohodnutú schôdzku." Nechal otvorené dvere a svižne zbehol dolu schodmi na ulicu.

Prudence sa postavila do vchodových dverí. „Ešte sme spolu neskončili."

„To mi je úplne jasné," zašomral. Bol už v bezpečí ulice. Hádám ma nebude naháňať, pomyslel si spokojne. „Zbabelec!" skríkla za ním.

Sebastian si všimol, že niekoľkí okoloidúci zastali udivene sledovali, ako manželka grófa z Angelstonu pokrikuje za manželom ako nejaká žena z tržnice. Nemohol odolať pokušeniu a nenápadne sa obzrel. Prudence stála vo dverách s rukami vbok a jej oči metali hromyblesky. K tomu všetkému ešte nazlostené podupávala malou nôžkou. Tesne za ňou stál Flowers. Na jeho zvyčajne kamennej tvári sa teraz objavil posmešný úšľabok. Sebastian ho ešte nikdy nevidel takto sa usmievať.

Zrazu si uvedomil komickosť celej situácie a začal sa usmievať aj on. Zišlo mu pritom na um, že popri mnohých prednostiach sa Prudence dokáže prejaviť aj ako škriepna xantipa. Doteraz to len tušil, ale dnes to zažil na vlastnej koži. Život s touto ženou nikdy nebude fádny, pomyslel si v duchu po neviem koľký raz.

Mávnutím ruky zastavil okoloidúci fiaker, nasadol a povedal fiakristovi adresu hostinca v prístavnej štvrti. Potom sa pohodlne uvelebil na sedadle a vytiahol z vrečka lístok s poslednou Whistlecroftovou správou, ktorú dostal pred poldruha hodinou.

Potrebujem sa s vami rozprávať. Je to veľmi naliehavé. O pol jednej ma nájdete na zvyčajnom mieste.

W.

Takže, keď som tvrdil Prudence, že zmeškám schôdzi ku, neklamal som, pomyslel si. Vytiahol hodinky a zistil, že je dvadsať minút po dvanástej. Nemeškal toľko, že by Whistlecroft mohol odísť. Pohodlnejšie sa usadil na sedadiel a v myšlienkach sa vrátil k rozhovoru s Jeremym.

O pol hodinu fiaker zastavil pred hostincom. Sebastian vystúpil a vošiel dnu. Whistlecroft sedel na svojom obvyklom mieste.

„Som rád, že ste prišli, gróf." Whistlecroft si vyfúkal nos do neveľmi čistej vreckovky. „Začal som sa obávať, že ste môj odkaz nedostali včas. Mám problémy s naším klientom."

„Aké problémy?" opýtal sa Sebastian a posunkom naznačil čašníkovi, aby mu doniesol

kávu.

„Curling začína byť netrpezlivý. Minulú noc našli mŕtveho lorda Oxenhama. Veľmi ho to rozrušilo. Myslí si, že to môže súvisieť s Ringcrossovou smrťou. Chce vedieť, prečo sme v pátrani nepokročili a prešľapujeme na mieste.”

„Naozaj?” Sebastian kývol hlavou hostinskému, ktorý postavil pred neho šálku s kávou. „Naozaj ho to tak veľmi znepokojuje?”

Detektív sa niekoľkokrát hlasno vysmrkal do vreckovky, potom sa naklonil k Sebastianovi a stíšeným hlasom povedal: „Podľa mňa má strach, že je ďalší na rade.”

„Bystrý postreh.” Sebastianov mozog rýchlo spracoval získané informácie. Teda Curling má plné nohavice. Asi vie, že nažive ostali už len dve *Knížatá Cnosti* - on a Bloomfield. „Môžete vášmu klientovi povedať, že ste v pátraní pokročili a čoskoro celý prípad doriešite.”

Whistlecroft prižmúril oči. „Ste si tým istý? Pohrozil mi, že ak sa mi v krátkom čase nepodari vypátrať, kto má prsty v smrti Oxenhama a Ringcrossa, najme si iného detektíva.”

„Len si nerobte starosti. Som presvedčený, že čoskoro dostanete odmenu za ďalší úspešne vyriešený prípad.”

„Kiež by tomu tak bolo!” vzdychol detektív, ale neprestával sa mračiť. „Teraz, keď už bývame vo vlastnom dome, moja žena túži po splachovacom záchode. Vysvetľoval som jej, že latrína v záhrade nám celkom stačí, ale nepodarilo sa mi ju presvedčiť. Všetci viete, gróf, aké sú ženy, keď si postaví hlavu.”

„To teda viem,” prikývol Sebastian s úsmevom.

Boli tri hodiny popoludní, keď sa Prudence vrátila z kníhkupectva. Pri spomienke na zbabelý Sebastianov útek ju išlo rozhodiť od hnevu. Trochu jej zlepšilo náladu, že obchode objavila niekoľko kníh o nadprirodzených javoch. Práve listovala v nových prírastkoch, keď Flowers hlásil príchod návštevy.

„Madam, prišla za vami lady Fleetwoodová.” Komorník sa na chvíľu významne odmlčal a potom pošepky dodal: „Veľmi ma poteší, keď budem môcť tej osobe oznámiť, že nie ste doma.”

„To nie je nutné.” Prudence kritickým pohľadom zhodnotila svoj zovňajšok. Ešte dobre, že mám na sebe jedny z nových šiat, pomyslela si. Boli levanduľovej farby, lemované stužkou tmavšieho odtieňa a spodok sukne bol ozdobený niekoľkými volánikmi. Prudence sa zdalo, že tých ozdôbok je priveľa, ale lady Hester ju presvedčila, že takéto šaty sú najnovším módnym hitom. „Uveďte ju,” prikázala.

Flowersovi klesla sánka a buldočia tvár sa mu predĺžila. „Neviem, či ste ma správne pochopili, madam. Je to lady Fleetwoodová.”

„Počula som dobre, Flowers. Len ju uveďte. A povedzte, aby nám priniesli čaj.”

Komorník si taktne odkašlal. „Možno by bolo vhodné počkať, až sa lord vráti domov. Spýtali by ste sa ho, či môžete tetu prijať.”

„Tento dom patrí teraz rovnako jemu ako mne,” odvetila mrazivo Prudence. „Okamžite ju priveďte, lebo v opačnom prípade pôjdem po ňu sama.”

„Ako si madam želá. Ale váš ponížený sluha vám budí povďačný, ak poviete Jeho lordstvu, že to vy ste trvali na prijatí lady Fleetwoodovej,” ozval sa prosebný sluha.

„Samozrejme, Flowers.” Prudence podráždene ohrnú noštek. „Preboha, nebuďte z grófa taký vyplašený. On predsa celkom rozumný človek.”

„Madam, dovoľte mi poznamenať, že ste asi jediná osoba, ktorá si to o ňom myslí.”

„Nerobte si ťažkú hlavu,” usmiala sa s kyslou grimasou. „Ja to s ním vybavím.”

„Ako rozkázate, madam.” Sluha na ňu hľadel s obdivom. „Pomaly začínam veriť, že vám sa to naozaj aj podarí.” Úctivo vyspätkoval z knižnice.

O chvíľu do miestnosti priviedol Drucillu. Majestátny príchodu tejto dámy umocňovali jej krásne zelené šaty, cez ktoré mala prehodenú aksamietovú pelerínu v trochu tmavšom odtieni. Farebne s ňou ladil elegantný klobúčik, ktorý mala vyzývavo pripnutý na hlave.

Prudence si všimla, že okraj sukne jej lemoval iba jeden volánik.

„Dobrý deň, madam," pozdravila ju úctivo. „Aké milé prekvapenie! Ráčte sa posadiť. Dúfam, že si so mnou dáte šálku čaju."

„Ďakujem." Drucilla si povznesené premerala bohato zdobené Prudencine šaty. Distingvovane sa posadila do kresla a dbala pritom, aby sa chrptom nedotkla operadla.

Vstúpila služobná s čajovým podnosom. V jej tvári sa zračil strach z tušeného konfliktu. Opatrne postavila podnos na stôl.

„Ďakujem, pani Banksová. Sama ponalievam do šálok." „Ako si želáte, madam. Som zvedavá, čo na to povie jeho lordstvo," zamrmala si popod nos.

Prudence sa tvárila, že jej poznámku nepočuje. Len čo slúžka za sebou zavrela dvere, Prudence naliala čaj a podala Drucille šálku.

„Lady Fleetwoodová, je to od vás skutočne milé, že ste nás poctili svojou návštevou."

„Nemusíte sa ku mne správať tak, ako keby som tu bola na zdvorilostnej návšteve." Drucilla odložila šálku aj s tanierikom na stolík v dosahu svojej ruky. „Prišla som v istej neodkladnej záležitosti. Všetci vedia, že do tohto domu vkročím iba vtedy, keď už nemám iné východisko."

„Počula som. O čo teda ide?" spýtala sa Prudence opatrne.

„Je to rodinná záležitosť." „Chápem."

Drucilla ešte viac vystrela svoj beztak vzpriamený chrbát. „Mala som dlhý rozhovor so svojim synom. Povedal mi, že sa stal obeťou neuveriteľnej zhody okolností." Prudence si povzdychla. Dúfala, že Jeremy nebude matku o celej záležitosti informovať. Bola presvedčená, že Sebastianovi sa bude ľahšie pracovať, ak Drucilla ostane bokom.

„Čo vám povedal, madam?"

„Niekoľko pravdepodobne Angelstone, s ním začal hrať veľmi krutú hru. Váš manžel vraj vyhlasuje, že má dôkazy o spojitosti môjho syna so smrťou dvoch ľudí... Samozrejme, že je to neslýchaný výmysel. Angelstone určite klame."

Prudence nespokojne zvrátila obočie. „Ubezpečujem vás, že môj manžel nezvykne klamať."

„Ale v tomto prípade áno. Inak sa to nedá vysvetliť. Zosnoval rafinovanú pomstu."

„Môj manžel si dôkazy proti Jeremymu nevymyslel," namietla Prudence.

„Madam, neškriepťe sa so mnou. Veľa som o tom premýšľala. Existuje len jediné vysvetlenie. Angelstone chce môjho syna použiť ako figúrku v hre, ktorá má vyvolať škandál a očierniť našu rodinu. A to ja nedopustím." Prudencino pochopenie a súcit sa razom rozplynuli. Teraz videla pred sebou iba povýšeneckú a bezohľadnú ženu. „Ubezpečujem vás, že môj muž nie je zodpovedný za situáciu, do akej sa dostal váš syn. A nielen to. Nevie, či to viete, ale Sebastian zariadil, aby sa dôkazy kompromitujúce Jeremyho nedostali do rúk polície," vyhlásila.

„Naozaj?"

„Pravdaže." Prudence s hlasitým buchnutím odložila šálku na tanierik. „Som presvedčená, madam, že keby to môj manžel nebol urobil, váš syn by bol už dávno za mrežami."

„Môj syn nemá nič spoločné so smrťou tých dvoch mužov. Dokonca ich ani nepoznal."

„Neviem, či to bude môcť dokázať. Všetko nasvedčuje tomu, že Jeremy sa zaplietol do veľmi nepríjemnej aféry."

„Ktorú zosnoval váš manžel," vykrikla Drucilla zvýšeným hlasom.

„To je lož! Prečo by mu malo záležať na tom, aby Jeremyho uväznili za vraždu?"

„Kvôli pomste, predsa!" Drucilla zovrela pery do úzkej čiary. „Lebo nás nenávidí. A dobre vie, čo to bude znamenať, keď môjho syna obvinia z vraždy."

„Som presvedčená, madam, že lord nemieni trestať Fleetwoodovcov kvôli svojim rodičom."

„To si myslíte len vy." Drucilla na ňu vrhla opovrhlivý pohľad. „Lebo ste nepoznali jeho otca." Jej oči na okamih čudne zažiarili. „Zato ja som ho poznala veľmi dobre."

Prudence ustrnula. Zdalo sa, že divný záblesk v Drucilliných očiach odrážal bolesť. „Naozaj?”

„Isteže.” Drucilla pohrdavo hodila rukou v elegantnej rukavičke. „Ten muž si nikdy nectil rodinné tradície. Bol absolútne nezodpovedný. Bezcitný a grobiansky. A jeho syn sa mu v mnohom podobá.”

Prudence priam žasla. Koľko je v tej žene zatrpknutosti a žiaľu. Tie slová prezrádzali podstatne viac než len nevôľu panovačnej matróny.

„Vaše slová znejú veľmi príkro, lady Fleetwoodová. Poznali ste Sebastianovho otca natoľko dobre, aby ste mali právo vynášať takéto hanlivé slová?”

„V istom čase,” prehovorila mrazivo Drucilla „sa hovorilo o našom manželstve. Zo sobáša zišlo, lebo ušiel s tou mladou herečkou. Ja som sa potom vydala za jeho brata.”

Prudence bola ohúrená. „Vy ste boli zasnúbená so Sebastianovým otcom?”

Drucilla zlostne odula pery. „Neboli sme zasnúbení. Tak ďaleko sme sa nikdy nedostali. Ako som už povedala, hovorilo sa o manželstve, ale to bolo všetko. Obe rodiny boli presvedčené, že to bude vynikajúca partia. Ako som už povedala, Sebastianov otec nikdy nehládľal na to, čo by bolo žiadúce z hľadiska záujmov oboch rodín. Bláznivo sa zaľúbil do tej bezvýznamnej herečky, spojil s ňou svoj osud a tým zlomil moje srdce.”

„Zrejme ju skutočne ľúbil.”

Drucilline pery skrivila pohrdavá grimasa. „Muž v jeho postavení sa nežení z lásky. Aj keď ju ľúbil, nemusel sa s ňou hneď oženiť. Mohol splniť záväzok voči rodu, oženiť sa s partnerkou na úrovni a pritom mať milenkú. Nikto by mu nič nevyčítal.”

„Ani vy?”

Drucilla až myklo. „Do toho vás nič nie je.”

„Vlastne máte pravdu,” súhlasila Prudence. Rozkol v Sebastianovej rodine sa jej teraz javil v celkom inom svetle. „Jednako nepripustím, aby ste urážali manželových rodičov len preto, že sa jeho otec s vami neoženil.”

„Ale veď to bola iba herečka,” namietla pobúrené Drucilla. „Mohol sa oženiť so mnou. Ale on si zvolil ženskú, ktorá sa len málo líšila od obvyčajnej kurtizány. To som mu nemohla prepáčiť. Urobil tak natruc celej rodine.”

„Lady Fleetwoodová, zachádzate príďaleko. Ak sa ihneď neprestanete hanlivo vyjadrovať o rodine môjho manžela, budem nútená požiadať vás, aby ste odišli.”

Než Drucilla stačila niečo namietnuť, dvere knižnice sa prudko otvorili.

Prudence skoro vypadla šálka z ruky. Otočila sa a hľadela do nahnevanej Sebastianovej tváre. Bolo na ňom vidno, že sa len s námahou ovláda.

„Hrom a peklo, čo sa to tu deje?” spýtal sa nebezpečne stíšeným hlasom.

Prudence pokojne vstala a prinútila sa k žiarivému úsmevu. „Tvoja tetuška sa nás rozhodla poctiť svojou návštevou.”

Sebastian ju prebodol mrazivým pohľadom. „Naozaj? Aké šťastie, že sa mi podarilo vrátiť sa včas.” Uklonil hlavu pred Drucillou. „Dobrý deň, madam. Škoda, že ste nás vopred neinformovali, že mienite prísť.” Sebastianov úsmev bol rovnako ľadový ako pohľad jeho očí. „Málo chýbalo a takmer som prišiel o takúto vzácnu príležitosť.”

„Chcela som sa porozprávať s vašou manželkou osamote, Angelstone,” vysvetľovala Drucilla. „Po stretnutí s vami som nijako zvlášť netúžila.”

„Som hlboko sklamaný.” Sebastian pristúpil k stolíku, na ktorom stála krištáľová karafa s vínom. „Azda ste sa nazdávali, že v mojej neprítomnosti sa vám ľahšie podarí zastrašiť moju manželku?”

Prudence prevrátila oči k plafónu a modlila sa pritom, aby jej nepovolili nervy. „Sebastian, neviem, prečo to hovoríš. Lady Fleetwoodová je len znepokojená situáciou, do ktorej sa dostal jej syn.”

„Takže to on vás poslal za mojou manželkou?! Bol som zvedavý, či to urobí.” Odchlipol si vína a démonický sa uškrnul. „Som hlboko dojatý týmto prejavom materinskej starostlivosti. Dokonca aj tuším, o čo drahej tetuške ide. Má totiž obavy, že ak Jeremyho

uväznia, zavrú sa pred ňou dvere všetkých londýnskych salónov."

„Sebastian!" vybuchla Prudence. Zarazilo ju však rozkazovacie Drucillino gesto. Postaršia dáma gánila na Sebastiana, akoby bol samotným vládcom pekiel, ktorý sa zjavil rovno uprostred knižnice.

„Neopovázajte sa hrať tie svoje diabolské hry s mojím synom," zasyčala lady Fleetwoodová. „Neviem, čo chcete zastrašovaním Jeremyho dosiahnuť, žiadam však, aby ste s tými intrigami ihneď prestali."

Sebastian sa zamyslene pohrával s pohárom vína. „Prečo si myslíte, že ide len o nejaké intrigy?"

Drucilla naňho nazlostené zazrela. „Hádam nechcete, aby za vraždu obesili celkom nevinného človeka?"

Sebastian sa tváril zamyslene. „Nie som si istý, či je Jeremy až taký nevinný, ako tvrdíte. Napokon je to Fleetwood."

„Preboha, nemáte v sebe ani štipku hanby!" dramaticky vzdychla Drucilla.

Prudence usúdila, že je načase zasiahnuť. „Lady Fleetwoodová, chcem vás ubezpečiť, že Sebastian vôbec nemieni vášho syna zastrašovať. Taktiež nemieni usilovať o to, aby bol uväznený." Pozrela výhražne na manžela. „Však mám pravdu?"

Sebastian si opäť odpil dúšok vína a chvíľu váhal s odpoveďou. „Nuž..." začala neisto.

Prudence sa na príbuznú povzbudivo usmiala. „Nerobte si starosti, madam."

„Vari si myslíte, že uverím tomu, čo sľúbil Angelstone?" vybuchla Drucilla.

Sebastian hľadel na Prudence s neskrývaným pobavením. „Mala by si vedieť, drahá, že skepsa lady Fleetwoodovej je celkom namieste. Prečo by som mal poprieť dlhoročné nepriateľstvo našich rodín a pomáhať Fleetwoodovcom?"

„Tak už s tým konečne prestaň!" okríkla ho Prudence. „To sa nedá počúvať. Nemal by si svoju tetu takto trýzniť. Nevidíš, aká je znepokojená?"

„Má na to celkom solídny dôvod," dodal uštipačne.

Nosné dierky jeho tety sa zachveli od tlmenej zlosti. „Vedela som, že akýkoľvek rozhovor s vami, Angelstone, bude úplne zbytočný. Preto som sa pokúsila stretnúť s vašou manželkou."

„A ako vidieť, nevyšlo vám to." Sebastian nedbanlivým krokom podišiel k písaciemu stolu, posadil sa zaň a vyložil si nohy na mahagónovú dosku. „Povedzte mi, drahá tetuška, o čo ste chceli poprosiť moju ženu?"

„Neprišla som o čokoľvek prosiť, ale žiadať. Chcem, aby ste okamžite prestali hrať tú zákernú hru. Zdalo sa mi pravdepodobne že lady Angelstonová má na vás určitý vplyv " Naozaj? Sebastianove obočie vyletelo dramaticky dohora. „A prečo ste sa domnievali, že sa v tejto záležitosti postaví na vašu stranu? Ona je v prvom rade moja manželka, a preto je lojálna voči mne."

„Angelstone, začni sa už konečne správať slušne," napomenula ho Prudence a otočila sa ku Drucille. „Naozaj sa nemusíte obávať, že lord Angelstone chystá niečo proti vášmu synovi. Lenže dôkazy, ktoré zachránil pred políciou mohli Jeremymu veľmi priťažovať. Istotne chápete že je potrebné objasniť, prečo sa jeho veci našli pri telách obetí "

Počula som, že Ringcross sa zabil, keď nešťastnou náhodou vypadol z okna a Oxenham spáchal samovraždu. O tom, že by boli zavraždení, nehovoril nikto. Až na Angelstona."

„O vraždách sa nehovorilo preto, lebo môj manžel ukryl dôkazy, ktoré mohli Jeremyho usvedčiť," vysvetľovala Prudence. „Sama vidíte, že kvôli dobrému menu rodiny podstúpil veľké riziko."

Sebastian vyčaril ten najzlomyselnjší zo svojich úsmevov, hlasno si srkol z pohára a potom vyhlásil: „Moja oddanosť rodine nemá hraníc, milé dámy."

Drucilla ho prebodla zlostným pohľadom. „Neverím že by mohli jestvovať nejaké dôkazy, ktoré by priťažovali môjmu synovi. Všetky musel skamuflovať"

„Nič neskamufloval." Prudence cítila, že jej už dochádza trpezlivosť.

„Ale áno," nevzdávala sa Drucilla. „Teraz som o tom celkom presvedčená. Dypočul sa,

že tí dvaja nešťastníci sa odobrali na onen svet a zaumienil si, že to zneužije Ako dôkaz si zadovážil predmety, ktoré patrili môjmu synovi a teraz vyhlasuje, že ich našiel na mieste oboch nešťastí.

Ukázal ich Jeremymu ako takzvané dôkazy jeho viny a chce ich použiť na to, aby sa nám pomstil." „Tento záver je celkom logický," s iróniou uznanlivo pokýval Sebastian hlavou. „Tetuška, naozaj ma udivujete. Taký prenikavý úsudok som od vás nečakal. Má to len jednu malú chybičku krásy. Tie dôkazy som naozaj nevyrobil, boli autentické. Jeden z nich bol nájdený pri Oxenhamovej mŕtvoľe, nedá sa vylúčiť, že sa objavila ďalšie, pokiaľ sa vyskytnú aj iné takéto podivné úmrtia." „Nezmysel! To je len diabolský úklad, namierený proti našej rodine." Drucilla sa zodvihla zo stoličky. „Uvedomujem si síce, že od vás možno čakať všetko možné, no napriek tomu neverím, že by ste sa tie falošné dôkazy odvážili predložiť polícii."

„Tak vy o tom pochybujete?" uškrnul sa Sebastian. „Ale bolo by to zábavné, nemyslíte? Už vidím tie titulky v novinách, keby nejakého Fleetwooda postavili pred súd za vraždu. A aký rozruch by to spôsobilo vo vysokých kruhoch!"

„Sebastian!" Prudence mala sto chutí zaškrtiť ho priamo na mieste.

Drucilla pozrela Sebastianovi nenávistné do očí. „Nechce sa mi veriť, že by ste si vzali na svedomie odsúdenie nevinného človeka. A to len preto, aby ste si užili trochu zábavy. Nemyslím, že by ste sa v túžbe po pomste, znížili až k takémuto špinavému kroku."

„A čo ak je vinný?" opýtal sa Sebastian potichu. Drucilla vykročila k dverám. „Skúste chvíľu uvažovať logicky, Angelstone. Môj syn nemal nijaký dôvod, aby tých ľudí zabil."

Prudence vycítila, že Sebastian už o chvíľu celkom stratí trepezlivosť. Vrhla naňho výstražný pohľad a rýchlo potiahla za šnúru zvonca, aby privolala Flowersa. „Dovidenia, lady Fleetwoodová. Viem, že toto stretnutie nebolo pre vás obzvlášť príjemné, chcem vás však ubezpečiť, že manžel urobí všetko, aby sa veci vyvíjali žiadaným smerom."

„Bola by som rada, keby ste na to dozreli," vyhlásila povznesené Drucilla.

Vo dverách sa objavil komorník. Drucilla si ešte kritickým pohľadom premerala Prudencine šaty. „Mimochodom, v tej levanduľovej farbe vyzeráte otrasne. Ako nejaká kurtizána."

Prudence kútikom oka postrehla, že Sebastian bleskovo zložil nohy zo stola. „Ďakujem za váš názor, tetuška," zavrčal. „Budem to mať na pamäti."

„A mali by ste si nájsť lepšiu krajčírku." Drucilla sa takmer rozbehla ku dverám. „Tie šaty, čo ste mali na plese u Hollingstona boli príliš výstredné. Vôbec sa nehodili k vášmu spoločenskému postaveniu. Vyzerali ste v nich ako fľandra v opere."

„Stačilo! Moja žena si môže obliekať, čo chce," vybuchol Sebastian.

„Ale, Sebastian," ozvala sa pokojne Prudence. „Určite si pamätáš, že si sa o mojich šatách vyjadril takmer rovnako."

„V tom je istý rozdiel, milá moja." Sebastian s vražedným výrazom v tvári podišiel k Drucille. „Madam, chcete ešte niečo dodať ku spôsobu obliekania mojej manželky?"

„Angelstone, nechápem, prečo sa hneď urážate." Drucilla sa pootočila odo dverí. „Tie šaty boli naozaj neslušne provokatívne. Odhaľovali jej takmer celé prsia. Také šaty nosia iba herečky."

Sebastianove oči zahoreli ešte väčším hnevom.

Prudence sa mu prudko postavila do cesty. „Madam, hádam bude lepšie, keď odídete," oznámila jej ponad plece.

„Nemám nijaký dôvod sa tu zdržiavať dlhšie." Drucilla nasledovala Flowersa na chodbu. Očividne podceňovala nebezpečenstvo, ktoré jej hrozilo.

Komorník rýchlym pohybom zavrel dvere.

„Prekliata striga!" vybuchol Sebastian a odstrčil Prudencine ruky, ktorými ho chcela zastaviť. „Bodaj by sa prepadla do pekla aj s celým svojím potomstvom. Kašlem na to, či Jeremy odvisne alebo nie. Pre mňa za mňa môžu ich obesiť aj všetkých."

„Sebastian, to nemyslíš vážne!" Prudence sa rozbehla ku dverám, postavila sa pred ne, s

rukami vystretými pred seba, akoby chcela zadržať hrozivo sa blížiaceho manžela. „Choď mi z cesty!“ zavrčal výhražné. „Počúvaj ma chvíľku. Vieš, prečo ťa nemá rada? Lebo bola zaľúbená do tvojho otca.“ „Vari si sa zbláznila? Ona ho predsa nenávidela.“

„Lúbila ho a on ju opustil kvôli inej žene. Po rokoch si sa tu zjavil ty a prevzal si dedičstvo i titul grófa. Nečudo, že mu to nikdy neodpustila. Ani tebe.“

XVI kapitola

„Bud' rozumný, Sebastian.“ Prudence sa opierala chrbtom o dvere a lapala po dychu. „Aj keď sa za ňou rozbehneš, čo jej spraviš? Je to predsa žena a pritom o dvadsať rokov staršia, než si ty. Sám dobre vieš, že jej nesmieš skriviť ani vlások na hlave.“

„Ani sa jej nedotknem.“ Sebastiana išlo rozhodiť od hnevu. „Chcem tej starej bosorky iba povedať, že jej zastavujem vyplácanie dividend z majetku Angelstonovcov. A zvažujem podobné opatrenie aj voči ostatným členom rodiny.“

„A to všetko kvôli jednej poznámke na adresu mojich šiat?“ Prudence naňho hľadela vážnymi očami. „Urazila ťa.“

„Vôbec ma neurazila. Bola iba láskavá a nezištne mi poskytla cenné rady.“

„Tak podlá teba to boli rady?“

„Hovorí sa o nej, že má veľký prehľad vo veciach módy. Teta Hester mi to tiež potvrdila. Ona vie, čo hovorí,“ odvetila Prudence.

„Urazila ťa a hotovo. A navyše v mojej prítomnosti.“ „Nuž, ak mám byť úprimná, pokiaľ ide o tie šaty, musím jej dať za pravdu.“ Prudence chytila do prstov okraj svojich šiat a kriticky si ich obzerala. „Levandulová farba sa mi nikdy zvlášť nepáčila. Kúpila som tú látku len preto, lebo ma na to nahovorili. Údajne je veľmi v móde. A tie bohaté volániky sa mi tiež nepozdávali. Tvoja teta mala pravdu. Musím sa poobzerať po lepšej krajčírke.“

„Čerta starého!“ K Sebastianovým ušiam doľahlo hrkotanie kolies Drucillinho kočiara na ceste pred domom. Utekať za ňou bolo už neskoro. Zvrtol sa na opätku a vrátil sa späť k svojmu stolu. „Namojdušu, tá ženská je naozajstná bosorka.“

„Sebastian, nedovolím, aby si zneužíval dobre mienenú poznámku o mojom oblečení ako zámienku na vykonanie pomsty,“ vyhlásila rozhodne.

„Nedovolíš?“ Hodil sa na stoličku a znovu si vyložil nohy na stôl.

„Nie.“ Prudence odstúpila od dverí. Napravila si okuliare, niekoľkokrát zažmurkala a sťažka prehltnula. Upriamila zrak na oheň blikotajúci v kozube. „Už som ti povedala, že nedovolím, aby si ma takto zneužíval. Zhadzuješ sa tým.“

Sebastian na ňu zlostne zazeral. Vzápätí zrozpačiteľ, lebo Prudence vytiahla vreckovku a začala si utierať oči. „Preboha, prečo plačeš?“

„Neplačem.“ Strčila si vreckovku späť do vrečka. „Niečo mi spadlo do oka. Už to tam nie je.“

Sebastian vedel, že nehovorí pravdu. „Ty tomu vôbec nerozumieš, Prudence,“ ozval sa odmerane bez toho, aby na ňu čo i len pozrel. Obával sa, že v jej očiach opäť uvidí slzy.

„Čomu nerozumiem?“ popotiahla nosom.

Chvíľu hľadal vhodné slová, aby jej vysvetlil to, čo sám pochopil iba krátko predtým. „Keď som sa chcel rozbehnúť za tou strigou, vôbec to nebolo kvôli pomste za krivdy z minulosti.“

„A kvôli čomu?“ Prudencin hlas už bol pokojnejší.

Sebastian usúdil, že sa upokojila natol'ko, aby sa mohol bez obáv na ňu pozrieť. Opatrne otočil hlavu a dúfal, že jej oči budú suché. A veru boli. Stála s rukami skríženými na prsiach a pozerala naňho vážnymi očami spoza rámu okuliarov. Cítil, ako sa mu uľavilo. „Nahnevalo ma, že ťa urážala.“

„Mňa?“ začudovala sa Prudence.

„Nemá právo tak s tebou rozprávať.“ Sebastian pozrel na Lucifera, ktorý mu vyskočil na kolená. Začal zviazať zamyslene hladkať.

Prudence sa musela usmiať, lebo aj ju zaplavil pocit úľavy. „Sebastian, ver mi, naozaj to pokladám za malichernosť. Jej narážka si určite nežiada takú odplatu, akú si mal na mysli.“

„Mám na to iný názor.“ Sebastian chvíľu premýšľal. „Čo si to vravela za nezmysly, že bola zaľúbená do môjho otca?“

„Nuž, moja intuícia a to, čo povedala pred твоjím príchodom mi to jasne naznačujú.“ Prudence sa usadila oproti manželovi. „Neviem si ju predstaviť zaľúbenú.“

„Ja áno.“ Prudence sa pohodlnejšie usadila na stoličke. „Teraz by sme sa mali konečne rozhodnúť, čo urobíme s Jeremym. Nechcela by som, aby si kvôli zábave držal v neistote nielen jeho, ale aj mňa.“

Sebastian sa pohrával s malou striebornou mištičkou na tavenie vosku. „Tento prípad som ešte neuzavrel.“

„To viem, ale povedz, pomôžeš Jeremymu?“

„Asi áno.“

„Môžem vedieť prečo?“

„Záleží na tom?“ Táto otázka Sebastiana očividne podráždila.

Prudence sa previnilo usmiala. „Nemôžem za to, ale som strašne zvedavá. Prezrad' mi, budeš pokračovať v objasňovaní tohto prípadu, lebo tí to prikazuje pocit zodpovednosti voči rodine?“

„Do pekla, vôbec nie!“

Zatvárala sa sklamané. „Takže to chceš urobiť len preto, že ten prípad už natoľko vybičoval tvoju zvedavosť, že ho nedokážeš nechať nevyriešený?“

Sebastian pokrčil plecami. „To je už bližšie pravde.“ Poškriabal sa za uchom. „Ale mám aj ďalší dôvod.“

„Je to preto, že objasňovanie podobných prípadov ti prináša zábavu a potešenie?“

„Robím to najmä kvôli tebe, Prudence.“ Sebastian zlostne odsunul mištičku nabok. „Teraz to vieš. Si spokojná?“

Ohúrené naňho pozrela. „Pomôžeš Jeremymu len preto, že si to želim ja?“

„Áno,“ odsekol. „Mám chuť urobiť radosť svojej milej manželke. Je na tom niečo zvláštne?“

Zvraštila čelo. „Ty mi chceš urobiť radosť?“ „Všetci tvrdia, že mám sklon zabávať sa dosť výstredným spôsobom.“

„Ale Sebastian, ty predsa -“

Jej slová prerušilo naliehavé klopanie na dvere knižnice. Bolo vidno, že Sebastiana to celkom potešilo. „Ďalej,“ zvolal.

Osoba za dverami ich nesmelo pootvorila. Bol to Flowers so strieborným podnosom, na ktorom ležal list. Keď zbadal, že jeho páni sa nehádajú, tvár sa mu rozjasnila.

„Ráďte mi odpustiť, panstvo. Doniesli list pre lady Angelstonovú.“

„Pre mňa? Som zvedavá od koho.“ Prudence takmer vyskočila zo stoličky a rozbehla sa k sluhovi. Podal jej list a nenápadne sa vytratil.

Sebastian po očku sledoval, ako zlomila pečať. Bol očarený jej temperamentom. Vlastne nie, skôr urieknutý. Jej zjav naňho pôsobil ako teplé slnečné lúče roztápajúce ľad v jeho srdci. Jej bystrá tvárička v spojení so ženskou vitalitou a úprimnými citovými prejavmi zohrievali jeho dušu i telo.

„Panenkamária,“ vykrikla Prudence. V jej tvári sa zračilo vzrušenie. „Píše mi lord Bloomfield.“

„Bloomfield? Došľaka, čo ten od teba chce?“ Sebastian zodvihol kocúra a postavil ho na zem. Potom rýchlo vstal, l rezko pristúpil k Prudence a vzal jej list z ruky. Prebehol f očami nárýchlo napísané riadky.

Vážená lady Angelstonová,

vzhľadom na Vaše mimoriadne schopnosti chcel by som vás požiadať o radu v istej

chúlostivej záležitosti. Ide o veľmi naliehavú záležitosť, ktorá sa týka nedávnych udalostí, súvisiacich s výskytom istých nadprirodzených javov. Bol by som Vás navštívil osobne, ale trpím na nervovú nemoc a cestovanie mi robí problémy. Boli by ste ochotná navštíviť ma zajtra o jedenástej? Budem Vám za to nesmierne povďačný.

Váš

C. H. Bloomfield

„Spomína udalostí spojené s výšky tom nadprirodzených javov.“ Prudence zamyslene prižmúrila oči. „Myslí tým smrť svojich dvoch druhov z klubu *Kniežatá Cnosti*?“

„O Bloomfieldovi sa povára, že je veľký čudák. Možno je aj psychicky vyšinutý. Je celkom možné, že keď sa dopočul o Ringcrossovej a Oxenhamovej smrti, obáva sa, že ich smrť má na svedomí Lilianin duch.“

„Asi nebude jediný, kto si to myslí,“ upozornila ho Prudence. „Ved' to je presne to, čo povedal ten starý chudák v Curlingovom zámku.“

Sebastian uprene hľadel na rozprestretý list papiera. „Bud' je Bloomfield naozaj pomätený, ako sa o ňom hovorí, alebo ťa chce úskokom vlákať do svojho domu.“ „Úskokom? Čo by tým sledoval?“

„To neviem, jedno je však isté. Sama tam rozhodne nepôjde.“

„Samozrejme, že sama nie. Bude ma sprevádzať sluha.“

„Nie. Pôjdem s tebou ja,“ vyhlásil Sebastian.

„Nie som si istá, či je to dobrý nápad. Na nadprirodzené javy sa špecializujem ja, nie ty.“

„Ale do môjho vyšetrovania strkáš nos po celý čas.“ Sebastian poskladal Bloomfieldov list. „Preto mi teraz dovoľíš, aby som sa ja zapojil do tvojho. A teraz prepáč. Ponáhľam sa do klubu.“

„Kým Flowers doniesol ten list, viedli sme veľmi zaujímavý rozhovor. Chcela by som v ňom pokračovať.“

„Prepáč, ale to nepôjde. Sľúbil som Suttonovi, že sa s ním stretnem.“ Zľahka ju pobozkal a pobral sa ku dverám. „Chcem si overiť, či je Curling naozaj taký vyplašený, ako to o ňom tvrdí Whistlecroft.“

„Vari Whistlecroft niečo také povedal?“ Prudence ho sledovala po chodbe. „To si mi nespomínal.“

„Lebo som na to nemal príležitosť. Ako vieš, keď som sa vrátil, bola si veľmi zaneprázdnená rozhovorom s mojou drahou tetuškou.“ Sebastian vzal od Flowersa podávaný klobúk a rukavice. „Nečakaj ma. Vrátim sa neskoro v noci.“

„Počkaj.“ Prudence šibla pohľadom po Flowersovi, ktorý sa tváril, že je hluchý ako peň. Priskočila k manželovi. Náš rozhovor bol veľmi dôležitý. Veľmi by som chcela v ňom pokračovať,“ naliehala stíšeným, no nástojčivým hlasom.

„Možno neskôr.“

„Angelstone, ty sa mi vyhýbaš.“

„Ale kdeže, drahá. Prečo by som to robil?“

V ten deň Sebastian už po druhý raz utekal z vlastného domu. Keď za chrbtom začul buchnutie dverí, s úľavou si vydýchol.

Pokračovanie v rozhovore s Prudence bolo poslednou vecou, ktorú si momentálne želal. Nebol si istý, prečo sa toho rozhovoru tak obáva, vedel len toľko, že už má po krk manželkiných otázok, ktorými sa dožadovala vysvetlenia dôvodov, pre ktoré pokračuje v pátraní a najmä prečo ochraňuje Jeremyho.

Chcel si nahovoriť, že ho objasňovanie záhadných vrážd jednoducho baví, vedel však, že to nie je celkom tak. Prudence bola preňho natoľko dôležitá, že pre jej potešenie bol ⁵ ochotný urobiť čokoľvek. Keď si to naplno uvedomil, veľmi ho to znepokojilo.

Od onoho nešťastného rána zahaleného studenou hmlou v horách Sargastanu, keď prišiel o svojich blízkych, nikto nemal nad jeho srdcom takú moc, ako ona. Ladová bariéra spoľahlivo chránila jeho srdce pred nebezpečenstvom citového vzplanutia. No v poslednom

čase si všimol, že teplo, ktoré okolo seba vyžaruje Prudence, začína na ňu nenápadne, ale vytrvalo účinkovať.

Prahol po tom teple, ktoré okolo seba šírila, ale zároveň sa ho bál. Nevdojak tušil, že ak sa ľad v jeho vnútri roztopí, možno zistí, že tam má len prázdne miesto, ktoré vlastne niet čím vyplniť.

Strach z prázdna, ktorý striehol tam, kde sa doteraz týčil ľadový múr, bol rovnako bolestivý ako neistota, čo vlastne Prudence k nemu cíti. Veľmi chcel vedieť, či ich k sebe púta aj niečo hlbšie než len spoločné záujmy a vzájomná fyzická príťažlivosť.

Napriek svojim zásadám si čoraz častejšie kládol otázku, či ho niekedy bude schopná ľúbiť.

Tesne pred polnocou z klubu odišiel. Posledné tri hodiny strávil pri kartovom stolíku hrou s niekoľkými pripitými džentlmenmi. Dúfal, že sa mu v ich spoločnosti podarí dozvedieť niečo o Ringcrossovi a Oxenhamovi. Veľa sa hovorilo o ich smrti, ale nikto sa nezmenil o vražde. Taktiež nik nespomenul Kniežatá Cnosti. Tak či onak, tie tri hodiny boli načisto premárnené.

„Tu si, Angelstone?“ K Sebastianovi, ktorý postával pri kozube, pristúpil Garrick. „Nevedel som, že ťa tu nájdem. Ako sa ti darilo?“ kývol hlavou smerom k hornej miestnosti.

„Celkom obstojne,“ mykol plecom Sebastian. „Obohral som Ewansa o tisíc libier. Možno by som vyhral i viac, ale prestalo ma to baviť. Nemal som z toho nijaké potešenie. Ten chlap bol taký nacenganý, že ledva držal karty pokope.“

Sebastian nezasvätil Garricka do prípadu, na ktorom v poslednom čase pracoval. Mal na to dva dôvody. Po prvé boli doňho zapletení Fleetwoodovci a bolo mu jasné, že Prudence by si neželala, aby o tejto záležitosti hovoril s cudzími ľuďmi. V skutočnosti to ani nemal v úmysle. Tak či tak, išlo o rodinnú záležitosť.

Druhým dôvodom, prečo do celej veci Garricka nezasvätil, bolo, že už nepotreboval dôverníka. Mal Prudence.

„Keď už hovoríme o ožranoch,“ pošepol Garrick „práve prichádza Curling. A ledva sa drží na nohách.“

Sebastian pozrel ku vchodu. Curling sa pohyboval opatrným krokom veľmi opitého človeka. „Málokedy ho vidno v takomto stave.“

Garrick vystrel ruky k plameňom plápolajúcim v kozube. „Takto doriadeného som ho stretol naposledy pred tromi mesiacmi. Skončili sme pri kartách a celú noc sme spolu pili. Veľa si z toho nepamätám, ale marí sa mi, že bol rovnako sťatý ako ja.“

„Na to si tuším spomínam.“ Sebastian pozorne sledoval Curlinga, ktorý sa opatrne usadil na stoličke. „Na druhý deň si sa zaprisahal, že na nejakú dobu s pitím skončuješ.“

Garrick stisol pery. „Namojdušu, už nikdy by som sa nechcel dostať do takého stavu, v akom som bol tú noc. Neznášam, keď si neviem spomenúť, čo som rozprával alebo robil. A celkom určite by som sa nechcel cítiť tak mizerne, ako na druhý deň.“

„Vravíš, že vtedy bol Curling tiež taký zrúbaný?“ „Áno. Odchádzali sme spolu. Jeho kočiš ma odviezol až domov.“

„Ak dovoľíš, pôjdem s ním prehodiť pár slov.“

„Nech sa ti páči. Stretne sa neskôr.“

Sebastian podišiel k stolu, za ktorým sedel osamotený Curling. Na malom stolíku stála fľaša portského. Curling si práve naplňal pohár. Keď začul kroky, pozrel na príchodzieho zakalenými očami.

„To ste vy, Angelstone? Nože si ku mne sadnite.“

„Ďakujem.“ Sebastian sa posadil a nalial si trochu vína z Curlingovej fľaše. Vystrel dlhé nohy a predstieral, že sa mieni v jeho spoločnosti zabaviť dlhšie. Odpil si dúšok tuhého, sladkého moku.

„Vypime si na manželské šťastie,“ zabrblal Curling a zodvihol napoly dopitý pohár.

Vzápätí na dúšok vyprázdnil jeho obsah. „Dúfam, že vás to s manželkou stále baví.“

„O tom nepochybujte.“ Sebastian sa pohrával so svojím pohárom.

„A ona sa ešte stále venuje tomu svojmu kónickú?“ Curling tak silno zovrel pohár, až mu zbeleli hánky. Pritom doň civel tak upreto, akoby hľadel do bezodnej hĺbočiny.

„Áno, naďalej sa zaoberá skúmaním nadprirodzených javov. Baví ju to a ja voči tomu nemám výhrady.“

„Spomínate si na náš rozhovor o duchoch, ktorý sme viedli na mojom zámku?“

„Dost' matne,“ odvetil Sebastian.

„Tuším som vám vtedy povedal, že by bolo celkom zaujímavé stretnúť také zjavenie.“

„Chápal som to tak, že takýto zážitok by zmiernil nudu, ktorá vás občas trápi.“

„Zachoval som sa ako hlupák.“ Curling si pošúchal čelo. „Odvtedy som podstatne zmenil názor.“

„Naozaj? A prečo? Nebodaj ste niečo také stretli?“

Curling sa pohodlnejšie usadil na stoličke a zahľadel sa kamsi pred seba. „Čo by ste povedali, keby som sa vám priznal, že začínam veriť v ich existenciu?“

„Povedal by som, že ste to dnes večer trochu prehnali s pitím.“

Curling súhlasne prikývol. „A mali by ste pravdu.“ Nato privrel oči a oprel sa o stoličku. „Už si ani neviem spomenúť, koľko som toho dnes vypil.“

„Nemajte obavy. Tunajšia obsluha vám to spoľahlivo zráta.“

Curling skrívil ústa v ironickom úsmeve. „O tom nepochybujem.“

Na chvíľu zavládlo ticho. Sebastian sa ho nepokúšal prerušiť. Intuícia mu našepkávala, že Curling to urobí sám od seba. Ak, pravda, medzitým nezaspí.

„Mimochodom, Angelstone, už ste počuli, že Oxenham nežije?“ spýtal sa po chvíli jeho spoločník, bez toho, aby otvoril oči.

„Áno,“ prikývol Sebastian.

„Ja som ho poznal dosť dobre,“ pokračoval Curling. „Skutočne?“

„Boli sme dobrí priatelia.“ Curling otvoril oči. „Rozumiem.“

„Nikdy by mi nenapadlo, že človek ako on, si dokáže vpáliť guľku do hlavy.“

Sebastian upieral pohľad na svoj pohár. „Možno utrpel nejaké finančné straty? V takej situácii sa ľudia nezriedka pripravia o život.“

„Nie, o niečom takom by som určite vedel. Najmä ak by šlo o väčší obnos peňazí.“ „Hral karty?“

„Veľmi opatrne. Určite neprehral majetok v kartách, ak narádzate na to.“ Curling si znovu odchlípol z vína. „Taktiež netrpel depresiami. Vôbec tomu nerozumiem.“

„Naozaj chcete vedieť, prečo spáchal samovraždu?“ opýtal sa opatrne Sebastian.

„Asi áno.“ Curling zovrel ruku do päste. „Dočerta, vlastne určite áno. Musím zistiť, čo sa tam skutočne stalo.“ „Ale prečo?“ pokračoval Sebastian v otázkach. „Lebo ak sa toto prihodilo jemu a Ringcrossovi, potom sa to môže stať všetkým ostatným.“ Curling vyprázdnil pohár a pokúsil sa ho odložiť na vedľajší stolík. No jeho úsilie bolo márne. Jeho ruka zlyhávala. Rezignovane nechal pohár v ruke.

„Asi vám dobre nerozumiem, Curling, Nemohli by ste mi to trochu vysvetliť?“

Ale Curling už nebol schopný vysvetliť nič, aj keby veľmi chcel. Hlava mu odkväcla na operadlo. „Po toľkom čase tomu ťažko uveriť...“ nezrozumiteľne zabrblal. Znovu zavrel oči. „Nech nás všetkých Pánboh ochraňuje. Možno sme si to zaslúžili,“ zašomral neprítomné.

Sebastian chvíľu nemo sedel a pozoroval svojho opitého spoločníka, ktorý už spal v hlbokom alkoholickom opojení. Stačil ešte zachytiť pohár, čo sa vyšmykol z jeho nevládnej ruky.

Hodiny už odbíjali jednu po polnoci, keď sa Sebastian vracal domov. Cestou mal dosť času na premýšľanie, lebo studená nočná hmla cestu predlžovala.

Cez okno kočiara videl svetlá lámp druhých kočiarov, vynárajúce sa a opäť strácajúce v hustom opare, ani keby to boli zblúdilé duše, hľadajúce cestu k miestam večného odpočinku.

Len čo koč zastal pred bránou jeho domu, Sebastian rýchlo vystúpil a s neblahým

tušením kráčal hore schodmi. Flowers mu chytró otvoril.

„Nepříjemná noc, však, gróf?" Sluha vystrel ruku po Sebastianov cylinder, plášť a rukavice.

„Ale celkom zaujímavá. Jej lordstvo je doma?" „Lady sa vrátila ani nie pred hodinou." Takže už bude asi v posteli, pomyslel si Sebastian. Nevedel, či má s tým byť spokojný, alebo nie. Ale aspoň sa vyhne rozhovoru, ktorý by radšej dokončil inokedy. Na druhej strane, ak už Prudence spí, sotva jej môže porozprávať o prapodivnom Curlingovom správaní.

„Pozhasínaj svetlá, Flowers, a choď už spať." Sebastian zamieril ku schodom a cestou si uvoľňoval viazanku.

„Prepáčte pane." Flowers si rozpačito odkašlal. „Ale madam ešte nespí."

Sebastian priam stuhol s nohou na prvom stupni schodíkov. „Ale veď si vravel, že prišla pred hodinou."

„To áno, ale čaká vás v knižnici."

Sebastian sa slabo pousmial. „Mal som si to domyslieť."

Prudence nepatrí k ženám, ktoré sa dajú odradiť od cieľa, ktorý si vytýčili. Ráno i popoludní sa ho usilovala poučovať a bolo by nanajvýš čudné, keby sa toho vzdala iba preto, že bola jedna hodina po polnoci.

Sebastian cúvol a pobral sa cez halu smerom k dverám knižnice, ktoré mu Flowers pohotovo otvoril.

Spočiatku ju ani nezbadal. V knižnici vládlo prítmie rozjasňované ohňom, ktorý blkotal v kozube.

Privítalo ho tiché, vlúdne zamravčanie. Sebastian letmým pohľadom prebehol svoj písací stôl a potom pohovku pri kozube. V kútiku ležal do kľbka schúlený Lucifer a na koberec splývala záľaha levandulevej látky.

Pristúpil bližšie a zbadal aj Prudence. Zelené papučky sa jej zošmykli z nôh. Ležala schúlená tvárou ku kozubu, pohrúžená v hlbokom spánku. Jej okuliare ležali na kraji stolíka, hneď vedľa knihy, ktorú mala rozčítanú.

Sebastian dlhú chvíľu nehybne stál a mlčky na ňu hľadel ako teplá žiara plápolajúceho ohňa premenila jej plavé vlasy na tmavozlaté a vytvárala čarovné tieň medzi jej malebne tvarovanými ňadrami.

Díval sa na spiacu ženu, ktorá bola jeho manželkou, a cítil, ako sa ho zmocňuje fyzické vzrušenie. Všetko na nej je také, ako má byť, pomyslel si Sebastian. Jej bystrý um, zmyselnosť, zvláštny vkus v obliekaní, dokonca aj jej nepříjemný sklon k neustálemu poučovaniu, všetko to dohromady vytváralo zaujímavú a prítiažlivú osobnosť.

Aj keď ich manželstvo trvalo iba krátko, nevedel si predstaviť, že by sa mohol oženiť s inou ženou. Občas si kládol otázku, či by sa Prudence bola schopná vydať za iného muža. Napríklad za takého Underbrinka.

Pri tejto myšlienke mu zovrelo srdce. Vedel, že si môže byť istý Prudencinou lojalitou. Mal istotu, že ho nikdy nepodvedie. Stále však premýšľal o tom, či jej na ňom skutočne záleží.

Zišlo mu na um, že spoločné záujmy a vzájomná fyzická prítiažlivosť vytvárajú silné puto, pravda, pokiaľ trvajú. To mu však nestačilo, teraz chcel, aby ho ľúbila.

Naliehavosť, s akou bažil po jej láske, ho hlboko znepokojovala.

Ako ju pozoroval, Prudence sa zamrvila. Hľadala pohodlnejšiu polohu. Sukňa jej šiat bohato zdobených volánikmi sa vyhrnula hore a odhalila jej nohy v hodvábných pančuchách.

Sebastian si vyzliekol žaket a prevesil ho na kreslo. Rozviazal si kravatu a odhodil ju nabok. Cestou k pohovke si začal rozopínať gombíky košele. Nevedel od nej odtrhnúť oči. Jeho telom lomcovala nástoječivá túžba. Pokľakol pri jej nohách, vsunul ruku pod jej sukňu a dlaňou objal hebké stehno. Zároveň sa naklonil a zľahka ju pobožkal na pootvorené ústa.

„To si ty?" Prudencine viečka sa zachveli a vzápätí pootvorila oči. Rozospatá naňho

pozrela. „Dobrý večer. Konečne si doma.“

„Som rád, že si ma čakala.“

„Chcela som sa s tebou porozprávať.“

„Teraz nie.“ Opäť sa zmocnil jej perí. Zámerne pritom predlžoval bozk, aby zlomil jej odpor. O niekoľko sekúnd už nevzdorovala. So slabým povzdychom ho objala okolo krku.

Sebastianova ruka vkĺzla hlbšie pod levanduľovú sukňu a narazila na hebké a pevné oblity jej bokov.

Putoval po nich ľahkým dotykom prstov, akoby to bol vzácny hudobný nástroj, z ktorého chce vylúdiť márnivé tóny.

Toto nečakané láskanie ju celú rozochvelo, ale neodtiahla sa. Vzápätí sa jeho prst skúmavo presunul medzi jej stehná a keď sa dotkol svätyne jej ženskosti, zistil, že je vlhká. Pripravená preňho.

„Sebastian!“

V jej zasnenom hlase znela túžba, ktorá ho ešte viac rozpaľovala. Vnikol jazykom do jej úst a zároveň si začal rozopínať nohavice.

Bože, ako veľmi po nej túžim, pomyslel si. Stačilo na ňu len pozrieť a hneď bol celý v ohni. Divoká žiadostivosť v jeho tele bola neskrotiteľná. Musel ju mať. Teraz a navždy.

Slabé ostne otázok, čo sa v ňom ozývali, sa teraz nástojčivo dožadovali odpovede. *Prudence, ľúbiš ma? Dokážeš ma ľúbiť aj napriek tomu chladu, čo sa vo mne usadil? Chcel sa jej spýtať.*

Dušoval sa, že jej tie otázky nikdy nepoloží. Túžila po ňom, o tom nemohlo byť pochybností. Cítil to a ona sa nepokúšala zakrývať reakcie svojho tela na jeho láskanie. A to stačilo. To muselo stačiť. Ľahol si na koberec pri pohovke a pritiahol ju k sebe. Zošuchla sa z pohovky a pritlačila ho svojím telom.

Jej šaty neboli prispôsobené takýmto prudkým pohybom. Pekne tvarované ňadrá sa jej vyšmykli z výstrihu, akoby sa chceli ponúknuť Sebastianovým rukám. Dotkol sa ich dľahami.

- Videl, ako naňho hľadá prižmúrenými očami. Cítil, ako jeho mužnosť pulzuje pod opojnou ťarchou jej tela. Mlčky si rozopol nohavice a vysoko vyhrnul hodváb jej šiat.

„Sebastian?“

Jeho hlas znel nástojčivo, keď zašepkal: „Rýchlo, láska, už nevládzem čakať.“

Chvíľu sa nesmelo dotýkala jeho mužnosti, vzápätí ho však pevne uchopila. Sebastian sa sykavo nadýchol.

„To je ono. Len sa mi otvor,“ zašepkal. „Zober si ma celého.“

Slastne zastenal, keď ho tam dolu obklopila vlhkosť, hebkosť a horúčava. Šťastne si vzdychol. Bola rozpálená ako piecka a pritom on tak dlho trpel chladom.

Bol v nej ešte len krátko, ale už cítil, že je vo vytržení, ktoré nedokáže dlho vydržať.

„Pod, láska moja!“ Chytil ju za stehná a nadvihol tak, aby nohami objímala jeho boky.

Potom ju objal okolo drieku, pritlačil k sebe a zároveň urobil prudký výpad bokmi nahor. Ticho skríkla, lebo náhle vnikol hlboko do jej vlhkej uzučkej chodbičky. Cítila, ako tesne objíma jeho tuhnúcu a pulzujúcu mužnosť. Medzitým jej nahmatal zdurený výstupok a začal ho prstom jemnulinko dráždiť.

Prudence chvíľu nehybne ležala. Umožnila svojmu telu zvyknúť si na Sebastianovu prítomnosť.

Po chvíli zacítil, že jej boky sa začínajú pomaly vlniť a jej rytmus sa postupne zrýchľuje. Pootvoril oči a užasnuto pozoroval jej tvár v svetle ohňa z kozuba. Hlavu mala zaklonenú dozadu. Žiara plameňov pozlacovala jej vlasy. Lúnia jej šije a prs bola tým najkrajším, čo doteraz videl.

Keď zacítil slabé kŕče jej vyvrcholenia, prudko sa zaboril do jej tela a poddal sa strhujúcej slasti, ktorá sa prevalila jeho telom.

Uplynulo niekoľko minút, kým sa pohol. Prudence ešte stále ležala na ňom. Otvoril oči a zbadal, že zaspáva. Lenže otázky, ktoré mu vírili hlavou, už boli také nástojčivé, že im

nedokázal odolávať.

„Prudence?“

„Hmmm,“ zamrmala zastretým hlasom bez toho, aby čo i len pootvorila oči.

„Prečo si sa za mňa vydala?“

„Lebo ťa ľúbim,“ odpovedala tichučko.

Sebastian zmeravel. V hlave mu po prvý raz zavládol dokonalý zmätok. „Prudence?“

Žiadna odpoveď. Uvedomil si, že jeho žena sa už pohrúžila do hlbokého spánku.

Po chvíli spod nej vykĺzol, vstal z koberca a vyniesol ju hore po schodoch. Uložil ju na posteľ, opatrne poprikrýval paplónom a ľahol si vedľa nej. Jednou rukou ju objímal a otvorenými očami hľadel do okna dovtedy, kým sivastá hmla nezačala blednúť. Blížil sa chladný úsvit, cez hustý opar hmly len slabo viditeľný. Na brieždení konečne zaspal.

XVII kapitola

Keď na druhý deň Prudence po boku manžela vstupovala do domu lorda Bloomfielda, len s námahou zakrývala prekvapenie.

V rozľahlých priestoroch luxusnej rezidencie sa nebolo ani pohnúť. Všade boli porozkladané kufre, bedne a škatule. V kútoch sa váľali haldy starých novín. V hale bola podivná zmes všakovakých predmetov - kníh, glóbusov, i rozličných sošiek, vychádzkových palíc a klobúkov. Vypĺňali takmer každý centimeter plochy.

Rovnaký neporiadok vládol aj na schodisku. Truhlice a škatule, ale aj hĺby šatstva schody takmer celkom zakrývali.

Vo vzduchu bolo cítiť vlhký pach stariny, akoby tam dávno neotvárali okná. Všade vládla ťaživá, deprimujúca atmosféra.

Vrhla skúmaný pohľad na Sebastiana spod okraja nového fialového klobúčika. Sebastian sa síce tváril ľahostajne, ale videla, že zvedavým pohľadom dôkladne skúma okolie.

„Jeho lordstvo nedovolí nič vyhadzovať,“ oznámila zanedbaná služobná na vysvetlenie.

„To vidím. Ako dlho tu už lord Bloomfield býva?“ „Dost' dlho. Ale tieto veci začal zbierať tak pred tromi rokmi.“ Služka sa chrapľavo zachichúňala. „Jeho predošlá komorná práve kvôli tejto jeho zberateľskej vášni odišla. Na jej miesto som nastúpila ja. Pokiaľ ide o mňa, nech si zbiera čokoľvek, len aby mi platil.“

Dvere do miestnosti, ktorá kedysi určite bola salónom, boli doširoka otvorené. Prudence sa rýchlo poobzerala a skonštatovala, že je tiež plná všakovakého haraburdia. Závesy na oknách boli zatiahnuté.

„Pozerajte sa pod nohy.“ Služobná ich viedla uzučkým chodníkom cez halu. „Nemávame tu veľa návštev. Jeho lordstvo má rado súkromie.“ Sklonila hlavu a opäť sa zachichotala.

Prudence skúmavo pozrela na Sebastiana. Nevedela odhadnúť, akú má dnes náladu. Ráno prehodil len niekoľko viet ohľadom návštevy u Bloomfielda, ale ani slovom * sa nezmienil o tom, čo sa odohralo v noci po jeho návrate domov.

Najviac ju trápilo, že nevedela odhadnúť, či jej vyznanie lásky malo naňho nejaký účinok. Položil jej tú prekvapujúcu otázku, práve keď zaspávala. Nebola dostatočne bdelá. Po omamnom milovaní bola ešte rozpalená a uvoľnená. Na jeho otázku: *Prečo si sa za mňa vydala?* nevdojak priznala: *Pretože ťa ľúbim.*

Prvé, čo jej napadlo, hneď keď sa prebrala zo spánku, bol nepríjemný pocit, že sa dopustila vážnej chyby. Ktovie ako Sebastian zareaguje na jej vyznanie lásky? Skutočnosť, že sa tejto téme po celý čas dôsledne vyhýbal, jej obavy ešte umocnila.

Bola by dala hocičo na svete, keby mohla nazrieť do jeho mysle. Nijako nevedela vytyšiť, či ho jej slová potešili alebo popudili.

A možno nič také ani nevyslovila... Možno sa jej to len prisnilo. Pocítila úľavu.

Ak to bol len sen, nemá zmysel trápiť sa nad Sebastianovou reakciou. Tak či onak,

faktom bolo, že sa jeho odpovede nedočká. Ak mu to aj povedala, zrejme sa diplomaticky rozhodol mlčať.

„Mylord vás očakáva v tejto miestnosti.“ Komorná zastala pri dverách. Neďaleko nich stál rozmerný kvetináč, v ktorom boli úbohé pozostatky dávno odumretých rastlín. Otvorila dvere.

Sebastian jej stisol ruku, akoby sa obával, že jeho manželka inštinktívne cúvne. Ona však odvážne vošla do Bloomfieldovej knižnice. Vládlo tam prítmие ako v predošlej miestnosti.

Dôkladnejšie sa rozhliadla a zistila, že aj tu sú závesy na oknách starostlivo zatiahnuté. Na stolíku v rohu miestnosti svietila malá lampa. Za písacím stolom sedel vysoký, zavalitý muž. Mal vypúlené oči, strapaté vlasy a dlhú, až na hrud' padajúcu, šedivejúcu bradu. Bolo vidno, že už dávno prekročil štyridsiatku. Spolu zložené ruky mal opreté o dosku stola. Nehýbal sa.

„Som rád, že ste sa unúvali navštíviť ma, lady Angelstonová. Nebol som si tým istý, či prijmete moje pozvanie. Teraz sem chodí len veľmi málo ľudí. Aj keď kedysi to bolo presne naopak.“

„Vy ste lord Bloomfield?“ oslovil ho Sebastian.

„Áno, volám sa Bloomfield.“ Starší muž stiahol obočie nad bledými očami. „A vy ste, ak sa nemýlim, lord Angelstone?“

„Áno,“ prikývol Sebastian.

„Hmmm, viete, chcel by som sa rozprávať s lady Angelstonovou osamote. Ide o takpovediac odbornú záležitosť. Isto ma chápete.“ Zdalo sa, že napriek vysokej teplote v knižnici, sa Bloomfieldove telo chveje triaškou.

„Neprajem si, aby moja žena sama navštevovala cudzích mužov osamote. Dúfam, že moje dôvody dokázete pochopiť. Ak sa s ňou chcete rozprávať, musí to byť v mojej prítomnosti.“

„Zbytočné obavy! Nemám v úmysle ju zvädzať,“ ohradil sa Bloomfield. „Už dávno o ženy nemám záujem.“

„Lord Bloomfield, o čom ste sa so mnou chceli rozprávať?“ Prudence obišla vysokú hrbu starých novín *Morning Post* a *Gazette*, našla voľnú stoličku oproti Bloomfieldovmu stolu a posadila sa. Ten človek si iste nepotrpí na dodržiavanie noriem spoločenského správania, pomyslela si. Už ráno pri raňajkách sa so Sebastianom dohodla, ako budú postupovať. Dohovorili sa, že ona sa pousiluje upútať Bloomfieldovu pozornosť a Sebastian bude bedlivo pozorovať jeho reakcie aj dom. Keď však videla tento obrovský neporiadok, dospela k názoru, že sa tu nedá veľa objaviť.

Bloomfield na ňu uprene hľadel. „Lady Angelstonová, dopyčul som sa, že sa vyznáte v nadprirodzených javoch.“

„Áno, už dlhšie sa zaujímam o túto problematiku,“ pripustila skromne.

„A už ste niekedy videli skutočného ducha?“ Na Bloomsfieldovej tvári sa zjavil vychytralý výraz.

V pamäti sa jej vynorila spomienka na podivný okamih v čiernej komnate Curlingovho zámku. Vtedy naozaj pocítila prítomnosť akejsi záhadnej bytosti. „Raz sa mi stalo, že som bola presvedčená o prítomnosti zjavenia,“ zvažovala každé vypovedané slovo. „Ale nemôžem to nijako dokázať.“

Kútikom oka zbadala, že Sebastian na ňu prekvapene pozrel.

„Aspoňže so mnou hovoríte úprimne. Na rozdiel od tých šarlatánov, s ktorými som sa rozprával pred vami. Vykladali mi, že sa s duchmi rozprávajú div nie každú noc. Hovorili to, čo si mysleli, že chcem počuť, len aby so mňa vytiahli peniaze.“

„Ja za pomoc nepýtam vôbec nič,“ ubezpečila ho Prudence.

„To som tiež počul. A práve kvôli tomu som vás oslovil.“ Pri jeho slovách sa ozval tlmený šuchot. Muž v kresle sa neobzrel, odkiaľ zvuk prichádza, iba sa prudko strhol. „Čo to bolo?“ zvolal vydesene. „Čo to bol za šuchot?“

„Boli to iba papiere naukladané na kope, ktoré sa zosunuli na zem,“ usmial sa Sebastian.

Prešiel na druhý koniec knižnice, kde na koberci ležalo niekoľko starých výťažkov novín. „Uložím ich späť.“

Bloomfield civel na noviny tak, akoby ich doteraz nikdy nevidel. Opäť ho striaslo. „Neobťažujte sa.“

„Je to pre mňa maličkosť.“ Sebastian si klakol a začal zbierať noviny.

Bloomfield sa prudko otočil ku Prudence. „Poviem vám to bez okolkovania, madam. Mám dôvod sa domnievať, že ma prenasleduje istý duch. Preto sa potrebujem od vás do-I zvedieť, či ma dokážete od neho oslobodiť ešte skôr, ako ma zavraždí... Tak, ako to urobil s tými dvoma," dodal.

Prudence mu pozrela do očí. Bol v nich smrteľný strach.

Odsunula nabok ovisnutý koniec purpurovej viazačky klobúka, aby lepšie videla. „Máte nejakú predstavu, kto je tým duchom?"

„Isteže.“ Bloomfield vytiahol vreckovku a utrel si spotené čelo. „Tá žena prisahala, že sa nám pomstí. Dvaja sú už pod zemou. Skôr či neskôr si príde aj po mňa.“ „Aká žena?" opýtala sa Prudence. „Volala sa Lilian.“ Bloomfield uprene hľadel na vreckovku, ktorú zvieral v ruke. „Bolo to krásne stvorenie. Ale stále kričala. Nakoniec sme jej museli zapchať ústa.“

Prudence cítila, že jej dlane v rukavičkách celkom zvlhli. Vymenila si so Sebastianom rýchle pohľady. Práve dokončil ukladanie novín a teraz nehybne postával v šere. Pocítila náhly príval vďačnosti za to, že trval na tom, že pôjde s ňou.

„Čo ste urobili Lilian?" opýtala sa, aby ho primäla k vyrozprávaniu celého príbehu.

Bradatý muž zamyslene hľadel do plamienka petrolejovej lampy a myšlienkami blúdil vo svojom vnútornom svete. „Najprv sme sa s ňou chceli iba trochu zabaviť... Napokon, bola to iba obyčajná slúžka v hostinci. Tak či onak, dali sme jej peniaze, no ona to nezvládla. Neprestajne len vrieskala.“

Prudence zovrela dlane do pästí. „Prečo kričala?" „Nemám potuchy. Žiadne iné dievča sa tak nesprávalo.“ Bloomfieldove zuby sa rozdrkotali. „Chvíľami sa mi zdalo, že pochádza z nejakej zámožnej rodiny, aspoň podľa jej vystupovania. Navrhoval som, aby sme si vzali nejakú inú, poddajnejšiu. Ale Curling trval na tejto. Nakoniec sme jej museli zapchať ústa a uniesť ju násilím.“ Z Bloomfieldovej tváre sa pomaly vytrácalo napätie. „Potom už nekričala.“

Prudence stisla pery. Začínal ňou lomcovať prudký hnev. „Kam ste ju odviezli?"

„Na Curlingov zámok. Má tam jednu miestnosť na takéto radovánky. Zariadil ju len pre *Kniežatá Cnosti*." Bloomfield pozrel na Prudence tak, ako by ju vôbec nevnímaval. Vzápätí sa zamračil. „To bol názov nášho klubu. Vyžívali sme sa v irónii.“

Prudence mala sto chutí ho zaškrtiť. Sebastian vycítil jej pobúrenie. Pristúpil k nej bližšie a položil jej ruku na plece. „Používajú *Kniežatá Cnosti* komnatu ešte aj teraz?" spýtal sa chladno, akoby takéto maniere boli v jeho spoločenských kruhoch obvyklým javom. Bloomfield na chvíľu zrozpačitel. „Nie, nie. S tým už je koniec. Odvtedy sme sa nestretli. Ona všetko zničila. Všetko. Bodaj by ju parom vzal.“

„Ako to myslíte, že všetko zničila?" spýtala sa Prudence a snažila sa, aby jej hlas znel vyrovnané.

Bloomfield mykol plecom. „Tým, že sa zabila.“ Vzápätí sa znovu zahľadel do plamienka lampy.

Prudence zo všetkých síl bojovala sama so sebou, aby jej nepovolili nervy. Jej úlohou predsa bolo vytiahnuť z Bloomfielda čo najviac informácií, a nie hovoriť mu, čo si o ňom myslí. „Zabila sa kvôli tomu, čo ste jej urobili?"

„Curling sa jej zmocnil prvý.“ Mužov hlas znel veľmi ticho. „Začala krváčať. Nikto nečakal, že je poctivá. Curling bol náramne spokojný. Vyhlásil, že mu to za tie peniaze stojí. Potom si užíval Ringcross a po ňom Oxenham.“

„A čo vy?" chcela vedieť Prudence.

„Keď prišiel rad na mňa, vytrhla sa nám a utekala k oknu. Curling sa ju pokúsil chytiť, ale potkol sa a spadol. Mal na sebe dlhé rúcho. Všetci sme boli tak oblečení. A okrem toho sme boli príliš opití, aby sme ju dokázali včas zachytiť.“

Prudence si matne spomenula na čierne záclony, vlajúce v tme pred oknom, za ktorým zívala nočná temnota. „Vyskočila von oknom?“

„Chvíľku stála na okennej doske. Potom si vytrhla handru z úst a premeriavala si nás šialeným pohľadom. Nikdy nezabudnem, ako sa na nás dívala, keď nás preklínala. Budem si to pamätať do smrti.“ Bloomfield tresol päťou do stola. „Celé tie tri prekliate roky ma prenasledujú tie jej hrozné očiská.“

Prudence už nedokázala zo seba dostať ani hlások. Slova sa ujal Sebastian.

„Ako znela tá kliatba?“ spýtal sa zdanlivo pokojným hlasom. „Čo vám presne povedala?“

„*Prisahám, že za to, čo ste mi urobili, draho zaplatíte. Spravodlivosť vás neminie.*“ Bloomfield uprel zrak na svoje roztrasené ruky. „Potom sa vrhla do tmy.“ „Čo ste urobili potom?“

„Curling rozhodol, že musíme odstrániť jej telo. Kázal nám zabaliť mŕtvolu do prikrývky a odniesť k potoku a narafičiť všetko tak, aby to vyzeralo, že sa utopila.“ Bloomfield sa opäť zamračil. „Bola taká ľahučká! Nevážila skoro nič.“

Prudence sa vzpriamila a v duchu si prikazovala, že musí pokračovať vo vypytovaní, nech sa už dozvie čokoľvek. „A teraz si myslíte, že sa vrátila ako duch a mstí sa?“

Bloomfieldove oči sa zahoreli neskrývaným zdesením. „Áno. Nechápem to, veď to bola iba obyčajná slúžka. A my sme si chceli len trochu zašpásovať.“

„Aj slúžky majú svoju hrdosť. Ako všetky ostatné ženy,“ vybuchla pohoršene Prudence. „Akým právom ste ju uniesli spútanú na zámok a...?“ Nedokončila, lebo na pleci pocítila stisk Sebastianovej ruky.

Čoskoro zistila, že Sebastian nemá dôvod znepokojovať sa, že Bloomfield stíchne. Upieral vydesený pohľad na lampu, zahľadený na niečo, čo videl iba on.

„To nie je spravodlivé,“ zamrmľal po chvíli. „Tá fľandra sa mi už predsa pomstila. Prečo mi chce vziať ešte aj život? Nestačí jej, čo mi vzala?“

Prudence sa k nemu naklonila. „Čo tým chcete povedať? Ako sa vám pomstila?“

„Od tej hroznej noci sa už nemôžem zmocniť nijakej ženy,“ zastonal Bloomfield. V jeho tvári sa zračilo zúfalstvo. Zdalo sa, že ich vôbec nevníma. Neprestajne hľadel na čosi, čo videl v plamienku lampy. „Obrala ma o mužnú silu.“

Prudence mala sto chutí povedať, že si to právom zašlú- žil, ale stisk Sebastianovej ruky ju opäť umlčal.

„A teraz si myslíte, že jej duch vás chce pripraviť o život?“ spýtal sa pokojne Sebastian.

„Odpravila už Ringcrossa aj Oxenhama.“ Bloomfield zopol roztrasené ruky. „Áno, povára sa, že Ringcross zahynul nešťastnou náhodou a Oxenham si vzal život, ale to nie je pravda. Dostal som tento list.“

Vzal zo stola zložený papier a podal ho Prudence. Rozprestrela ho. Boli tam iba tri slová:

Lilian bude pomštená.

„Kde sa to tu vzalo?“ chcela vedieť Prudence.

„Našiel som to včera na stole. Mohla to tam položiť iba ona. Urobte niečo, aby som sa jej zbavil. Nech mi dá pokoj.“

„Ako si to konkrétne predstavujete? Čo by som mala urobiť?“ vypytovala sa Prudence.

„Spojte sa s ňou a povedzte jej, že som už za svoj skutok tvrdo zaplatil.“

Prudence z neho nespúšťala zrak. „Asi nebude ľahké presvedčiť ju, že sa jej už dostalo zadosťučinenia. Napokon, vy ste stále nažive, ale ona je mŕtva.“

„To nieje spravodlivé,“ opakoval Bloomfield. „Ja už za svoj skutok pykám a pritom som sa jej ani nezmocnil.“

„Ale dívali ste sa na to, čo s ňou robili ostatní a nepomohli ste jej!“ namietla Prudence.

„A keby nebola vyskočila z okna, boli by ste s ňou urobili to isté."

„Nezaslúžim si, aby ma jej duch prenasledoval," opakoval Bloomfield dookola. „Ja by som vám odporúčal odísť z Londýna," ozval sa vecne Sebastian.

„Načo by to bolo dobré?" Bloomfield uprel vypúlené oči na Sebastiana. „Je to predsa zjavenie. Našla Ringcrossa a Oxenhama, nájde aj mňa, nech už sa ukryjem kdekoľvek." Prudence rýchlo pozrela na Sebastiana. Zamyslene si zahryzla do spodnej pery a zatvárala sa ako naslovovzatá odborníčka. „Ako osoba s istými skúsenosťami v oblasti výskytu nadprirodzených javov by som vám tiež radila, aby ste odcestovali. A ešte dnes. Duch tak stratí na nejaký čas kontakt s vašou osobou."

„A nemali by ste o tom nikomu hovoriť," dodal Sebastian. „Vôbec nikomu. Ani vašej komornej." Bloomfield iba bezmocne pokrútil hlavou. „Vy ma nechápete, gróf. Nechcem odísť. Chcem, aby sa vaša manželka spojila s Lilianiným duchom a presvedčila ju, že mne sa pomstila."

„To nie je také ľahké. Musím vymyslieť spôsob, ako sa s ňou spojiť," zaimprovizovala Prudence. „A to si vyžaduje čas. Manžel má pravdu. Urobíte najlepšie, ak na nejaký čas z Londýna odídete."

„Ale ja nerád cestujem," zabeďákal Bloomfield. „A vôbec, málokedy vychádzam z domu. Som z toho nervózny. Mám také slabé nervy..."

„A ja mám zasa silný dojem, že ak čo najskôr neodídete, tak vás postihne niečo oveľa horšie, než sú nervové poruchy."

Bloomfield zhrozene vypleštil oči. „Príde si po mňa, však?"

„To je veľmi pravdepodobné," prikývol Sebastian.

„Obávam sa, že môj manžel správne odhadol situáciu," pridala sa Prudence. „Samozrejme, nemôžem vám zaručiť bezpečnosť, nech sa už budete zdržiavať kdekoľvek. Ide predsa o ducha. Som však presvedčená, že ak ihneď odídete z Londýna a nikomu nepoviete, kam máte namierené, tak sa mi podarí nájsť nejaké rozumné riešenie."

„Prinajmenšom získame čas," podotkol Sebastian „A mám taký dojem, že tu ide hlavne o čas."

Bloomfield spýtavo pozrel na Prudence. „Dokážete nájsť spôsob, ako sa spojiť s Lilian, aj keď tu nebudem? Pozhovárate sa s ňou?"

„Ak sa mi to podarí, určite sa s ňou o všetkom porozprávam," ubezpečila ho.

„Tak dobre." Bloomfield sa unavene postavil. „Idem oznámiť služobníctvu, že odchádzam. Som vám hlboko zaviazaný, lady Angelstonová. Nevedel som, na koho sa mám obrátiť. Po tom, čo Ringcross vypadol z okna vo veži, som dostal strach. Ale keď som sa dopyčul, že nežije už ani Oxenham, začal som sa vážne obávať o svoj život."

„Tým, že ste sa obrátili na moju manželku, ste sa zachovali veľmi rozumne," pochválil ho Sebastian. „Ona sa v týchto veciach naozaj vyzná."

„Od tej desivej noci sa v mojom živote zmenilo doslova všetko," zašepkal Bloomfield. „Úplne všetko."

Sebastian chytil Prudence pod pazuchu. „Drahá, hádam by sme už mali ísť. Máš ešte veľa práce a pán Bloomfield sa určite potrebuje pobaliť."

Prudence sa bez slova nechala viesť preč labyrintom všakovakého haraburdia, ktorým bola zaprataná knižnica. Keď už boli pri dverách, stihla sa obzrieť.

Bloomfield stál za stolom a v jeho doširoka otvorených očiach bola nekonečná hrôza. Nadalej sa díval do plamienka lampy.

Prešli chodbou k východu bez toho, aby čakali, že ich komorná vyprevadí. Sebastian otvoril dvere a vystrčil Prudence na chladnú, aj keď slnkom zaplavenú ulicu.

„Prezrad' mi, drahá," spýtal sa polohlasne, keď jej pomáhal nastúpiť do čakajúceho koča, „čo chceš povedať Lilianinmu duchovi, ak sa ti s ním podarí skontaktovať?"

Prudence si pritisla kabelku na prsia. „Poviem jej, že podľa mňa má plné právo pomstiť sa všetkým zvrhlým *Kniežatám Cnosti*. A zaželaní jej veľa šťastia. Taktiež jej poviem, že Jeremy ju veľmi ľúbil a chce tých darebákov potrestať."

„Máš pravdu," usmial sa mrazivo Sebastian a usadil sa Vedľa manželky. „To bude pre ňu tá najlepšia správa. Mám však dojem, že za smrť Ringcrossa a Oxenhama nijaký duch nemôže."

Prudence sa usmiala. „Pochopila som to, keď si Bloomfieldovi navrhol, aby odišiel z Londýna. Ide ti o jeho bezpečnosť, však? Chceš, aby na nejaký čas zmizol a nestal sa obeťou toho človeka, ktorý zabil Ringcrossa a Oxenhama? Prečo si to neporadil aj Curlingovi?"

„Vôbec by ma netrápilo, keby sa Bloomfield alebo Curling odobrali na onen svet. Obaja si to plne zaslúžia. A nielen kvôli tomu, čo urobili Lilian. Navrhol som Bloomfieldovi, aby odišiel preto, lebo sa chcem trochu poobzerať po tom jeho mauzóleu."

Manželovo priznanie zmiernilo jej napätie a znovu upriamilo pozornosť na vecnú stránku vyšetrovaného prípadu. „Chceš prehľadať jeho dom?"

„Prinajmenšom jeho knižnicu." Sebastian sa pohodlnejšie usadil na čalúnenej lavici. „Bude zaujímavé poprezeráť si zásuvky jeho stola." „Pôjdem s tebou." „Ale Prudence -"

Odsunula nabok neposlušnú viazačku klobúka a odhodlane pozrela na manžela. „Sebastian, ja na tom trvám. Sľúbila som predsa Bloomfieldovi, že sa pokúsim nadviazať kontakt s Lilianiným duchom." „Nemyslím, že by to bolo nutné." „Nemôže sa mi nič stať. Ak nás tam nájdeme spolu, môžeme povedať, že pracujeme na objasňovaní nadprirodzených javov a že nás tým poveril náš klient."

Sebastianovi zažiarili oči. „Výborne si to vymyslela, drahá! Ak nás tam nachytajú, ty to budeš vysvetľovať. Nezabúdaj však, že keď si sa naposledy pokúšala vysvetliť našu prítomnosť v cudzej spálni, skončilo to našimi zásnubami. „Na to nikdy nezabudnem," ubezpečila ho s úsmevom. V tejto chvíli si opäť naliehavo uvedomila, ako veľmi by chcela vedieť, či Sebastian minulú noc počul jej ľúbostné vyznanie, alebo nie.

Bola jedna po polnoci, keď Sebastian zažal lampu na Bloomfieldovom písacom stole, vytiahol z rukáva kúsok drôtu a vopchal ho do zámky.

„Vždy nosievaš so sebou podobné pomôcky?" spýtala sa Prudence.

„Vždy," prikývol.

Dostať sa do domu nebolo zložité. Zámky v dverách boli síce veľké a vyzerali odstrašujúco, no ich mechanizmus bol pomerne jednoduchý. Sebastian ich otváral bez väčšej námahy, čo Prudence kvitovala s neskrývaným uznaním.

„Tento dom vyzerá v noci ešte strašidelnejšie než vo dne," zašepkala a nakukovala mu ponad plece, keď otváral zámku písacieho stola.

„Raz nedokážem pochopiť, ako môže Bloomfield bývať v takom neporiadku. Ja by som na jeho mieste zošalela."

Sebastian sústredene pokračoval v práci. „Nevšimla si si, že on už blázon je?"

„Ale všimla. Je to veľmi čudný človek."

„Dobre, že neotálal s odchodom z Londýna. Ten chlap sa skutočne bojí Lilianinho ducha ako čert kríža." Sebastian vycítil, že vo vnútri zámky čosi povolilo a ovládlo ho uspokojenie. „Áno, áno, dušička. To je ono. Otvor sa mi. Pusti ma dnu. Óóó, to je ono. To je krása!"

Prudence nespokojne zahundrala. „Uvedomuješ si ty vôbec, že sa tým zámkam prihováraš rovnako, ako keď sa miluješ so mnou?"

„Samozrejme. Máte veľa spoločného. Ste pre mňa nekonečne príťažlivé a vzrušujúce."

„Sebastian, občas si vážne perverzný."

„Ďakujem za uznanie. Robím, čo je v mojich silách." Vytiahol hornú zásuvku a zbežne prezrel jej obsah. „Doparoma, to je ale neporiadok! Zaberie nám kopu času, kým to všetko prezrieme."

Naklonila sa, aby videla ponad jeho plece. „Zdá sa, že Bloomfield si na poriadok v dokladoch nepotrpí."

„To sa dalo čakať. Ty prezri toto." Sebastian jej podal za hrst papierov. „Ja zasa preskúmam toto." Vybral zo zásuvky nejaké zápisníky. „Ale ja vôbec neviem, čo by som mala hľadať."

„To neviem ani ja. Všímaj si všetko, čo môže mať súvis s Ringcrossom, Oxenhamom alebo Curlingom. A tiež všetky papiere, v ktorých sú zmienky o väčších obnosoch peňazí. Ideálne by bolo, keby sa všetky tie údaje objavili v jednom doklade.“

Zatvárila sa udivene. „Nerozumiem ti.“ - „Drahá, veď je to úplne jednoduché. Motívom týchto vražd môže byť buď túžba po pomste, alebo chamtivosť. Nezdá sa mi totiž, že by v tomto prípade mohlo ísť o vyčíňanie šialenca.“

„Ty si teda nemyslíš, že motívom vraždy je pomsta?“ „To áno, ale jediným človekom, ktorý by mohol mať dôvod mstiť sa, je Jeremy. Ak sa potvrdí tvoj predpoklad, že nemá so smrťou Ringcrossa a Oxenhama nič spoločné, budeme musieť nájsť iný motív.“

Záblesk svetla sa mihol v sklách Prudencinho cvikra. „Myslíš chamtivosť?“ „Presne tak.“

„A čo, keď zistíme, že o nič také nejde?“ Sebastian otvoril prvý zápisník. „V tom prípade budeme nútení opätovne zvážiť možnosti, ako je pomsta alebo vyčíňanie šialenca.“

Prudence si zamyslene zahryzla do spodnej pery. „A čo urobíš, keď zistiš, že vraždy má na svedomí Jeremy?“

Sebastian prechádzal prstom po stĺpci čísel v zápisníku. „Pozvem si ho na koberec a urobím mu kázeň.“

Prudence posmešne zaklipkala mihalnicami. „Kázeň o tom, aké strašné je spáchať vraždu?“

„Nie, kázeň o tom, že je nerozumné nechávať na mieste činu stopy, ktoré ho môžu usvedčiť. Ak sa Jeremy odhodlal pomstiť za smrť milovanej ženy, mal to urobiť šikovnejšie.“

„Takže by si ho nenechal strčiť do väzenia?“ usmiala sa Prudence.

„Dospel som k názoru, že by to vôbec nebolo zábavné,“ odvrkol odmerane.

Boli dve po polnoci, keď Sebastian našiel to, čo hľadal. Jeho telom prebehol známy záchvev vzrušenia, ktorý sa zjavoval zakaždým, keď niečo objavil. Intuícia mu našepkávala, že má pred sebou kľúč k riešeniu celého prípadu.

„Konečne som na to narazil,“ ozval sa polohlasne. „Určite je to ono.“

„Čo také?“ Prudence odložila nabok hromadu starých účtov, v ktorých sa dovtedy usilovne prehrabovala.

Sebastian so spokojným úsmevom prebehol očami riadky obchodnej zmluvy, ktorú vydoloval z najvzdialenejšieho kúta spodnej zásuvky. „Toto je motív, ktorý vysvetľuje Ringcrossovu a Oxenhamovu smrť. A vysvetľoval by aj Bloomfieldov odchod z tohto sveta, ak by k niečomu takému došlo.“

„Teda ani šialenstvo, ani pomsta?“

„Nie.“ Sebastian opäť starostlivo poskladal dokument. „Obyčajná chamtivá túžba po peniazoch.“

XVIII kapitola

O desať minút neskôr nasadli do koča. Len čo sa pohli, Sebastian zatiahol záclonky na oknách. Potom zažal lampu a rozprestrel obchodnú zmluvu, ktorú našiel v Bloomfieldovom stole.

Prudence sa tesnejšie zahalila do plášťa a čakala, kým manžel dočíta. „Tak mi už konečne povedz, o čo ide. Priam horím zvedavosťou.“

Na chvíľu zdvihol zrak. Keď videl jej nedočkavý pohľad, usmial sa. Bola vzrušená rovnako ako on. Opäť mu zišlo na um, že pri voľbe manželky mal až neuveriteľné šťastie. Máloktorá žena by dokázala pochopiť, čo sa odohráva v jeho duši, a vedela by sa deliť o pôvab tohto napínaveho okamihu.

A povedala, že ho ľúbi! „Prestaň ma už konečne trápiť,“ naliehala. Znovu sa zahľadel na papier pred sebou. „Predmetom zmluvy sú spoločné investície v lodnej preprave,“ odvetil s

úsmevom. „A majiteľmi firmy sú Ringcross, Oxenham, Bloomfield a Curling.“

V Prudencej tvári sa zračil údiv. „Teda všetky tri zvrhlé *Kniežatá Cnosti* spolu aj podnikali!“

„Presne tak. Zmluvu uzavreli pred tri a pol rokmi.“ „Ale čo to môže mať spoločné so smrťou Oxenhama a Ringcrossa?“

Sebastian pozorne študoval jednotlivé body zmluvy, aby sa zoznámil s podrobnosťami. „Okrem iného sa tu píše, že v prípade smrti spoločníka jeho podiel vo firme automaticky prechádza na ostatných.“ Zodvihol zrak od papiera.

„Z toho vyplýva, že ak by napríklad traja z tej podarenej štvorice zomreli, celý majetok prejde na štvrtého.“

Prudence konečne pochopila a jej oči sa doširoka otvorili. „Na Curlinga?!“

„Áno,“ prisvedčil Sebastian a neskrýval spokojnosť. „Teoreticky by to mohol byť aj Bloomfield, ale ja sa prikláňam k verzii, že za všetkým stojí Curling. Bloomfield je duševne na dne. Nedokázal by vymyslieť, pripraviť a uskutočniť taký prefíkaný plán.“

„Takže Curling zabil svojich dvoch spoločníkov?“

„Považujem to za veľmi pravdepodobné. A Bloomfield je bezpochyby ďalším na rade.“

Prudence zamyslene poklopkávala prstom po sedadle. „Prvé dve z týchto tragických udalostí nevzbudili nijaké podozrenie. Všetci sú presvedčení, že Ringcross nešťastnou náhodou vypadol z okna a Oxenham spáchal samovraždu. Nebolo by ťažké zariadiť veci tak, aby aj Bloomfieldova smrť vyzerala ako samovražda. Všetci ho predsa považujú za nepríčetného. Prečo však do toho chcel zaplietť chudáka Jeremyho?“

„Lebo by sa niekomu mohlo zdať podozrivé, že traja zo štyroch spoločníkov sa v krátkom čase odobrali na onen svet,“ vysvetlil Sebastian. „Najmä v prípade, že ten štvrtý nadobudne pozoruhodné imanie.“

„Takže Curling urobil opatrenia, aby od seba odvrátil podozrenie.“

„A našiel perfektný motív, ktorým by sa smrť jeho spoločníkov dala vysvetliť.“

„Keď zistil, že Jeremy bol zaľúbený do Lilian, dospel k názoru, že tvoj bratanec má perfektný dôvod vyvraždiť *Kniežatá Cnosti*.“

„A aby oddialil podozrenie od svojej osoby, sám požiadal políciu o vyšetrenie celého prípadu. Málokomu by predsa napadlo, že skutočným páchatelom týchto zločinov je muž, ktorý žiadal o ich vyšetrenie.“ Sebastian si spomenul na to, ako sa správal Curling v predchádzajúci večer.

„A zároveň aj dával ostentatívne najavo, že sa bojí o svoj život.“

Prudence sa tesnejšie zababušila do plášt'a. Kapučňa jej zakryla takmer celú tvár. „Je tu istý detail, ktorý by si nemal prehliadnuť.“ „Aký?“

„Že si na Whistlecroftovu žiadosť tento prípad vyšetroval práve ty. Nezdá sa ti zvláštne, že si našiel dôkazy prítážujúce tvojmu príbuznému, ktorého z duše nenávidíš?“

Sebastian sa uznanlivo usmial. „Drahá, občas váham, či mám viac obdivovať prenikavosť tvojho umu alebo zmyselnosť, s akou sa správaš v posteli.“ „Sebastian!“ pokařhala ho.

„Bolo by ťažké rozhodnúť, čo ma z tých dvoch vecí teší viac. Našťastie ja sa vôbec nemusím rozhodovať. Teší ma jedno aj druhé. Ale vráťme sa k tvojej otázke. Máš pravdu, vôbec sa nedá predpokladať, že moja účasť na tomto vyšetrovaní je náhodná.“

„Ako sa mohol Curling dozvedieť o tvojom koníčku?“

„Keď dokázal odhaliť, že Jeremy ľúbil Lilian, musí mať spoľahlivý zdroj informácií.“

Prudence sa zamračila. „Ale kto ho o tom informoval?“ Sebastian pokrčil plecami. „Zrejme Whistlecroft. Aj keď nechápem, prečo poskytol Curlingovi takú dôvernú informáciu. Whistlecroft bol vždy veľmi diskretný a môjho koníčka tajil dôslednejšie než ja sám. Odmenu i zásluhy za vyriešené prípady si predsa privlastňoval.“

„Nieje dôležité, od koho sa to Curling dozvedel. Dôležité je, že o tom vie.“ Prudence s nevôľou pokrútila hlavou. „Na mieste činu nechával stopy, ktoré mali usvedčiť chudáka Jeremyho. Predpokladal, že ich nájdeš a dokážeš identifikovať.“

„Čo sa aj stalo.“

„Keďže celý Londýn vie, že Fleetwoodovci ti ležia v žalúdku, budeš sa určite usilovať, aby Jeremyho uväznili ako vraha. Curling si však mal uvedomiť, že nech sa hovorí čokoľvek, rodina je rodina. Mal sa dovŕtiť, že budeš Jeremyho ochraňovať.“

Sebastian pochybovačne zdvihol obočie. „Drahá, nebuď naivná. Curling uvažuje oveľa praktickejšie ako ty. Vie, čo si myslím o Fleetwoodovcoch a mal dôvod domnievať sa, že nepohnem ani prstom, aby som ich chránil.“

Prudence naňho zagánila. „A ja som presvedčená, že nikdy v živote by si nepripustil, aby Jeremyho obesili.“

„Tvoja bezhraničná dôvera k mojej veľkorysosti ma občas privádza do úžasu,“ usmial sa Sebastian.

Prebodla ho karhavým pohľadom. „Čo teraz urobíme? O tom, že Curling je vrah, nemáme nijaké dôkazy. Doteraz sa nám podarilo iba odstrániť dôkazy proti Jeremymu, skôr než sa dostali do rúk polície. Nabudúce už takéto šťastie nemusíme mať.“

„Je načas, aby som sa znovu porozprával s Jeremym,“ rozhodol Sebastian.

„Hneď teraz?“

„Vhodnejší čas si neviem ani predstaviť. Sú tri nad ránom. Bezpochyby je vo svojom obľúbenom klube.“

„Pôjdem tam s tebou,“ vyhlásila Prudence.

„Nikam nepôjdeš,“ schladil ju Sebastian. „Do klubu majú prístup len muži.“

„Isteže,“ usmiala sa zaliečavo. „Ale môžeme predsa počkať v koči, kým sa nepoberie domov.“

„Bodaj by ťa!“ zahundral, ale v jeho slovách nebolo ani stopy po zlosti. Mal už dostatok skúseností na to, aby dokázal včas zistiť, že v tejto potýčke nemá najmenšiu šancu uspieť.

Nečakali dlho. Po pár minútach sa vo dverách klubu na ulici St. James objavil Jeremy. Navzdory hustej hmle videli mladíka rýchlo zostupovať dolu schodmi a náhlivo kráčať k opodiaľ čakajúcej drožke. Sebastian si s uspokojením všimol, že Jeremy je triezvy.

Keď mladík prechádzal okolo ich koča, Sebastian rýchlo otvoril dvere. „Môžeš na slovíčko, Fleetwood?“

„Dočerta, kto ste?“ Zaskočený Jeremy opatrne nazrel do tmavej kabíny. Pohľadom striedavo preskakoval zo Sebastiana na Prudence. „To ste vy, lady Angelstonová? Čo j tu robíte o takomto čase?“

Obdarila ho prívetivým úsmevom. „Pán Fleetwood, radi by sme sa s vami porozprávali v istej naliehavej záležitosti. Neprisadnete si k nám?“

Mladý muž chvíľu váhal a nevedel, či sa má podvoliť slušnosti alebo demonštrovať odpor voči Sebastianovi. Slušnosť napokon predsa len zvíťazila.

„Prijímam.“ Nastúpil do koča a posadil sa. „Dúfam, že to nezaberie veľa času. Ponáhľam sa totiž domov. Už je neskoro a predpoludním chcem ísť na päsťarsky zápas.“ „To, o čom sa chceme s tebou rozprávať, sa týka Lilian,“ začal Sebastian.

„Lilian?“ zatváril sa Jeremy podráždene. Kone prudko vyrazili dopredu. „Povedal som ti jasne, že s tou záležitosťou nemám nič spoločné.“

„Včera sme sa dozvedeli, ako zomrela,“ pokračoval, Sebastian. „Myslím, že by si mal poznať pravdu.“

„Nechápem, Lilian sa predsa utopila.“

Prudence sa súcítne dotkla Jeremyho ramena. „Pán Fleetwood, vypočujte si prosím, môjho manžela. Lilian sa neutopila. Za jej smrť nesú zodpovednosť štyria bezcitní muži.“

„Nechápem,“ zopakoval Jeremy a ohúrené na ňu hľadel.

„Až do včerajšieho večera sme tomu nerozumeli ani my.“ Sebastian opätovne zažal lampu v kabíne. Usadil sa a vyrozprával bratancovi celý príbeh aj svoju účasť na jeho objasňovaní.

Keď skončil, uvedomil si, že urobil dobre, keď súhlasil, aby Prudence išla s ním. V

opačnom prípade by mu Jeremy určite neuveril. Jednoducho jej prítomnosť a úprimný záujem zvierohodňovali Sebastianove slová. Kým rečnil, Jeremy niekoľkokrát uprel spýtavý pohľad na Prudence, akoby očakával, že potvrdí pravdivosť manželových slov. Zakaždým mlčky prikývla.

„Presne tak to bolo," potvrdila nakoniec. „Do poslednej bodky. Pri tom rozhovore s Bloomfieldom som bola aj ja."

„A Curling sa usiluje vrhnúť podozrenie z vražd na teba," dodal Sebastian. „Urobil všetko preto, aby som práve ja našiel dôkazy, ktoré ti mali priťažovať."

„Lebo si myslel, že ti to príde vhod, keď ma strčia dol basy," povedal zatrpknuté Jeremy. „Uvažuješ správne."

„Povedal si, že sa občas zaoberáš objasňovaním kriminálnych prípadov. Môžeš mi vysvetliť prečo?" Sebastian pokrčil plecami. „Lebo ma to baví." Prudence si napravila kapucňu plášťa. „Curling sa však prepočítal. Očividne mu nenapadlo, že Sebastian ako hlava rodiny sa vás zastane."

„Pani grófká, nehnevajte sa, ale ani ja by som neuveril, že by toho bol schopný," priznal sa Jeremy.

„To je nezmysel. Už som vám predsa raz povedala, že môj manžel nie je zlý človek."

„Teraz nie je čas, aby sme hovorili o tom, čoho som schopný a čoho nie," zahundral Sebastian.

„Je pravda, že tí štyria zneuctili úbohú Lilian, a preto spáchala samovraždu?" opýtal sa zhrozene Jeremy.

Prudence smutne prikývla. „Teraz už o tom niet pochýb. Ale nemôžeme to dokázať."

Jeremyho oči sa zlovestne zúžili. „Lady Angelstonová, mne je úplne jedno, či sa to dá dokázať alebo nie. Podstatné je to, či ste si tým istí."

„Stoppercentne." Prudence sa obrátila na Sebastiana. „Mám pravdu?"

„Verím tomu, čo nám priznal Bloomfield." Sebastian si všimol, že jeho bratanec má ruky zaťaté do pästí. „Ale dá sa to aj potvrdiť."

„Kto by to mohol potvrdiť?" spýtal sa rozrušeným hlasom Jeremy.

„Samotný Curling." Sebastian pozrel bratancovi do očí. „Mali by sme sa s ním čo najskôr pozhovárať."

Na Jeremyho tvári sa zračili rozpaky. Vzápätí odhodlane prikývol. „Áno, máš pravdu."

„Mali by sme sa na ten rozhovor dobre pripraviť."

Prudence sa spýtavo pozrela na manžela. „Čím začneme?"

„Drahá, začneme tým, že ťa odvezieme domov."

„To teda nie! Pôjdem s vami," ohradila sa.

„Aj ja si myslím, lady Angelstonová, že nás nemôžete sprevádzať. Je to čisto mužská záležitosť. Mám pravdu?"

„Presne tak," prisvedčil Sebastian. Rozhodnosť, ktorá zaznela v Jeremyho hlase, ho úprimne zaskočila. Videl, že Prudence už otvára ústa, aby sa vzpriečila a pripravil sa na tuhý boj. Na jeho veľké počudovanie ich vzápätí rezignovane zatvorila a nepovedala už ani slovo.

Boli už skoro štyri hodiny ráno, keď sa Sebastian a Jeremy ocitli sami v koči cestou do Curlingovej londýnskej rezidencie. Prudence celou cestou domov zaryto mlčala. Keď sa dovezli k domu, Sebastian ju odprevadil až k dverám spálne, hoci vedel, že si neľahne a bude netrpezlivo vyčkávať na jeho návrat.

„Mohol by som Curlinga vyzvať na súboj," vybuchol nedočkavo Jeremy, keď sa koč pohol.

„To myslíš vážne?"

„Jedine tak sa mu môžem pomstiť za smrť úbohej Lilian. Keď si predstavím, čo všetko vytrpela v tú strašnú noc..."

„Tým, že riskuješ v súboji svoj život, jej už nijako nepomôžeš," upozornil ho ticho Sebastian.

„Zabijem ho." Jeremyho oči pomstychtivo žiarili v tme.

„Si dobrý strelec?"

„Trénoval som u Mantona."

„Vedela o tom tvoja matka?" spýtal sa Sebastian s pobaveným úsmevom.

Jeremy sa nespokojne zamrivil. „Samozrejme, že nie. Nikdy by mi to nedovolila."

Sebastian sa na chvíľu započúval do dupotu konských kopýt na kamennej dlažbe.

„Povedz mi, Jeremy, už si sa s niekým stretol v súboji?"

„Nóó... vlastne nie. Ale som si istý, že moja guľka neminie cieľ."

„Vpáliť guľku do chlapa, ktorý na teba mieri pištoľou nie je to isté isté, ako strieľať do terča v Mantonovej streleckej škole," poznamenal pokojným hlasom Sebastian. „Na to musíš mať v žilách ľad, nie oheň. A ty si príliš horkokrvný, Jeremy."

„Mohol by si mi poradiť, o tebe sa vie, že si sa zúčastnil mnohých duelov," ozval sa nesmelو Jeremy.

Sebastian sa dobrosrdečne rozosmial. „Súboje sú predsa zakázané."

Mladík znechutene odvrátil tvár. „Ale nikto ten zákaz nedodržiava." Rozpačito si odkašlal. „Si v tomto smere hotovou legendou a určite o tom dobre vieš. Vieš, ako to vo svete chodí. Naozaj by som ti bol veľmi zaviazaný, keby si mi dal niekoľko rád."

„Tvoja matka by s tým určite nesúhlasila."

„Moju matku z toho láskavo vynechaj." Jeremyho oči zlostne zaiskrili. „Jej sa to netýka. Musím to urobiť kvôli Lilian. Veľmi som ju ľúbil."

Sebastian nepochyboval, že Jeremy hovorí pravdu. Rýchlo sa rozhodol. „Dobre. Ak vyzveš Curlinga na súboj, budem jedným z tvojich sekundantov."

„Vážne?" Jeremy bol očividne prekvapený.

„Samozrejme."

„Musím uznať, že je to od teba veľmi veľkorysé." V Jeremyho očiach sa teraz zračil obdiv. „Tým mi veľmi pomôžeš."

„Ale ak zahynieš, Drucilla to bude klásť za vinu mne," zašklábil sa Sebastian. „A moja žena takisto. Hnev tvojej matky mi nevaďí, ale ak lady Angelstonová dospeje k záveru, že som mohol zabrániť tvojej smrti, tak je so mnou amen."

„Vôbec nemám v úmysle dať sa zastreliť," ohradil sa Jeremy. „Chcem zabiť Curlinga."

„Mýliš sa, Jeremy. Naším cieľom je Curlinga zničiť. Vyzvať ho na súboj je len krajné riešenie."

„Nechápem prečo."

„Lebo výsledok súboja nie je nikdy istý. Dokonca aj keby si ho zasiahol, môže prežiť. Takých prípadov je veľa. Existuje spoľahlivejší spôsob, ako sa mu pomstiť."

Koč hrkotal po hrboľatej dlažbe ulice a Jeremy nespúšťal zrak zo Sebastiana. „Ako by som mohol zničiť Curlinga?"

Sebastian vysvetlil mladému mužovi svoj plán, ktorý zosnoval krátko potom, ako objavil kompromitujúcu obchodnú zmluvu.

Necelú hodinu pred brieždením sa doviezli ku Curlingovmu domu. Hmla neprestajne hustla.

Dvere im otvoril strapatý sluha, ktorý neskrýval nespokojnosť s tým, že ho vyrušili zo spánku. Keď ich zbadal stáť na prahu, s nevôľou si vzdychol.

„Oznám svojmu pánovi, že lord Angelstone sa chce s ním neodkladne rozprávať," prikázal mu Sebastian.

„Jeho lordstvo si ľahlo iba pred hodinou," namietol sluha. „Keď ho zobudím, bude sa hnevať."

„Je mi srdečne jedno, či sa bude hnevať alebo nie," uškrnul sa Sebastian.

Sluha naňho prekvapene pozrel. „Ako si želáte, gróf. Poďte dnu a ja vás ohlásim." Zvrtol sa a rýchlo zmizol v prítmí haly.

Sebastian sa otočil k Jeremymu, ktorý stál ako socha. Jeho tvár prezrádzala hnev a napätie. „Upokoj sa, Jeremy. Alebo sa aspoň tak skús tváriť. Nič nedokáže rozhodnúť tak

veľmi ako pobavenie či dokonca unudenosť v tvári protivníka."

„Dobrá rada," ozval sa Jeremy, „a ty si v tomto smere hotový majster. Nevieť, čo by som dal za to, keby som sa vedel tváriť ako ty."

„Nezabúdaj, že mám v tele aj hereckú krv," upozornil ho Sebastian.

Jeremy naňho chvíľu skúmavo hľadel. „Poznám mnohých, čo hovoria, že si od prírody chladnokrvný a zákerný ako had."

Sebastian si spomenul na Prudence, ktorá naňho čakala l doma. „Poznám osobu, ktorá si to o mne rozhodne nemyslí."

Z hornej časti schodišťa sa ozvali hlasy.

„Prichádza Curling," šepol Jeremy.

„Najprv budem hovoriť ja," upozornil ho Sebastian.

„Dobre."

Na vrchu schodišťa sa zjavil Curling v lesklom striebrom župane. Cestou dolu schodmi si rukou prihládzal rozstrapatené vlasy. Na jeho tvári sa odrážala zle ukryvaná nespokojnosť človeka vytrhnutého zo spánku. Jeho oči však boli ostražité.

„Prepánakráľa, Angelstone, čo odo mňa chcete o takomto čase?" Znepokojene pozrel na Jeremyho a dodal: „Dúfam, že to nebude dlho trvať."

„Náš rozhovor bude veľmi krátky," ubezpečil ho Sebastian.

Curling pokrčil plecami a zaviedol ich do malej pracovne pri vstupnej hale. Nedbanlivým gestom ponúkol hosťom kreslá a pristúpil k nápojovému stolíku. „Dáte si so mnou za pohárik?"

„Nie," odmietol Sebastian. Usadil sa v kresle a nenútene si prekrižil nohu cez nohu.

„Nie," rovnako odmerane zopakoval Jeremy. Pozrel na Sebastiana a tiež sa posadil. Nedokázal to urobiť rovnako nenútene ako on, ale bolo vidno, že sa o to usiluje.

„Ako si želáte, páni." Curling si nalial pohárik koňaku otočil sa k návštevníkom. „Počúvam vás. Čo vás sem priviedlo v takýto neobvyklý čas?" „Prišli sme sa s vami porozprávať o smrti vašich dvoch obchodných spoločníkov," začal Sebastian. „Akých obchodných spoločníkov?" „Ringcrossa a Oxenhama."

Curling si odpil poriadny dúšok brandy. „Prečo si myslíte, že to boli moji spoločníci?"

„V Bloomfieldovom pracovnom stole som našiel vašu spoločníčku zmluvu. Z jej podmienok jasne vyplýva, že teraz ste už podstatne bohatší, než ste boli pred pár týždňami. A to preto, že sa tí dvaja odobrali na druhý svet. A keby sa vám podarilo odpraviť aj Bloomfielda, vaše bohatstvo by vzrástlo ešte viac," vmietol mu do tváre Sebastian.

„Preboha, človeče, vari ma len nechcete obviňovať z vraždy mojich spoločníkov?" vybuchol Curling. „Presne tak," odvetil pokojne Sebastian.

„To je nezmysel!" Curling znepokojene pozrel na Jeremyho. „Ringcross predsa vypadol opitý z okna a Oxenham spáchal samovraždu."

„Zbytočne sa namáhate. Viem všetko, aj to, že ste sa do toho pokúšali zatiahnuť môjho bratancia Jeremyho. Dost' by ma zaujímalo, kto vám povedal, že príležitostne vypomáham polícii pri objasňovaní takýchto prípadov."

„Vy ste sa určite zbláznili!" zreval pobúrený Curling. „To vôbec nie. A Bloomfield tiež nie. Aspoň nie celkom. Vyrozoval mi všetko, čo ste vy, *Kniežatá Cnosti*, urobili Lilian."

Jeremyho ruky pevne zovreli kreslo. „Uniesli ste ju a znásilnili. Tak ste ju ponížili, až chuderka spáchala samovraždu."

Curling sa lesknúcimi očami pozrel na mladíka. „Bola to predsa obyčajná fl'andra. Jej strýko nám ju predal na jednu noc. A zaplatili sme za ňu dobre."

„Nebola to nijaká prostitútka," skríkol Jeremy. „Uniesli ste ju a znásilnili, vy bastard."

„To sú hlúposti." Curling opovržlivo skrívil ústa. „Bola to len obyčajná slúžka, aj keď nohy nemala najhoršie."

„Vy to teda nepopierate?" zreval Jeremy.

„A prečo by som mal? Občas si rád zalaškujem s peknou neviestkou. A ako som už povedal, stála ma dost'."

„Bodaj by vás čerti vzali!" vyskočil Jeremy z kresla.

„Pokojne sed'," prikázal mu ticho Sebastian.

Mladík chvíľu váhal, potom sa neochotne posadil. „Znásilnili ste ju," zopakoval tónom žalobcu.

Curling zamietavo zodvihol ruku. „Priznávam, že som si s ňou trochu užil. Aj keď pravdu povediac, nebola veľmi skúsená. Jej strýko povedal, že je poctivá a mal pravdu." Jeremy ho prebodol nenávisným pohľadom. „Ty jedno chlipne prasa!"

Curlinga mladíkovo pobúrenie očividne pobavilo. „Naozaj ste boli do nej zaľúbený, Fleetwood?"

„Áno. Lúbil som ju, ty podliak."

„A preto ste zabili Ringcrossa a Oxenhama!" konštatoval chladno Curling. „Chceli ste sa takto odplatiť za smrť tej malej kurvičky."

„Nezabil som ich, lebo som nemal ani potuchy, čo vykonali. Ale vás zničím, Curling."

„Vy ma chcete zničiť?" rozrehotal sa Curling. „A prezradíte mi, ako to chcete dosiahnuť?"

V tej chvíli Sebastian usúdil, že by mal zasiahnuť do rozhovoru. Vedel, že v opačnom prípade bude veľmi ťažké horkokrvného mladíka zabrzdiť. „Nemá význam o tom zbytočne špiritizovať, Curling. Podstatné je to, že ste zavraždili Ringcrossa a Oxenhama."

„To mi nemôžete dokázať," uškrnul sa Curling.

„Jedine vy ste na to mali skutočný motív," pokračoval nevzrušené Sebastian.

„Váš bratanec ho mal tiež," odsekol Curling. „Chcel pomstiť tú fľandru."

„Nemal, lebo nevedel, že *Kniežatá Cnosti* Lilian ublížili. Povedal som mu to až ja."

Curlingove nozdry sa nervózne rozochveli. „Ako môžete tvrdiť, že som ich zabil?"

„Povedzme, že mi to našepkáva moja intuícia." Sebastian si ležérne oprel lakeť o koleno. „To však nieje podstatné. Keby som sa nazdával, že tých dvoch zavraždil Jeremy, aby pomstil Lilian, prípad by ma vôbec nezaujímal."

„Takže vy ste presvedčený, že išlo o vraždy?" podotkol rýchlo Curling.

„Áno. Ale tí oplani si smrť plne zaslúžili. Ak by to mal skutočne na rováši Jeremy, potom by som len dozrel na to, aby pri nasledujúcom kniežati nenechal na mieste činu nejakú stopu."

Jeremy naňho prekvapene pozrel.

Curlingovi zlostou zaiskrili oči. „Dopekla, Angelstone, tým chcete naznačiť, že ste chránili Fleetwooda, aby ho polícia nemohla obviniť z vraždy?"

„Nerád robím unáhlené vyhlásenia, ale môžem vás ubezpečiť, že v prípade týchto vražd sa pred políciou nemienim zmieňovať o tom, že na mieste činu sa našli dôkazy svedčiace proti môjmu bratancovi."

„Vy chcete ochraňovať Jeremyho Fleetwooda! Tomu nemôžem uveriť!" zaúpel Curling. „Všetci predsa vedia, ako veľmi jeho rodinu nenávidíte."

„Priznávam, že ich nemám príliš v láske, ale ešte viac nenávidím podliakov, ktorí unášajú a znásilňujú bezbranné ženy."

Curling tresol päťou po stole tak silno, že váza, ktorá na ňom stála, spadla na zem a rozbila sa. „Ved' to bola obyčajná fľandra!"

„Vy tomu zjavne nechcete rozumieť. Aj keď v tomto prípade nejde len o ňu," prehlásil mrazivo Sebastian.

„Doparoma, Angelstone, nič z toho, čo ste povedali, mi nemôžete dokázať." Curling dopil na dúšok koňak a s buchnutím odložil pohárik na stôl. „Absolútne nič, vyštekol zlostne.

„Ani vám nič nebudem dokazovať. Priznali ste sa, že ste Lilianinmu strýkovi zaplatili, aby vám ju požičal pre uspokojenie vašich skazených chút'ok. Taktiež ste dosvedčili, že ste ju znásilnili. To mi úplne stačí," odvetil s ironickým úsmevom Sebastian.

„Na čo by vám to malo stačiť?" vybuchol Curling. „Žiaden súd ma neuzná vinným zo znásilnenia. Všetko sa udialo pred tromi rokmi a bola to obyčajná slúžka." „Mne to však stačí. Žiadam vás, aby ste sa ešte dnes pobrali preč z Londýna. Ďalšie dva dni vám dávam na

to, aby ste si zariadili veci a odcestovali z Anglicka. Navždy," oznámil neochvejne Sebastian.

Curling vyjavené hľadel na Sebastiana. Vyzeral, akoby ho niekto omráčil. „Namojdušu, vy ste sa zbláznili. Prečo by som mal odchádzať z Anglicka?"

Sebastian sa mu neúprosne díval do očí. „Lebo v opačnom prípade budem nútený informovať vašich veriteľov, že firma, ktorú ste založil spolu s ostatnými *Kniežatami Cnosti*, je nesolventná a jej akcie sú bezcenne."

„Dočerta, čo to tárate? Firma predsa prosperuje a jej akcie majú veľmi slušnú hodnotu."

„Postarám sa o to, že čoskoro budú mať iba hodnotu papiera, na ktorom sú vytlačené," uškrnul sa Sebastian. „Mám na to dostatok možností a známostí. Nemusím vám to hádam bližšie vysvetľovať."

Curling nechápavo pokrútil hlavou. „To predsa nedáva nijaký zmysel. Chcete ma vyhnáť z Anglicka len preto, že som kedysi pretiahol nejakú bezvýznamnú štetku?"

„Tak sa mi vidí, že vám začína svitať." Sebastian sa zodvihol z kresla. „Teraz nás ráčte ospravedlniť. Nemám už chuť strácať s vami čas."

Jeremy vstal a postavil sa Curlingovi zoči-voči. „Neberte tú hrozbu na ľahkú váhu. Ak ešte dnes neodídete z Londýna, budem nútený vyzvať vás na súboj. Lord Angelstone bude jedným z mojich sekundantov."

Curling zmeravel. Oči sa mu zúžili do nenávistej čiary a bolo vidno, že usilovne premýšľa. Pozrel na Sebastiana. „Konečne som to pochopil! Nepochybne vás poteší, ak Fleetwooda zabijem v súboji. O to vám ide?"

„Ste celkom vedľa. Ak by ste zastrelili môjho bratanca, vôbec by ma to netešilo." Sebastian pozvoľna vykročil k dverám. „V tom prípade by som sa cítil povinný vyzvať vás na súboj sám."

„Bodaj by ste sa prepadli do pekla, Angelstone. Prečo by ste ma mali vyzývať na súboj? Aby ste sa odplácali za Fleetwooda?" skríkol nechápavo Curling.

„Ani sám neviem," pripustil Sebastian. „Asi to nejako súvisí s pocitom zodpovednosti za rodinu. Alebo niečím podobným. Najlepšie by vám to vedela vysvetliť moja žena Prudence."

XIX kapitola

Sebastian sa vrátil domov krátko pred svitaním. Cestou hore schodmi počul z kuchyne hrkotanie riadu. Pre príslušníkov aristokracie sa deň práve končil. Pre služobníctvo už začínal deň nový.

Ako kráčať po chodbe k dverám spálne, pomaly si uvoľňoval viazanku. V kútiku duše sa mu začínalo ozývať známe napätie. Blížila sa hodina, ktorú z hĺbky duše nenávidel - čas, keď nastávajúci deň zvädzal boj s ustupujúcou nočnou temnotou. Chvíľa, v ktorej sa zdalo, že šance svetla a tmy sú celkom vyrovnané a žiadna nemôže zvíťaziť.

Práve v takýchto okamihoch si uvedomoval ľadový pancier, ktorým mal obrnené srdce. Na brieždení priam bolestne vnímal pocit, že je beznádejne uväznený v hustej mrazivej hmle.

Dnes však ten pocit nebol taký intenzívny a naliehavý, ako predtým. Vedel, že je to vďaka Prudence, ktorá naňho určite čaká. Čoskoro sa zohreje jej teplom. Ako len mohol žiť toľké roky bez nej?

Opatrne otvoril dvere spálne a všimol si, že Prudence spí na jeho strane postele. Vedľa nej ležal do kľbka skrútený Lucifer. Kocúr otvoril zlatisté oči a nehybne pozoroval svojho pána.

Sebastian podišiel k posteli a chvíľu mlčky pozoroval spiacu manželku. Vlasý mala rozpustené. Ramienko nočnej košele sa jej zosunulo z jedného pleca a odhalilo zamatovú pokožku. Vyzerala žensky príťažlivá, ale zároveň dievčenský svieža a nevinná. Áno, práve vďaka nej sa už na tomto svete necítil tak zúfalo sám.

Potichučky podišiel k malému stolíku, na ktorom stála karafa s koňakom, nalial si za pohárik, posadil sa pri okne a zahľadel sa von. Čakal na príchod svitania.

Priplichtil sa k nemu Lucifer, ľahučko mu vyskočil na kolená a pohodlne sa na nich uvelebil. Spolu so svojim pánom pozoroval súboj dňa a noci, ktorý sa odohrával za oknom.

Sebastian pohladkal zviera a odpil si dúšok koňaku. „Už si doma?“ ozval sa rozospatý Prudencin hlas. „Áno, som tu,“ povedal potichu. Počul, že sa zdvíha z postele a kráča k nemu. Zastala za jeho chrbtom a položila mu ruku na plece.

„Je všetko v poriadku?“ spýtala sa potichu. „Prebehlo stretnutie s Curlingom podľa tvojho plánu?“

„Áno.“ Prestal hladkať Lucifera a natiahol ruku, aby sa dotkol manželkinej dlane. „Predpokladám, že čo nevidieť odíde z Anglicka.“

Prudence mu jemne stisla prsty. „Vedela som, že všetko vybavíš diplomaticky.“ „Naozaj?“ „Áno. Si veľmi šikovný. Som hrdá na to, že som tvoja žena.“

Jej úprimné uznanie preniklo hlboko do jeho srdca a roztopilo ďalší kus ľadovej steny. „Urobil som to kvôli tebe, drahá.“

„Som presvedčená, že aj keby si ma nepoznal, určite by si Jeremymu pomohol.“

Nechcel sa s ňou škriepiť, preto radšej mlčal. Znova si odpil z pohára.

„Nedokážeš zaspáť pred úsvitom?“ spýtala sa po chvíli ticha.

„Nenávidím tento čas. Nech sa deň ukazuje akokoľvek slnečný, pre mňa je stále zastretý studenou hmlou. Tá na mňa striehne všade.“

„Nestriehne len na teba, Sebastian. Ide len o to, aby jej človek nemusel čeliť sám.“

Stisk jeho ruky zosilnel. Obaja upierali zrak do sveta ži oknom, kde už svetlo nastávajúceho dňa zvíťazilo nad temnotou noci. Šero hmly začalo blednúť. Prichádzalo nové ráno.

Sebastian opatrne zložil Lucifera na dlážku, vstal z kresla, vzal Prudence do náručia a odniesol ju do postele. Tam sa k nej pritisol celým telom a vychutnával jej prívetivé teplo.

Správa o tom, že Curling nečakane odcestoval z Londýna nespôsobila v spoločnosti nijaký rozruch. Prudence to skonštatovala na plese u lorda Brandona, keď so Sebastianom na chvíľu ostali sami.

Sebastian sa uškrnul. „Nechápem, prečo by sa mal niekto pozastaviť nad tým, že Curling odišiel z Londýna. Na tom predsa nič nie je.“

„Možno sa o to začnú zaujímať až vtedy, keď sa dozvedia, že odchádza aj z Anglicka.“

„To áno,“ prisvedčil jej s chladným uspokojením. „To J určite pozornosť aristokracie upúta.“ Poobzeral sa po sále. „Na obzore je lady Pembrová.“

Prudence zodvihla k tvári lorňon, aby lepšie videla na lady Hester. „Tu som,“ zamávala jej nadšene vejárom. „Som zvedavá, či sa jej podarilo zohnať nejakého nového zákazníka. Tvoj prípad je vyriešený, takže je načase poobzerať sa za niečím, čo by bolo zaujímavé pre nás oboch.“

„Celkom by mi vyhovovalo, keby sme si na chvíľu oddýchli.“ Sebastian nespokojne prižmúril oči. „Dofrasa, ide sem aj Jeremy.“

„Nevidím ho. Ten lorňon je hrozný.“ Prudence zodvihla lorňon a rozhliadla sa po plnej sále. Nakoniec mladíka zbadala. Razil si k nim cestu cez hlučný zástup ľudí. Pritom nespúšťal zrak zo Sebastiana. „Zdá sa, že bratanec ťa považuje za hrdinu. Rovnako ako Trevor.“

„Viem si predstaviť aj lepšie spôsoby, ako sa zabaviť, než predvádzať hrdinské kúsky pred nejakými usmrkancami.“

Sebastian práve dopíjal šampanské, keď k nim konečne Jeremy dorazil.

„Dobrý večer, lady Angelstonová,“ uklonil sa a šarmantne pobozkal Prudence ruku.

„Dobrý večer,“ odvetil a milo sa usmiala. Jeremy sprisahanecky žmurkol na Sebastiana. „Počuli ste, že Curling odcestoval z Londýna?“ „Áno, počul,“ prikývol.

„Zaiste sa čo nevidieť poberie aj do zahraničia.“ Jeremy si vzal z podnosu pohár šampanského, ktoré niesol okoloidúci lokaj. „Som rád, že je nútený emigrovať za hranice,

ale aj tak si myslím, že sa z toho dostal príliš lacno."

„Pre Curlinga bude vyhnanstvo veľmi kruté, to mi môžete veriť. Najmä keď zistí, že jeho čerstvo nahonobený majetok sa rýchlo vyparil."

„A prečo by sa mal vypariť?" začudovala sa Prudence. „Dovolil si, aby si firmu ponechal. Žiadal si len, aby navždy odišiel do cudziny."

„Isteže," usmial sa mrazivo Sebastian. „Ale, keď sa roznesie, že odišiel z Anglicka a jeho spoločníkom je psychicky narušený Bloomfield, ceny ich akcií začnú prudko klesať. O niekoľko mesiacov firma skrachuje."

Jeremy s obdivom pozrel na Sebastiana. „Na toto by som nikdy neprišiel!" vzdychol.

„Správa o tom, že firmu zastupuje nepríčetný Bloomfield začne veľmi rýchlo znepokojovať všetkých akcionárov a tí sa začnú akcií zbavovať."

Jeremy žiaril spokojnosťou. „Konečne som pochopil, ako chceš Curlinga zničiť. Veľmi šikovný, plán Angelstone."

„Môj manžel je predsa povestný intrigán," usmiala sa Prudence.

„Ďakujem ti za uznanie, drahá," odvetil Sebastian s úškl'abkom.

„Vari Curling nič netuší?" zapochyboval Jeremy. „Určite rýchlo zbadá, v čom spočíva trest, ktorý sme mu vymerali. Jeho bankári ho budú priebežne informovať, ako jeho majetok stráca hodnotu."

„Čo keď si zmyslí vrátiť sa do Anglicka?" spýtal sa znepokojene Jeremy.

„Aby musel čeliť rozzúreným majiteľom akcií a riskoval uväznenie za dlhy? Pochybujem, že by to urobil. A keby sa aj vrátil, dokážeme si s ním poradiť."

„Možno teda považovať tento prípad za definitívne uzavretý?" opýtala sa Prudence.

„Dúfam, že áno," vyhlásil spokojne Sebastian. „Všimnite si, ako sa na vás všetci prekvapene dívajú," zachichúňala sa Prudence.

„Ja si to uvedomujem," zazubil sa Jeremy. „Ľudia nie sú zvyknutí vidieť Angelstona v priateľskom rozhovore s nejakým Fleetwoodom. Mimochodom, povedal som matke, že si ma zachránil pred uväznením, milý Sebastian."

Sebastian si chlipol riadny glg šampanského. „Prepánakráľa, dúfam že si jej neporozprával úplne všetko?"

„Samozrejme, že nie. Keby som jej povedal celú pravdu, určite by sa nervovo zrútila. Iba som jej vysvetlil, že vrah chcel vyprovokovať nepriateľstvo medzi tebou a zvyškom rodiny na to, aby sám ostal mimo podozrenia." „Čo si jej ešte povedal?" spýtal sa ostro Sebastian. „Už nič, iba to, že si použil svoje kontakty na to, aby sa polícia prestala zaujímať o moju osobu." „Hmmm."

Prudence zrazu zbadala povedomú postavu, ktorá sa predierala hufom hostí. Opäť zodvihla lorňon k očiam. „My o viku a vlk za humnami. Prichádza lady Fleetwoodová."

„Prekristapána, naozaj budem musieť stráviť celý večer v spoločnosti svojich milých príbuzných?" zavzdychal otrávene Sebastian.

„Mama sa určite ide ospravedlniť," upokojoval ho Jeremy.

„Aj ja si to myslím." Prudence vrhla na manžela varovný pohľad. „Mohol by si sa k nej správať slušne."

Sebastian sa kyslo usmial. „Ak sa mi teta Drucilla naozaj ospravedlní, potom zjem vlastnú kravatu." Elegantná dáma práve zastala zoči-voči Sebastianovi. "ak tu ste, Angelstone." „Áno, madam, tu som. Želáte si niečo?" opýtal sa pobavene.

„Správaj sa slušne," zasyčala Prudence. Drucilla ignorovala jej upozornenie. Zvysoka hľadela na Sebastiana. „Syn ma informoval, že ste si splnili svoju povinnosť voči rodine. Išlo o trápnu záležitosť, ktorá mohla vrhnúť na všetkých zlé svetlo."

Sebastianove oči pobavene zaiskrili. „Jeremymu šibenica zatiaľ nehrozí."

„To dúfam. Napokon je Fleetwood. Od čias Cromwella neobesili žiadneho Fleetwooda." Drucilla pôvabným gestom zložila svoj vejár. „Syn mi tiež vysvetlil, že ste to neboli vy, kto sa ho pokúšal namočiť do vrážd tých dvoch mužov."

„Naozaj vám to Jeremy povedal?" spýtal sa Sebastian s predstieraným údivom.

„Áno.“

„A vy ste mu nebodaj uverili?“

Prudence drgla manžela laktom do rebier a usmievala sa pritom na Drucillu. „Angelstone si vás iba doberá, madam. Iste viete, že jeho zmysel pre humor je dosť originálny.“

Sebastian zjajkol a počúchal si rebrá. „Vôbec som nežartoval,“ precedil cez zuby.

Drucilla vrhla na Prudence karhavý pohľad. „Mali by ste vedieť, drahá, že takto sa zabávať na verejnosti je veľmi nevhodné.“

„Ja sa vôbec nezabávam,“ ohradila sa Prudence. Pritom si bola vedomá, že čoraz viac ľudí sleduje ich rozhovor. Tušila, že manžel si neodpustí ďalšiu provokačnú poznámku na tetinu adresu. Modlila sa, aby sa niečo stalo, a nebesá ju napokon vyslyšali. Pomoc prišla v podobe lady Hester.

Rovnako ako iní hostia v sále, aj lady Hester vycítila blížiacu sa búrku a rozhodla sa zasiahnuť. Pozrela významne na Prudence a vzápätí sa s predstieraným údivom obrátila k Drucille.

„Milá Drucilla, konečne sme sa stretli! Ako sa máš?“

„Ďakujem za opýtanie. Práve som sa chcela s Prudence pohovárať o jej plesových šatách.“

„Sú krásne, však?“ Lady Pembroková bola očividne spokojná, že sa rozhovor zvrtol na bezpečnejšiu tému. „V poslednom čase je práve tento odtieň levanduľovej veľmi v móde.“

„Vyzerá ako handra na umývanie riadu,“ vyhlásila Drucilla. „A tie volániky sú priam nemožné.“ Namosúrené zagánila na Prudence. „Vidím, že ste si ešte nenašli novú krajčírku.“

Prudence sa zapýrila. Bezradne pozrela na Sebastiana, no ten sa tváril celkom ľahostajne. „Nemala som ešte čas, madam. Ale urobím to pri najbližšej príležitosti.“

„Najlepšie bude, ak vás zavediem k svojej krajčírke,“ vyhlásila blahosklonne Drucilla. „Dúfam, že sa jej podarí niečo pre vás vymyslieť. Lebo inak ste celkom k svetu.“

Prudence cítila, že jej tuhne krv v žilách. V Sebastianových očiach zbadala čudný záblesk. Premohla sa a zdvorilo sa usmiala. „Ste veľmi láskavá, madam.“

„Niektó sa predsa o vás musí postarať! Koniec koncov, ste manželka grófa z Angelstonu. Budem sa vám musieť trochu venovať. Manželka hlavy rodiny predsa musí vedieť, čo si môže a čo si nemôže obliecť.“

„Isteže,“ hlesla Prudence.

„Pri najbližšej príležitosti pôjdeme spolu na nákup.“ Drucilla sa zvrtila a dôstojne odkráčala cez zástup zvedavcov.

Lady Hester sa nervózne osviežovala vejárom. „Drahá Prudence, možno má Drucilla predsa len pravdu. Keď sa na teba tak dívam, začínam pochybovať, či ti tá levanduľová a fialová naozaj pristanú.“

„Ale veď tú látku ste mi vybrali vy, tetuška“ namietla nechutene Prudence.

„To áno, teraz sú tie farby móдне. Ale aj tak by sme sa mali prikloniť k Drucillinej mienke.“ Lady Hester si premerala jednoduchý, elegantný, čiernobiely Sebastianov oblek, potom si rovnako pozorne prezrela elegantný zovňajšok Jeremyho. „Angelstonovci a Fleetwoodovci majú akýsi vrozený inštinkt, ktorým sa orientujú v oblasti módy. Mlala by si to využiť.“

„S tým môžem len súhlasiť.“ Sebastian sa ironicky usmial na manželku. „Len sa pokojne zver do tetuškiných rúk a nehlád' na výdavky. Za to, aby si mohla nakupovať v jej spoločnosti, som ochotný zaplatiť akúkoľvek sumu.“

Prudence sa už nahnevala. Sebastian ju neustále podpichoval a pomaly strácala trepezlivosť. „Prestaň do mňa zapárať, lebo urobím niečo, čo ťa bude mrziť! Čestné slovo.“

„Odpusť mi to, drahá.“ V jeho očiach ešte stále svietili diabolské záblesky. „Ale nemôžem si odpustiť príležitosť trochu sa pobaviť.“

„Sebastian, ja to myslím vážne.“

„Ale veď tebe jedinej v celej našej rodine záležalo na tom, aby sa naše vzťahy urovnali. Tvoje úprimné želanie sa teda splnilo. Som zvedavý, ako budeš vychádzať s tou starou strigou. Prepáč, chcel som povedať - s tetou Drucillou.“

Jeremyho pery skrivila nespokojná grimasa. „Lady Angelstonová, moja mama to myslela dobre. Má veľmi vyvinutý zmysel pre zodpovednosť za rodinu.“ „O tom nepochybujem,“ súhlasila Prudence. „A o tebe sa to dá povedať tiež,“ podotkol Sebastian. „Takže určite budete spolu dobre vychádzať,“ dokončil so smiechom.

Prudence naňho zagánila. Začal sa smiať ešte hlasnejšie, vonkoncom nebral na vedomie fakt, že všetky hlavy v sále sa otočili k nemu.

Prudence rozpačito pozrela na Jeremyho. „Jeremy, nezatancujeme si spolu? Lebo nevydržím a kopnem Angelstona do píšťaľ.“

Sebastiana šlo roztrhnúť od smiechu.

Jeremy spokojne vyceril zuby v úsmeve a vystrel ruku k Prudence. „Potešenie bude na mojej strane, madam.“

„Ďakujem.“

Len čo sa ocitli uprostred víriacich párov na tanečnej ploche, Prudence si všimla, že pohľady všetkých prítomných sa teraz upierajú na ňu.

„Pozerajú na nás,“ pošepla.

„Niet sa čomu čudovať,“ zasmial sa Jeremy a viedol ju ďalej waltzovým rytmom. „Manželka Padlého Anjela tancuje s Fleetwoodom a on sa na to pokojne pozerá. A ide sa popučiť na niečom, čo chápe len on sám.“

„Budú si určite myslieť, že sa zbláznil a možno sa am nemýlia,“ poznamenala Prudence.

„Do zajtra sa po celom Londýne roznesie, že nepriateľstvu medzi grófom z Angelstonu a Fleetwoodovcami je koniec,“ vyhlásil Jeremy.

„To, že si nechám poradiť od vašej matky v otázkach obliekania nieje až taká veľká obeť za jeho ukončenie,“ poznamenala Prudence a snažila sa tváriť optimisticky.

„Nebud'te si tým až taká istá,“ poznamenal na jej prekvapenie Jeremy.

O hodinu neskôr, keď ju Sebastian viedol do chladnej, hmlou zahalenej noci, ešte stále rozmýšľala o nákupnej výprave, ktorá ju v najbližších dňoch čakala.

„Sebastian, chcem, aby si vedel, že ma to uráža. U nás, na vidieku, si nikto nevšímal, ako sa obliekam. Tu, v Londýne, zasa so mnou nikto nieje spokojný. A čo mám urobiť s tým šatstvom, čo som si už objednala?“

„Môžeš ho niekomu darovať.“ Sebastian zdvihol ruku, aby privolal ich koč.

„Ale komu?“

„Nejakej žene, ktorej viac svedčí levandul'ová a fialová farba.“ Chytil manželku popod pazuchu a netrepežlivo ju viedol dolu schodmi. „Pod', nebudeme čakať, kým sa náš koč vymotá z tej tlačnice. Môžeme k nemu prejsť aj pešo.“

„Súhlasím. Vôbec sa mi tu nechce stáť a čakať. Noc je veľmi chladná.“ Aspoň, že som si vzala teplú pelerínu, pomyslela si. Sebastian na tom neústupne trval.

V hustom opare ťažko rozoznávali jednotlivé ekvipáže. Čierny koč, ktorý patrilo grófovi z Angelstonu, stál celkom na konci dlhého radu. Kočíš v čierno-zlatej angelstonovskej livreji zoskočil dolu, aby otvoril Prudence dvere.

Niečo sa jej na ňom zdalo čudné. Pozrela mu do tváre a uvedomila si, že tohto muža nepozná. Než však stačila zodvihnúť lorňon k očiam, aby sa mu lepšie prizrela, začula tlmený Sebastianov výkrik: „Dočerta, čo to má -“

Jeho slová umlčal úder do hlavy. Sebastian bolestivo zastonal. Prudence cítila, že manželova ruka nevládne klesá spod jej pazuchy. Bleskurýchlo sa otočila.

„Sebastian!“ Manžel padal ako podťatý na zem. Inštinktívne k nemu natiahla ruky, aby ho zachytila, bol však pre ňu príliš ťažký. Pokľakla k nemu. „Preboha, čo ti je?“ Z oparu noci sa vynoril ďalší muž. Do tváre mu síce nevidela, v jeho ruke však zbadala akýsi podlhovastý predmet.

„Nech si panička nerobí starosti. Všetko bude v poriadku. Vo svojom remese sa spoľahlivo vyznám. Teraz pôjdete s nami. No tak, šup do koča. Jeho výsosť tam hodím hneď za vami.“

Prudence rýchlo vstala a otvorila ústa, aby zavolala pomoc, ale drsná mužská ruka jej zapchala ústa handrou.

„Čušte, Vaše lordstvo," zasyčal je do ucha podivný kočiš.

Začala zápasit'. Kopala na všetky strany, ale obmedzovali ju záhyby dlhej peleríny. Ďalší lotor ju chytil za plecía. Teraz si uvedomila, že násilníci sú až traja. „Čuš, lebo inak si to tvoj mužíček odskáče," zasyčal muž v livreji, ktorý celkom určite nebol Sebastianovým sluhom.

Najatí útočníci sotili Prudence na dlážku koča. Pritom začula slabé cinknutie, keď jej lorňon narazil na dlážku. Zhrozene si uvedomila, že sa asi rozbil. Začala sa zmietat', zapletená do záhybov peleríny.

„Zbytočne sa brániš, ty suka," zavrčal chrapľavo jeden z mužov a posadil ju na sedadlo. „Radšej si šetri sily. Ten, čo si nás najal, iste vie, ako sa pobaviť s takou peknou paničkou.“

Potom vopchali do kabíny koča aj nevládne Sebastianovo telo. Nehybne ležal tvárou k dlážke.

Prudence zdesene hľadela na manžela a zúfalo hľadala na jeho hlave stopy krvi. Naklonila sa, aby sa pozrela, či má otvorené oči. Nič však nevidela. Aj keby sa jej podarilo vybrať z kabelky staré okuliare, nedokázala by posúdiť vážnosť Sebastianovho zranenia. V koči totiž vládla hustá tma.

Livrejovaný útočník vklzol k nim a posadil sa oproti, Prudence. V záblesku svetla z ulice zbadala, že v ruke drží pištoľ.

„Nuž, madam, cestou sa môžeme pozhovárať. Váš manžel zrejme nebude mať o konverzáciu záujem." Drgol špičkou topánky do Sebastiana.

„Nedotýkajte sa ho!" skríkla Prudence.

„Nemajte obavy, kým dorazíme do Curlingovho zámku, určite sa preberie. Ten, čo si nás najal, si vyslovene želal, aby sa vám cestou nič nestalo.“

Prudence skoro vyrazilo dych. „Veziete nás na Curlingov zámok?"

„Presne tak. Tá prekliata hmla nás trochu zdrží, ale to nevadí. Ten chlapík na kozlíku je dobrý kočiš. Určite prídeme načas.“

V čiernej komnate bola rovnaká zima ako vtedy, keď tu boli po prvý raz. Chlad bol desivý a zdalo sa, akoby sa v nej usadil naveky. Nepochádzal z nočnej tmy, ale vyžaroval z kamenných stien, v ktorých sa už zrejme odohralo nejedno zverstvo.

Prudence sa opatrne rozhliadla okolo. Muži, ktorí ich sem doniesli, nechali na stole zažatú sviečku. Slabučký mihotavý plamienok zúfalo prehrával v súboji s ťaživou všadeprítomnou tmou.

Napäto ležala na posteli a načúvala vzd'aľujúcemu sa zvuku krokov na chodbe. Jej zdesenie trochu poľavilo. Únoscovia sa vzdialili.

Neobratne sa posadila. Ruky a nohy mala stále spútané, ale zločinci jej vybrali z úst handru. Kričať však nechcela. Určite by sa niektorý z násilníkov vrátil. Ozvalo sa rinčanie reťazí o kamennú stenu. Pokúsila sa zrakom preniknúť tmu. „Sebastian?" „Bodaj to čert vzal!"

Nahnevaný zvuk manželovho hlasu ju okamžite prebral. „Pripútali ťa k tým hrozným reťaziam, čo sú upevnené na stene?" „Presne tak, drahá." Opäť sa ozvalo rinčanie reťazí, akoby si Sebastian overoval možnosti pohybu. „Si v poriadku?" opýtal sa s obavou v hlase.

„Áno." Prudence sa opatrne posadila na okraji posteľe.

„A čo ty?"

„Som ako polámaný, ale nič vážne mi nie je." „Bol si dlho v bezvedomí. Veľmi som sa o tebe bála." „Prebral som sa už dávnejšie." Sebastianov hlas bol znovu plný hnevu. „Ale nebol som schopný pohnúť sa, aspoň nie tak rýchlo, aby som dokázal vydrapiť pištoľ tomu chlapovi, čo nás strážil.“

„Sme v Curlingovom zámku," oznámila Prudence.

„To som si všimol," odvrkol.
 „Nemusíš byť taký uštipačný. Chcela som ti len pomôcť, aby si sa zorientoval."
 „Prepáč. Nemám práve najlepšiu náladu." Opäť potriasol reťazami. „Nech to čert vezme."
 „Čo sa deje?" ozvala sa znepokojene.
 „Nechápeš? Zle som Curlinga odhadol. Myslel som, že sa zberá na odchod z Anglicka. Bodaj by ho čert vzal."
 „Nerozčuľuj sa," zopakovala trpezlivo. „Prečo stále nadávaš?"
 „Lebo nemôžem dosiahnuť na zámky tých reťazí, v ktorých som uväznený. Potreboval by som sa dostať o pár centimetrov vyššie, aby som si mohol siahnúť do vrečka."
 „Skúsiš ich odomknúť?"
 „Áno!" Znovu zaznel štrngot. „Dofrasa!"
 „Môžem ti nejako pomôcť?"
 „Pozri pod posteľ, či je tam ešte ten nočník," požiadal ju.
 „Nočník? Nemohol by si chvíľu vydržať? Teraz máme iné starosti."
 „Potrebujem ho, aby som sa naň postavil a vybral drôtik," precedil cez zuby. „Ak ho nájdeš, skús ho postrčiť ku mne."
 „Aha, už rozumiem."
 Zošuchla sa z postele na zem. S buchnutím dopadla na kolená. „Auuu," vykrikla tlmene.
 „Ponáhľaj sa."
 Nazrela pod posteľ. V prítmí zbadala matné obrysy nádoby. „Je tam," oznámila polohlasne.
 „Postrč mi ho," prikázal Sebastian.
 Nebolo to vôbec jednoduché. Na rozjímanie však nemala čas. Tušila, že ich záchrana vo veľkej miere závisí od toho, či dokáže vydolovať nočník spod postele.
 Prevalila sa nabok a vsunula nohy pod posteľ. Na tretí pokus sa jej podarilo nádobu zachytiť členkami.
 „Mám ho," oznámila polohlasne.
 „Prisuň ho ku mne."
 „Práve sa o to pokúšam."
 Musela vyskúšať tri rozličné polohy, kým ho dokázala posunúť.
 „Cítim sa nemotorná aké chrobák prevrátený na chrbte." Centimeter po centimetri posúvala nočník k Sebastianovi. Bála sa, že sa jej to nepodarí dostatočne včas. Napriek prenikajúcej zime bola celá zaliata potom.
 „Už len kúštik," povedal potichu Sebastian. „Mám ho skoro na dosah."
 Postrčila nočník ešte o niekoľko centimetrov.
 „Mám ho," víťazoslávne zašepkal Sebastian. Podarilo sa mu špičkou topánky zachytiť nádobu a postrčiť ju bližšie k sebe.
 Prudence sa namáhavo posadila a v mihotavom svetle sviečky ho pozorovala. Ten sa opatrne postavil nohami na nádobu, prevrátenú hore dnom.
 „To je ono, láska," hundral si Sebastian potichu svoje obľúbené zaklínadlo, keď odomykal zámku. „Daj mi to, čo chcem. Otvor sa mi. Pusti ma dnu. Tak to je ono." Ozvalo sa slabé šľuknutie. „Áno, áno. Bože, to je nádherný pocit!" „Otvoril si ju?" chcela vedieť Prudence. „Jednu už mám. Ostáva ešte druhá." Druhá zámka povolila oveľa rýchlejšie. Zakrátko bol vyslobodený.
 Zišiel z nočníka, prikročil k Prudence a rozviazal jej putá, ktorými mala spútané ruky a nohy. Zistila, že ramená má celkom stŕpnuté. Pocvičila nimi a o chvíľu sa jej do rúk vrátil cit.
 Takmer vykrikla od bolesti, lebo v ramenách sa jej ozvala prenikavá, pulzujúca bolesť. Zaťala zuby do peleríny. „Kristepane, mal som to vedieť." Sebastian jej rýchlo začal masírovať ramená. „Vydrž, čoskoro to prejde." Mlčky prikývla. Mala strach, že sa rozkričí. „Už je dobre." V Sebastianovom hlase zaznela úľava. „Čoskoro budeš v poriadku."
 Prudence si však tým nebola celkom istá. O chvíľu však zistila, že už môže voľne

pohybovať rukami. Sebastian jej pomohol na nohy. „Pod', nesmieme tu zostať," súpil ju Sebastian.

„Viem." Prudence si zhlboka vydýchla. Zrak jej padol na rozbitý lorňon, ktorý sa hojdaľ na zamatovej stužke. Bol nepoužitelný. Večernú kabelku však mala uviazanú na zápästí. Otvorila ju a vybrala okuliare. Ich kovový rám bol trochu ohnutý, ale sklá boli celé. Rýchlo si ich nasadila na nos.

„Som pripravená," oznámila.

„Si statočná, miláčik." Sebastian ju chytil za rameno a začal ju ťahať ku dverám.

Vtom začuli kroky.

„Hrom a peklo!" zahrešil Sebastian. „Vari sa nám dnes nič nepodarí?"

Cítila, že manželove prsty sa pevne zovreli okolo jej zápästia. Postrčil ju k protiľahlej stene.

„Nehýb sa," zašepkal.

Pritisla sa celým telom k studenému múru.

Sebastian bleskurýchlo pristúpil k nočníku a chytil ho. Potom sa opäť pritlačil k stene vedľa Prudence.

Dvere komnaty sa otvorili a dnu sotili ďalšieho muža s rukami zviazanými za chrbtom. Muž spadol na zem.

Blikotavý plamienok sviečky osvietil tvár Garricka Suttona. Prudence na krátku chvíľu zazrela jeho tvár. Než stačila zareagovať, do komnaty vošiel jeden z únoscov. V ruke držal pištoľ.

„A je to v suchu," vyhlásil spokojne.

Vzápätí jeho pohľad padol na prázdne lôžko a hneď na to na prázdne reťaze visiace zo steny. Oči sa mu rozšírili hrôzou. „Oni utiekli!" vykrikoľ zdesene.

Otvoril ústa, aby zakričal na poplach.

Sebastian však bleskové vyrazil dopredu a z celej sily tresol útočníka do hlavy nočníkom. Zbraň mu vypadla z ruky, zastonal a spadol na zem ako podťatý.

Sebastian sa obrátil ku Garrickovi. „Skomplikoľ si nám situáciu."

„Mrzí ma to," odpovedal skormútene Garrick. „Vystriehli ma, keď som odchádzal z klubu."

„Rozviaž ho," požiadal manželku Sebastian. „Ja pohľadám zbraň. Ak sa chceme odtiaľto dostať, budeme ju ešte potrebovať."

Než sa stačila pohnúť, dvere čiernej skrine sa otvorili. Za nimi s pištoľou v ruke stál Curling. Za jeho chrbtom sa zračila temnota tajného schodišťa. Prudence si nevdojak spomenula na Sebastianove slová, keď hovoril, že zadná stena skrine sa mu nepozdáva.

„Stoj, Angelstone!" Curling vošiel do miestnosti. „Inak zastrelím tvoju ženu."

Sebastian zmeravel. „Zachádzaš príďaleko, Curling." „Nie celkom." Curling kývol rukou Prudence. „Pod'ťe ku mne, drahá."

Ostala stáť na mieste.

Curlingove oči sa zlovestne zúžili. „Povedal som, pod' sem, ty fl'andra. Ak ma neposlúchneš, môžem zmeniť názor a vpálím guľku do tvojho milovaného mužička."

Prudence neochotne postúpila dopredu. Len čo sa ocitla v dosahu Curlingovej ruky, zloduch ju pritiahol k sebe. Predlaktím ju chytil pod krk a zakryl sa ňou ako štítom. „Výborne," vyhlásil a výhražné sa zaškl'abil.

XX kapitola

Sebastian musel vynaložiť veľa námahy, aby sa ovládol. Jeho nutkanie vrhnúť sa na Curlinga bolo takmer neovládateľné. Uvedomoval si však, že ak sa nechá strhnúť, môže to byť pre Prudence osudné.

„Čo tým chcete dosiahnuť, Curling?" spýtal sa pokojne. Nenútený tón ovládal vždy majstrovsky.

Curling sa zlovestne zarehotal. „Však vy dobre viete. Vari ste si mysleli, že sa nechám

vyhnať z Anglicka a budem sa pokojne prizerať, ako prichádzam o majetok?"

„Aký majetok?" opýtal sa naoko prekvapene Sebastian.

„Len sa netvárite, že nerozumiете. Viete veľmi dobre, čo mám na mysli." Curlingovo predlaktie sa tuhšie pritislo k Prudencinmu krku. „Nie som hlupák. Je mi jasné, čo by sa stalo, keby som odišiel z Anglicka. Vedenie firmy by prevzal pomätený Bloomfield, medzi akcionármi by zavládla panika a firma by skrachovala."

Sebastian pokrčil plecami. „To sa nedá vylúčiť." „Presne to ste chceli dosiahnuť, Angelstone!" vyprskol Curling. „Naozaj ste si mysleli, že vám na to skočím? Mal^{<1} som všetko dôkladne premyslené a nedovolím, aby ste mi prekazili plán."

Garrick ležiaci na dlážke sa zamrivil. „A ja som vám nechtiac pomohol."

Curling naňho ani len nepozrel. Iba nepohnute hľadel na Sebastiana. „Presne tak. Potreboval som sa čo-to o vás povyzvedať. Všetci tvrdili, že nenávidíte Fleetwoodovcov. Ale nebol som si istý, či sa na to dá spoľahnúť."

„Nevedeli ste, či ochránim Jeremyho v prípade, že sa ho pokúsíte namočiť do tých vrážd?" vyzvedal sa Sebastian.

„Správne. Po celý čas som si kládol otázku, prečo ste sa Fleetwoodovcom nepomstili, keď ste na to mali príležitosť. Potreboval som mať istotu, že tentoraz to urobíte."

„Vôbec sa nečudujem, že to nedokázate pochopiť," ozvala sa Prudence. „Keby ste boli na mieste môjho manžela, vy by ste to určite urobili bez zaváhania."

„O tom niet pochyb." Curling nespúšťal zo Sebastiana oči. „Chcel som pochopiť Angelstonove skutky, zorientovať sa, čo by asi podnikol, keby som na uskutočnenie svojho plánu použil Jeremyho Fleetwooda."

„Preto ste ma opili a vytiahli zo mňa potrebné informácie," doplnil Garrick sebaobviňujúcim tónom.

„Bolo to veľmi mimoriadne užitočné posedenie," prisvedčil Curling. „Ubezpečili ste ma, že Angelstone bude prenáramne šťastný, ak sa niekto z Fleetwoodovcov dostane za mreže."

Z úst zúfaleho Garricka vyklzla šľavnatá nadávka. „Povedal som vám aj o Angelstonovom koníčku?"

„Isteže," usmial sa Curling. „O tej jeho nadmieru interesantnej záľube ste mi porozprávali naozaj všetko, čo som potreboval vedieť, vrátane mena detektíva."

„Bodaj by ma parom vzal!" Garrick previnilo pozrel na Sebastiana. „Prisámbohu, že si nič z toho večera nepamätám."

„Teraz už na tom nezáleží," odvrkol Sebastian bez toho, aby sa pozrel na ležiaceho priateľa.

„Na základe jeho informácií som plán vhodne upravil. Dospel som k záveru, že by bolo skvelé, keby sa Angelstone zapojil do vyšetrovania a identifikoval predmety, ktoré by usvedčovali jeho bratanca."

„Skutočne rafinované uvažovanie," pochválil ho Sebastian. „Polícia ich mohla prehliadnuť alebo identifikovať nesprávne. Takže to vy ste mi v tú noc, keď ste zavraždili Oxenhama, nechali v koči lístok s odkazom."

„Samozrejme." Curlingove oči sa zúžili do dvoch štrbín. „Lebo som chcel, aby ste na miesto činu prišli prvý. Tak ste mohli objaviť dôkaz priťažujúci Fleetwoodovi."

„Pretože vám bolo jasné, že nemôžete zavraždiť svojich[·] spoločníkov, a tak sa stať vlastníkom firmy bez toho, aby to vyvolalo podozrenie. Smrť jedného, možno aj dvoch z nich by sa mohla zdať náhodná, ale tri mŕtvolky by sa sotva dali takto vysvetliť. Preto ste sa snažili nájsť niekoho, kto by mal dôvod usilovať o životy *Kniežat Cnosti*."

„Váš bratanec sa na to hodil priam vynikajúco," priznal, Curling. „Mal motív, ktorý som poznal len ja. Na súde by som porozprával celú pravdu o Lilianinej smrti. Nakoniec, nemal som čo tajiť. Tá flandra naozaj vyskočila z okna, keď sme si s ňou trochu zalaškovali."

„Chceli ste tvrdiť, že môj bratanec, ktorý ju bláznivo ľúbil, po rokoch vypátral pravdivé okolnosti jej smrti a chcel sa pomstiť," zhrnul Sebastian.

„Presne tak," zašklábil sa Curling. „Vyzeralo by to tak, že jeho obeťou som mal byť aj

ja, ale našťastie zločinca stačili chytiť v pravý čas."

„A preto, aby padlo naňho podozrenie, zanechávali ste na mieste činu usvedčujúce dôkazy," trpko konštatovala Prudence. „Bolo to od vás veľmi nerozumné, lord Curling. Vari ste si mysleli, že Angelstone na vaše intrigy naletí?"

„Zdalo sa mi to veľmi pravdepodobné."

„Vidím, že môjho manžela vôbec nepoznáte," vyprskla Prudence.

Curling stisol pery. „Z toho, čo mi o ňom hovorili a z klebiet, ktoré ho sprevádzali na každom kroku, som usúdil, že mu príde veľmi vhod, ak naďabí na dôkazy v Jeremyho neprospech."

Prudencino obočie nad rámom okuliarov sa stiahlo do prísnej čiary. „Tak to ste sa veľmi mýlili. Môj manžel má celkom inú povahu."

Sebastian zbadal, že Curlingovo rameno ešte pevnejšie zovrelo Prudencin krk.

„Gróf z Angelstonu pozná povinnosti hlavy rodu. Vždy ich plnil a vždy si ich bude plniť," pokračovala nebojácne.

„Mlčte!" skríkol Curling. „Začínate byť otravná, lady Angelstonová," výstražné jej stisol krk. Sebastianom až trhlo. „Tak to ho vôbec nepoznáte," zasipela Prudence. „Nik z klebetníkov o ňom nič nevie."

Sebastian sa začal obávať, že Curling stratí trpezlivosť jeho ženu jednoducho zaškrtní. „Upokoj sa, Prudence." Pozrela naňho a niečo v jeho tvári ju prinútilo stíchnuť." Sebastian zvrátil čelo. „Viete, Curling, zaujímala by ma jedna vec. Ako ste prišli na to, že Jeremy miloval Lilian?"

„Vedel som to od Lilianinho strýka," zarehotal sa Curling. „Prezradil mi, že mladý Fleetwood sa do toho dievčaťa zbláznil. Ale ten starý bol praktický človek. Bolo mu jasné, že Fleetwoodovi nikdy nedovolí, aby sa ako nádejný dedič grófskeho titulu oženil s obyčajným dievčaťom. Preto ju predal mne."

„Čo ste mu povedali, keď zomrela?" Curling ľahostajne pohodlí plecom. „Povedal som, že sa - utopila. Dal som mu dosť peňazí na to, aby si všetky pochybnosti nechal pre seba."

Sebastian skrížil ruky na hrudi a nenútené sa oprel o kovový stĺpik postele. „Nebude to ľahké, zbaviť sa nás bez toho, aby to vzbudilo podozrenie."

„Netárajte. Všetko klapne," odvrkol hrozivo stíšeným hlasom Curling. „Porozprávam všetkým, že počas večierka na mojom zámku ste prichytili manželku v náručí svojho najlepšieho priateľa Suttona."

„Ako sa opovážujete!" osopila sa naňho rozzúrená Prudence. „Ja by som svojho manžela nikdy nepodviedla." „Ja Curlingovi rozumiem," mrazivo podotkol Sebastian. Curling neskryval pobavenie, keď pokračoval: „Angelstone zastrelil manželku i svojho najlepšieho priateľa. Ja som počul výstrely a išiel som zistiť, čo sa vlastne deje. Angelstone zaútočil aj na mňa, takže som ho v sebaobrane musel zabiť. Bude to celkom dôstojný odchod Padlého Anjela z tohto sveta, nemyslíte?"

„To sa vám nepodarí," povedal rýchlo Garrick. „Veľmi ľahko." Curling zamieril zbraň na Sebastiana. „Obávam sa, Angelstone, že musíte zomrieť prvý, lebo ste najnebezpečnejší. Sutton bude druhý v poradí."

Sebastian bleskovo zhodnotil situáciu. Jediné, čo mohol urobiť, bolo, vrhnúť sa na Curlinga a dúfať, že ho ten darebák netrafí.

„Darebák jeden!" skríkla Prudence a nenápadne uchopila zvyšky lorňonu, ktoré jej viseli na zamatovej stužke okolo krku. „Neopovážte sa to urobiť."

„Možno vás bude zaujímať, madam, že vy sa poberiete na druhý svet až nadržanom," uškrnul sa Curling. „Som totiž ukutne zvedavý, čím ste svojho manžela natoľko očarili."

Sebastian zbadal, že Prudence zdvíha ruku ku Curlingovmu predlaktiu, ktoré ju tlačilo na krku. Pochopil, čo chce urobiť.

V ďalšej chvíli zabodla do útočnickovho predlaktia rozbité sklo lorňonu.

Curling zreval od bolesti, inštinktívne povolil tlak a chytil sa za poranenú ruku. Pramienky krvi mu stekali pomedzi prsty. „Ty suka!" zreval. Prudence uskočila nabok a

Sebastian sa naňho rýchlo vrhol.

Curling sa pokúsil namieriť naňho zbraň, ale nestihol vystreliť. Sebastian mu kopnutím pištoľ vyrazil z ruky a päťou ho zasiahol do sánky. Úder ho odhodil až k oknu komnaty. Asi bolo iba voľne privreté, lebo pri náraze sa doširoka rozletelo.

Do komnaty vnikol vietor. Plamienok sviečky sa zamihotal a zhasol. V miestnosti zavládla úplná tma. Krídla otvoreného okna sa vŕzgavo kolísali v pántoch.

Sebastian priskočil k oknu, pod ktorým sa v slabom svetle brieždenia chúlila skrčená Curlingova postava. Vietor so žalosným skučaním prenikal do miestnosti. „Sebastian, dávaj pozor," vykrikla Prudence. Nástoľčivosť v jej hlase ho prinútila zastať. Všimol si, že Curling upiera zdesený pohľad na niečo, čo je za jeho chrbtom. Zrazu divoko zajačal. Bolo to kvílenie smrteľne vydeseného človeka.

„Prekristapána!" zašepkal zhrozene Garrick.

Sebastian sa prudko zvrtol, aby zistil, čo Curlinga tak vydesilo.

„Nechaj ma!" prosíkal Curling. Nehovoril to však Sebastianovi. Upieral pohľad kamsi k posteli, ruky vystieral pred seba, akoby niečo odstrkoval. „Odíd! Nechaj ma!"

Sebastian pozoroval vydesenú postavu, ktorá sa tísila k oknu.

„Poznávam ťa," chrčal Curling. Oprel sa o parapetnú dosku. „Ty si Lilian, však? Nedotýkaj sa ma. Nechcel som, aby si zomrela. Sama si predsa vyskočila z okna. Chcel som si len trochu pošpásovať. Nesiahaj na mňa!"

Curling zaškriekal a uhol sa pred niečím, čo videl iba on. Stratil rovnováhu, zapotácal sa a s prenikavým výkrikom vypadol z otvoreného okna. Jeho smrteľný rev sa ešte dlho rozliehal v nočnej temnote.

Potom zavládlo hrobové ticho. Nebolo počuť vôbec nič. Dokonca aj vietor, ktorý predtým vnikal do komnaty, zrazu stíchol a hustá nočná tma zahaľovala zámok svojím plášťom. Všetko akoby na chvíľu zamrelo. Sebastian sa zhlboka nadýchol, aby sa prebral zo šoku. Otočil sa a rýchlo podišiel k stolíku, na ktorom stála sviečka. Na tretí pokus sa mu ju podarilo opäť zapáliť.

Plamienok bol jasný a pevný. Sebastian sa obrátil ku Prudence, lebo predpokladal, že bude určite vydesená.

Ona však stála so zvráteným čelom uprostred komnaty, hlboko zamyslená. Vôbec nevyzerala ako žena, ktorá sa ešte pred chvíľou ocitla zoči-voči smrti.

„Sebastian, nezdá sa ti čudné, že je tu teraz teplejšie ako predtým?"

„Áno," šepol a nežne na ňu pozrel. „Už tu nie je taká zima."

Garrick sa neobratne posadil. Tvár mal skrivenú od bolesti. Pohľadom zabehol k ďalšiemu mužovi, ktorý ležal v bezvedomí na zemi. „Tí darebáci boli traja. Najali ich z nejakého nevestinca. Keď im Curling zaplatil, tento poslal svojich komplicov späť do Londýna."

„Takže už nám nič nehrozí." Sebastian si vopchal pištoľ do vrečka. Podišiel k oknu a pozrel von. Opar nočnej hmly sa na chvíľu pretrhol a odhalil Curlingove nohy rozhodené dolu na dlažbe.

„Musíme zavolať políciu," poznamenal Garrick. „Uveria, že ho vydesil Lilianin duch?" opýtala sa pochybovačné Prudence.

„Radšej ho zo všetkého vynecháme. Napríklad ja som ho vôbec nevidel. A ani vy určite nie."

„Presne tak," prisvedčil Garrick. „Nezbadal som vôbec nič, čo by pripomínalo zjavenie."

„No, neviem," namietla zamyslene Prudence. „Ja som jeho prítomnosť cítila."

„Drahá, to sa ti iba zdalo," konštatoval neústupné Sebastian. „Toto je môj prípad a ja o ňom budem referovať na políciu. A ja som žiadnu nadprirodzenú bytosť nevidel."

Prudence kapitulovala. „Ako si želáš. Musím však podotknúť, že kliatba, ktorú Lilian adresovala *Kniežatám Cnosti*, sa splnila. Všetci štyria boli potrestaní, aj keď rozdielnym spôsobom. Dokonca ani Bloomfield neušiel trestu."

Sebastian chcel ešte niečo dodať, ale vzápätí dospel k záveru, že jeho manželka má

vlastne pravdu. Lilian bola naozaj pomstená.

Keď skončil Sebastianov výsluch na policajnej stanici, boli skoro tri hodiny v noci. Vypočúval ho detektív Lewell, rázny muž, ktorý svoje povinnosti bral veľmi vážne. Rozhovor s aristokratom ho očividne vyviedol z miery, čo Sebastianovi vcelku vyhovovalo, pretože sa rozhodol niektoré fakty uviesť v trochu upravenej podobe.

S Garrickom a Prudence sa dohodol, že do celej tej záležitosti nebudú zat'ahovať ani Jeremyho. Aj tak by bolo ťažké dokázať, že príčiny náhlych úmrtí Ringcrossn a Oxenhama boli v skutočnosti iné, než stanovila polícia. „Takže Curling spáchal samovraždu," pokýval hlavou [Lewell, keď Sebastian dokončil rozprávanie. „Ani sa tomu nečudujem, bol to zvláštny človek. Ľudia vraveli, že na jeho zámku sa odohrávali veľmi čudné veci." „Naozaj?" predstieral údiv Sebastian. „Veru tak. Medzi služobníctvom kolujú všelijaké chýry. Napríklad pred niekoľkými rokmi tam vraj tragicky zahynulo krásne dievča. Curling a jeho kumpáni ju..." Lewell na chvíľu zmlkol a potom dodal: „Teraz sa s tým už nedá nič robiť. Ten človek je mŕtvy."

„Nepochybne," prisvedčil Sebastian. Lewell zamyslene pokýval hlavou. „Ale pochybujem, že niekto z miestnych ľudí za ním bude smútiť."

„Kvôli výstrednostiam, ktoré sa na zámku odohrávali?" vyzvedal sa Sebastian.

„Nie len kvôli tomu. Curling robieval na zámku veľké zábavy, ale v tunajších obchodoch nič nenakupoval, všetko si vozil z Londýna. Tvrdil, že obchody v dedine neponúkajú tovar požadovanej kvality. Nikdy v nich nenechal ani pencu."

„Chápem," usmial sa Sebastian. Po výsluchu Garrick navrhol, aby si oddýchli v neďalekom hostinci. „Hlava ma tak ukrutne bolí, že na trmácanie v koči nemôžem ani len pomyslieť. Vráťme sa až zajtra. Čo na to povie, vy dvaja?"

Prudence si zívla. „Som taká zničená, že zaspím aj postojáčky."

Sebastian pozrel na manželku. Chcel ju odviezť domov, kde by bola v bezpečí. Žiadalo sa mu uložiť ju do postele a objat' tak pevne, aby mu ju už nikto, ani nadprirodzená bytosť nemohla vziať. Chcel ju chrániť, objímať, starať sa o ňu. Mať ju nablízku až do konca života.

„Ideme domov. Odpočiniete si v koči," rozhodol autoritatívne.

„Áno, drahý," poslušne prikývla.

Príprava na spiatocnú cestu trvala veľmi krátko. O pol hodinu už sedeli v prenajatom dostavníku, ktorý mieril do Londýna.

„Hmla sa začína pomaly dvíhať." Prudence si opäť zakryla rukou zívajúce ústa a napravila si pléd, ktorým mala prikryté nohy. „Budeme mať peknú cestu."

Sebastian ju objal okolo pliec a tuho ju pritisol k sebe. „Kým svitne deň, budeme už doma."

„To je celkom možné. Bol to veľmi vzrušujúci zážitok, ale už sa mi chce veľmi spať." Uvelebila sa v priehlbínke medzi jeho plecami a ramenom.

„Drahá?"

„Hmmm?" Jej hlas znel veľmi ospalo.

„Škoda, že som ťa nemohol predstaviť svojim rodičom. Určite by si ťa obľúbili," povedal nečakane.

„A ja ľutujem, že si sa nemohol zoznámiť s mojimi," odvetila pošepky. „Ako zat' by si sa im určite veľmi pozdával."

Sebastian chvíľu hľadal vhodné slová. Opatrne nazrel do hĺbky svojho srdca, na miesto, kde v tmavom zákutí stále zotrúval kus ľadu.

Alebo sa už aj ten roztopil? Nemal ešte odvahu zistiť, čo sa nachádza na jeho mieste. Obával sa, že tam objaví prázdno.

„Vyčítam si, že dnes v noci som sa o teba nedokázal postarať," vyhlásil po dlhom mlčaní. „Už sa to nikdy nesmie opakovať."

Nereagovala. Sebastian jej pozrel do tváre a zbadal, že má zavreté oči. Bola pohrúžená do

hlbokého spánku Jeho posledné slová určite nepočula.

Do Londýna dorazili pomerne rýchlo. Keď dostavník zastal pred ich domom, Sebastian vzal spiacu Prudence na ruky a vyniesol ju po schodoch. V spálni ju opatrne uložil na posteľ. Potom si tíško ľahol vedľa nej, privinul ju k sebe a po mnohých rokoch prvý raz tuho zaspal skôr, než sa vonku objavili prvé ružové lúče blížiaceho sa úsvitu.

O mesiac neskôr sedel Sebastian v kresle a prezeral účtovnú knihu. Po chvíli ju odložil nabok, oprel sa a vystrel nohy. Lucifer sa zodvihol z pohovky, kde doteraz vylihoval, vyskočil na písací stôl, prepochoďoval cez rozložené papiere a vzápätí zoskočil pánovi na kolená.

Sebastian ho automaticky pohladkal. Po chvíli pozrel na hodiny. „Čoskoro tu bude a uvidíme, čo s ňou tá striga porobila.“

Lucifer sa skrútil do kľbka a zapriadol.

„Dúfam, že to chuderka Prudence prežije,“ usmial sa Sebastian. „Určite je celá vydesená. Odkladala tie nákupy donekonečna, ale Drucilla ju aj tak dostala.“

Lucifer zastrihal ušami a zapriadol ešte silnejšie.

O niekoľko minút sa ozvali zvuky, ktoré zvestovali Prudencin návrat z nákupnej výpravy.

„Konečne je tu.“ Sebastian sa s očakávaním zahľadel na dvere. „Môžem sa stavať o hocičo, že tá striga ju vyparádila do všelijakých módných smaragdových a žltých hábov.“

Dvere knižnice sa rozleteli a do miestnosti vtrhla Prudence. Mala na sebe tie isté levanduľové šaty, s početnými volánikmi, ktoré nosila aj doteraz. Na hlave však mala veľký klobúk vyzdobený celým záhonom kvetov. Oči, skryté za rámom okuliarov, jej blbli vzrušením.

„Sebastian, hádaj, čo sa stalo?“

Zložil kocúra z kolien a zodvihol sa, aby privítal manželku. „Posaď sa, drahá. Som veľmi zvedavý, ako dopadli nákupy.“

„Aké nákupy?“ Zošuchla sa do kresla a udivene naňho pozerala.

„Pred tromi hodinami si predsa odišla s Drucillou na nákupy.“ Sebastian si znova sadol. „Mala si sa vrátiť úplne vymenená.“

„Ach, áno.“ Prudence si zložila klobúk a položila ho na pohovku. „Bolo to celkom zábavné. V každom prípade tetuška je so sebou maximálne spokojná. Dúfam, že máš rád zelenú a žltú farbu.“

Sebastian sa spokojne uškrnul.

„Ale na to som už takmer zabudla,“ pokračovala vzrušene Prudence. „Mám ďalšieho zákazníka.“

Sebastianov úsmev zhasol. „Nevrav!“

„Ide opäť o údajný výskyt nadprirodzených bytostí. Dúfam, že budeš ochotný mi pomôcť.“

„Neželám si, aby si podstupovala akékoľvek riziko,“ odvetil a prísne na ňu pozrel. „A to je z mojej strany všetko.“

„Ak sa obávaš o svojho dediča, tak potom celkom zbytočne.“ Prudence si pohladkala ešte stále ploché bruško. „Má tuhý korienok a jeden alebo dvaja duchovia ho určite nerozhádzu.“

„Prudence!“

„Upokojte sa, pán gróf,“ prerušila ho so žiarivým úsmevom. „Nie je v tom žiadne riziko. Ide o prípad starého rodového ducha. V poslednom čase sa vraj začal ukazovať vo vidieckom sídle Cranshawovcov. Mám zistiť, či skutočne jestvuje.“

„A čo ak áno?“ opýtal sa s vážnym výrazom v tvári.

„Potom by chceli, aby som našla spôsob, ako ho vyhnáť. Služobníctvo je už z jeho výstrelkov celkom vydesené. Za posledné dva mesiace museli vymeniť tri komorné a kuchára. Podľa pani domu sú takéto obmeny služobníctva veľmi vyčerpávajúce.“

Sebastian vycítil v manželkinom hlase napäté očakávanie. Potvrďovali mu ho aj jej rozžiarené oči. Aj v ňom sa rodila zvedavosť. „Nuž hádam by som ti to mohol dovoliť.“

„Ďakujem," vzdychla nadšene Prudence. Sebastian vstal z kresla a pristúpil k oknu. „Si si celkom istá, že ide len o toho ducha?"

„Stopercentne."

„Určite nejde o nejakú vraždu, ublíženie na zdraví alebo iný zločinecký úklad?"

„Samozrejme, že nie."

„Teda nehrozí ti nejaké nijaké nebezpečenstvo?" vyzvedal nástojčivo.

„Určite nie, ide predsa o veľmi starého ducha."

Sebastian nevyzeral veľmi presvedčený. „Nuž môžeš sa na to pozrieť. Ja ti, samozrejme, budem asistovať. Bude to pre mňa príležitosť oboznámiť sa s tvojimi metódami práce."

„Samozrejme," súhlasila ochotne.

„Môže to byť dokonca celkom zábavné," pokračoval Sebastian.

„Dúfala som, že to povieš," prehodila skromne.

Uťahuje si zo mňa, prebleslo Sebastianovi hlavou. Tá malá potvora dobre vie, že jej nový prípad ho zaujíma rovnako ako ju. Svojho muža pozná príliš dobre. Vlastne niet sa čomu diviť. Napokon je jeho polovičkou.

Sebastian sa zadíval cez okno do slnkom zaplavenej záhrady. „Pristanem na tvoj návrh, ale mám jednu podmienku."

„Počúvam, gróf."

„Aby si mi ešte raz povedala, že ma ľúbiš."

Zavládlo hlboké ticho. Sebastian takmer prestal dýchať. Pozvoľna sa otočil k manželke.

Stála tam s rukami skríženými na hrudi. V jej žiarivých očiach bol tieň nepokoja. „Ty si teda počul, čo som ti vtedy v noci povedala?"

„Počul. Ale odvtedy si to už nikdy nezopakovala. Zmenila si názor?"

„Nie. Ľúbila som ťa od prvej chvíle, čo sme sa stretli. A budem ťa ľubiť až do smrti." Zamyslene sa usmiala. „Nezopakovala som ti to, lebo som sa obávala, že si zo mňa budeš uťahovať."

„Tvoje vyznanie lásky nemôže byť predsa dôvodom na uťahovanie." Sebastian si všimol, že sa mu od dojatia rozochveli ruky. „Tie slová sú spásou pre moju dušu."

„Och, Sebastian." Prudence sa mu hodila okolo krku.

„Ľúbim ťa, Prudence. A vždy ťa budem ľubiť," šepol precítene a zovrel ju v náručí.

Teraz už mohol bez obáv nazrieť do temného zákutia svojho srdca, ktoré celé roky spútal ľad. Už nebolo prázdne. Miesto, dlhý čas neprístupné a stuhnuté od mrazu, teraz vyplnila láska.

Dlho ju držal vo vrúcnom objatí.

„Je tu ešte niekoľko maličkostí, týkajúcich sa môjho najnovšieho prípadu, o ktorých by si mal vedieť," zamrmala nakoniec Prudence s ústami na manželovej hrudi.

„Akých maličkostí?" zodvihol hlavu.

Vyčarila najprívetivejší zo svojich príslovečných úsmevov. „Môj zákazník spomenul, že sa im prednedávnom stratil diamantový náhrdelník."

„Diamantový náhrdelník? Ide aj o stratené diamanty? Tak moment, počkať. Moje skúsenosti hovoria, že tam, kde ide o zmiznuté šperky, nie je všetko s kostolným poriadkom."

Prudence si rozpačito odkašľala.

„Sto hrmených, Prudence, veď som ti povedal, že sa teraz nesmieš púšťať do nebezpečných prípadov," zvolal podráždene.

„Som si celkom istá, že tentoraz mi absolútne nič nehrozí. Je to prípad, ktorý ťa nepochybne zaujme a pobaví. Nebola by som rada, keby si sa začal nudiť."

Na Sebastianových perách sa zjavil úsmev. „Drahá, ty si určite myslíš, že si ma dokážeš obkrútiť okolo prsta, však?"

„Tak ako ty si ma môžeš obkrútiť okolo svojho." postavila sa na špičky a objala ho okolo krku. „Milovaný môj, som si istá, že Všemohúci nás stvoril jedného pre druhého."

Zahľadel sa do jej rozžiarených očí a cítil, ako v ňom blčia plamene lásky. „O tom

nepochybujem."

Vošiel jej prstami do vlasov a žiadostivo sa zmocnil jej úst. Vedel, že vďaka nej jeho srdce už nikdy nevychladne